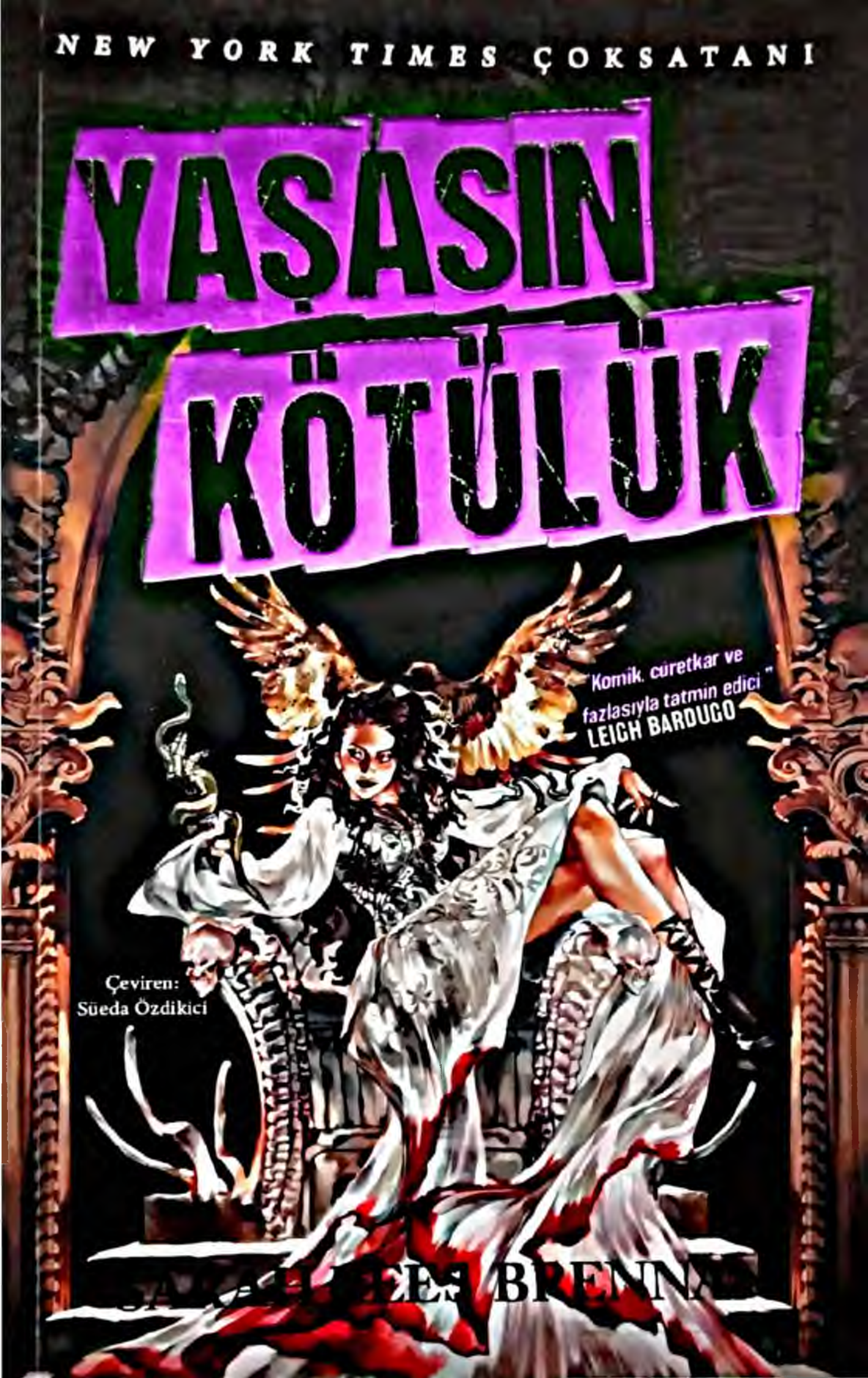
NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

YAŞASIN KÖTÜLÜK

"Komik, cüretkar ve fazlasıyla tatmin edici"
LEIGH BARDUGO

Çeviren:
Süeda Özdikici

L. J. BRENNAN

İŞİM BİTTİĞİNDE HİKÂYE BENDEN MERHAMET DİLENECEK

Aniden vuran hastalık Rae'in dünyasını altüst etmişti. Artık yaşama hevesiyle dolu popüler amigo kız değildi; zayıftı, yalnızdı ve eskiden olduğu kişinin kabuğundan ibaretti. Ama kitapları hâlâ yanındaydı. En sevdiği fantastik evrene dalmak, ölümden kaçabileceğine inanmasını sağlıyordu. Gizemli bir kadının ona büyülü bir anlaşma fırsatı sunmasıyla, bu ihtimal bir anda gerçek oluverdi.

Derken gözlerini dehşetengiz bir uçurumun kıyısına kurulmuş, hortlakların kol gezdiği bir sarayda açtı. Ama hikâyenin ana kadın kahramanı değil, kötü kadınıydı. Yaşam ve Ölüm Çiçeği'ni alıp kendi dünyasında iyileşmiş olarak uyanabilecekse Rae için hava hoştu. Kötüler her zaman daha şık giyinir, daha zekice laflar ederdi. Tek sorun, idam edilmek üzere olmasıydı.

Rae kaderini değiştirmek için entrika düşkünü saraylılardan canavarlara kadar tüm kötüleri toplayıp kendine bir ordu kurmalıydı. Ne var ki cesetler çoğalıp İmparator'un gazabı hiddetlendikçe, hikâyenin sonunu görmeleri bir mucizeye kalacaktı.

"Sarah Rees Brennan'ın cazibesi rakip tanımıyor. Kitapları okura aralarında gizli bir şaka varmış gibi hissettiriyor ve her seferinde harika bir romantik maceraya davet ediyor."
–Rainbow Rowell

"Rae kötü karakter olmanın tadını çıkarırken okurlar kendilerini gülmekten alamayacak … ***Yaşasın Kötülük***'ün dünyası ve karakterleri Brennan'ın maharetli kalemiyle hayat buluyor. Kesinlikle muhteşem."
–Kirkus

"Anlatı kalıplarının altüst ediliş şekli aşırı komik. Şaşırtıcı derecede dokunaklı ama bir yandan da beni o kadar çok güldürdü ki trendeki insanların bakışlarını üzerime çektim."
–Evelina Maxwell

"Dördüncü duvar konseptiyle eğlenen Brennan ilk yetişkin kitabıyla okuru daha ilk sayfadan büyülüyor. ***Yaşasın Kötülük***'te alınan riskler büyüdükçe hikâye hiç beklenmedik bir yere evriliyor. Okurlar bu kitabı ellerinden bırakamayacak."
–Publishers Weekly

"***Yaşasın Kötülük*** şimdiye dek okuduğum en yaratıcı fantastik kitaplardan biri. En çok neyini sevdiğimi bile seçemiyorum. Esprili laf dalaşları mı, bana kahkaha attıran sahneleri mi yoksa zekice kelime oyunlarını mı? İyi haber şu ki seçmek zorunda değilim çünkü hepsi birbirini pürüzsüzce tamamlamış. Fantastikte yeni bir ses arıyor ve en sevdiğiniz temaların sizi şaşırtmasını istiyorsanız en yakındaki kitapçıya yürümeyin, koşun ve ***Yaşasın Kötülük***'ü alın."
–Nisha J. Tuli

İŞİM BİTTİĞİNDE HİKÂYE BENDEN MERHAMET DİLENECEK

YAŞASIN KÖTÜLÜK

Orijinal Adı: Long Live Evil

Sarah Rees Brennan

Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-5841-81-0
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2024, Sarah Rees Brennan
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy
Çeviren: Süeda Özdikici
Editör: Ece Yücesoy
Düzelti: Kemal Tokgöz
Son Okuma: Ece Çavuşlu
Görsel Tasarımı: Syd Mills
Kapak Tasarımı: Ben Prior | LBBG
Sayfa Tarımı: B&S Ajans

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

YAŞASIN KÖTÜLÜK

KÖTÜLÜĞÜN ÇAĞI GELDİ

SARAH REES BRENNAN

İNDİGO KİTAP

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

YAŞASIN KÖTÜLÜK ÜZERİNE ÖVGÜLER:

"En heyecanlı yerinde biten, zekice yazılmış bir fantastik romans." –***New York Times***

"Brennan'ın yetişkin fantastik türünde yazdığı ilk kitap iki harika türü birleştiriyor: Nefes kesen bir maceranın arka planında tutkulu bir romantizm yatıyor." –***Booklist*** **(starred review)**

"Zekice yazılmış, komik ve heyecan dolu bir kitap." –***Guardian***

"*Yaşasın Kötülük* fantastik türünün yüksek dozda romantizm ve heyecan içeren yönünü her şeyiyle benimseyen bir eser. Çok eğlenceli." –***Locus***

"Brennan bu eğlenceli ve kural yıkan kitabında kötü karakterlerin aşina olduğumuz hikâyelerini tepetaklak ediyor ve okurlara kötülerin gerçekten de o kadar... kötü olup olmadıklarını sorgulatıyor." –***Paste***

"Komik, cüretkâr ve fazlasıyla tatmin edici. *Yaşasın Kötülük* uzun zamandır beklediğimiz o kitap. Kurgunun verdiği haz ve tehlike üzerine zekice bir anlatı olmanın yanı sıra okurlara sürükleyici bir romantik macera da sunuyor. Brennan bu enfes, kural tanımaz kitabında, alışıldık temaları zekice hamlelerle güle oynaya paramparça ederken siz de yüksek sesle kahkaha atmaya, insan içinde ağlamaya ve kötüleri desteklemeye hazır olun." –**Leigh Bardugo**

"Her fantastik okurunun beklediği o kitap." –**Jay Kristoff**

"*Yaşasın Kötülük* muhteşem, ayılıp bayılmaya değer bir kötü karakter kitabı. Enfes bir okuma deneyimi." –**Tasha Suri**

"*Yaşasın Kötülük*'te kahkahalarla güleceğiniz komik bir hikâyenin ve eriyip bitmenize sebep olacak bir romantizmin merkezinde güçlü bir öfke yatıyor. Buna bayıldım." –**Emily Tesh**

"*Yaşasın Kötülük* hayallerimdeki meta fantastik, hem duygusal hem de zekice yazılmış. Gülerek başladım ağlayarak bitirdim, size de öyle olacak." **–Alix E. Harrow**

"Komik, samimi ve çarpıcı. Fantastik türünün temalarına, hayranlarına ve gücüne hem bir gönderme hem de övgü niteliğinde. *Yaşasın Kötülük* size şunu sorduracak: Hepimiz başka birinin hikâyesindeki kötü karakter miyiz?" **–Eliza Chan**

"Sarah Rees Brennan yanına yardakçı arıyor mu? Eğer arıyorsa ben varım. Bu kitap meydan okuyor ve eğlendiriyor, öyle ki yüzünüze tatlı tatlı gülümserken kalbinize sapladığı bıçağı, geri çekene kadar fark etmiyorsunuz." **–Freya Marske**

"Tek kelimeyle harika. *Yaşasın Kötülük*'ü düşünmeyi bırakamıyorum, en sevdiğim fantastik kitaplar listesinde doğrudan ilk sıraya oturdu. Bu kitabı hemen okuyun, Brennan fantastik türü hakkında bildiğiniz her şeyi tersine çevirecek." **–C.S. Pacat**

"Brennan'ın zekice yazılmış eseri *Yaşasın Kötülük* hikâyelerin doğasını ve kötü addedilmenin özgürlüğünü espriler ve söz oyunlarıyla irdeliyor." **–Holly Black**

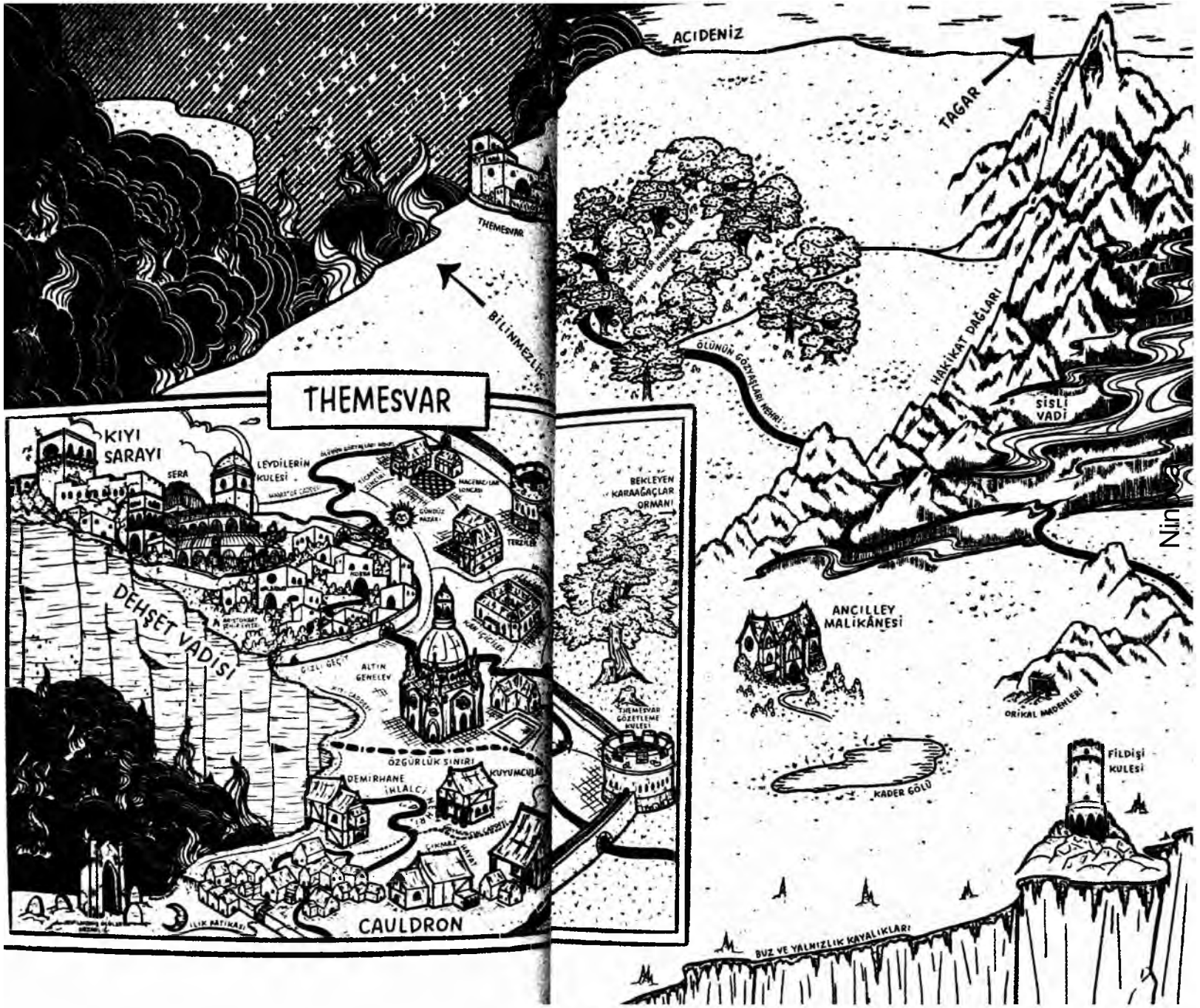
"Sarah Rees Brennan'ın okurları üzerinde yarattığı etki şeytani. *Yaşasın Kötülük*'ü elimden bırakamamayı geçtim, gözlerimi bile kırpamadım. Hikâyenin o kadar içine girmiştim ki kitabın kapağını kapadığımda o dünyadan atıldığım için yüzümü yastığıma gömüp çığlık attım. Tamamen büyüleyici. Brennan duyguları yönetmede bir dâhi. Başka hiçbir yazar beni ikinci sayfada ağlatıp, beşinci sayfada kahkaha attırıp sonra tekrar kalbimi göğsümden söküp atamaz." **–Shelley Parker**

Kitaplardakilerden çok daha iyi, gerçek bir kahraman olan kardeşim Rory Rees Brennan'a.

Her biri başka bir öykü anlatır;
Hepsi de beni suçluyor alçak diye.

*III. Richard**
SHAKESPEARE

* William Shakespeare, *III. Richard*, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, V Perde, 3. Sahne. (ç.n.)

ACIDENİZ
TAGAR
THEMESVAR
BİLİNMEZLİK
HAKİKAT DAĞLARI
ÖLÜNÜN GÖZYAŞLARI NEHRİ
SİSLİ VADİ
THEMESVAR
KIYI SARAYI
SERA
LEYDİLERİN KULESİ
BEKLEYEN KARAAĞAÇLAR ORMANI
DEHŞET VADİSİ
ALTIN GENELEV
ÖZGÜRLÜK SINIRI
DEMİRHANE
İHLALCİ
KUYUMCULAR
CAULDRON
ANCİLLEY MALİKÂNESİ
ORİKAL MADENLERİ
KADER GÖLÜ
FİLDİŞİ KULESİ
BUZ VE YALNIZLIK KAYALIKLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

Kötü Kadın Ölümle Yüzleşiyor

Bizimkisi korkunç mucizeler diyarıdır. Burada ölüler hayat bulur, yalanlar doğru olur. Burada tüm fanteziler mümkündür.

Demir Çağı, ANONİM

mparator taht odasına girdi. Bir elinde kılıcını, diğerinde düşmanının kellesini tutuyordu. Başını keyifle salladı; parmaklarını kanlı, karmakarışık saçlara dolamıştı. Dövme altın karolardaki kırmızı iz, İmparator'un geçtiği yolu gösteriyordu. Botları koyu kırmızı izler bırakıyordu. Siyah pelerinin buz mavisi astarından dahi kan damlıyordu. Lekelenmemiş hiçbir yeri kalmamıştı.

Mücevherlerden arındırılmış taçlı ölüm maskesini takmış, kayan yıldız desenleriyle bezeli dövme demir zırhını giymişti. Zırh eldivenlerinin kırmızı parıltılı metal parmakları pençe gibi kıvrılmıştı.

Maskeyi kaldırdığında, öfke ve acının yüzüne kazıdığı yeni çizgiler ortaya çıktı. Güneşsiz yerde geçirdiği onca zamandan sonra kış ışığı kadar solgundu, o kadar soğuk bir ışıltı yayıyordu ki can yakıyordu. Yanağına kan sıçramış bir heykele benziyordu; taşın üstünde açmış bir çiçek gibi görünüyordu. Karşısındaki kadın onu zar zor tanıyabilmişti.

O İlk ve Ebedi İmparator'du, Yolsuzluk ve Kutsallık'tı, Kaybolmuş ve Bulunmuş Prens'ti, Dehşet Vadisi'nin Efendisi'ydi, Yaşayanların ve Ölülerin Komutanı'ydı. Kimse zafer yürüyüşünü durduramazdı.

İmparator'un gülümsemesini ya da arkasındaki ölüleri görmeye dayanamadı. Bakışları kılıcın kana susamış parıltısına kaydı. İçinden kılıcın kırık kalmış olmasını diliyordu.

Yeniden dövülmüş Eyam Kılıcı'nın kabzasına sarılmış bir yılan vardı. Keskin kısmında bir yazı parıldıyor, suyun üstüne yazılmış gibi dalgalanıyordu. Kaygan kan tabakasının altından görülebilen tek bir kelime vardı: *Ateş.*

Gümüş elleri titredi, sarayın kalbinde bir başmaydı. İmparator da tahta yaklaştı ve dedi ki...

*

"Beni *dinlemiyorsun!*"

"İmparator böyle bir şey söylemez," dedi Rae.

Kız kardeşi Rae'in hastane yatağının ayakucunda oturmuş, can-kurtaran salma tutunur gibi yatağın demir ayaklığa tutunmuştu. Alice en sevdikleri kitaptan duygulu bir edayla pasajlar okuyor ancak Rae onu ciddiye almıyordu.

Rae'e sorarsanız hayat her şeyi ciddiye almak için çok kısaydı. Alice'in minik dudağı yargıyla büküldü. Minik dudaklar yargılayıcı olmamalıydı.

Rae dört yaşındayken annesi ona güzel bir kardeşi olacağına söz vermişti. Alice ilkbaharda doğmuştu. Arka bahçelerindeki elma ağaçları beyaz ve pembemsi çiçekler açmıştı, şafak bulutları ise bütün gün Rae'in penceresinin önünden ayrılmamıştı. Annesiyle babası pembe yün ve beyaz dantele sarılmış, çiçeğe benzeyen bebek Alice'le kapıdan girmişti. Rae hevesle bakarken ebeveynleri bebeğin battaniyesini, bir damadın gelininin duvağını açışı gibi kaldırarak dünyaya yeni gelmiş yüzü göstermişti.

Güzel değildi. Kızgın bir ceviz gibi görünüyordu.

Rae çocuklukları boyunca Alice'e, "Hey, şapşal surat," diye seslenmişti. "Ağlama. Çirkinsin ama kimsenin seninle dalga geçmesine izin vermem."

Ama hayat ironiyi severdi ve kaderin iyi bir mizah anlayışı olmalıydı. Alice büyüdükçe yüzündeki kemikler çok güzel oturmuştu, vücut parçaları bile birbirleriyle diğer herkesinkinden daha ölçülü görünüyordu. Güzeldi. İnsanlar Rae'in de sevimli olduğunu söylerdi.

Rae artık sevimli değildi. Eskiden dahi sevimliliğin güzellikle aynı şey olmadığını biliyordu.

Güzellik, başa çıkması zor ama çok da kullanışlı, büyük bir şemsiye gibiydi. Üç yıl önce birlikte Alice'in en sevdiği kitap için düzenlenen bir hayran etkinliğine gitmişlerdi.

Demir Çağı, kayıp tanrıların ve eski günahların, tutkunun ve korkunun, umudun ve ölümün hikâyesiydi. Herkes kitabın romantizmle ilgili olmadığını kabul etse de sürekli aşk üçgeni konuşulurdu. Kitapta her şey vardı: kılıç ve zekâ savaşları, çaresizlik ve dans, mütevazı yaradılışından nihai güce yükselen bir kahraman ve herkesin istediği ancak sadece kahramanın sahip olabileceği eşsiz güzellik. Kadın kahraman tüm düşmanlarını temiz kalbiyle alaşağı ederek topraklarının kraliçesi olmuştu. Erkek kahraman ise en dipten tırmanarak her şeyin hâkimi haline gelmişti. Kadın kahraman güzel ve erdemli olduğu için, erkek kahraman ise yakışıklı bir pislik olduğu için ödüllendirilmişti.

Alice etkinliğe Kana Bulanmış Güzellik adıyla bilinen kötü karakter olarak katılmıştı. Rae, Alice'in neden kadın kahramanın kötü üvey kardeşi olmak istediğine anlam verememişti.

"Kostümler ve gerçeklik arasında kafası karışan tek kişi ben değilimdir herhalde." Alice yeni boyadığı koyu renk saçıyla başını Rae'in omzuna yaslamış, kelimelerini yumuşatarak konuşmuştu. "Açıkçası, bu karakter sana benziyor. Senin gibi görünürsem cesur davranabilirim."

O zamanlar Rae kitabı henüz okumamıştı ancak birlikte kostüm giymiş olmaları için amigo formasını kuşanmıştı. Rae'den Alice'le

fotoğrafını çekmesini isteyenler kuyruk oluşturmuştu. Sıranın sonundaki çocuk dik dik bakıyordu ancak Birinci Dük'ün çift taraflı baltasını taşıyan başka bir çocuk şakalar yaparak Alice'i güldürmüştü. Utangaç kardeşini gülerken görmek oldukça hoştu.

Rae sondaki çocuğun telefonunu aldığında, çocuk elini doğrudan Alice'in kalçasına götürmüştü. Alice on üç yaşındaydı.

"İndir elini!" diye çıkışmıştı Rae.

Çocuk laubali bir tavırla, "Ah, affedersiniz, leydim. Elim kaydı," demişti.

"Sorun değil," diye karşılık vermişti Alice gülümseyerek. Çocuk onun hislerini hiç umursamamıştı ama Alice onun hisleri için endişeleniyordu. "Herkes 'peynir' desin!"

Alice kardeşlerden kibar olanıydı. Rae çocuğun pis sırıtışını ve telefonunu şöyle bir süzmüştü.

"Herkes, 'Gülümse, ucube,' desin!"

Rae atkuyruğunu savurmuş ve telefonu yarısı yenmiş sosislilerle dolup taşan çöpe atmıştı. Kibar olmak hoştu. Kabalık ise çok işe yarardı.

Çocuk ciyaklayarak telefonunu almak için reşit olmayan kalçadan uzaklaşmıştı.

Rae çocuğa göz kırpmıştı. "Ah, affedersiniz, lordum. Elim kaydı."

"Sen kim gibi giyindin, sürtük amigo kız mı?"

Rae kolunu kardeşinin omzuna atmıştı. "*Takım kaptanı* sürtük amigo kız."

Çocuk küçümseyerek sırıtmıştı. "Bahse girerim, kitapları okumamışsındır bile."

Ne yazık ki haklıydı. Ancak Rae iyi bir yalancıydı ve kardeşi kitaplarla kafayı bozmuştu. İmparator'un cümlelerinden biriyle karışıklık vermişti: "Merhamet dilen. Bu hoşuma gidiyor."

Daha fazla sorguya çekilmeyi reddeden çocuk uzaklaşmıştı. Rae normalde Alice'in anlattığı her şeyi hatırlardı ama şimdiden derslerden,

konuşmalardan, hatta hikâyelerden ne kadar çok şey unuttuğu konusunda endişelenmeye başlamıştı bile.

O gün, Rae'in kardeşini koruyabildiği son gündü. Bir sonraki hafta sürekli öksürük, kilo ve hafıza kaybı sorunuyla doktora gitmişti. Her şey biyopsi ve üç yıla yayılan tedavilerle sonuçlanan birtakım tahlillerle başlamıştı. Rae'in bir parçası genç ve acımasız olabildiği, hikâyesinin mutlu sonla biteceğine inandığı son anda kalmıştı. Daima on yedi. Çocukluktan yaşlılığa giden tüm adımları atlamıştı, kendisini yirmi yaşından çok daha büyük hissediyordu.

Rae büyüden medet umacak zamanları geride bırakmıştı ama Alice'de bir kadın kahramanın taşıması gereken tüm özellikler vardı. Alice on altı yaşındaydı, güzeldi ve en sevdiği kitap serisini her şeyden çok önemsiyordu.

Rae'in hastane yatağında oturan Alice gözlüğünü burnundan yukarı itti ve kaşlarını çattı. "Hafızanı tazelemek istediğini söylüyorsun ama en önemli olaylara bile şaşırıyorsun!"

"Müzikaldeki tüm şarkıları biliyorum."

Alice dudak büktü. Kardeşi, kitapların uyarlanmasından pek hoşlanmıyordu. Rae ise en sevdiği hikâyenin farklı farklı versiyonları çıkacak kadar şanslıysa, içlerinden en beğendiğini seçebileceğine inanırdı. Müzikal yıldızlarından hiçbiri yeterince seksi değildi ancak zaten hiç kimse hayal gücünüzde kurduğunuz karakterler kadar seksi olamazdı. Kitap karakterleri tehlikeli derecede etkileyici olurdu, hem de olabilecek en güvenli yolla. Nasıl göründüklerini bile bilmezdiniz ama onlardan hoşlandığınızı bilirdiniz.

"O zaman bana Kana Bulanmış Güzellik'in adını söyle." Rae tereddüt ettiğinde Alice atıldı: "Bu kitabı okumamış gibisin!"

Bu, Rae'in suçluluk duyduğu sırrıydı.

En sevdiği seriydi ama ilk kitabını *okumamıştı.*

Rae ve kardeşi eskiden kitap partileri yapar, birbirlerine sarılıp gece boyunca merak ettikleri bir kitabı okur ya da hikâyeler anlatırlardı.

Alice, Rae'e okuduğu tüm kitapları anlatırdı. Rae de Alice'e hikâyelerin nasıl olması gerektiğini söylerdi. Kardeşi ona *Demir Çağı*'nın hayat değiştiren kitaplardan olduğunu söylediğinde Rae o zamanlar Alice'e inanmamıştı. Alice edebi romantikti, gördüğü her hikâyenin potansiyeline âşık olurdu. Rae ise her zaman daha alaycıydı.

Kitap okumak birisiyle tanışmak gibiydi. İnsan o kişiyi her ayrıntısını öğrenmek isteyecek kadar sevip sevmeyeceğini, yoksa nefret mi edeceğini ya da derinlerine inmeyip sadece göz gezdirmekle mi kalacağını asla bilemezdi.

Rae'e teşhis konduğunda Alice nihayet tutsak edebileceği bir dinleyici bulmuştu. İlk kemoterapi seansında *Demir Çağı*'nı açmış ve zor durumdaki bir genç kızın taç takan bir adamı elde etmeye çalışmasıyla ilgili tipik bir fantastik macerayı okumaya başlamıştı. Rae hikâyenin nasıl devam edeceğinden emindi, kan ve vahşet içerikli eğlenceli kısımları dinlemiş ama bunlar dışında dikkati dağılmıştı. Genç kızı kurtarmak kimin umurundaydı ki? Sonunda, İmparator tahtına kavuşmak için dirildiğinde hayrete düşmüştü.

"Dur, o adam da kim?" diye sormuştu. "Onu sevdim."

Alice ona şaşkınlıkla bakmıştı. "Kahraman işte."

Rae sonraki iki kitabı bir çırpıda bitirmişti. Devam kitapları vahşiydi. İmparator, kraliçesi öldükten sonra dünyayı harabeye çeviriyor ve kemiklerden oluşan kasvetli topraklarına hükmediyordu. Kitaplar sert ve karanlıktı. Aslında serinin ismi *Siktir, Kısaca Herkes Ölüyor* olabilirdi.

Esrarengiz Eyam göğünün altında, kimisi insan suretinde dolaşan canavarlar vardı. Rae canavarları ve korkunç olayları çok severdi. Yegâne ahlaki değerin ne olduğunu öğreten, kılavuza benzeyen kitaplardan nefret ederdi. Umut, trajedi olmadan anlamsızdı. Bu kitapların garip ve büyüleyici dünyasında, kahramanın görkemli dehşetiyle beraber acı bir anlam kazanıyordu.

Devam kitaplarını bitirdiğinde, kelimeler denizinde sürüklenmek artık Rae'in midesini bulandırmaya başlamıştı. Kitapları dinlemek bile zihnini bulandırıyordu. İlk kitaptaki olayları öğrenmek istiyordu, dolayısıyla Alice'i bir şekilde "zihnini tazeleme" adı altında kandırmıştı. Rae'in dikkatini toplamasına yardımcı bir ses varsa, o da çok sevdiği Alice'inkiydi.

Şu anda sonuna gelmiş olsalar da Demir Çağı serisinde kaçırdığı birçok kısım vardı ve büyük bir hayranı olan kardeşine yakalanmaktan korkuyordu.

Rol yapma zamanıydı. "Nasıl olur da beni sorgularsın?" diye sordu Rae.

"Karakterlerin adlarını sürekli unutuyorsun!"

"Karakterlerin hepsinin isimlerinin yanında bir de lakapları var ve bence çok fazlalar. Yok Altın Kobra, yok Kana Bulanmış Güzellik, Demir Hizmetçi, Son Umut..."

Alice çığlık attı. Rae de bir anlığına fare gördüğünü sandı.

"Son Umut kitaptaki en iyi karakter!"

Rae ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Öyle diyorsan öyledir."

Son Umut, aşk üçgeninde kaybeden iyi çocuktu. Alice'e sorarsanız mükemmel biriydi. Alice'in en sevdiği karakter, kadın kahramanı uzaktan izleyerek harcanmıştı ve muhteşem yeteneklerini kullanamayacak kadar derin düşüncelere dalmakla meşguldü.

Kadın kahramana aşkını itiraf eden karakterler geçidi Rae'in fazlasıyla canını sıkıyordu. Herhangi biri seni sevdiğini söyleyebilirdi. Ama kanıtlama zamanı geldiğinde birçoğu beceremezdi.

Alice burun kıvırdı. "Son Umut, Lia'yı hak etmişti. İmparator psikopatın teki."

Birini hak etme düşüncesi temelden yanlıştı. Kadınlar, kazanılan puanlarla hak edilemezdi. Alice video oyunlarında yaşıyor olmalıydı.

Rae tuttuğu adamı savunmaya geçti. "Hiç İmparator'un ne kadar güzel elmacıkkemikleri olduğunu düşündün mü? İyi taraf için üzgünüm. Kötü taraf daha seksi."

Rae karakterlerin işkence dolu geçmişleri olmasını ve bu konuda can sıkıcı davranmamalarını istiyordu. İmparator, Rae'in en sevdiği karakterdi çünkü karanlık geçmişi hakkında oturup surat asmamıştı. Şeytani güçlerini kullanmış, muazzam kılıcıyla düşmanlarını katletmiş ve yoluna devam etmişti.

Alice yüzünü buruşturdu. "Şu demir ayakkabı olayı ürkütücüydü! Eğer ürkütücü olmak gerçek aşk anlamına geliyorsa, bu kitap kızlara ne öğretiyor?"

Demir ayakkabı olayında ne sorun vardı ki? Rae bunun önemli olduğunu düşünmüyordu.

"Hikâyeler heyecan verici olmalı. Bana vaaz vermelerine ihtiyacım yok, edebi analizi kendim yapabilirim."

Her şey akışında gitse Rae'in okul birincisi olması ve burs alması gerekiyordu. Ancak onun yerine iki kardeşin de üniversite paraları harcanmıştı. Rae yirmi yaşındaydı ve üniversiteye gidemeyecekti.

Bunun hakkında konuşmazlardı.

"İmparator gerçek olsaydı korkunç biri olurdu."

"Şanslıyız ki gerçek değil," diye karşılık verdi Rae. "Kitapların, kadınların pisliklerle çıkmasına neden olacağını sanan insanlar bizi hafife alıyor. Hikâyeler insanları hipnotize ediyorsa, neden kimse filmlerin erkekleri araba yarışı yapan suikastçılara dönüştüreceğinden korkmuyor? Ben adamları düzeltmek istemiyorum, cinayet gösterisi izlemek istiyorum."

İmparator'un ne kadar sorunlu bir karakter olduğu hakkında bir tartışmaya daha girmek istemiyordu. Şüphesiz, sorunlu biriydi. Tanıştığı insanların yarısını öldüren birinin sorunu var demekti. Ama zaten hikâyeler sorunlar üzerine kurulurdu. *Yıldız Savaşları*'nın *Yıldız Barışı* olmamasının bir nedeni vardı sonuçta.

Lia öldürüldükten sonra İmparator onun cesedini alıp tahta yatırmış ve düşmanlarına Lia'nın ölü ayağını öptürmüştü. Sonra da kalplerini sökmüştü. "Şimdi nasıl bir his olduğunu biliyorsunuz işte,"

diye mırıldanmıştı. Gördükleri son şey İmparator'un yüzüydü. Kötü karakterlerin epik inişleri, epik çıkışları ve epik aşkları olurdu. İmparator'un aşkı da kıyamet gibiydi.

Gerçek hayatta insanlar sizi bırakıp giderdi. Bu yüzden gerçek aşktan daha gerçek gelen hikâyelerdeki aşkları arzuluyorduk.

Alice'in iç çekişi, bir çiftlik evini büyülü diyarlara savurabilecek rüzgârlar kadar güçlüydü. "Nedeni medyadaki sorunlu tipler, tek bir hikâye değil. Ayrıca sen çok basit düşünüyorsun. *Herkes* en çok İmparator'u seviyor zaten."

Saçmalıktı. Birçok kişi Son Umut'un yontulmuş acısını, Altın Kobra'nın yozlaşmış soytarılığını, Demir Hizmetçi'nin iğneleyici laflarını severdi. Kadın kahramanı seven az kişi vardı. Kim mükemmel kadın kadar iyi olabilirdi ve kim öyle olmak isterdi ki?

Şeytani üvey kardeşi ise daha da az kişi seviyordu. Fazla masum bir kadından daha kötüsü fazla suçlu bir kadındı.

"*Hiç kimse* Kana Bulanmış Güzellik'i sevmiyor," diye belirtti Rae. "Adını hatırlamama gerek bile yok. O beceriksiz düzenbaz daha ilk kitapta öldü."

"Adı Leydi Rahela Domitia."

"Vay canına," diyerek sırıttı Rae. "Şeytani Sapık da olabilirmiş. İmparator'un onu neden sevdiğine şaşmamalı."

"İmparator değil," diye düzeltti Alice.

Doğru, Kral daha sonra İmparator olmuştu. Rae hak vererek başını salladı.

Alice devam etti: "Rahela, kadın kahramanımız saraya gelene kadar Kral'ın gözdesiydi. Lia, Kral'ın gözlerini kamaştırınca üvey kardeşi kıskançlıktan çıldırmıştı. Rahela ve hizmetçisi, Lia'yı idam ettirmek için plan yapmıştı! Hatırlayabildin mi?"

"O kadar net hatırladım ki zihnimde tiyatrosu oynanıyor şu an."

Rae'in hafızasında kız kardeşinin sesi yankılandı. Rae o büyük ölüm sahnesini çok beğenmişti.

Bölüm Leydi Rahela'nın, üzerinde kan kırmızısı süslerle bezenmiş alametifarikası kar beyazı elbisesiyle odasına hapsolduğunu anlamasıyla başlıyordu. Ertesi gün bütün saray halkının önünde idam edilmişti. Herkes sürtük kardeşin hak ettiğini bulduğuna sevinmişti.

Her zaman, "İnsanların içinde iyilik olduğuna inanırım," diyen Lia, Rahela'nın kıkırdayarak yavru kedi kafası yiyen hizmetçisine merhamet etmişti. Kalbi kırılan eski hizmetçi ise acımasız Demir Hizmetçi olarak bilinen baltalı bir katile dönüşmüştü.

Tüm harika kötü karakterler tam affedilecekken daha da kötülüğe batardı. Buradan geri dönüş var, hâlâ geç değil, diye düşünüp dururdunuz. En büyük kötülerin ölüm sahneleri, insanı her zaman ağlatırdı.

"Biraz daha okumak ister misin? Sıradaki kitap için hazırlanmalıyız!" dedi Alice.

Sıradaki kitap serinin sonu olacaktı. Herkes mutsuz son bekliyordu. Rae bundan çok korkuyordu.

Umut, trajedi olmadan anlamsızdı. Trajedi de umut olmayınca anlamsızdı. Rae kardeşine bu hikâyenin her ikisini de anlattığını söylerdi. Karanlık, ümitsiz bir sonsuzluk boyunca süremezdi. İnsanlar ölene dek kötü olamazdı. İmparator'un Kraliçe'yi diriltip zaferi yenilginin pençesinden çekip alacağına inanmıştı ancak güveni yavaş yavaş kırılıyordu. Kurmacanın bir tür kaçış olması gerekiyordu ama kimsenin bu hikâyeden canlı kaçamayacağından şüphelenmeye başlamıştı.

"Son için hazır değilim," dedi Rae fenalaşmış gibi yaparken. "Beni İmparator'la taht odasında bırakın."

Alice hava kararkdığında ayna görevi gören hastane penceresine yöneldi. Rae camdaki yansımada Alice'in gözlerinin dolduğunu görünce şaşırdı. Ağlamaya değer bir şey yoktu. Hiçbiri gerçek değildi.

Alice kısık sesle konuştu. "Benim için önemli olan bir şeyle dalga geçme."

Rae kardeşi için eskiden olduğu kişi olmalıydı. Zeki, güçlü ve anlayışlı. Eskiden öyleydi. Şu anda ise bomboştu.

Sesi duyduğu suçlulukla sertleşmişti. "Endişelenecek başka şeylerim var!"

"Haklısın, Rae. Her şeyi yanlış anladığında bile haklı olduğunu sanıyorsun."

"Sadece bir hikâye."

"Evet," diye tersledi Alice. "Hiçten doğmuş bir hayalken, binlerce kişinin sevdiği bir hikâyeye dönüştü. Hayatımdaki kimse beni anlamazken bu hikâye anlaşıldığımı hissetmemi sağlıyor. *Sadece* bir hikâye."

Rae gözlerini kıstı. "Bu kitaptaki herkes ölürken neden sonunu okumak istemiyor olabileceğim hiç aklına gelmedi mi?"

Alice öfkeyle roket gibi fırlayarak ona doğru atıldı, âdeta kıvılcım saçıyordu. "Yaşam ve Ölüm Çiçeği'nin açtığı sahnenin neden en sevdiğim sahne olduğunu bile fark etmiyorsun."

Rae'in nutku tutulmuştu, o sahnede ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hastanenin beyaz kapılarında metal halkalar vardı. İnsanlar dengelerini kaybettiğinde bu halkalara tutunup kapıyı kolayca açabilirdi. Kapı Alice'in ardından Rae'in dar yatağının yanındaki su bardağını sallayacak kadar şiddetle kapandı.

Kardeşinin gitmesi şaşırılacak bir durum değildi. Rae çoktan herkesi kendinden uzaklaştırmıştı.

Başını yastıkta çevirip dudaklarını birbirine bastırırken gümüş rengi boş pencereden dışarıya baktı. Sonrasında, banyodan çıkan yaşlı bir kadın gibi kendini yataktan kaldırmaya çalıştı. Altından kaymaya ve yere yapışmaya çalışan çubuk gibi ince bacaklarıyla kapıya kadar gitmek işkenceydi. Bazen Rae ona ihanet edenin bacakları değil de onu bir uçurumun kenarına getiren dünya olduğunu düşünürdü.

Rae kapıyı açtığında Alice'in hemen oracıkta dikildiğini gördü. Hemen kardeşinin kollarına atıldı.

"Hey, çirkin," diye fısıldadı Rae. "Özür dilerim."

"*Ben de* özür dilerim," dedi Alice burnunu çekerken. "Saçma bir hikâye için olay çıkarmamalıydım."

"Bu bizim en sevdiğimiz hikâye."

Rae kardeşlerden düzenli olanıydı. Hayran etkinliğinin keyfine varabilmek için programı renklerle kodlamıştı. Alice'e kostümünü yapabilmesi için yardım etmişti. Bu hikâye paylaştıkları bir şeydi.

Belki gerçek değildi ama sevgileri onu önemli kılıyordu.

Alice yüzünü Rae'in omzuna bastırdı. Rae kardeşinin yanaklarının sıcaklığını ve gözlüğünün altından akan yaşları hissedebiliyordu, hastane önlüğü ıslanmıştı.

"Eskiden bana hikâyeler anlatırdın, hatırlıyor musun?" diye fısıldadı Alice.

Rae eskiden pek çok şey yapardı.

Şimdilik kardeşine sarılabilirdi. Çubuk gibi olan Alice'ten daha zayıf olmak garipti. Alice, Rae'in bir daha olamayacağı kadar gerçekti.

Kardeşinin karışmış saçına öpücük kondurdu. "Yarın sana bir hikâye anlatacağım."

"Gerçekten mi?

"Güven bana. Şu ana kadar duyduğun en güzel hikâye olacak." Kardeşine cesaret vermek için onu hafifçe itti.

Alice duraksadı. "Annemiz işini bitirebilirse gelecek."

Anneleri emlakçıydı. Ziyaret saatlerinde çalışıyordu. İkisi de gelmeyeceğini biliyordu. Rae annesinin afişlerindeki sevimsiz pozu verip sloganını söyledi: "Hayallerinizdeki evde yaşayın!"

Rae seslendiğinde Alice neredeyse uzaklaşmıştı. "Şapşal surat?"

Kardeşi döndü ve yalvaran gözlerle baktı. Hastanede kaybolmuş bir geyik yavrusu gibiydi.

Rae, "Seni seviyorum," dedi.

Alice yürek parçalayan, güzel bir gülümsemeyle ona baktı. Rae yatağına döndü ve yüzüstü yattı. Ablasmm sadece sesini yükselttiğinde bile ne kadar yorulduğunu Alice'in görmesini istememişti.

Yatağın yanındaki *Demir Çağı*'na uzandı. İlk denemede alamadı. Dişlerini sıktı ve kitabı tuttu, parmakları kapağı açamayacak kadar titriyordu. Yüzünü yastığa gömdü. Ağlayacak gücü yoktu, çok geçmeden elinde tuttuğu kapalı kitapla kendinden geçti.

*

Uyandığında, tanımadığı bir kadın yatağın yanında oturmuş Rae'in kitabını elinde tutuyordu. Kadının üstünde beyaz önlük ya da hemşire üniforması yoktu, siyah bir tayt ve ona bol gelen beyaz bir tişört giyiyordu. Afrika örgüsü saçlarını topuz yapmıştı ve soğukkanlı bakışlarıyla Rae'i değerlendiriyordu.

Rae uyku sersemliğiyle mırıldandı. "Yanlış odaya mı geldiniz?"

Kadın şöyle yanıtladı: "Umuyorum ki hayır. Beni iyi dinle, Rachel Parilla. Bilmediğin çok şey var. Hadi, kemoterapiden bahsedelim."

Yaşadığı şaşkınlık Rae'in uykusunu açmıştı. Yan tarafında yatağı yukarı kaldıran bir kol vardı. Rae kolu itti, bu sayede yatak dikleşti ve daha iyi bir açıda durabildi.

"Neyi bilmediğimi düşünüyorsun?"

Rae tavuk kanadı gibi görünen koluyla başını işaret etti. Uykusunda terlemişti ve kel kafasındaki nemin floresan ışığında parladığını biliyordu.

Kadın sanki hastane sandalyeleri rahat olabilirmiş gibi arkasına yaslandı. Parmağını *Demir Çağı*'nın kapağında gezdirdi. Altın rengi ojesi ve koyu ten rengi, parlak kitap kapağıyla kontrast oluşturuyordu.

"Lenf düğümlerindeki tümörler daha da kötüye gidiyor. Hastalığın seyri zaten pek iyi değildi ama umut vardı. Doktorlar yakında umudun kalmadığını söyleyecek."

Rae'in başı döndü, midesi bulanıyor, nefesi kesiliyordu. Yere çökmek istedi ama zaten yatıyordu.

Kadın acımazsızca devam etti: "Sigorta yetmiyor. Annen yine ipotek ettirecek. İşini kaybedecek. Ailen evinizi kaybedecek. Her şeylerini kaybediyorlar ve bu fedakârlığın hiçbir anlamı yok. Yine de öleceksin."

Rae'in soluğu, enkaza dönmüş bedenini sarsan bir fırtına gibiydi. Panik ve öfke dışında herhangi bir duyguya tutunabilmek için uğraştı. Su bardağını alıp kadına fırlattı. Bardak yere düşüp binlerce küçük ve keskin parçaya bölündü.

"Kanser hastalarına işkence etmekten zevk mi alıyorsun? Defol!"

Kadın sakinliğini koruyordu. "Bilmediğin son bir şey daha var. Kendini kurtaracak mısın, Rae? Eyam'a gidecek misin?"

Bu kadın psikiyatri koğuşundan mı kaçmıştı? Rae burada psikiyatri koğuşu olup olmadığını bile bilmiyordu. Hemşire çağırmak için tuşa bastı.

"Harika öneri. Gerçek bile olmayan bir ülkeye uçak bileti alacağım."

"Kim Eyam gerçek değil diyor?"

"Ben," dedi Rae. "Kitapçılar *Demir Çağı*'nı *kurgu* bölümüne koyuyor."

Tekrar tekrar tuşa basıyordu. *Hemşireler, gelip hastanızı kurtarın!*

"Şunu bir düşün: Tanımadığın birine 'seni seviyorum' diyorsun. Bu yalan mıdır?"

Rae kadına dikkatle baktı. "Evet."

Kadının gözlerinde derin bir durgunluk vardı, sakin yüzünün ardında kuvvetli fırtınaların koptuğunu düşündürecek kadar hareketsizdi.

"Daha sonra, yalan söylediğin kişiyi tanımaya başlıyorsun. Yine 'seni seviyorum' diyorsun ve bu sefer doğru. Doğruluk taş mıdır yoksa su mu? Yeterince insan hayallerindeki dünyada yürürse bir yol oluştururlar. Bizi gerçekten etkileyen şey dışında gerçek nedir? Yeterince insan bir şeye inanırsa, o şey gerçek olmaz mı?"

"Hayır," dedi Rae dümdüz bir sesle. "Gerçekliğin inanca ihtiyacı yoktur. Ben tamamen kendi başıma gerçeğim."

Kadın gülümsedi. "Belki sana inanan birileri vardır."

Vay canına, iyi bir uyuşturucu almış olmalıydı.

"O kitap sadece bir hikâye."

"Her şey bir hikâyedir. Kötü nedir? Aşk nedir? Bunlara insanlar karar verir, her biri keskin bir inanç parçası alır ve diğer parçalarla birleştirir. Yeterince kan ve gözyaşı bir hayatı satın alabilir. Yeterince inanç ise bir şeyleri gerçek kılabilir. İnsanlar gerçeği diğer her şeyi yarattıkları gibi yaratırlar: Birlikte."

Bir zamanlar Rae amigo takımının kaptanıydı. Bir zamanlar ailesi birlikte ekip olarak çalışırdı, Rae kimseye yardım edemeyecek hale gelene kadar birbirlerine yardım etmişlerdi. Ama bu bir zamanlar artık çok eskide kalmıştı.

"Hikâyeyi anlamlı kılan nedir?" diye devam etti kadın. "Senin hayatını anlamlı kılan nedir?"

Hiçbir şey. Ölümün rencide edici gerçeği buydu. Rae'in başma gelen en kötü şeyin bir önemi yoktu. Onun çaresiz mücadelesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Dünya onsuz dönüyordu. Rae bugünlerde ölümle baş başaydı.

İmparator'u sevmesinin asıl sebebi buydu. En sevdiğiniz karakteri bulmak size hitap eden, kelimelerden oluşmuş bir ruh bulmak gibiydi. İmparator asla geri çekilmiyor, pes etmiyordu. O, Rae'in serbest bıraktığı öfkesiydi. İmparator'u günahlarına rağmen değil, günahları için sevmişti.

En azından ikisinden biri savaşabiliyordu.

Yunan tiyatro oyunlarında katarsise seyircilerin ihaneti, çarpık aşkı ve felaketi görmesiyle ulaşılırdı. Kalpleri imkânsız bir trajedi sayesinde temizlenince arınırlardı. Hikâyelerde, gerçekliğin kaldıramayacağı kadar korkunç hislerle sarsılmanıza müsaade vardı. Rae ne kadar öfkeli olduğunu gösterseydi, elinde kalan son birkaç kişiyi de kaybederdi. Kendisi güçsüzdü ama İmparator gökyüzündeki yıldızları titretebilirdi. Rae de daracık hastane yatağının sınırları içinde onunla birlikte titretiyordu. İmparator onun buradaki eşlikçisiydi.

Rae umut dolu bir aptal olmayı reddetti. "Eyam'a gidemem. Kimse gidemez."

Gerçek bir ülkenin haritası olurdu, diyerek karşı çıkmak isterken aklına Alice'in yatak odasındaki duvara astığı Eyam haritası geldi. Rae Yalnızlığın Soğuk Kayalıkları'nın sivri tepelerini ve kalem kadar ince yollarını, Valerius ailesinin büyük malikânesinin yayıldığı alanı, sarayın karmaşık gizli geçitlerini, büyük taht odasını ve serayı görmüştü.

Rae, Eyam'a hiç gitmemişti. Peru'ya da gitmemişti. Yine de Peru'nun gerçek olduğuna inanıyordu.

Kadın eliyle işaret etti. "Sana bir kapı açabilirim."

"O kapı hastane koridoruna açılıyor."

"Kapı mı koridora açılıyor yoksa sen mi kapıyı koridora açıyorsun? Bu odadan çık ve kendini Eyam'da, sana en çok uyan bedende bul. Artık kullanılmayan bir bedende. Eyam'da, Yaşam ve Ölüm Çiçeği yılda bir kez açar. Tek bir şansın var. İmparatorluk serasına girmenin bir yolunu bul ve açınca çiçeği çal. Çiçeği aldığında yeni bir kapı açılacak. O zamana kadar kendi bedenin uyuyarak seni bekliyor olacak. Çiçeği alırsan, uyanacak ve iyileşeceksin. Alamazsan, uyanamazsın."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Rae.

Kadın sesinde ciddi bir tınıyla yanıtladı: "Aşk için."

"Şimdiye kadar kaç kişi teklifini kabul etti?"

"Pek çok." Sesi biraz hüzünlüydü.

"Kaç tanesi iyileşmiş olarak uyandı?"

"Belki de sen ilk olursun."

Görünüşe bakılırsa hemşire çağırma tuşu bozuktu. Rae koridora çıkıp yardım isteyebilir ya da burada kalıp konuşmaya devam edebilirdi.

Harekete geçmeyi seçti.

Bacaklarını yatağın yanından sarkıtıp ayaklarını yere koydu. Hastayken hareket etmek için odaklanmak gerekiyordu. Rae her adımını düşünerek atmak zorundaydı. Amigo kızların oluşturduğu piramidin tepesinde olmak gibiydi. Yanlış bir hareket kötü bir düşüşe neden olabilirdi.

Kadının sesi arkasında çınladı. "Hikâye seni alıp içine sürüklediğinde merhamet dilenecek misin?"

Arzu, Rae'in içini yanan sivri bir ok gibi gelip geçti. Ya teklif gerçekse? Dudakları bu çılgın ve tatlı fikir karşısında kıvrıldı. Kapının tıpkı kitaplar gibi doğrudan hikâyenin içine açıldığını hayal etti. Üzerine gelen hastane duvarları ve hiçliğe dönüşen hayatı yerine büyük bir macera hayal etti. Sanat sayesinde hayali diyarlara kaçabilirdi.

Rae safra ve kan kusarken tuvalet kapısının arkasından öğretmenvari bir sesin annesine, *Onu bırakma zamanın geldi,* dediğini duymuştu. Rae kendisini bırakamazdı. Sahip olduğu tek şey kendisiydi.

Bir zamanlar geleceğinin destansı olacağına inanırdı. Yalnızca bir önsöz olacağını bilmiyordu.

Artık atkuyruğu yoktu ama başını savurdu ve omzunun üstünden bakarak göz kırptı. "İşim bittiğinde hikâye *benden* merhamet dilenecek."

Rae kapı kolunu tuttu. Kalan bütün gücüyle itip açtı.

Işık, gözlerinde parıldayan bir cam gibi kırıldı ve ardından hızla karanlık yayıldı. Rae endişeyle omzundan geriye baktı. Arkasındaki dünyanın rengi solmuş, hastane odası kâğıt üzerindeki mürekkep gibi siyah beyaz kalmıştı.

Yavaşça uyandı. Son günlerde ne zaman hızla ayağa kalksa bayılıyordu. Genellikle gözlerini yer döşemesine dikerek kendine geliyordu.

Şimdiyse Rae kendisini dünyanın kırık parçalarının içinde boğulurken bulmuştu. Dünyanın uzaydan görülen mavi parçaları ve sanki biri gezegenimizi parçalayıp sonra tekrar birleştirmiş gibi maviliğin içinden geçen çatlaklar.

Yere bakmak için kalktı. Mavi mozaikler, Rae'in yanındaki pahalı örtülerle bezenmiş yatağın ışıltılı bir havuz üzerinde süzülüyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Rae inanamayarak mavinin derinliklerine bakarken yakutlar kırmızı gözleriyle ona göz kırpıyordu. Kan kırmızısı mücevherler

yumuşak biçimli ellerini süslüyordu. Rae'in elleri pençe gibiydi; normalde kemiklerinin üstünü kaplayan kâğıt kadar ince derisi yaşlı kadın ellerini andırırdı. Ama şimdi genç kadın elleriydi.

Bunlar Rae'in elleri değildi.

Bu, Rae'in vücudu değildi. Uzun süredir acı çekmeye o kadar alışmıştı ki acı onun başına gelen bir şey değil, bir parçası olmuştu. Şimdiyse gitmişti. Elini yüzünün önüne getirip parmaklarını oynattı, bileğini kolaylıkla döndürebilmesi mucizeydi. Yılan şeklindeki ağır bir bilezik kolundan yukarı kayarken kırmızı ışık, metal sarmalların üstünde kan lekesi gibi görünüyordu.

Biri onu kaçırabilirdi ancak vücudunu değiştiremezdi.

Yakut yüzüklü ellerini iki yanına indirdi, ilk kez o zaman kıyafetini fark etti. Kar kadar beyaz eteği yere dökülüyordu, kenarları koyu kırmızıydı. Beyaza kan bulaşmış gibiydi. Bu elbise Alice'in hayran etkinliğinde giydiği, onu cesaretlendirdiğine inandığı kostümdü.

Rae yatak odasından fırlayarak küçük koridora çıktı. Duvarlar ve yer beyaz mermerdendi, Rae bir incinin içindeymiş gibi hafifçe parlıyorlardı. Kapıyı açmayı denedi, kilitliydi. Odada tek pencere vardı, onun vitraylı camlarından güneşin dumanlı bulutların ardına gömüldüğünü ve ayın çoktan karanlık geceye hükmettiğini gördü. Ay tıpkı yansımayı ikiye bölen bir ayna gibi çatlaktı; insanın güvende olamayacağı bir evin penceresi gibi kırılmıştı.

Rae bu gökyüzünü biliyordu. Bu sahneyi biliyordu. Bu *kostümü* biliyordu.

Kahkaha karnının derinliklerinden zorla yükselip boğazından kıkırtı olarak çıktı. Güzel ellerini savaşmak için sıkmıştı.

Eyam topraklarında, Kıyı Sarayı'ndaydı.

Leydi Rahela'ydı; Kana Bulanmış Güzellik'ti. Kadın kahramanın şeytani üvey kardeşiydi. Ve yarın idam edilecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

Kötü Kadının Planı Başlıyor

Leydi Rahela taht odasına girerken yeni muhafızı kapıyı tuttu. Güzel olduğu kadar gururlu da olan Rahela alaycı bir tavırla gülümsedi.

Kral'a bakarken alaycı gülümsemesi sevimli bir hal aldı. "Kanıtlar üvey kardeşimin hain olduğunu gösteriyor."

"Peki, haini nasıl cezalandırmalıyım?"

"Bir hain kuyuya atılmalı ya da darağacında sallandırılmalıdır."

"Saray şahit olsun," diye ilan etti kral. "Leydi Rahela, onu dibe batıracak demir ayakkabılar giydirilip kuyuya atılacaktır."

"Daha da kötüsünü hak ediyor." Rahela'nın muhafızı onun gölgesinden çıktı, aç gülümsemesiyle cılız bir gençti. "*Çok* kötü bir son önermeme izin verin. Halktan insanlar dahi kar ve alev leydisinin dansını övüyor."

Kral dinledi.

Çok geçmeden demir ayakkabılar ateş içinde tütmeye başladı, metal o kadar sıcaktı ki ayakkabılar ikiz güneşler gibi parlıyordu.

"Bana son bir dans bahşeder misin, sevgilim?" diye sordu Kral.

Leydi Rahela'nın yüzü korkuyla gerildi, artık güzel değildi. Kralından, Son Umut'un soğuk ve kınayan ifadesine, ardından muhafızın uğursuz gülümsemesine döndü. Ona yardım edebilecek kimse yoktu.

Demir Çağı, ANONİM

ae'in üstüne umutsuz bir sakinlik çökmüştü. Aklında yapılacaklar listesi hazırladı. Bir numara: Hayatını kurtar. İki numara: Gerisini sonra hallet!

Dalgalanan kırmızı beyaz eteğini kolunun üstüne atarak yatak odasına döndü ve süslü, altın bir şamdanı eline aldı. Geniş bir tabanı vardı ve etrafım saran altın yılan özenle oyulmuştu. En önemlisi de ağırdı.

Şamdanı tutarak kubbe şeklindeki mermer salona döndü. Yatak odasında pencere yoktu ama buradaki kilitli kapının yanında kemerli küçük bir pencere vardı. Günbatımı koyu kırmızı camın ardında kor gibi yanıyordu. Kafesindeki opaller dikkatle izleyen gözlerin akları gibi parlıyordu.

Rae şamdanı kaldırıp hedef aldı.

Etkisi hemen görüldü. Mermer zemine düşerken nefesi kesildi.

Üstündeki adamın kas ağırlığı Rae'i yere sabitledi. Adam deriyle kaplanmış ve kaslı kolunu göğsüne bastırıyordu. Korku, Rae'in vücudunu gümüş iğnelerden yapılma bir köprüye dönüştürmüş, keskin ürpertilerden kamburunu çıkarmıştı. Siyah bir saç tutamı gözlerine düştü. Soğuk çelik, boğazında alev alevdi.

Birisi boğazına gerçek bir bıçak dayamıştı.

Bedeni adamın altında sarsıldı. "Siktir, Tanrı aşkına, *Batman*, lütfen beni öldürme!"

Güneşin yama yama gelen ışığı adamın gözlerini kırmızıya çevirdi. "Sizi öldürmek için bir nedenim var mı?" diye sordu. Bıçağın kabzasını tutuşunu değiştirirken kedi dili gibi tırtıklı eski, deri bir eldiven Rae'in boğazını sıyırdı. "Ben saray muhafızıyım, saray suikastçısı değil. Suikastçılar daha çok kazanıyor." Duraksadı. "En azından öyle olduğunu umuyorum."

Bir kitabın içinde olmak son derece gerçekdışı bir deneyimdi; tıpkı Rae'i dev bir milkshake gibi hissettiren büyük, kıvrık pipetlerin damarlarına sokulduğu hastane ziyaretleri gibi. Rae son üç yılda

yaygara koparmamayı ve "bu olamaz" diye bağırmamayı öğrenmişti. Bir kâbusun içinde uyanırsanız çaresine bakardınız.

"Beni yakaladın. Ben odasına kapatılmış, elinde şamdan tutan şeytani üvey kardeşim. Bırak beni."

"Pencereden atlamanıza izin veremem."

Muhafızın melodik sesi ciddileşti. Rae birazcık duygulanmıştı.

Adam konuşmasına devam etti. "Hiç başkalarını düşünmez misiniz? Benim gözetimim altındaylen atlarsanız başım belaya girer. Gidip odanızda lezzetli bir zehir filan için."

Rae'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. Kaşları çekilmiş kılıç gibi kalkan muhafız omuz silkti.

"Yaşamak istiyorum," diye fısıldadı Rae.

"Bu benim sorunum değil."

"Endişen beni derinden etkiledi," dedi Rae. "Peki, o pencereden kaçmama izin vermen karşılığında rüşvet versem?"

Muhafız gözlerini devirdiği sırada onun üstünden çekildi. "Leydim, sonunda! Hiç teklif etmeyeceksiniz sandım."

Pencereyi dirseğiyle iterek açtı. Rae ileri atılıp aşağı baktı. Sonra daha da aşağıya. Pencerenin altında uzanan gümüş rengi taş duvar uçurum kadar dikti. Uçurumun ötesinde yatan uçsuz bucaksız karanlığı, dehşet vadisinin derinliklerinde yanan kasvetli ateşin kırmızı kıvılcımları bölüyordu.

Rae hortlaklarla dolu dipsiz uçurumu tamamen unutmuştu. Eyam, alevlerin ve çığlıkların yükseldiği kıyısı hariç denizle çevirili bir adaydı. Tek komşuları ölülerdi.

Kıyı Sarayı son derece gerçekçi bir isimdi. Eyam kralları, dini nedenlerden ötürü sarayı vadiye bakan uçurumun en uç noktasına yaptırmıştı.

"Şimdi mi gidersiniz, leydim? Yoksa fikrinizi mi değiştirdiniz?"

"Ne demek istediğini anladım, alay etmene gerek yok!"

Saray muhafızı bıçağı gelişigüzel şekilde bir elinden diğerine atıyordu. Rae ona yargılayıcı bakışlarla karşılık verdi.

"Muhafızların kraliçe adayı leydilere paha biçilemez kristallerden yontulmuş kırılgan kuğular gibi yaklaşmaları gerektiğini sanırdım."

Kuledeki genç kızlar, sıradaki kraliçe olmayı bekleyen adaylardı. Kimse Kral'ın gözdeleri arasından hangi adayı seçeceğini bilmediğinden herkese potansiyel kraliçe gibi davranılırdı.

Muhafız omuz silkti. "Affedersiniz, leydim. Sadece on iki saattir muhafızım."

"Tuhaf."

Eyam'daki sistemde beş seviye vardı. En üstte, tacı gibi parıldayan hükümdar bulunuyordu. Hemen ardından ellerinde toprak ve güç nesneleri tutan soylu aileler geliyordu. Aristokratların altında "soylu hizmetliler" olarak bilinen bir kesim vardı; onlar sarayda yaşar ve asla sahip olamayacakları insan yapımı büyülü nesneler kullanırdı. Onların altında, sarayda değil de şehirde yaşayan ve zaman zaman saray surları içine girmesine izin verilen tüccarlar vardı; bunlar, gerçek bir güçleri hiçbir zaman olmayacak olsa da para kazanan köylülerdi. En dipte ise yiyecek yetiştiren ve çöpleri taşıyan köylüler vardı. Onlar olmasa toplum çökerdi, bu yüzden olsa gerek ki onlara korkunç davranılırdı.

Bir saray muhafızı, soylu hizmetli sınıfındaydı. Aristokratlar gibi onların da mevkisi aileden geçerdi. Yoksa sarayda kolayca iş bulunamazdı. Rae evren oluşturma kurgusunda tutarsızlık olmadan da yeterince zorlanıyordu!

"Leydim, benim göreve geldiğimi duyurmuşlardı."

Muhafızın sesi, Alice'in hikâyeye dair detayları anlattığı zamanlardaki gibi kuşkucu çıkmıştı. Bu muhafız nasıl olur da kitabı okumadığını iddia etme cüretini gösterirdi?

"Aklımda çok şey var," diye tersledi Rae.

Mermer salonda başka bir ses yankılandı. "Sarayda yenisin. İzin ver de sana soylulardan bahsedeyim. Onlar sadece parıldayan şeyleri görür, bizler de ayaklarının altındaki çamuruz. Leydi Rahela, Kralını ya da kıymetli şahsiyetini ilgilendiren bir konu olmadığı sürece kör ve sağırdır."

Mermer salonun her iki yanında, siyasetçilerin ya da ölmüş kralların mermerden büstlerinin koyulduğu türden oyuklar vardı. Boncuklu perdeyle gizlenen bu özel oyuklarda insanlar olurdu. Muhafız, onu pencerede gördüğünde kendi oyuğundan fırlamış olmalıydı. Her leydinin bir koruması ve bir kadın hizmetçisi vardı.

Odanın uzak tarafından bir kadın perdeyi araladı, sönmeye yüz tutmuş ışık beyaz boncuklara ve deniz kabuklarına vurmuştu. İnci rengi perde aralandığında kadının soğuk yüzü ve yanan gözleri ortaya çıktı. Dönünce sol yanağı göründü. Beyaz elmacıkkemiğinde, yere dökülmüş porto şarabı gibi görünen bordo bir iz bulunuyordu. Rae'in ortaokulundaki bir kızda doğum lekesi vardı. Bir yaz sildirmişti. Rae havalı göründüğünü düşündüğünden leke gidince üzülmüştü ancak kendisinin yüzü ya da kararı değildi.

Burada doğum lekesini silecek lazerler yoktu. İnsanlar, Emer'ın henüz işlemediği günahlarının ilahi cezası olarak işaretlendiğini söylüyordu.

Emer, Leydi Rahela'nın hizmetçisiydi ve beşikte geçirdikleri zamanlarından beri beraberlerdi. Rahela'nın istediği her şeyi yapardı.

"Sadece kontrol ediyorum..." dedi Rae. "Seni kullandığımı söylediğim şu büyük sahneyi çoktan geçtik mi?"

Müstakbel Demir Hizmetçi'nin sesi bir baltanın kenarı kadar keskindi. "Az önce kendinizi açıkça ifade ettiniz, leydim."

"Öyle demek istemediğimi söylesem bir şey fark eder mi?"

"İstediğinizi söyleyebilirsiniz. Genelde öyle yaparsınız."

Hizmetçi ellerini kucağında birleştirmişti ve sesi daha önce hiçbir şey hissetmemiş gibi duygusuzdu. Bir zamanlar fazlasıyla önemsemiş olmalıydı, yoksa bu denli umursamaz bir sesle konuşması mümkün değildi.

Rae her zaman Demir Hizmetçi'nin aristokratlara yaptığı umursamaz yorumlardan zevk almıştı ancak kadının şu anki muamelesinden hoşlanmamıştı. Emer'ın ondan son derece nefret ettiği çok belliydi.

Rae burada acı çekmek zorunda değildi. Emer'ın öfkesinin önemi yoktu. Hatta kendisinin bile önemi yoktu. Çünkü gerçek değildi.

Önemli olan, Leydi Rahela'nın kendisini ve Rae'i içine sürüklediği çukurdan çıkmaktı. Şu an gerçekten de Eyam'daysa, Kıyı Sarayı'nın camdan kalbindeki bitki onu kurtaracaktı. Rae, Yaşam ve Ölüm Çiçeği açana kadar hayatta kalmalıydı. Yani yarını canlı atlatmalıydı.

Saray muhafızı öksürdü. Pencere kenarına yaslanmış, Rae ve Emer'ın yüzleşmesini izliyordu.

"Belli ki ikinizin büyük bir geçmişi var. Bu durum benim için tuhaf. Seni tanımıyorum."

Leydi Rahela'yı tanımıyordu. Dolayısıyla henüz ondan nefret edemezdi.

Rae'in hemen muhafızla bağ kurması gerekiyordu.

"Adın ne?"

Bu, bağ kurma sürecindeki bariz ilk adımdı.

"Key."*

Rae doğru hatırlıyorsa bu bir köylü ismiydi. Alt sınıflar, eşyalar bu ülkede fazlasıyla güçlü olabildiği için çocuklarına eşya isimleri verirdi. Rae bu isim koyma geleneğinin rahatsız edici olduğunu daha önce fark etmemişti.

Ama Key'in ismini annesi vermemişti sonuçta, değil mi? Yazar muhafız olduğu için ona "Key" ismini vermiş olmalıydı, onlarda saraydaki tüm anahtarlar olurdu.

Emer, "*Leydim,*" diye düzeltti Key'i.

"Bana 'leydim' diye hitap etmenize gerek yok," dedi köylü muhafız Key. "Hatta dememenizi tercih ederim."

* (İng.) Anahtar. (ç.n.)

Emer'la dalga geçiyordu.

"Peki neden köylüsün?" Rae sorduğu sorudan anında pişman oldu. Etrafta dolaşıp insanlara neden köylü olduklarını soramazdı! "Ah, yani nasıl saray muhafızı oldun?"

Emer, diğer bir deyişle acımasız hizmetçi, bu saçmalıktan yorulmuştu. "Kral onu büyük başarısından ötürü ödüllendirdi. Saray ona Cauldron Kahramanı diyor."

Saygısız saray muhafızı Key, hiçbir şeyin kahramanı olabilecekmiş gibi görünmüyordu.

"Unvanlar soylular içindir. Kana Bulanmış Güzellik?" Key, Rae'e alaycı bir bakış attı. "Kendime Karşı Konulamaz Key diyebilirdim ama insanlar kırıcı şakalar yapar."

Uzun, esmer ve yakışıklıydı; Rae bu durumu şüphe uyandırıcı bulmuştu. Normalde kurgu karakterler çekicilerse önemli biri olurlardı. Yan karakterlerin yakışıklı olmasına izin var mıydı?

Belki de vardı. Key'in yüzünde abartılı bir şey yoktu. Rahat, iyi bir mizacı vardı; gülümsemesi yumuşak, kaşlarının kıvrımı alaycı ve elmacıkkemikleri neredeyse altıgendi. Gözler ana karakterlerinki gibi zümrüt yeşili ya da gökyüzü mavisi değil, griydi ve burnu simetrik olamayacak kadar uzundu. Yirmili yaşlarda görünüyordu, yani Rae'yle yaşıttı ve Emer'dan birkaç yaş küçüktü. Saçı siyahtı ama tehditkâr bir gece yarısı tonunda değildi. Yamuk kesilmiş bukleleri, sanki neşeli gotik nergisler gibi sarkıyordu. Cılız ve rahat görünüyordu. Genel olarak karizmatik, güven vermeyen bir havası vardı. Rae onun işe yarayacağını düşündü.

"Demek büyük bir başarıya imza attın," dedi.

"Cauldron Kahramanı" zihninde o kadar zayıf bir ışık yakmıştı ki yanlış hatırlıyor olabilirdi. Bir muhafızın unvanı varsa, oynayacak önemli bir rolü de olmalıydı. Rae onun hakkında herhangi bir ayrıntı hatırlamadığından muhtemelen uzun süre kalacak bir karakter olmayacağını düşündü. Zavallı küçük karakter. Onun öleceğine dair iddiaya girebilirdi.

Key homurdandı. "Bir grup hortlak vadiden sürünerek çıkmıştı. Ben de onları kılıçtan geçirdim."

Hortlaklar yürüyen ölülerdi ve bir gün İmparator'un yenilmez ordusunu oluşturacaklardı. Rae'in etkilenmiş gibi yapmasına gerek yoktu. "Sonra da Kral'dan ödül olarak seni muhafız yapmasını mı istedin?"

Demir Çağı'ndaki birçok karakterde görev bilinci vardı. Belki Key, leydisine hizmet etmeyi bir onur olarak görürdü.

"Kral'dan bana bin altın yaprak vermesini istedim."

Eyam'da dört farklı metalden, dört farklı şekilde madeni para bulunuyordu. Rae diğer şekil ve maddelerin ne olduğunu hatırlayamıyordu ama bin altın kulağa dolgun bir miktar gibi geliyordu.

Zayıf bir umutla sordu: "Muhafız olduğun için mutlu musun?"

"Hayır," dedi Key. "*Bin altın yaprak* alsam mutlu olurdum."

Demek ki adam para için bu işteydi. Küçük kötü paragöz. Tamamdır.

Emer'ın sesi Key'e acımış gibi daha yumuşak çıktı. "Kendini gösterdin, Kral da seni onurlandırmalıydı. Gerçi aristokrasi, bir köylünün saray koridorlarını pisletmesini istemez tabii."

Rae anlamaya başlamıştı. "Kral ve soylular seni saray muhafızı yaptı, sonra da sabah idam edilecek bir leydiyle görevlendirdiler."

Key hâlâ dişlerini göstermeden gülümsüyordu. "Ne büyük onur."

"Vay canına," diye mırıldandı Rae. "Zenginleri yemek lazım cidden."

Cauldron Kahramanı dişlerini göstererek gülümsedi. "Sizce lezzetliler midir?"

Kısık sesinde hafif bir acı tınısı vardı, zehir dolgulu şeker gibi. Gülümsemesine rağmen Key'in şu anki durumundan memnun olmadığı gayet açıktı. Rae'in son derece kızgın iki kişiyle bir odaya tıkıldığı netleşmişti.

Stres, migrenini tetikledi.

Lia ölümün pençesinden nasıl kaçmıştı? Doğru! Genç kız, erkeklerin kalbini çalan bir fısıltıyla yardım istemişti.

"Pencereden atlamamı engellemeye çalıştın." Rae'in sesi fısıltıdan çok mırıltıya dönüştü ama yine de Key'e çekici elini uzattı. "Ölmeme izin vermeyeceğini söyle."

Key onun elini tuttu. Sanki Key'in eli kibrit, kendi omurgası da mumdu. Bu his Rae'i şaşırttı. Rahela'nın şehvet düşkünlüğü hakkındaki dedikoduların doğru olduğunu düşündü ancak onun farklı öncelikleri vardı. Leydi Rahela'nın bedeni sakinleşebilirdi.

"Leydim, beni baştan çıkarmaya çalışıyorsanız..." Key öne eğildi ve gözlerinin içine baktı. "Yine de sabah ölmenize müsaade edeceğim."

Rae elini hızla geri çekti. "Baştan çıkarmaya çalışmıyorum!"

Key melodik sesini alçaltıp abartılı bir şehvetle konuştu. "O zaman ses tonunuzu niye değiştirdiniz?"

Rae geri çekildi. "Kahretsin."

Kadın kahraman rolünü oynamaya çalışmanın saçmalık olduğunu tahmin etmesi gerekirdi. Rahela ve üvey kardeşi farklı yaratılmışlardı. Şeytani Rahela, Lia'nın aldığı sonucu alamamıştı. Rae de ilk görüşte âşık olunacak bir tip değildi. Ya da birkaç görüşte.

Eskiden Rae'in mükemmel bir erkek arkadaşı vardı. Ailesi evde yokken öpüşmüşlerdi ve en yakın arkadaşıyla, çocuğa daha ileri gitmeye hazır olduğunu nasıl belli edebileceğini tartışmıştı.

Hemen sonrasında ise Rae hastalanmıştı. En yakın arkadaşı hem amigo takımında hem de erkek arkadaşıyla olan ilişkisinde Rae'in yerini almıştı. Birbirleriyle, Rae ile olduğundan daha çok ortak noktaları vardı. Artık kimsenin Rae'le ortak noktası kalmamıştı. Acı ve bilinmezlik denizinde sürüklenirken arkadaşlarından uzaklaşmıştı.

Hastanede, kemoterapi alan yaşlı kadınlarla sohbet ederdi. Birinin kocası kahvaltısını her zaman kadının yatağına getirir ve peruğunu kuaföre götürürdü. "Bazı insanlar özeldir," demişti başka bir kadın da.

"Bazı insanlar sevilmek için yaratılmış." O kadının kocası, hastaneye yattığı gün onu terk etmişti.

Yalnızca özel insanlar kurtarılırdı. Diğerleri kendi kendilerine savaşmak zorundaydı.

En azından şimdi Rae'in savaşma şansı vardı.

"Neden yarın idam edileceğini düşünüyorsun?" Emer'ın sesi havada süzüldü, fırlatılmış bıçak kadar keskindi. "Leydi Lia'nın idam ettirileceğini söylüyordun. Ne değişti?"

Harika soru.

Neyse ki Rae, Rahela'nın büyük ölüm sahnesinin öncesini hatırlıyordu. Erdemli kadın kahramanları, Emer'a hasta çocuklara bakmak için köylüleri ziyarete gittiğini söylemişti.

Köylülerden birinin mütevazı kulübesinde kadim bir bıçak bulunmuştu. Kulübe içindeki köylülerle birlikte derhal yakılmıştı. Kral'ın ya da soyluların el üstünde tuttuğu herhangi güçlü bir nesne aile mührüyle işaretlenir ve korunurdu. Bıçak, Felice ailesinin yadigârıydı.

Sadece Lia Felice'in ve üvey kardeşi Rahela'nın aile yadigârlarına erişimi vardı. Her ikisi de odalarına hapsedilmiş, Kral'ın kararını bekliyordu. Emer çoktan Lia'nın mütevazı kulübeyi ziyarete gittiğini söylemişti. Lia bıçağı ilaç sepetine saklayıp götürmüş olabilirdi. Bariz şüpheli oydu.

Gelgelelim Lia saray mutfağında çalıştığı zamanlarda ocaktan süpürdüğü küllere trajik sırlarını fısıldardı. Ocak doğrudan Son Umut'un oturup ilim peşinde koştuğu saray kütüphanesine giden bacaya bağlıydı. Son Umut, Kral'ın çocukluk arkadaşıydı ve ülkedeki en dürüst insandı. Kral'a, Lia'nın aile yadigârını Rahela'nın çaldığını ve bıçağı onun götürdüğünü söylemişti. Son Umut'un kanıtı Rahela'yı doğrudan ölüme sürüklemişti.

Rahela'nın bunların hiçbirini bilmemesi gerekiyordu. Rae bildiklerini nasıl açıklayacaktı?

"Onun yüzünden idam edileceğimi biliyorum!" diyerek sertçe Key'i işaret etti.

Key kalbini ya da yeleğini göstererek konuştu. "*Ben mi?*" Parmaksız eldivenleri, saray muhafızlarının mavi ve çelik üniformasına hiç de uymayan siyah, eski bir deriden yapılmıştı. Rae hayatında ilk kez eski dönem yeleklerinden görüyordu. Esasında günümüzdeki yeleklerin deri haliydi.

Rae, Emer'a odaklanıp onu ikna etmeye çalıştı. "Key'e beni izlemesi söylendi çünkü bir soylu idam edildiğinde hizmetlileri de suçlu farz edilir ve onunla beraber öldürülür. Kral, Lia'yı istiyor, beni değil. Lia'yı öldürmeyi planlasaydı, Key'i onu izlemesi için yollardı. Benden kurtulmak istiyorlar, Key'den ve senden de kurtulmak istiyorlar çünkü bana sadıksınız. Bir taşla üç kuş. Birbirimize yardım etmeliyiz."

Bu şekilde düşünmek Rae'i keyiflendirdi. Tanımı gereği hikâyede tek bir "en güzel" olabilirdi ancak söz konusu kötüler olduğunda işler değişiyordu. Bu dünya onlara karşıydı. Bu yüzden birlikte plan yapmalıydılar.

"Karşı çıktığım için üzgünüm, leydim." Emer'ın sesi hiç de üzgünmüş gibi gelmiyordu. Çenesini kaldırdığında Emer'ın uzun boylu, esmer ve güzel olduğu netleşti. Ama tavrı güzelliği hor görüyor gibiydi. "Bilindiği üzere, hizmetliler efendileriyle idam edilirken başka bir soylu isterse onları muaf tutabilir. Saç ve kıyafet konusunda bendeki göz kimsede yok. Bir leydiyi Kral'm gözdesi yapabilecek kadar yetenekliyim. Bu işten kendi kendime kurtulabilirim. İdam edilirseniz bütün mal varlığınıza el konulacak, yani bana rüşvet veremezsiniz. Siz yalancısınız, hiçbir sözünüze inanmayacağım. Size neden yardım edeyim ki?"

Uzun zaman önce bir öğretmeni Rae'e hikâyeleri kötü karakterlerin yarattığını söylemişti. Onların arzuları ve kötülükleri olay örgüsünü ateşlerken kahramanların tek yaptığı onları durdurmaktı. En azından başlangıçta kötüler liderdi.

Rae bir keresinde elinde elli üniversite isminin bulunduğu bir listeyle kalakalmış, hangi bölümde okuyacağını seçememişti. Kararlılıkla ders dışı aktiviteleri organize etmiş, sonunda da amigo kız takım kaptanı ve öğrenci konseyi başkanlığını seçmişti. Zaman zaman muhteşem içgüdüleri ve takım elbiseleri olan bir avukat, hikâyeleri mükemmelleştiren bir editör veya annesiyle birlikte emlak işinde olduğunu hayal ederdi. Liderlik etmek dışında ne olmak istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Şimdi de kontrolü ele almalı ve planını hemen gerçekleştirmeliydi. Zamanlaması mükemmel olmalıydı.

Amigo kız takım kaptanı Rae şeytanice gülümsedi. "Kan ve altın yemini edeceğim."

Emer'ın doğum lekesi birden solan teninde parıldadı. "Bu yasak."

"Ne olmuş yani?" diye sordu Rae. "Ben günahkârım."

Key gözlerini kırpıştırdı, aniden meraklanmıştı.

Rae cesaretlenerek devam etti: "Ben karakteri keskin, ondan daha da keskin eyeliner çeken kalpsiz bir canavarım ve işlediğim suçlardan paçayı sıyırmaya niyetliyim. Ne olmuş? Kişisel başarısızlıklarım neden umurunuzda?"

Key duyduklarından etkilenmiş görünüyordu. "Doğru, umurumda *değil*."

Emer'm bakışları buz gibiydi. Rae mermer zeminde gezinerek şeytani bir monologa başladı; eteği, arkasında kırmızı bir yılan gibi sürünüyordu.

"Ben hain, güce aç bir sürtüğüm ve dürüst olmak gerekirse, bu harika bir his. İnsanı iyi olmaya teşvik eden, pis bir dünyada parlamanızı ve sabırla acıya katlanmanızı söyleyen masalları dinlemeyin. Acıyı bir kenara atın. İyi olmak zordur. Kolaya kaçın. Kötü olun. Açgözlü, kanlı elleriniz neyi arzuluyorsa onu kapın."

İkisi de pürdikkat dinliyordu. Rae daha önce hiç karanlık taraf için motivasyon konuşması yapmamıştı ancak bu kötülerin kendisi gibi düşüneceklerine emindi.

"Diğer seçenek kaderi kabullenmek ve ben bunu yapmayacağım. Güçsüz olmayı reddettiğim için gücün peşine düşeceğim. İstediğimi elde etmek için gerekirse bütün dünyayı talan edeceğim. İnsanların çoğu arkasında iz bırakmadan ölür. Adınıza lanet yağdırsalar bile en azından hatırlanmış olursunuz. Yasaklı şeylerin hayalini kurmuyor musunuz? Yanlışı seçin. Kötüyü seçin. Bu işin üstesinden birlikte gelelim."

Rae mücevherli ellerini güçlü bir gök gürültüsünü andırırcasına birbirine vurdu.

"Kötüler," diye bağırdı. "Hadi, birlik olalım."

Yardakçıklarını ikna etsin ya da etmesin, kendisini etmişti. Konuştukça kararlılığı pekişmişti, hedefi ağzından çıkan her kelimeyle daha gerçek olmuştu. Kahramanlar macera çağrısını kabul etme konusunda isteksiz olabilirdi. Kötüler ise çağrıya kulak vermeli ve hazineyi çalmalıydı.

Rae yatak odasına daldı. Kana Bulanmış Güzellik'in maun makyaj masası seramik parfüm şişeleriyle doluydu, çekmeceler sedef kaplamalıydı.

Rae karakterin aynaya baktığı ve bu sayede okurların karakterin nasıl göründüğünü öğrendiği o sahnenin gerçekleşmesini istemişti. Ne yazık ki Eyam'daki aynalar bronzdan yapılmıştı. Rahela'nın yüz hatlarının nüansları bronz gölde kaybolmuştu ama şaşırtıcı bir ayrıntıyı fark etti. Rae'in ağzının sol köşesinde ben vardı. Rae benini hep sevmişti. Herkes kanser hastalarının saçlarını kaybetmesine hazır olurdu ancak aynısı diğer şeyler için geçerli değildi. İnsanın kaşının olmaması yüzünün tamamını değiştiriyordu, kirpiklerin olmaması ise kertenkeleye benzemesine neden oluyordu. Rae beni sayesinde yüzü ne kadar yabancı görünürse görünsün hâlâ kendisi olduğunu biliyordu.

Leydi Rahela'da da aynı benden vardı.

Tekrar saçının olması kafa karıştırıcıydı; bir ağırlık, Rae'in başını aşağıya çekip boynunu ısıtıyordu. Daha önce hiç bu kadar uzun saçı ya da kıvrımlı bir vücudu olmamıştı. Gördüğü yansıma baştan

çıkarıcı bir kadının görüntüsüydü. Rae birçok şey yaşamıştı ama hiç sağlıklı, yetişkin bir kadın vücuduna sahip olmamıştı.

Yetişkinlik normal insanlar için farklı olmalıydı. Elbette herkes bütün hayatını inleyen bir çocuk ve bitkin bir yaşlı gibi hissederek geçirmezdi.

Rae alışkın olmadığı ağırlıkla başını iki yana salladı ve üst çekmeceyi açtı. Kendisini bulmaya ihtiyacı yoktu. Ona lazım olan şey bir bıçaktı.

Çekmecenin iç tarafında bir bıçak ve saldırmak için hazırlanan bir yılan vardı. Rae çığlık attı.

Hizmetçisi ve koruması koşarak geldi. Emer, Rae'i şaşırtanın ne olduğunu görünce sakinleşti. "Neden evcil hayvanınızı görünce şok oldunuz?"

Rae aynada Key'in yansımasını aradı. Odanın kemerli girişine yaslanıp kollarını kavuşturmuştu. Gülümsemediğinde farklı görünüyordu. Rahatsız edici derece boştu, önemli bir unsur eksikti.

Emer'ın bakışları sertti. Rae, Emer'ın hanımının ona ne kadar zalim davrandığını ve gelecekte baltayla işleyeceği cinayetleri hatırladı. Odanın diğer ucunda, içinde Rahela'nın üvey kız kardeşinden çaldığı büyülü zırh eldivenlerinin bulunduğu dolap vardı. O eldivenleri giyen kişi bir düzine savaşçı gücüne kavuşuyordu.

Rae dolaba yeterince hızlı ulaşabilirse, teorik olarak diğer ikisini öldürebilirdi.

Leydi Rahela'nın kaderinde yavaş ve korkunç bir ölüm yazılıydı. Rahela'nın ölümü, kehanetin gerçekleşmesi için ilk adımdı. Rae kendi kaderinden kaçmıştı. Elbette başkasının kaderinde de kaçabilirdi. Ama nasıl? Ona kimse yardım etmezdi. Buradaki herkes kötüydü.

Emer merhametten yoksun sesiyle sordu: "Leydim, ne saklıyorsunuz?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Leydi Kara Büyü Yapıyor

"Kan yemini, gökyüzü ile uçurum arasındaki en kutsal şeydir," dedi Son Umut. "Titreyen ruhunu birinin avcuna bırakmak ve onun yumruğunu sıkmayacağına güvenmektir. Kalan bütün zamanımda hayatını kendi hayatımın üstünde tutacağım ve yapabilirsem ölümden sonra da sadık kalacağım demektir. Bu yemini hafife alan herkes hüsrana uğrar."

Demir Çağı, ANONİM

Emer'ın hanımı aklını yitirmişti.

Her bir kelimesi ve hareketi bunu kanıtlıyordu. Leydisi saraydaki en endamlı varlıktı ancak şimdi küçük kızların ilk kez uzun elbise giydiklerinde davrandıkları gibi dikkatli ve minik adımlar atıyordu. Garip kelimeler kullanıyor, bir leydinin duygularını açığa vurmaması ya da cildinin erken kırışabilme riskini göze almaması gerekirken yüzünü dikkatsizce şekilden şekle sokuyordu.

Rahela'nm çılgın, gelişigüzel davranışlarından bahsetmeye gerek dahi yoktu.

Bir saray mensubuna sorsanız, bu yeni bir şey değildi. Emer onu daha iyi tanıyordu. Rahela'nın leydi annesinin derslerini

dinlemişti. Her yakışıklı erkek için iffetinizi göz ardı ederseniz fazla yol katetemezdiniz. Rahela sesini alçaltarak ya da kalçalarını sallayarak bir vaatte bulunabilirdi ama asla yerine getirmezdi. Tabii, kapalı kraliyet kapıları ardında olduğu sürece.

Bir köylü Rahela'yı hırpalamış, şimdi de yatak odasına girmişti. Emer'ın leydisi çığlık atıp bayılır ve ayıldıktan sonra da adamın Dehşet ve Bekleme Odası'nda kırbaçlanmasını emrederdi. Emer bizzat çığlık atmak istiyordu.

Leydilerin bayılabilme ayrıcalıkları vardı. Hizmetçilerin yoktu.

Görünüşe göre leydilerin stres altındayken melodramatik konuşmalar yapıp yasak ritüelleri gerçekleştirmesine neden olan kafa karışıklığına da izinleri vardı.

Rahela kendi evcil hayvanından gerçekten de korkmuş gibiydi ve Emer, bugün leydisinin samimiyetini değerlendiremeyeceğini öğrenmişti. Rol mü yapıyordu? Hizmetlilerini kandırmak ona ne kazandıracaktı? Emer'ın kendi iradesinden başka gücü yoktu ama şimdi de bunun hepsini Rahela'ya yoğunlaştırmıştı. En azından, nihayet Rahela ona gerçeği söyleyebilirdi.

Rahela, Emer onun baygınlık geçirmeye çalıştığından korkana kadar nefesini tuttu.

Leydi Rahela nefesini bir anda verdi. "Sakinim! Diğerleri olayları kaçırmış olabilir ama benim kontrolüm altındalar. Gerçek şu ki bende hafıza kaybı var."

"Sizde ne var?" diye sordu Emer.

Emer'a daha önce sesinin duygusuz olduğu söylenmişti ama daha önce hiç bu kadar duygusuz ve düz olduğunu sanmıyordu. Emer, Rahela'nm söylediklerini düşündüğünde ruhu çöle düşüp büzüşmüş gibi hissediyordu.

"Evet, Emer! Hafıza kaybı," diye tekrarladı Rahela toparladığı özgüveniyle. "Eminim duymuşsundur. İnsanlar başlarına darbe alır ya da şok geçirirler, sonra da tüm hayatlarını unuturlar veya sadece birkaç ilginç detayı hatırlarlar."

"Duymuştum," diye itiraf etti Emer.

Bir kelimesine bile inanmamıştı.

Rahela gülümsedi. Emer çocukluklarından beri onu böyle tedbirsizce hareket ederken görmemişti.

Emer'ın başı ağrıyordu. Son derece şiddetliydi ancak hizmetçilerin migreni olmasına izin yoktu. Dişlerini sıkmaya ve ağrıya rağmen çalışmaya alışmıştı.

"Hangisi?" diye sordu Cauldronlu Key. "Bütün hayatınızı mı unuttunuz yoksa sadece belli başlı detayları mı?"

Kaba bir köylü olabilirdi ama aptal değildi.

Rahela kibirle ayağa kalktı, yine Emer'ın hanımı olmuştu. "Neyi unuttuğumu nasıl bilebilirim?"

Emer yıllar içinde, acil durumlarda Leydi Rahela ya da annesinden çok daha atik davrandığını fark etmişti. Soylular hayatlarında yanlış bir şeyler olmasına alışkın değildi. Şansları yaver gitmediğinde öfkeli bir şaşkınlık içinde bocalarlardı.

Rahela'nın felakete çabucak karşılık verdiğini görmek endişe vericiydi. Belki de çaresiz kalınca rahatlığından ödün vermek zorunda kalmıştı. Belki de.

Rahela önemli bir sır paylaşacakmış gibi öne eğildi. "Bu yüzden ikinize de ihtiyacım var. Hata yaparsam beni düzeltin. Bilmediğim bir şey görürseniz bana söyleyin."

Emer köylüye kin dolu bir bakış attı. Rahela eskiden sadece Emer'a ihtiyaç duyardı. "O hiçbir şey bilmiyor, leydim. Kendisi alt sınıftan."

Durumları yeterince vahim değilmiş gibi bir de sırf Rahela'nın yeni muhafızı diye kenar mahalleden gelme bir kabadayıyla uğraşacaklardı. Bundan önceki muhafız yaşlı bir adamdı, Rahela'ya atanmıştı çünkü Kral, hanımından sıkılmadan önce onun diğerleriyle kurduğu yakın ilişkiyi kıskanıyordu. Bu köylü, Emer'dan küçüktü ve Cauldron'dan geliyordu, yani ona alt sınıf demek bile onun için bir gelişmeydi. Elbette, Emer terbiyeli bir kadın olarak daha önce hiç Cauldron'a

gitmemişti. Saray surları dışındaki Gündüz Pazarı'ndan leydisi için lüks eşyalar ve kendi ihtiyaçlarını alır, daha ötesine gitmezdi. Alt kattaki hizmetçilerin dedikodularına göre Cauldron şehrin en rezil lağım çukuruydu.

Alt sınıf muhafız, Emer'a bir zalimin bıçağı kadar keskin ve pis bir bakış attı. Erkekler aşağılanmaktan hoşlanmazdı. Emer bunu çok iyi biliyordu çünkü onları sık sık aşağılardı.

İçinden çıktığı lağım çukuru kadar rezil durumdaki Key, Emer'a bir öpücük attı ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle Emer'ın leydisini dikkatle izlemeye devam etti. Doyumsuz yüzü açtı ancak ete değil, yıkıma.

"Nereden geldiği umurumda değil," dedi gururlu Leydi Rahela. "Mesele şu ki, ben tamamen kötü biriyim ve sizlerin de benim kötü yardakçıklarım olmanızı istiyorum."

"Ben kötü değilim!" diye çıkıştı Emer. Rahela ikna olmuşa benzemiyordu. Emer'ın zihninde, Leydi Lia'nın geceleri mırıldandığı sırlar kadar yumuşak bir fısıltı, ona emin olup olmadığını sordu. Ona kulak asmayı reddetti. Bu, Emer'ın suçu değildi. Bir hizmetçinin, hanımının emirlerine uymamak gibi bir hakkı yoktu.

Ah ama o Lia'ya ihanet etmenin yanlış olduğunu biliyordu. Başından beri biliyordu. Rahela haklıydı.

Key elini kaldırdı. "Ben kötüyüm? Sanırım."

Rahela alkışladı. "Müthiş!"

Alt sınıf pislik memnun olmuştu. "Sürekli insan öldürürüm."

Emer'ın zihni uçurumdaki hortlaklar gibi uğuldadı.

"İnsan mı öldürüyorsun? Düzenli olarak mı?" Rahela gözlerini kırpıştırdı. Ve sanki bu hareketle bütün mantığından sıyrılmış gibi gülümsedi. "Harika. Bir sürü insanı öldürmemiz gerekebilir."

"*Leydim!*"

Rahela, Emer'ı yatıştırmaya yönelik bir hareket yaptı, sanki hizmetçisi çocuktu da görünmez beşiğini sallıyordu. "Bir hikâyedeymişiz gibi düşün. Kurgularda eğlencesine öldüren birçok katil olur.

Key insanları öldürüyor, sen şeytani hanımının emirlerini yerine getiriyorsun, ben de açık saçık elbiselerimle etrafta dolanıp masum insanlara suç atıyorum. Kötülüğümüzü bir sonraki seviyeye taşımamızın zamanı geldi."

Emer'ın leydisi, dikkatini yılanının sımsıkı sarıldığı Domitian ailesinin bıçağının bulunduğu çekmecesine yöneltti. Küçük engerek Leydi Rahela'nın bileziğindekinin bir yansıması gibiydi, yalnızca bileziği altın rengindeyken yılan kehribara çalan koyu bir yeşildi, bedenindeki elmas şeklindeki desenler o kadar koyu kahverengiydi ki neredeyse siyah görünüyorlardı. Elmaslar, yanlardan çıkıntılı yassı kafasının tepesinde siyah bir kalp oluşturuyordu.

Rahela yılanınm başına öpücük kondurdu. "Sana Victoria Broccoli diyeceğim."

Görünüşe göre Emer'ın leydisi yılanını süs köpeği zannediyordu.

Yılan yavaşça bıçaktan ayrıldı. Rahela bıçağı altın ve inci kılıfından çıkardı. Demirin parıltısı kırmızıya çalıyordu, sanki Emer bıçağa kızıl bir sisin ardından bakıyordu.

Bu, soylular için doğuştan gelen bir haktı. Rahela da şimdi bu hakkı onlara veriyordu.

Kelimeler Emer'ın dudaklarından kış yaprakları kadar yumuşak ve titrek döküldü. "Ciddisiniz."

"*Aklınızı kaçırmışsınız,*" dedi Cauldronlu Key nefesi kesilerek. Gülümsemesi şeytani bir ifadeye bürünmüştü.

Eskiden, soylular krallarına ya da efendilerine sadakat sözü vermek için kan yemini ederdi. Aristokrat âşıklar birbirlerine söz verirdi. Soylular yüzyıllar önce kan yemini etmeyi kesmişti. Kimse bozulamayan bir yemin etmeye cesaret edemezdi.

Şu ana kadar kimse.

"Ne dersiniz?" Rahela'nın gözlerinde parıltılar dans ediyordu. "Bir yıl bir gün boyunca bana sadık kalacağınıza yemin edin. Eğer sözünüzü tutarsanız, kilom kadar altın alacaksınız."

"Kişi başı mı?" Key'in sesi kurt gibi aç çıkmıştı.

"Kişi başı," diye onayladı Rahela. "Abartmıyorum. Leydi Rahela'nın devasa toprakları hakkında söylenen her şey doğru."

Emer şaşkınlığı, dehşete düşmüş birinin uzaktan gelen bağırışları gibi bir mesafeden hissetti. Salt açgözlülükse tenine kumaş kadar yakındı.

Emer, leydisine bütün bu zaman boyunca bağlılıkla hizmet etmişti. Bakın bu ne kadar işine yaramıştı.

Rahela'ya bir yıl daha hizmet ederse, çanak çömlek parçasıymış gibi sıkıştırıldığı dolaptaki küçük yatağında hayalini kurduğu yeni hayatına başlamak için yeterli altını olacaktı.

Bir kır evi. Dengi olan bir eşle. Bir daha başını eğip "leydim" demek zorunda kalmayacaktı. Hatta belki keçi besleyebilirdi, daha önce hiç yakından keçi görmemişti. Başı ağrıdığında yatıştırıcı karanlıkta uzanabilir ve eşi ona tatlı tatlı, "Dinlen," diyebilirdi.

Emer artık Rahela'ya sadık olamazdı. Kendisine sadık olmalıydı.

Şu an bu teklife sırtını dönerse bir daha hiç gerçek büyüyü deneyimleyemeyebilirdi.

Rahela bıçağı dantelli korsesinin üstünden kar beyazı tenine batırdı.

"Leydim, *hayır!*" Emer yeni ve büyük bir korkuyla bağırmıştı. Kötülük başka bir şeydi. Burada profesyonel gurur söz konusuydu.

"Evet." Rahela'nın dudakları anlayışla büküldü. "Yara izim olursa Kral beni istemez. Kızları ellemeyeceğim."

Leydisinin koyu gözleri aynaya kayınca kocaman açıldı, görünüşe göre kendisini görmek yılanı görmekten daha şaşırtıcıydı. Bakışlarını korsesinde gezdirdikçe gözleri daha da irileşti.

Başını hayretle iki yana salladı. "Buna alışabilirim. Daha önceden de kendime yabancıydım. Bütün dünyan ve kendi bedenin değiştikten sonra güvende olmadığını bilirsin. Dünya her an sana sırtını dönebilir."

Kendi bedeni mi? Emer, Rahela'nın memeleri diğer kızlardan önce büyüdüğünde üzüldüğünü hatırladı. Göğsünü gizlemeye çalışmıştı. Bu işe yaramayınca da gösteriş yapmaya başlamıştı.

Bu anı, içinde hem şefkat hem de acı gibi bir his uyandırmıştı. Emer ikisine de omuz silkti. Rahela taburesinden kalktı, neredeyse yana devrilecekti. Key, Emer'ın gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızlı hareket edip Rahela'yı tutmak için uzandı. Rahela hafifçe onun eline vurdu. Hem de çıplak eliyle dokunmuştu.

Emer'ın leydisi gülümsedi. "Affedersiniz, ağırlığıma alışamadım da. Nerede kalmıştım?"

Key, Rahela'nm hayatlarını değiştirecek teklifi onu hiç de etkilememiş gibi yavaşça bıçağı işaret etti. Rahela'nın bir sonraki hamlesini görmeyi bekleyen rahat bir merak ifadesi takınmıştı.

Emer'ın kalp atışları şafak vakti çalan hizmetli çanı gibi kulaklarında çınlıyordu.

Asla yapmazdı. Emer'ın leydisi narin, şımartılmış ve bir an bile fiziksel acı çekmemiş bir varlıktı.

Kemerli kapının yanında dikilen Rahela giysisini sıyırarak biçimli kolunu gözler önüne serdi. Bıçağın ucunu kolu boyunca gezdirdi. Derisi, keskin çeliğin altında yarıldı. Key'in gözleri akan kanı görünce parlamaya başlamıştı.

Leydisinin boğuk sesi başkentte ünlüydü. Rahela, "Günaydın," dediğinde erkekler *fazlasıyla* güzel bir gece vaat ediyor sanırlardı. Şimdi ise o boğuk ses büyü vaat ediyordu.

"İlk kesik, gökteki kayıp tanrılar için. İkincisi, uçurumdaki kötü ruhlar için."

Kolunun iç kısmına, dirseğinin yakınına iki kesik attı. İnce çizgilerin üzerinde beliren boncuk boncuk kanlar, pembe bir ipin üzerinde parıldayan yakutları andırıyordu. Sonra diğer ikisine göre dik, uzun bir kesik daha attı. Bu, kılıcın kabzasıydı.

"Üçüncü kesik benim, Rahela Domitia için."

"Dördüncü kesik senin için Key..." Rahela sabırsızlıkla bekledi.

"Sadece Key," dedi Key.

"Devamı yok mu?"

Key'in hülyalı bakışları kana sabitlenmişti. "Soyadım yok. Sadece bir kişi olunca ailen olmuyor."

"Tamam, sadece Key. Madonna ya da Rihanna gibi."

Key kaşlarını çattı. "Kim?"

"Önemli değil!" dedi Rahela. "Dördüncü kesik Key ve senin için."

Beklentiyle Emer'a baktı. Emer da sessizce ona bakıyordu.

Leydi Rahela yarın idam edilse bile annesi yeminini yerine getirecekti. Domitian ailesi zengin değildi ancak güzel entrikacılar yetiştirmekle ünlüydü. Domitian hanımları istediklerini elde edebilirdi. Vücutta yerine getirilmeyen bir yeminin izi kalırsa, o vücut uçurumdan aşağı atılırdı. Herhangi bir aile, isimlerinin karalanmaması için para ödeyebilirdi. Bu, Emer'ın reddedemeyeceği bir fırsattı.

Arzusu, temkinli olma ihtiyacının önüne geçmişti. Emer dişlerini sıktı, kelimeleri ağzında tutmaya çalışıyordu. "Emer ni Domitia."

Emer'ın adının anlamının "Domitianlara ait" olması içler acısıydı. Kimsesi olmayan Key'den bile daha acınasıydı.

"Emer ni Domitia," diye yumuşak bir sesle tekrarladı Rahela. Emer'ın dudakları leydisinin ağzından çıkan sesle kıvrıldı. Daha önce hiç sempati gösteriyormuş gibi yapmamıştı. Şimdi de yapmasına gerek yoktu.

Rahela koluna diğerlerinden uzun bir kesik daha attı; böylece kabzanın artık bir bıçağı oldu. Büyüyle yapılmış, kanla çizilmiş bir kılıç.

"Pardon," dedi Rahela. "Biri yeminin devamını hatırlatabilir mi?"

Emer ve Key ona dik dik baktı. Rahela omuzlarını silkti.

"Şu an stres altındayım ve hassas bir leydiyim. Kelimeler tam olarak aklımda kalmamış."

Key'in bakışları beyaz mermeri lekeleyen kanın üstünde dolanıyordu. Ani gülümsemesi, mücevherlere vuran günbatımı gibiydi. Bunu gören Emer yaklaşan karanlıktan korktu.

Key garip bıçağını hışımla çıkardı ve kolunu ekmek keser gibi dikkatsizce kesti. Bıçak, bir sihir numarası yapılmış gibi kayboldu.

"Kılıç üzerine," dedi Key alaycı bir sesle. "Sadık ve dürüst olacağıma, sevdiklerini seveceğime, nefret ettiklerinden nefret edeceğime yemin ederim. Yağmuru hissetmeyeceksin, sığınağın olacağım. Verecek yemeğim ve şarabım varken asla aç ya da susuz kalmayacaksın. Adım dudaklarındayken daima karşılık vereceğim, senin adın ise beni harekete geçirecek. Her zaman arkanı kollayacak, kalkanın olacağım ve aramızdaki hikâye gerçek olacak. Anlaştığımız her şeyi yerine getireceğim çünkü senin iradeni seçiyorum."

Rahela'nm gülümsemesi, Key'in gülümsemesindeki şeytani parıltıyı yansıtıyordu. Leydisi bu yabancıya yemin ederken Emer'ın kalbi kızıl ufukta battı. Birlikte günahkârlık ve kutsala ihanet anlaşmalarını mühürlerlerken oyun oynayan çocuklar gibi sırıtıyorlardı. Hiç umursamadan günah işleyen ve kutsalı yok sayan iki şeytani, saygısız çocuk.

Vadinin alevi, bir bardak suya damlatılmış kan kadar soluk bir kırmızıyla vitraylı camı aydınlattı. Rahela'nın kolundaki yara alev almış, ateşli bir kılıca dönüşmüştü. Pencereden koyu bir şarap kırmızısı yansıyordu.

Key'in elini sıkan Rahela'nm yüzü pencereler gibi alev alevdi. Günahkârlar, büyü ışığıyla çevrelenmişti.

Rahela, "Bu bizim ilk ekip toplantımızdı. Yatak odam, bizim şeytani sığınağımız ve engerek yuvamız. Bundan sonra birlikte kötüyüz," diye açıkladı.

Özel bitkiler mi kullanıyorsunuz, leydim?

"Nasıl isterseniz, leydim," diye geveledi Emer.

"Tek başıma kötü olmaktan iyidir," diye mırıldandı Key.

Ayakta dikilirken oluşturdukları çember, bronz aynaya yansıyordu. Emer'ın hanımı, zehirli engerek, kar ve alevin kadını. Yapmacık gülümsemesi ve çatlamış deri eldivenleriyle onun alt sınıf muhafızı. Sımsıkı bağlanmış önlüğüyle yüzünü başka tarafa çeviren hizmetçisi. Emer yüzündeki lekeyi görmeyi sevmiyordu. Taşradayken insanlar Emer'ın kötülükle lekelendiğini söylerdi. Görünüşe göre doğru söylüyorlarmış.

Rahela güldü. "Hadi gidelim, yardakçılar. Beni Kral'a götürün!"

"Sizi Kral'a götüremeyiz," dedi Emer sakince. "Ve bize yardakçı demeyin."

Key karşı çıktığını belirten bir ses çıkardı. Belli ki şeytani yardakçı olmak istiyordu. Aidiyet hissetmek için umutsuzca can atıyor olmalıydı ancak Emer'ın çok iyi bildiği bir şey vardı. Umutsuzluğa ihanet, zulme davet demekti.

Rahela, Emer'a suçlayıcı bir bakış attı. "Bana sadık olacağına yemin ettin mi, etmedin mi?" Etmemişti. Ama dikkatleri buna çekmek istemiyordu.

"Götürmeyeceğim demedim, götüremem dedim!" diyerek kendini savundu Emer. "O da götüremez."

Key'in bakışları düpedüz Emer'a doğrultulmuş bir bıçak gibiydi. "Ben alt sınıf bir pisliğim. Nasıl davranılır bilmiyorum."

"Hizmetliler Kral'la görüşme talep edemez."

Alt sınıf muhafız bakışlarını Rahela'ya çevirdi, gözlerinden hesap yaptığı belliydi. Emer gitgide artan öfkesiyle onun hanımını *tartmaya* çalıştığını anlamıştı. Ama karakterinin değerini değil.

Key sonunda karara vardı. "Kilosu kadar altın için kayıp tanrının kayıp gözlerini bile çalarım."

"Tanrıtanımaz gibi konuşuyorsun," diye tısladı Emer.

"Hem de nasıl," dedi Key. "Beni izleyin, leydim."

Mavi kantaron çiçeği desenli geniş deri kemerine uzandı. Bir tarafında bıçağının kını, diğer tarafında anahtarlar asılıydı. Key kapı

sürgüsünü ve kilidini açarken Leydi Rahela neşeyle dönerek etrafında bir daire çizdi. Kapı açıldı ve karanlığa doğru uzanan basamaklar göründü. Key döner merdivenden inmeye koyuldu. Emer'ın hanımı arkasına baktı.

"Geliyor musun?

Emer aceleyle kendi bölmesine döndü. "İkiniz de idam edileceksiniz. Öldüğünüzde aileniz kilonuz kadar altını bana verecek. O esnada, kafalarınız saray surlarının tepesindeki kazıklarda asılı olacak."

"İşte bu," diyerek cesaret verdi Rahela. "Olumlu düşün."

Emer'ın hain kalbi sıkıştı. "Leydim, bunu yapamazsınız."

"İzle de gör. Bu benim kötü karakter orijin hikâyem."

Emer'ın hanımı göz kırptı, döndü ve gölgelere karışıp dans ede ede ölümüne gitti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kötü Kadın Tanrıya Karşı Geliyor

Kar ve alevin kadını rüyalarında dans ederken
Beyaz şövalyenin kalbi kayıp kraliçelere kayarken
O geliyor. O geliyor.
Uçurum yükseldiğinde, ölüler diz çöktüğünde
Lanet saracak bizi, o da tahtını isteyecek.
Vadi yukarıdan efendisini çağırıyor
Kayıp ruhlara aşkı için öldüğünü söylüyor
O geliyor. O geliyor.
Kelimeler kontrolden çıkıyor, kaç kaçabilirsen
İnci ya onun ya da kimsenin
Kılıcı yıkım, gözleri alev
Bütün dünya onun imparatorluğu.
Tanrıların çocuğu öldü ve büyüdü
O geliyor, tahtı için geliyor.

Eyam'daki herkes Kâhin'in bu *kehanetini* bilirdi.

Demir Çağı, ANONİM

ae ve Key ölümü aldatmaya giderken kaybolmuştu. Kraliçe adayı leydilerin kulesi, sarayın dışında küçük bir ağaç çemberinin içindeydi. Dolambaçlı bahçe yolunu takip edip büyük kapıya, oradan da sarayın labirent gibi karışık koridorlarına ulaştılar. Koridorların zemini, pürüzsüz nehir taşı ve nehir ağı görüntüsü veren koyu yeşil malakittendi. Rae tuhaf akıntılara kapıldığını hissediyordu. Neredeyse kraliyet mücevherlerinin olduğu büyük vitrine çarpacaktı.

"Güzel," dedi Rae nefesini verirken. "Lanetli kolye."

Dövme altından iki yılanın aç ağızları kopça kısmını oluşturuyordu. Parıltılı zincirlerden ve zarif halkalardan oluşan altın bir kafes, gelecekte narin bir boğazı süslemeye hazırdı. Ortasında büyük bir siyah mücevher sallanıyordu. Mücevherin yüzeyinde uğursuz bir kırmızı parıltı geziniyor, sanki sönmüş korlarda canlanan ölümcül bir ateş gibi ışıldıyordu. Efsaneye göre bu mücevher kayıp tanrının gözüydü. İnsanlar bu kolyeye "Yitirilmiş Umut Elması" diyordu.

"Değerli görünüyor," diye yorum yaptı yeni yardakçısı. "Ama rehin vermek zor olur."

"Bir Eyam kralı bu mücevheri eşine verebilmek için yüz adamını vadiye onu bulmaya yollamış. Yalnızca bir kişi dönebilmiş. Kraliçe genç yaşta ölmeden önce ancak bir yıl takmış. Kral'ın bu elması kraliçesine vermesi, onu taçtan ve krallıktan daha çok sevdiğini, yüz cana ve bin günaha bedel gördüğünü gösterir."

"Yani *kesinlikle* rehin vermesi zor," dedi Key. Rae güldü. "Kral'ın bunu sana vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Bana bayılmıyor." Rae yılan bileziğinin takılı olduğu yaralı kolunu kaldırdı. "Bu bilezik, Kral'ın gözdesi olduğum anlamına geliyor. Ama beni Kraliçe olmaya layık kılmaz."

Hikâyeler, yersiz takıp takıştıran sığ kadınları küçümserdi ancak kadınlar banka hesapları olmadığı zamanlarda değerli taş biriktirirdi. Mücevherler hayatta kalanlar içindi. Rae'in annesi Alice'e büyük

büyükannelerinden kalma inciler vermiş, Rae'e vermemişti. Alice'e çok yakışmışlardı. Alice de onları çocuklarına verebilirdi. Mücevherlerin değerinin yarısı da anlamlarında saklıydı. Gerçek hazinelerin hikâyesi olurdu ve hikâyeler kahramanlar içindi.

Key'in yüzü tezatlardan ibaretti; gözleri bir kafatasının çukurları gibi boş, dolgun dudakları ya umursamaz ya da bir mezar kadar ciddiydi. Yılan bilezik Key'in gösterdiği ciddi ilgiye değmezdi.

"En azından bunu kazanabilmek için bir şey yaptın."

Rae bir kaşını kaldırdı. "*Ne* ima ediyorsun?"

Key de kılıç kadar düz kaşlarından birini kaldırarak karşılık verdi. "Plan yaptın. Bütün işi başkaları yaparken öylece pohpohlanmaktan iyidir."

İmparator bir gün bu kolyeyi Lia'nın boynuna takacak ve onu tatmin etmediyse mücevheri uçuruma geri atabileceğini söyleyecekti. İmparator'un kalbi karanlıktı ancak paraya değer vermiyordu.

Yalnızca küçük kötülerin açgözlülük gibi ufak tefek kusurları olurdu. Rae yardakçısına onay dolu gözlerini dikti.

"Sanırım seninle arkadaş olabiliriz."

Muhafız yeni bir şey keşfetmiş biliminsanı edasıyla başını yana eğdi. "Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı. İlginç olabilir."

"Çak bakalım," dedi Rae.

Key'in sırıtışı gülümsemeye döndü. "Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Rae elini çoktan havaya kaldırmıştı. "Elime vur."

"Ne kadar sert?" diye sordu Key yardımsever bir tavırla. "Kırayım mı?"

Rae geri çekildi. "*Sakın!* Avcumun içine avcunla hafifçe vur. Nazik ol! Nazik!"

Key sanki nazik olmak büyük bir konsantrasyon gerektiriyormuş gibi kaşlarını çattı. Rae onun avucunu dokunduruşunu endişeyle izledi, tenine hafiften çatlamış deri değdi. Beklenmedik bir şekilde bu dokunuş Rae'in içini acıttı.

Bir yıl bir gün sonra Rae yeminini yerine getirmek için burada olmayacaktı ve Key'le Emer söz verdiği altınları asla alamayacaktı. Onları idamdan kurtaracağı da yoktu. Lia, Rahela'nın hizmetçisi ve muhafızı için merhamet gösterilmesini isteyecekti.

Hafızasının ani darbesi Key'in vuruşundan daha sertti. Emer minnettar olmayacaktı ama Key olacaktı. Leydinin altın güzelliği ve kalbi mütevazı saray muhafızının üstünde büyük bir etki bırakacaktı. *Demir Çağı*'ndaki birçok erkek gibi Key de eninde sonunda Lia'ya umutsuzca âşık olacaktı.

Şimdi her şey, hatta Key'in görünüşü ve Rae'in onu neden hatırlamadığı bile mantıklı geliyordu. Lia sürekli ellerini ovuşturup şöyle düşünürdü: *Neden yakışıklı erkekler aşklarıyla bana eziyet ediyor?* İmparator ve Son Umut hariç talipleri bir sis bulutunun içinde kaybolup giderdi. Özellikle de aşkı uğruna ıslah olan kötüler, Lia'nın hayatta kalması için kendilerini feda ederdi. Lia'nın aşkı uğruna can vermek Eyam'da canavarlara yem olmak, hortlaklar tarafından parçalanmak ve vebayla birlikle en yaygın ölüm nedenlerinden biriydi.

Kötü haber: Key hapı yutmuştu. Rae yardakçısı hâlâ yanındayken onu iyice kullanmalıydı.

Hafızası ona buradakilerin kurgu karakterler olduklarını hatırlattı. Rae onların duygularını önemsemek zorunda değildi, kaldı ki kötü karakter olarak zaten önemsememesi gerekiyordu. Önemli olan kendi hayatıydı.

Key öne eğildi. "Entrikacı leydim. Taht odasına hangi taraftan gidiliyor?"

"Bilmiyorum. Hafıza kaybı yaşadım, unuttun mu?"

Key'in gözlerini devirmesi leydisinin dâhiyane hikâyesini yutmadığını gösteriyordu. "Pekâlâ, ben de buraya dün geldim."

Sarayın içinde ilerlerken aralıklarla konuşlanmış birkaç muhafızın önünden geçtiler. Muhafızlar çoğunlukla orta yaşlı adamlardı, saçları kısacık kesilmişti ve Key'inkinden daha parlak mavi çelik

üniformalarının altındaki bedenleri iriydi. Hepsi onlara yan yan bakmıştı. Leydi Rahela, ucu kırmızıya bulanmış kar beyazı elbisesi içinde akılda kalıcı bir figürdü. Şu an hapis olması gerektiği gerçeği de muhtemelen akılda kalıcıydı.

Çoğu Rae'i görmezden geliyordu. Tavırları sanki şöyle diyordu: *Serbest dolaşan bir suçlu ancak yanında muhafızı var? Benim rütbemi aşar. Hiçbir şey görmedim.*

Kaçınılmaz olarak, muhafızlardan biri bunu kendi sorunu saymaya karar verdi. Key'e yaklaştı, Key de bu fırsatı taht odasının yerini sormak için kullandı. Muhafız yolu tarif ederken gözbebekleri panikle bilyeler gibi dönüyor, tedirgin bakışları Rae'e kayıp duruyordu.

"Siz Leydi Rahela mısınız?"

"Hayır," dedi Rae. "Onun kötü kalpli ikiziyim."

Üzerindeki elbise, ortamı kibirle terk etmek için harikaydı.

"Kötü kalpli ikizi mi?" diye tekrar etti Key.

Rae daha önce popüler kültürün günlük konuşmalara bu denli girdiğini hiç fark etmemişti. *Pembe dizilerde ortaya bir ikiz çıktığında genelde kötü olurdu. Korku filmlerinde ise eğer biri ikizini çatı katına kapattıysa, bunun sebebi ikizinin kötü olmasıydı.*

"Hikâyelerde birçok kötü ikiz olur," diye mırıldandı.

Key düşüncelere dalmış gibiydi. "Şarkılar Leydi Rahela'nın kalpsiz olduğunu söylüyor. Eğer ikizlerin ikisi de kötüyse, ben aileyi suçlarım."

Rae, Leydi Rahela'nın şeytani üvey kardeş olarak oldukça tipik bir geçmişi olduğunu hatırlıyordu. "Hem öz babam hem de üvey babam gizemli bir şekilde genç yaşta öldü. Hiç alakası yok ama annem muhteşem görünür ve zehirlidir. Ben de ona çekmişim."

"Annen de kötü şakalar yapar mı?"

Rae boş bir sayfa kadar beyaz odaya girerken sırıtan Key'i itti. Girdikleri an tanımıştı. Burası Hatıra ve Kemik Odası'ydı. Zemin, duvarlardaki parıldayan soluk paneller, kıvrık avize ve küçük sehpa kemik porseleninden yapılmıştı. Her insan ölürdü ve bazen bu

ölülerin kemikleri öğütülüp eşya yapılırdı. Rae bu odaya "Kemik Odası" diyerek kardeşini kızdırırdı.

Odayı gerçekte görmek pek de eğlenceli değildi. Pencerenin altındaki duvarda, sanki bir bilim fuarındaki böcekmiş gibi vitrinde sergilenen, üzerinde mavi-siyah krallık kıyafeti olan bir çocuk iskeleti vardı. Zemin, yaşlı bir kadının kullanılmaktan aşınmış tek dişi gibi dümdüzdü. Burası Kral'ın taht odası değil, hemen yan odasıydı. Yine de soluk, taş bir taht duvara yaslanmış, genç yaşta ölen Kraliçe için yaldızlı kemikten kanatlar işlenmişti. Ölü hükümdarlar buraya yerleştirilir, böylece halk onlara veda edebilirdi. Vedalaşmalar uzun sürerdi. Cesetler çürürdü. Tahtın kol ve oturak kısmı, çürüyen kraliyet mensuplarından taşa sızan sıvılarla silikçe lekelenmişti.

Rae ürpertisini bastırdı. "Yanlış yer." Kemik beyazı ölüm odasını arkalarında bırakıp taht odasına yöneldiler.

Kapılar yaklaşık üç metre yüksekliğindeydi; dövme altından yapılmışlar ve kızıl bir ışıkla parıldıyorlardı. Her iki yanlarında, tepelerinde ve tabanlarında akantus çiçeklerini andıran zarif desenlerle süslenmiş yivli sütunlar yükseliyordu. Taht odasının girişinde iki muhafız bekliyordu. Her ikisinin de mızrakları koyu kiraz kerestesinden yapılmıştı ve uçlarındaki demir yaprak şeklindeydi. Rae bunu muhafızlar yollarını kapatarak mızrakları çapraz şekilde tuttukları için yakından görebilmişti.

"Kral'ın ziyaretçi kabul etme saati bitti. Giremezsiniz."

Muhafız uzağa bakarak ezbere konuşuyordu. Diğer muhafız mızrağını hafifçe itti. İkisinin de gözleri Leydi Rahela'yı bulduklarında irileşti. Geçmesine izin verme veya yakalama ikileminde kalmışlardı. Rae yanlış kararı vermelerini istemiyordu. Yardımcı olmasını umarak Key'e baktı.

Key neşeyle, "Seni düelloya davet ediyorum," dedi.

Hiç de sorunlarını çözecek bir yaklaşım değildi. Hatta tamamen yeni bir sorun çıkarmaktı!

Muhafızın yüzü Key'in gülümsemesine karşılık asıldı. "Köylü pisliklerle düello yapmam."

Key'in parlak gülümsemesi olduğu yerde kaldı. "Artık köylü pislik değilim. Muhafızım. Aynı statüdeyiz, yani düelloyu reddedersen korkaksın demektir. İlk akan kanda mağlup geri çekilir. Ne dersin? Korkuyor musun?"

Muhafız mızrağını hafifçe indirdi.

Key muhafızın burnuna onu yarım tur döndürecek kadar kuvvetli bir yumruk attı, adam düşmemek için sütuna tutunmak zorunda kaldı. Pürüzsüz altın kapılara kan sıçradı.

Diğer muhafız da mızrağını indirip aceleyle eğildi. "Kayıp tanrılar aşkına, iyi misin?"

"Bir saniye." Key dirseğini adamın dudaklarını ısırmasına neden olacak şekilde savurarak geri çekti, böylece hem burnundan hem de ağzından kan geldi.

Muhafız inledi.

Key'in yüzü sevinçle parladı. "İşte ilk kan! Buyurun, leydim."

Rae'in ayaklarının altında bir kan gölü oluşmuştu. Korku filmleri yüzünden kanın, sahte kan gibi canlı renkli, şaşırtıcı ve neredeyse hoş olmasını bekliyordu. Ama bu kan hastanede ondan şişelerce aldıkları gibi mat renkteydi, siyahla koyulaşmış kırmızıydı. Gerçek her zaman beklenenden daha koyuydu.

Key şaşırtıcı derece analitik bir ses tonuyla konuştu: "Kral taht odasının kapısında cinayet işlense görmezden gelemez ama bir itiş kakışı umursamayacağını düşündüm. İstersen onları öldürebilirim."

Rae kandan uzaklaştı. "Hayır."

Key'in gülümsemesindeki ateş söndü. Ona hayal kırıklığıyla baktı ancak şaşırmamıştı. "Sizi memnun edemedim mi, leydim?"

Ekip arkadaşının destekleyici kelimeler duymaya ihtiyacı vardı!

"Harika gidiyorsun. Başka insanların kanına bakamıyorum. Kendiminkine bakabiliyorum, alıştım."

Key'in ifadesine gölge düşüren temkin silindi ve kararlılıkla başını salladı. Sonrasında Rae'in önünde durdu ve dağınık bukleleri Rae'in alnına değecek kadar yakınına eğilerek bir kolunu beline doladı.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı Rae.

"Yardım edeyim." Deminki gölgenin kırıntıları bıçak gibi gülümsemesiyle yok oldu. "Böyle anlaşmamış mıydık?"

Leydi Rahela'nın azımsanamayacak ağırlığını kolaylıkla kollarına alıp kan birikintisinin üstünden geçti ve altın kapılardan içeri girdi.

Rae o anda İskenderiye Kütüphanesi gibi yanıp kül olmuştu. Kimsede böyle bir üst vücut gücü olamazdı. Kurgular saçmaydı.

Gelgelelim, her ne kadar saçma olsa da Rae bu hareketten hoşlanmıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı adamın kulağına.

Key sanki irkilmiş gibi yalpalayıp Rae'i yere bıraktı "Kral'ın aklını başından alarak teşekkür edebilirsin. Umarım bir planın vardır."

Rae'in kolları hâlâ Key'in boynundaydı. "Cauldron'da benim için ne diyorlar?"

Key sırıtarak fısıldadı: "Şeytani bir cadı diyorlar."

Büyünün olduğu bir dünyada bile insanlar seksi olmayı kara büyü olarak görüyordu. Bu işe yarayabilirdi.

Rae, "Cadı olup insanları lanetlemek eğlenceli olmaz mıydı?" diye mırıldandı.

"Olurdu," diye onayladı Key bir an bile düşünmeden.

Bu, şimşek çakıp da karşında çarpık bir yüz görmek gibiydi; içinde aniden parlayan içgüdü şunu söylüyordu: *Berbatsın. Tıpkı benim gibi.*

Rae gülümsedi. "Düşünsene. Seni lanetleyen cadı duymak istemediğin geleceğini anlatıyor."

Saray mensupları hınzır bir güneşe doğru dönen çiçekler gibi onlara döndü. Rae derin bir nefes aldı.

"Gergin misin?" diye sordu Key.

"Evet. Ama Kral'ı görmek için sabırsızlanıyorum."

Key biraz şaşırmıştı. "Seni idam ettirmek üzere değil miydi?"

"Onu ölüm cezasına rağmen seviyorum. O dünyadaki en yakışıklık erkek, komik ve muazzam bir canavarı..."

Key sırıttı.

"Muazzam bir havalı yaratık koleksiyonu var," diye açıkladı Rae. "Epik konuşmalar yapıyor, kazanılamayacak savaşları kazanıyor, ölene sadakati bitmiyor ve yalnız."

"Hepimiz değil miyiz?" diye mırıldandı Key.

Taht odası hazine gibi önüne serilmişti. Saray yetkilileri duvarın karşısında sıra olmuştu ancak Rae heyecandan onları altın detayları olan mavi üniformalı bir duvarkâğıdı olarak görmüştü. Eskiden Eyam'ın zenginlikleri onun için sadece kelimelerden ibaretti ancak şimdi daha fazlasıydılar.

Bu ülkede ilahi bir trajedi yaşanmıştı. Burada toprak tuhaftı, garip taşlar ve madenler çıkarılıyordu. Eyam'dan çıkarılan metaller büyülü silahlara dönüştürülebiliyordu. Buraya çok az ziyaretçi gelse de tüccarlar orikal çeliğinden ve gümüşünden yapılma ürünler için akılalmaz fiyatlar veriyordu. Taht odasındaki sütunlar tıpkı dışarıdakiler gibi kırmızı orikal altınındandı. Duvarlar ve kubbe tavan yeşil kristallerle kaplanmıştı, kırmızı altının ışıltısı ön yüzeylerine vuruyor ve sanki hepsi kırık bir aynanın içine hapsolmuş gibi parıldıyorlardı. Zemin, güneşin derinliklerinde kaybolan kayıp tanrıçayı resmeden kırmızı-altın mozaiklerle süslenmişti.

Tüm bu zenginliklerin efendisi Rae'le tanışmayı bekliyordu. Taht-la arasında duran hava bile parıldıyordu. Rae gözlerinin kamaşmasına hazırlandı.

Gelecekteki İmparator'dan alıntı yaptı. "Aşk bizi mezarda uyandıran şarkıdır. Ölüm kalbimi durduramaz."

Key etkilenmiş gibiydi ancak sesi şüpheliydi. "Aşk, idamdan kaçabilir mi?"

Rae neden kötülerin daha tutkulu âşıklar olduğuna dair okuduğu bir internet yazısını hatırladı. "Aşk bir öpücük uğruna dünyayı yakar."

"Köprücük uğruna dünyayı mı yakar?"

"Sessiz ol, yardakçı," diye mırıldandı Rae. Şu anda gözleri yalnızca İmparator'u görüyordu.

Kral'ın tahtı, dinozor yumurtası büyüklüğünde yakutlar tutan geniş altın pençeler üstünde duruyordu. Her iki tarafında birer vekili vardı. Biri başvekil, diğeri de Kral'ın ordusunun komutanı olmalıydı ancak Rae hangisinin kim olduğunu çıkaramıyordu. Tahtın arkasında, koyu kırmızı ve altın rengi tüylü kuzgun kanatları açılmıştı. Kuşun yırtıcı gagası insan kemiğiyle süslenmişti. Kanatların arkasındaki elmaslar ve yakutlar, lapis lazuli gökyüzündeki kıvılcımları simgeliyordu.

Bunca altının ve parıltının karşısında Kral'm siyah kıyafetleri güneşte açılan bir karadelik gibi öne çıkıyordu.

Rae heyecanla Key'in koluna vurdu. "İşte o! Onu çok seviyorum!"

"Öyle deyip duruyorsun." Key gülmeye başladı. "Bana vurma, irkildiğimde bıçaklarım."

İşte oradaydı. Dünyadaki en kudretli ve acımasız adam. Geleceğin İmparator'u. Rae'in en sevdiği karakter. Yaşam ve Ölüm Çiçeği de dahil olmak üzere Kıyı Sarayı'ndaki her şeyin efendisi. İmparator'un şifa gücü vardı ama çiçek bir insanı ölümün eşiğinden çekip alabilirdi. Her yıl çiçek açtığında İmparator'un ölü ordusu şehrin kenar mahallelerinde kurtarılmayı bekleyen birini bulur, İmparator da atına atlayıp onu kurtarırdı. Belki onu kendisini kurtarmaya ikna edebilirdi.

Anti kahramanlar reklamı iyi yapılmış kötülerdi. İmparator belki de Rae'i anlardı. Rae onu her zaman anlamıştı.

Rae gece yarısı rengi cilalanmış uzun deri çizmelerinden siyah giysilerine ve mavi astarlı koyu siyah pelerine kadar manzaranın tadını çıkardı. Bronz göğüs zırhı parlıyordu. Zırh eldivenleri, bağcıkları özenle çaprazlamasına bağlanmış siyah, demir ön kol zırhıyla

son buluyordu. Derinin üstündeki kanatlarını açmış kuş ve dişlerini gösteren yılan desenleri dövme demirdendi ve tam olarak Rae'in hayalindeki gibiydi. Kral'ın geniş, taç desenli kemerinde bir dizi anahtar ve bir kılıç asılıydı. Kılıcın gümüş kabzasına saldırıya hazır bir yılan şekli verilmişti. Bu İntikam Ateşi'ydi, kırılacak olan kılıçtı.

Rae'in gözleri Kral'ın yüzüne doğru destansı yolculuğuna devam etti.

Eyam kralları resmî durumlarda taçlı maske takardı; kendilerinden sonra gelecek olanı temsilen, ifadesiz bir ölüm maskesi. Tacın ortasında koyu renkli bir mücevherin yerleştirilmesi gereken bir boşluk vardı: Yitirilmiş Umut Elması'nın ikizi. Oturumun sonundaydılar. Rae heyecanla izlerken Kral maskesini çıkarıp zümrüt yeşili gözlerini, somurtkan dudaklarını ve zarifçe savrulan gür, ipeksi koyu renk saçını gözler önüne serdi. Rae'in gördüğü en güzel erkekti.

Tahmin ettiği gibiydi. Yine de Kral'ı görmek, sokakta gördüğü tanıdık birine seslenmek gibi gelmişti; o tanıdık sanılan kişi tam size doğru döndüğünde aslında yabancı olduğunu görüp şaşırırdınız. İmparator tahta krallara layık bir kılıkla oturmuştu ancak kaygısız bir zarafetle bacağını tahtın kolçağından umursamazca sarkıtmıştı.

Diğer karakterlerin unvanları tanımlayıcıydı. İmparator ise yüce efendi olarak daha fazla tanıma ihtiyaç duymuyordu. Son Umut'un henüz ikisi de çocukken gelecekteki hükümdarına Octavian dediğini ancak şimdi hatırlamıştı. Tam adı İmparator Adayı Sekizinci Kral Octavianus'tu.

Şu anda Rae'in en sevdiği karakter değildi. Henüz değildi.

Octavian'ın tahtı için ölümün kıyısından dönüşünün öncesiydi. Tanınamaz ve akılalmaz birine dönüşmeden öncesiydi. Bir gün kimse ona ismiyle hitap etmeyecekti. Tebaası, onun bir adı olduğunu bile unutacaktı. Bir gün İmparator bir güneş tutulması kadar korkutucu olacaktı.

Şimdiyse Kral Octavian şöyle soruyordu: "Muhafızlar nerede?"

Kitaplarda İmparator'un sesinin vadi kadar derin ve karanlık olduğu, yerdeki büyük bir yılan gibi hışırtılı çıktığı yazıyordu. Kral'ın sesi, önemli bir duyuru yapacakmış gibi derindi ancak karanlık tarafı daha sonra ortaya çıkacaktı.

Key omzunun üstünden geriye baktı. "Muhafızlar kendilerini iyi hissetmiyor, Majesteleri."

Octavian'ın gözleri kısıldı. "Cauldron Kahramanı? Kahraman ol ya da olma, izinsiz girişlerden hoşlanmam."

Leydi Rahela ileri atıldı. "Affedin, Majesteleri. Ben ısrar ettim."

Yandan biri kıs kıs güldü. "Kulenin Fahişesi *çok* mu ikna ediciydi?"

Rae sesin nereden geldiğini anlamamıştı ancak kalabalıktaki herkes gülmüştü. Mavi ve altın renkli vekil üniformaları, Rae'i boğmak üzere dalgalanan yargılayıcı bir deniz gibi görünüyordu.

Ta ki okyanusu dondurabilecek kadar soğuk bir ses, "Sessizlik," diye emredene kadar.

Rae'in kalbi, buz dağına çarpan bir gemi gibi kaburgalarına çarptı. Sanki gemisi batıyormuş gibi bir çıtırtı hissetti.

Taht odasının en sonunda tanıkların ifade verdiği abanoz kürsü vardı. Önünde Lord Marius Valerius, yani Son Umut duruyordu. Yenilmez savaşçının erkekler arasında eşi benzeri yoktu; asla yalan söylemeyen ve yeminini bozmayan bir adalet timsaliydi. Rahela'nın idamından sorumlu beyaz şövalyeydi.

Rae içeri giriş zamanını birkaç nedenden ötürü dikkatle planlamıştı. Bunlardan biri, tanrı kadar güzel yüzlü, kılıç kadar soğuk kalpli âlim Son Umut'a yakın olmak istememesiydi. İmparator'un korktuğu tek adamdı o.

Lord Marius'un çoktan ifade verip gitmiş olacağını düşünmüştü. Oysaki önünde duruyordu, Kral bile onun sözleriyle susmuştu.

Rae, Octavian'ın dudaklarının şekli ile Son Umut'tan yayılan soğuk enerjiden ötürü Lord Marius ve Kral'ın tartıştığını düşündü.

Nedenini sormaya gerek yoktu. Lord Marius onu gömmeye gelmişti. Rahela'nın ölmesini istemek için kişisel bir nedeni vardı.

"Yalnızca tanrılar yargılayabilir," dedi Son Umut kalabalığa. "Leydi Rahela'nın davasında da eminim ki öyle olacaktır."

Kürsüden ayrılırken beyaz pelerini arkasında uçuştu, Rae'e bir kış fırtınasının ardındaki donuk ve boş gökyüzü gibi görünmüştü. Kuvvetli erkekler korkmuştu. Kadınlar da çeşitli nedenlerle titriyordu. Valerius'un dük soyu güzellikleri, savaş alanındaki yetenekleri ve atalarının lanetiyle ünlüydü.

Bu gerçek bir ana karakter varlığıydı. İmparator'un aksine, Lord Marius'un karakter gelişimine ihtiyacı yoktu ve olmayacaktı da. Olması gerektiği gibiydi, sonuna kadar boyun eğmeyecekti.

Lord Marius hayal kırıklığı değildi. O korkunç bir zaferdi. Boyu ağaçlar kadar uzundu ve omuzları birçok kapıdan daha genişti. Siyah saçları buz beyazı buklelerle devam ediyor ve omuzlarına geliyordu. Hiçbir insanın saçının yarıdan aşağısı beyaz olamazdı. Kuaförü Jack Frost olmalıydı. Her bir özelliği mükemmeldi ve iri bedeni dehşet saçıyordu. Bu asil âlim vahşet için yaratılmıştı.

Rae dengesini sağlaması için onu tutan Key'in yanında iki büklüm oldu. Key, Lord Marius'a ilgiyle baktı. Rae'in gözlerinin önünden şeytani muhafızının Son Umut'un burnunu kırmaya çalıştığı ve hemen ardından ölüme yollandığı bir senaryo geçti. Başını onu uyarmak için iki yana salladı.

Lord Marius onlara bir bakış atıp arkasını döndü. "Gidiyorum, Majesteleri."

Rae hazırlıksız yakalanmıştı. "Söyleyeceklerimi duymak istemez misiniz?"

Lord Marius mıknatıs gibiydi, soğuk olduğu kadar ilgi çekiciydi de. "İstediğin yalanları söyle. Hiçbir şey seni kurtaramaz."

Korkudan nefesi kesilen Rae onu çaresizce ikna etmeye çalışarak sordu: "Ya yalan söylemezsem?"

"O zaman umarım bu yeni deneyimden keyif alırsınız, madam." Son Umut'un sesi can yakacak kadar soğuktu.

Rae içgüdüsel bir tepki olarak gülümsedi. "Ben her zaman keyif alırım. Aile mottomuz şudur: *Erkek geldi, gördü, ben fethettim.* Her erkeği dize getirebilecek bir kadınım ben."

Hemen pişman olmuştu. Onun neler yapabileceğini hikâyedeki herkesten daha iyi biliyordu.

Lord Marius kusursuz dudaklarını alayla büktü. "Ben de bir orduyu dize getirebilecek bir adamım. Kral'ın merhametine sığınmanı öneririm. Çünkü bende hiç yok."

Lord Marius taht odasından çıktıktan sonra uzaklaşan ayak seslerinin yankısı kaybolana kadar içeride sessizlik hüküm sürdü.

Kral Octavian, İmparator'un o bilindik alaycı tavrıyla sordu: "Merhametime sığınmaya şimdi mi başlayacaksın?"

Key öne atıldı. "Leydi Rahela sizi görmek istedi, kendisini pencereden atmaya kalkmıştı. Görevimde yeni olduğum için leydilerin atlamasına müsaade etmeli miyim emin olamadım."

"Muhafızlarımın bir parçası olarak suçluları kontrol altına almalısın," diye tersledi Kral.

Gerçek mücevherlermiş gibi sıcacık görünen zümrüt yeşili gözlerini Rae'in üzerinde dolaştırdı. Rae'in, Kral'ı ikna edebileceğine olan zayıf inancı yok olmuştu. Belli ki Octavian'ın kalbi çoktan ona sırt çevirmişti.

Rae'in üzerine bilginin dayanılmaz ağırlığı çöktü. Eğer bunu şimdi durduramazsa yarın ne olacağını biliyordu.

Alice kitabı yüksek sesle okurken bu sahne kulağa oldukça adaletli gelmişti. Leydi Rahela yırtık ipek elbisesinin içinde kanatları koparılmış bir kelebek gibi sürünerek hayatı için merhamet dilenmişti. Saraydakiler gülmüştü. Kral, Rahela'yı reddetmiş ve kötü kadının demir ayakkabılarla suda boğulmasından daha kötü bir ölümle cezalandırılmasına karar vermişti. Hatırladığı şeyle, Rae gece gece

merdivenden inerken adımını boşluğa atmış gibi şaşkına döndü. Leydinin nasıl cezalandırılması gerektiğini yeni bir muhafız söylemişti. Key'in önerisi yüzünden Leydi Rahela Dehşet ve Bekleme Odası'nda kırbaçlanırken demir ayakkabılar yakut rengini alana kadar ateşte ısıtılmıştı. Kırbaçların çelik dişleri vardı. Yakut ayakkabıları giydirip onu dans ettirdiklerinde Rahela çoktan oyulmuş bir harabeye dönmüştü, eti çıtırdayıp tüterken inliyordu.

Korkunç bir ölme biçimiydi.

Kral zümrüt yeşili gözlerini üstüne dikti, Rae sonunda kız kardeşine Rahela'nın cezasının berbat olduğu konusunda hak vermişti. En azından Key bir yabancıydı. Özel bir ilişkiyi halka açık bir vahşete dönüştüren o değildi. Leydi Rahela, Kral'ın eski sevgilisiydi.

Elbette, Kral'm *suçlu* eski sevgilisiydi. Krallar eskiden sevilen sıcak bedenleri soğuk karga yemlerine çeviren emirler verirdi. İmparator acımasız ve merhametsiz olmak için doğmuştu.

Aleyhindeki kanıtları inkâr etmesi işe yaramazdı. Merhamet dilenmesi de işe yaramazdı. Yeni bir plan yapma vaktiydi.

"Leydi Rahela?" dedi Octavian. "Sabaha kadar bekleyecek miyiz?"

"Suçluyum," dedi Rae.

Kral donup kaldı, mücevherli tahtında buzdan bir heykel gibi duruyordu. Rae'in yanındaki Key, hayatında aldığı kararları hızlıca gözden geçiriyormuş gibiydi.

Rae devam etti. "Ancak bunu zaten biliyorsunuz, değil mi Majesteleri? Son Umut ifadesini verdi. Geriye kalan tek şey beni mahkûm etmek ve korku içinde sürünmemi izlemek. Tabii eğlence anlayışınız buysa."

Kral, tutsağının beklenmedik tavrı karşısında sarsılmış olsa da sakin kaldı. "Sarayın hainleri cezalandırmaması gerektiğini mi söylüyorsun?"

Rae gülümsedi. "Yanlış soruyu soruyorsunuz. Nasıl bildiğimi sormalısınız. Son on iki saatimi odamda kilitli geçirdim."

Bir duraksama oldu.

"Hemen açıkla," diye emretti Kral.

Rae'in annesi, satış elemanlarının hikâye anlatıcıları olduğunu söylerdi. İnsanlar inanmaya başladığı anda hikâyenizin içine sürüklenirlerdi. İşin püf noktası onlara inanmak isteyecekleri bir şey vermekti.

"Yatağıma uzandığımda işlediğim kötülüklerin suçluluğu üzerime çöktü ve günahlarıma tövbe ettim," diye yüksek sesle konuştu Rae, bilerek her bir kelimeye vurgu yapıyordu. Octavian tahtının altın kolçaklarına parmaklarını vuruyordu. Rae aceleyle sözlerini tamamladı. "*Sonra* transa girdim ve tanrılar bana göründü!"

Kollarını iki yana açtı, gözlerini kapadı ve ilahi ışık yayıyor olmayı diledi.

Rae gözlerini açtığında Kral ve Key ona sanki birkaç tane daha kafası çıkmış gibi bakıyordu.

Pekâlâ, denemeye değerdi.

"Tanrı, günahlarımın bedelini ödemem için beni elçisi yaptı," diye devam etti Rae karalılıkla.

Duyurusu hiç ilgi uyandırmamaya devam etti

Boğazını temizledi. "Bilginiz olsun diye söylüyorum, millet, bir zamanlar dünyaya puslu bir camın ardından bakıyordum ancak şimdi açıkça görebiliyorum. İnsanların kalplerindeki ve gelecekte saklı sırları algılayan saf bir görüşle hem kutsandım hem de lanetlendim."

Tekrar duraksadı.

"Leydi Rahela, aklınızı kaçırmış gibi davranarak hayatınızın bağışlanacağını mı düşünüyorsunuz?"

Kral, muhafızlarını çağırmak için elini kaldırdı. Rae onun herhangi bir harekette bulunmasını istemiyordu.

"Bekleyin! Bırakın da geleceğinizi anlatayım."

Octavian işaret verdi. "Bu kadar yalan yeter. Muhafızlar! Onu şimdi idam edin."

Muhafızlar ona yaklaşmadan Rae bağırdı: "Siz tanrı çocuğusunuz. Geleceğin İmparatoru'sunuz. Dünyaya hükmedeceksiniz!"

Kral tereddüt etti, tekrar elini kaldırdı. Muhafızlar durdu. Kral dinliyordu.

"Harika haber şu ki, kehanet sizin hakkınızda," diye devam etti Rae. "Birini biliyorsunuz. *Kılıcı yıkım, gözleri alev!* Eminim bu endişe verici kehaneti hatırlıyorsunuzdur."

"Hepimiz bu kehaneti biliyoruz, Leydi Rahela," diye çıkıştı tahtın yanındaki vekillerden biri. "Bu çok absürd!"

Rae bunu duymazdan geldi.

"Hayatınız boyunca insanlar fısıldayarak doğumunuzun esrarengizliğini konuştu. Gerçek şu ki, siz Kral'ın oğlu değilsiniz."

Taht odası tamamen sessizliğe bürünmüştü.

Rae, Lia kaderine yazılı taçlı çocukla karşılaştığı zaman kardeşini dinlemeyi bırakmıştı ancak İmparator'un mütevazı kökeni hakkında okuduklarını hayal meyal hatırlıyordu. "Kral olmak" belli ki yeterli değildi. Rae'in onun kökenini tam olarak zihninin derinliklerinden çıkarması gerekiyordu. Düşününce, Kral'ın bu konuda hassas olduğunu hatırladı.

Soylu leydilerin evlenene kadar el değmemiş olmaları gerekiyordu, bu yüzden Kral kraliçe adayı hiçbir kadınla yatmamalıydı. Octavian taşrada büyümüştü, doğumu duyurulmamıştı, dört yaşına kadar da prens olarak taç giymemişti. Dedikodulara göre annesi Kraliçe ilan edilmeden önce doğmuştu ve bu da önceki Kral'ın leydilerle kurduğu uygunsuz ilişkiyi kanıtlıyordu.

Alice, Rae'e okurların şimdiki Kral'ın da leydilerle yatıp yatmadığı konusunda tartıştığını söylemişti. Tabii Lia hariç. O asla böyle bir şey yapmazdı.

Octavian'ın Rahela'yla yatıp yatmadığı ise hiçbir zaman tartışma konusu olmamıştı. Kesinlikle yatıyordu.

Rae, Kral hakkında kötü imalarda bulunduğu için idam edilmeden önce hızlıca konuştu.

"Doğumunuza dair gizemin sebebi uçurumdan doğmanız. Saray, dehşet vadisinin kıyısına inşa edildi çünkü tanrı çocuğunun doğması bekleniyordu. Yirmi yıl önce vadi genişledi, duman yükseldi ve gökyüzü değişti. Bu, tanrıların bir işaretiydi. Bu..."

"Veliaht Prens olduğum yıldı," dedi Octavian usulca.

Rae, Kral'ın anlık tereddüdünden faydalanıp kırmızı uçlu eteklerini tutarak tahtın basamaklarına ilerledi. Alt basamaktaki muhafızlar onu durdurmak için harekete geçti. Key suda ilerleyen bir köpekbalığı rahatlığında aralarından sıyrıldı.

Arkasında şiddetin patlak verdiği sırada Rahela Kral'ın önünde diz çökmüştü.

"Geleceği gördüğüm gibi geçmişi de görüyorum," diye fısıldadı Octavian'ın kulağına. "Babanızın öldüğü günün ve mezar taşındaki kanın ardındaki hakikati biliyorum. Şimdi bana inanıyor musunuz?"

Kral'ın ona sorgusuz sualsiz inanmasını umuyordu. Üçüncü kitaptaki Kâhin'den alıntı yapıyordu ve babasına ya da mezarına ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Octavian'a mantıklı gelmiş olmalıydı.

"İmparator olacağımı söyledin." Dudakları alev almak üzere olan bir sayfanın kenarı gibi kıvrıldı. "O yüzden mi odaya girdiğinde bana öyle baktın? Daha önce hiç öyle bakmamıştın."

Rae sevdiği karakteri görmeyi beklerken yaşadığı tatlı heyecanla tekrardan aydınlandı. Karşılık olarak o da gülümsedi ve Kral'ın sıcacık parmakları Rae'inkileri kavradı.

"İlk defa İmparator'umu tanıdım."

Bir kükreme, sessiz olasılık anını böldü. Octavian elini geri çekti.

"Majesteleri," diye kükredi tahtın yan tarafından bir vekil. "Kayıp tanrı aşkına, ne kadar söylemekten nefret etsem de başvekile katılıyorum. Bu çok absürd!"

Sarayda hareketlilik oldu. Herkes İmparator'un iki başdanışmanının hiçbir konuda anlaşamadığını bilirdi. General kolay öfkelenir, başvekil zor affederdi. General aile babasıydı, başvekil ise tescilli bir

bekâr. General savaş açardı, başvekil barış isterdi. Muhtemelen biri her zaman doğruları söylerken diğeri yalan söylüyordu.

Uzun kır saçlı, kızgın bir porsuk gibi görünen ve kükreyen kişi Komutan General Nemeth olmalıydı. Bu durumda altın rengi süslü bir şapka takan ve keçisakalını titizlikle düzelten kişi de Başvekil Pio olmalıydı. Başka bir zaman olsa, Rae kendilerini gösterdiklerine memnun olurdu.

Şu anda yaşadığı duygu memnuniyet değildi.

"Yüzyıllar boyunca, Kral'a yaltaklanmak isteyen kişiler hükümdarlarının sıradaki İmparator olduğunu söylemiştir." Başvekil Pio'nun sesi, konuşma yapmaktan ziyade evrak işleriyle ilgilenmeyi seven bir adamın sesiydi. "Her birinin sahte elçi olduğu ortaya çıktı. Her seferinde Eyam halkına aynı şeyler tekrarlandı: *O geliyor*... ancak henüz değil."

Doğruydu. Herkes Eyam Kralı'nın İmparator olmasını bekliyordu. Rae bu kişinin şu anki Kral olduğunu kanıtlamak zorundaydı ve bunu hemen yapmalıydı. Başka şansı yoktu.

"Sahte elçilerin cezası hainlerinkiyle aynıdır," dedi General Nemeth. "Ölüm. Kötüye kim inanır?"

Başvekilin gözleri Leydi Rahela'nın en dikkat çekici yerlerine kaydı. "Kulenin Fahişesi'ne kim inanır?"

İnsanlar ilk cinsel deneyim saklanıp uygun zamanda harcanması gereken bir şeymiş gibi davranıyordu. Bekâret hisse senedi gibi değerliyken sonra birden işe yaramaz olurdu. Gerçek dünyada Rae, yetişkin bir bakire olduğu için utanıyordu. Bu dünyada Rahela'dan da öyle olması bekleniyordu ve bu saçmalıktı. Kimse aradaki farkı söyleyemezdi bile.

Fahişe olabilecek şansı olmasını isterdi. Eski erkek arkadaşıyla yatmamıştı ancak bunu yapmak istemişti. Hastalanmak Rae'i ahlaklı kılmamış, sadece planlarını bozmuştu. Şimdi de başvekil ona fahişe diyordu. *Ah, hayır, ne yaparsan yap beni havalı ve seksi olduğum için suçlama!*

Rae sırıttı. "Kehanette bulunan ağzım burada, yukarıda. Ne yani, tanrıların seçtiği kişinin muazzam memeleri olamaz mı?"

Octavian'a döndüğünde Kral'ın yüzünde bilmiş bir ifade gördü. Özellikle bakışları, *Seni tanıyorum, Rahela ve neyin peşinde olduğunu biliyorum,* diyordu.

Gelecekte İmparator alaycılığıyla ünlenecekti. Görünüşe bakılırsa Kral şimdiden alaycıydı. "Ben İmparator olacağım ve sen de her zaman yanımda olacaksın, öyle mi?"

"Söylemeyi unuttum," dedi Rae sakince. "Tanrılar üvey kız kardeşim Lia'nın gerçek aşkınız olduğunu söylüyor."

Bu seferki duraksaması daha kişisel geldi.

"Yarın beni korkunç ölümüme mahkûm ettikten sonra, soğuk kalpli engerek yılanıyla geçirdiğiniz onca yılın ardından nihayet gerçek ışığı gördüğünüzü duyuracaktınız. Değil mi? Elçinize yalan söylemeyin."

Octavian'ın sesi denizde kaybolmuş ve bocalıyormuş gibi çıktı. "Onun gibi bir şey..."

Rae bilgiç bir edayla başını salladı. "Lia için ölürsünüz, öldürürsünüz, önce onu sonra kendinizi öldürürsünüz. Kaderin birbirine bağladıklarını hiçbir suçlu ayıramaz. Mutlu son! Şimdi, tanrılar beni aydınlatmışken kıskançlığımdan ötürü utanç duyuyorum. Bir de ihanetimden. Ve iftiramdan." Rae, Kral'ın kolunu okşadı. "Tüm olanlar için özür dilerim. Aşkınızı destekliyorum."

"Teşekkür ederim?.." Octavian bu kelimeleri pek sık kullanmıyormuş gibi söylemişti ve kulağa hiç de samimi gemiyordu. Sanki evrende bir mantık arıyordu. Bir süre sonra derin nefes aldı. Krallara özgü asaleti onu bir örtü gibi sarmalamıştı. "Senin gibi açgözlü birinin kendisini ilahi saflığa adayacağını düşünemiyorum. *Sen* buz kalpli, ölümcül derecede bencil bir engereksin. Kutsal elçi olmaya pek uymuyorsun."

Duraksadı.

"Ah," dedi Key. "İnsanların bayıldığı o epik konuşmalardan biri."

Rae, Key'i sertçe dürttü. İmparator kendisine karşı hata işleyenlere acımazdı. Rae onun bu özelliğini seviyordu. Tecrübelerine göre insanlar canınızı acıtırdı. Yaptıkları da yanlarına kalırdı. İntikam gerçek aşk kadar güzel bir fanteziydi.

Yine de en sevdiği karakter olsa dahi onunla bu şekilde konuşmaya hakkı yoktu.

"Majesteleri, bir kadına buz kalpli engerek diyor ve çatal dilinden çıkan her kelimeyi yalan ilan ediyorsunuz. Ama, 'Bebeğim, seni istiyorum,' dediğinde ona inanıyorsunuz."

"*Ne?*"

Kral'ın gözleri duyduğu bu hakaretle zehir yeşiline döndü. Rae'in "hainlikten idam" darağacından kaçıp "Majestelerine hakaretten idam" ateşine atılmaya hiç niyeti yoktu. Karşısındaki geleceğin İmparator'uydu. Rae'i mahkûm edebilir ya da kurtarabilirdi.

Rae her zaman İmparator'un gözdesi olmaya çalışan kadınları yargılamıştı. Şimdiyse onun gözüne girebilmek için üzerinde büyük bir baskı olduğunu fark etti. Tek bir bekâr erkek tarafından seçilmeyi bekleyen bir düzine kızın olduğu televizyonlardaki *reality* programlarındaydı sanki. Tek fark şuydu ki, buradaki bekârın tebaası üzerinde yaşam ve ölüm gücü vardı.

Rahela bu denli yanlış ne yapmıştı?

Üvey kardeşini ihanetle suçlamaktan başka yani.

Başvekil tarafından beklenmedik şekilde kurtarıldı. "Lord Marius burada olsaydı, bu fahişe böyle konuşmaya cesaret edemezdi."

Kral, Son Umut'un arkadaşıydı. Marius aşkta rakibine dönüştüğünde ve Octavian İmparator olduğunda her şey değişecekti.

Octavian, "*Lord Marius* Kral değil," diyerek parladığında sonraları nefrete dönüşecek gerilimi sezdi.

Aradaki boşluktan faydalandı. "İmparator da olmayacak. Siz olacaksınız. Tehlike topraklarımıza ulaştığında, sevdiğiniz uğruna vadiye ineceksiniz. Herhangi bir fani ölebilir ancak siz ilahisiniz. Uçurum

potansiyelinizi serbest bırakacak, böylece canlıları ve ölüleri kontrol edebileceksiniz. Ciddiyim, bomba gibi olacaksınız."

Kral kaşlarını çattı. "Bomba mı?"

"Bomba gibi güçlü," dedi Rae aceleyle. "Dik kayalıklardan uçuruma inişinizi izledim. Sırtınızda ölümle beraber vadiden yükseldiğinizi gördüm; taçlı gölgeniz önce bu toprakları, sonra da bütün dünyayı ele geçirmek için dağlar boyunca uzanıyordu. Elleriniz yanmadan güneşi gökyüzünden koparacaksınız, gücünüze tanıklık eden yalnızca soğuk ay olacak. Kılıcınız kırılacak, yeniden dövülecek, yeniden adlandırılacak ve dünyanın kalbine saplanacak. Yenilmez, karşı konulamaz ve affedilmez olacaksınız. Gelecek mutlak. Gelecek muhteşem." Rae risk alarak göz kırptı. "Kulağa güzel geliyor, değil mi?"

Octavian'ın uçurumun efsanevi ölümsüz koruyucusuyla savaşmak zorunda kalacağı kısmı atlamıştı. Lia'ya olan aşkı uğruna Birinci Dük Valerius'un teklif ettiği karanlık mücevheri, vaat ettiği şeytani güce rağmen reddedecekti. Sonrasında, elinde Birinci Dük'ün kafasıyla hışımla taht odasına girecek ve Lia'yla yeniden kavuşacaklardı; Rae bu sahneyi son derece romantik bulurken Alice rahatsız edici olduğunu düşünüyordu. İlk kitabın doruk noktası şu anda açıklanamayacak kadar karışıktı. En iyisi, sürpriz olarak saklamaktı.

Octavian arkasına, tahtının siyah ve mücevherli kanatlarına yaslandı. Gözlerinde ona inandığını gösteren hiçbir işaret yoktu ancak soğuk yeşillerinde bir hoşnutluk parıltısı dalgalanıyordu. Görünüşe bakılırsa, erkekler kaderlerindeki ihtişamı duymaktan zevk alıyordu.

"Kulağa gayet güzel geliyor, Leydi Rahela. Ancak son derece coşkulu iddialarınız için hiçbir kanıtınız yok."

"Ah, kanıt mı istiyorsunuz?"

"Evet," dedi Kral.

"Geleceği görebildiğimin kanıtını?" Rae lafı uzatıyordu. "Netlik kazandırmak için soruyorum, gelecekteki olayları tahmin edebildiğime dair inkâr edilemez bir kanıt aldığınızda beni affedecek ve resmî tanrı elçiniz yapacak mısınız?"

Uzun zaman önce bir lord bir Kâhin öldürmüş ve hemen ardından kendi de ölmüştü. Eğer bir elçiyi öldürürsen tanrılar seni yok ederdi.

Rae gerçek bir elçi olarak kabul edilirse güvende olacaktı.

Kral gülümsedi ve sarayda bir keyif dalgası oluştu. Bu tepkiden beslenerek gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüştü. "O durumda, leydim, her şeye söz veririm."

"Harika!" dedi Rae.

Yeniden sessizlik hâkim oldu, bu sefer beklenti dolu bir sessizlikti. Herkes Rae'in saçmalıkları karşısında kibir dolu bir keyif duymaya başlamıştı.

Tek bir istisna dışında herkes denebilirdi. Saniyeler geçerken Key şöyle mırıldandı: "Bunu bana neden yapıyorsunuz?"

Sesi taht odasmda yankılanmıştı. Fısıltısı pek de gizli kalmamıştı.

"Ona yardım etmek için yeni işini riske atmana şaşırdım," diye belirtti Octavian. "Sana ne teklif etti?"

"Bu işe para için girdiğimi kimsenin anlamamasına şaşıyorum!" diye bir çırpıda konuştu Key.

Böyle devam ederse, Dehşet ve Bekleme Odası'nda Rae'le birlikte kırbaçlanacaktı.

Rae, "Dramatik bir açıklama için doğru zamanı bekliyorum," dedi Key'e sessizce ve sesini yükseltti. "Kralım. Üçe kadar saydığımda taht odasının kapılarından içeri bir ulak girecek. Yüz yıldır ilk kez denizin ötesindeki bir ülkeden topraklarımıza kraliyet misafirlerinin geleceğini haber verecek. Onlar..."

Kahretsin, diğer ülkenin ismini unutmuştu. Fantastik romanlarda isimler genellikle birkaç rasgele hecenin bir araya getirilmesiyle oluşurdu; yazması söylemesinden daha kolay, hatırlaması ise zor olurdu. Rae ipucu bulabilmek için gözlerini etrafta gezdirdi. Saraydakiler ona topluca can yakıcı bir bakış atıyordu.

"Bir buz ülkesiydi," diye karar kıldı Rae. "Buzla kaplı topraklarından Eyam'la müttefik olmak için geliyorlar. Kraliçe adayı leydileriniz arasına bir prenses katılacak. Kendisi Bilge Vasilisa olarak bilinir."

"Bu gösteriden sonra bilge bir kadın görmek harikulade olurdu," diye mırıldandı Octavian.

Esprisini bir kahkaha dalgası izledi.

Rae kahkahaların kesilmesini bekledi. "Unutmayın, bunları bilmemin hiçbir yolu yok. Bir."

Beklenen sessizlik bir türlü olmadı. Sessizliğin sağlandığı her an illa biri kıs kıs gülüyordu.

"Sürekli asılmak için doğduğumu söyleyen bir tüccar vardı," diye homurdandı Key. "Sanırım onun da geleceğe dair kutsal görüleri varmış."

"İnan bana," diye mırıldandı Rae ve bağırdı: "İki!"

Key başını iki yana sallıyordu. "Ben hiçbir şeye inanmam."

Sarayın koridorlarından bir kargaşa sesi duyuldu. Kalabalık kıpırdandı. Yeni bir gelişme olmayınca heyecanlı hareketlenme yerini mırıldanan yorumlara bıraktı. Rae vekillerin, fahişe sadece hain değil bir de kâfir olduğunu kanıtlandığında Kral'ın ne yapacağına dair bahse girdiklerine emindi.

Kızgın demir ayakkabılardan daha kötüsü olamazdı.

Yoksa olabilir miydi?

Rae korkusunu bastıracak kadar yüksek sesle bağırdı: "Üç!"

Odaya çan gibi çınlayan ve deniz gibi kükreyen bir sessizlik hâkim oldu. Kral alaycı gülümsemesini bastırmadı. Rae kralların kendilerini bastırma zorunluluklarının olmadığını düşündü.

Zamanlamanın doğru olduğuna emindi. Key ve Emer'la anlaşma yapıp çabucak taht odasına gelme nedeni buydu. Ulak, Son Umut üvey kardeşi lehine ifade verdikten sonra Kral ve vekiller hâlâ bir aradayken gelecekti.

İnsanlar, *Elçiye zeval olmaz*, derdi. Ulak başına bir şey gelsin istemiyorsa bir an önce ortaya çıkmalıydı!

"Muhafızlar," diye başladı Octavian.

Taht odasının kapısı aniden açıldı. "Kuzey kıyısından bir ulak geldi," diye duyurdu muhafız.

Ulak içeri girdi. Giysileri ve saçı rüzgârdan dağılmıştı.

"Kralım, size haber getirdim. Denizin ötesinden ziyaretçileriniz var!" Ulak sözlerinin heyecan yaratacağını umduysa beklentisi karşılanmıştı. Herkesin sıradaki sözlerine odaklanacağını umduysa da hayal kırıklığına uğramıştı.

Kral ve vekiller tek bir vücutmuş gibi ona döndü. Kral Octavian'ın tebaası, ihanet ettiğini itiraf eden ve geleceği öngörebildiğini söyleyen Kana Bulanmış Güzellik'e odaklanmıştı. Ağızları açık bakakalmışlardı, derin inançsızlıkları inanca dönüşüyordu. Muhafız Key hariç. Onun ifadesi ateşli kötülükle aydınlanmış, vahşi ve görkemli bir hal almıştı ve ilk kez gerçek bir ilgi gösteriyordu. Deri eldivenleri hâlâ kanla ıslaktı, silkeleyip takdirle başını eğdi.

Leydi Rahela zaferle yumruğunu havaya savurdu.

"Bum," dedi Rae. "Kutsal kehanet."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Leydi ve Kaplan

"Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı," diye fısıldadı Leydi Lia. "Senin çok arkadaşın var mıydı?"

Sadece bir taneydi. Emer çocukken bir kenara atılmış, hevesle alınıp Rahela'nın beşiğine konmuştu. O zamandan beri beraberlerdi. Rahela'ya ihanet etmek kendisine ihanet etmekti.

"Hayır," diye mırıldandı kötü hanımın kötü hizmetlisi Emer. Bu iğrenç yalan ağzında gerçek ve saf bir tat bıraktı. "Siz gelene kadar hiç kimsem olmamıştı."

Demir Çağı, ANONİM

ötü hanımı ve alt sınıf muhafızının ikisi de hayattaydı. Emer rahatlamamıştı. Hayal kırıklığına uğramamıştı. İkisini de hissedemeyecek kadar şaşkındı.

Leydisinin gece banyosu için sıcak su getirirken burnu kırık bir muhafızın Leydi Rahela'nın kendisini kutsal elçi ilan ettiğini söylediğini duydu. Key'in, Leydi Rahela'yı kucaklayıp Majestelerinin gözü önünde taht odasına girdiğini iddia etti. Bu doğru olamazdı ancak aşağıdakilerin buna inanmış olması bile manzaranın ne kadar inanılmaz olduğunu gösteriyordu.

Emer son limon suyu sürahisiyle geldiğinde Rahela banyosunda su sıçratarak tuhaf bir şarkı söylüyordu. Sarayı kaosa sürüklemekten zevk almış gibiydi.

Banyonun ardından Emer leydisinin ıslak saçını gümüş bir tarakla taradı. Bu pozisyonda Emer onun boğazını ekmeğe yağ sürer gibi rahatça kesebilecek olsa da Rahela'nın omuzları rahattı. Leydisi ellerini dikkatsizce çenesinin altına yerleştirdi. Engerek, makyaj masasının üstünden sürünüp ön koluna dolandı.

Key kapıya yaslanmış, Emer'ın banyodan çıkmış, ıslak ve havluya sarılmış leydisini izliyordu. Ona bir parça merhametle bakıyordu, Rahela'nın soyunduğunu kesinlikle fark etmesine rağmen şehvetli bir ifadesi yoktu. Leydi Rahela ise buna izin vermekle iffetini rüzgâra savurduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Tabii leydisi hafıza kaybı yaşadığını söylüyordu. Belki o da bilmiyordu. Belki de Emer'ın leydisi ölümle yüzleşince aklını geri gelmeyecek derecede kaçırmıştı. Belki de delirdiği için Emer'a zalimce davranmıştı.

Bana bunu kastetmediğini söyle. Bana beni bir kenara atmayacağını söyle.

Rahela hafıza kaybı konusunda doğru söylüyorsa, daha önce ne dediğini bile hatırlamıyor olmalıydı.

Hayır, Emer yine kanmayacaktı.

Alaycı, kaba bir ses düşüncelerini böldü. Key hanımına seslendi. "Ulağın geleceğini nereden biliyordunuz?" Bir hizmetli, efendisini sorgulamamalıydı ancak Emer da cevabı duymak istiyordu.

"Kaynağımı ifşa edemem," diye yanıtladı Rahela gizemli ve dalgın bir sesle.

Emer'ın sabrı taştı. "Ne kaynağı? Neden dere kaynaklarından bahsediyorsunuz? Haber kayıkla mı geldi?"

"Ah, hayır."

"Anlamsız konuşuyorsunuz, leydim!"

Rahela başına bir ağrı saplanmış gibi görünüyordu. "Bir önemi var mı? Sizin tek umursadığınız şey para. Hepimiz kötü, alçak ve çıkarcı olacağız, yaptıklarımız da yanımıza kalacak. Anlaştık mı?"

Key omuz sikti. "Ben yeminimi çoktan ettim."

Emer dudaklarını birbirine bastırdı ve Rahela'nın saçlarını örerek sessiz kaldı. O herhangi bir yemin etmemişti. Kibirli, aptal Rahela bunu fark etmemişti bile.

"Yarın başımıza nasıl bir bela alacağız, leydim?" diye sordu Key.

Leydisi, tıpkı Emer'a söylediği gibi bütün saraya da yalan söylemişti. Emer'ın aksine Kral'ın cezalandırabilme gücü vardı. Şimdi tek yapması gereken sessiz kalmak ve leydisinin kendi kuyusunu kazacak, özenli planını devreye sokmasına izin vermekti.

Rahela bir kedi kadar miskin ve halinden memnun bir edayla esnedi. "Sorduğuna sevindim, yardakçım. Altın Kobra'yı duymuş muydun hiç?"

"Tabii," dedi Key gelişigüzel bir tavırla. "Meşhurdur."

Emer tarağı ve hanımının kurdelelerini yere düşürdü. "Rezil biri! Şehirdeki en pahalı günah yuvasının sahibi. Casuslara para sayıyor. *Ahlaksız kadınları* işe alıyor. Terbiyeli bir kadın onunla konuşmamalı bile. Onun yanında geçirilecek bir an dahi israftır. Pis, ahlaksız, iflah olmaz kötü biri."

"Biliyorum!" dedi Rahela sevinçle. "Onu ekibimize almalıyız." Şeytani Popenjoy Markisi, casusluk ustası ve hovarda olarak bilinen Altın Kobra. Krallıktaki en zengin ve günahkâr adamdı.

Leydisinin deliliği Emer'ın düşündüğünden daha ciddi bir durumdaydı.

"Bana öyle bakma," diye azarladı Emer'ı. "Gerçeklikten geçici olarak kopmuş halde olabilirim ama bu fantastik dünyada harika iş çıkarıyorum. İyi giyimli kötüler ekibimizi topladığımızda şeytani maceramız tamamen başlayabilir."

Emer kulenin etrafından dolanan döner merdivenin tepesinden hafif bir patırtı duydu. Yağmur şiddetli yağıyor olmalıydı. Fırtına yaklaşıyordu.

Key başını eğdi. "Tatlı kâbuslar, leydim. Umarım hiçbir zaman aklınız başınıza gelmez." Koridordaki yerine değil, kapıya yöneldi.

Emer'ın gözleri kapanacak gibi oluyordu. Gözlerini açık tutup sakin bakmaya çalışırken leydisinin ipek şalını omuzlarından alıp onu yatmaya yönlendirdi.

"Annenizin her zaman söylediği gibi güzellik uykunuzu çekip ülkenize olan görevinizi yerine getirin," dedi sakinleştirici bir tınıyla. Nezaketten değil alışkanlıktandı bu. "Yarın bugünden daha huzurlu olacak."

Rahela yüzünü yastığa döndü, kırmızı çiçek ve diken desenlerine doğru esnedi. "Buraya savaşmak için geldim," diye mırıldandı ve ipekten bir yumak halinde uykuya daldı.

Emer leydisinin nefes alıp verişinin yavaşladığını duyunca alt sınıf muhafızı kontrol etmeye gitti. Key merdivenin başında durmuş, kaba taştan duvarın kıvrımına yaslanarak bıçağıyla tırnaklarını kesiyordu. Muhafızlara verilen yönetmelikte geçen silahlardan biri değildi. Bu şeytani silah, dikenleri olan yirmi küçük yatay bıçaktan oluşuyordu, dişleri var gibi duruyordu. Key'in bakışları kubbenin üstündeki pencereye takılmıştı. Camın üstünde ince dövme demirden desenler vardı, ortalarında da dört yapraklı bir demir çiçek duruyordu. Yuvarlak pencereden yüzüne ayışığı vuruyor, çehresini beyaz, siyah ve griye boyuyordu. Her zaman sırıtıyordu ancak Emer'ı kandıramamıştı. Kafatasları da her zaman sırıtırdı. Ama kimse kafataslarının nazik göründüğünü düşünmezdi.

"İlgilenmiyorum." Emer'ın bunu aradan çıkarması gerekiyordu.

Muhafızlar ve hizmetçiler, yeni hizmetkâr nesilleri üretmek için sık sık evlendirilirdi ve erkekler Emer'dan ona ilgi gösterdikleri için minnettar olmasını beklerdi. Ona yaklaşan her erkek yüzündeki izi görmezden gelen tek kişinin kendisi olduğuna inanıyordu. Emer haklı olmalarını isterdi. Eğer dünyada onunla olmak isteyen tek bir erkek kalsa onu öldürüp kurtulabilirdi.

Key güldü. "Anlaşıldı. İffetinden vazgeçmektense ölmeyi yeğlersin."

"*Senin* ölmeni yeğlerim. Bir şey yapmaya çalışırsan boğazını keserim. Cauldron'da ne yaptığını duydum, seni cani. Eminim beni alt edebilirsin ancak elbet uyuyacaksın."

Alt sınıf pislik başını arkaya yatırıp kahkaha attı. "Hadi arkadaş olalım."

"Boğazını kesmekten bahsettiğim için mi?"

"Ortak noktalarımız olabileceğini düşündüm," dedi Key. "Leydimizin dışında."

Key'in neşeli gülümsemesinin kenarları, karanlık ve derin sulardaki sığ bir parıltı gibi seğirdi.

Bir leydinin hizmetçisi, elbisedeki en ufak kırışıklığı ya da yerinden çıkan bir tel saçı dahi görebilmeliydi. Emer'ın gözleri bir şeyler ters gittiğinde fark edebilmesi için eğitilmişti ve Cauldronlu Key'le ilgi bir süredir ters giden bir şeyler vardı.

"Sana bir soru sorayım, arkadaşım," dedi Emer. "O bıçak herhangi bir Cauldron sokak çocuğu için fazla iyi. Nereden aldın onu?"

Key, Emer'ın aristokrat kulaklarını memnun edebilmek için değiştirdiği alçak sesini taklit etti. "Cazibeli bir demirciden aldım."

"Leydime hırsız olduğunu söyleyeyim mi?"

"Söyle. Pek çok yeteneğim olduğunu bilmesini isterim." Key, Rahela'nın odasının kapalı kapılarına baktı. Ürpertici gülümsemesi kayboldu. "İnsanların anlattığı gibi biri değil o."

Saray Key için bambaşka bir dünya olmalıydı. Buraya uymuyordu. Emer onun Cauldron'a uyduğundan da şüpheliydi. Başkentte birçok farklı tip vardı ancak daha önce onun gibisini görmemişti. Aynı zamanda hem her yere ait hem de hiçbir yere ait değil gibi görünüyordu. Şüphesiz, annesi bir gece kadını, babası da pis bir denizciydi.

"Normal davranmıyor. Kral tarafından kenara atıldığı için şok geçirmiş olmalı."

"Ah, Kral." Key duraksadı. "Ondan hoşlanıyor gibiydi. Kral onu... incitti mi?"

Key'in konuşma tarzındaki bir şey kalp kırıklığından çok daha ciddi bir incinmeden bahsediyordu. "Neden soruyorsun?"

O kül rengi gözlerde hiçbir duygu belirmedi. "Aşk böyle bir şey değil midir? Kalbini bıçağa sunarsın." Key omuz silkti. "Bana sorarsan, leydimiz Kral için fazla iyi."

"O, topraklarımızın yüce hükümdarı, leydi ise tanrıların canını alması için kendi günahlarının gökyüzüne haykırdığı hain bir cadı."

Key başıyla onayladı. "Onu sevdim. Hafıza kaybı olayı sence rol mü?"

"Soyluların her şeyi roldür. Sarayda ne kadar kalırsan, o kadar iyi anlayacaksın. Sarayda kalabilirsen tabii. Bundan şüpheliyim."

Tepelerindeki pencere sessizce kırıldı, cam parçaları yağmur gibi yağdı. Key bıçak tutmadığı eliyle Emer'ı kapıya doğru itti. İlk suikastçı alçalan bir gölge gibi atladığında, daha ayakları yere değmeden Key onun bağırsaklarını deşti. Organları yere döküldü ve kalın, kırmızı bir yığın oluşturdu. Key kanlı bıçağını havaya atıp Emer'a göz kırptı.

"Belki de seni şaşırtırım."

Emer, Key'in anladığını fark etmişti. Kendisinin yağmur sandığı sesi duymuş ve anlamıştı.

Key'in diğer tarafından iki adam daha atladı, bıçaklarını çekmişlerdi. Key eğilerek döndü, biriyle bıçakları çarpışırken diğerini de kılıcıyla zorluyordu. Bir suikastçıyı etkisiz hale getirdikten sonra kendisini yere atıp yılan gibi saldırdı. Emer acı dolu, boğuk bir inleme duydu. Key diğer suikastçının bıçağına karşılık verebilmek için ayağa kalkarken diğer adamı rahatlıkla yaralamıştı. Yakın mesafe kılıç çarpışması yoğun, ani ve kısa sürmüştü. Key kirli dövüşmüş, kılıç eğitimini sokak taktikleriyle birleştirmişti.

Hayır, sokak taktikleri değildi. Bunlar alt sınıf hileleriydi.

Key cesedin üzerinden atlayarak hâlâ inleyen ve yerde sürünen suikastçıyı bıçaklamaya gitti. Birkaç saniye içerisinde üç ölü adam.

Dördüncü suikastçı içeri atladığında Key onu rahatlıkla boğazından yakalayıp duvara yasladı. "Kimin adamısın?"

Adam başını çevirip taşa doğru inledi. Onu kim tuttuysa, suikastçıyı ölümden daha çok korkutuyor olmalıydı.

Key iç çekti. "Söyle ona, bir daha bu kadar az adam yollamasın. Çok sıkıcıydı."

Adamı bırakıp merdivenlere doğru tökezlemesini izledi. Key düşünceli bir tavırla mırıldandı, sevgi gösteriyormuş gibi adamın omzunu tuttu ve boğazını kesti.

"Bir daha düşündüm de bir cinayet bin kelimeye bedel. Bu yeterli bir mesaj olacaktır."

Key'in kolaylıkla bir katliam yaratması Emer'ın aklına bir efsaneyi getirdi. Bu efsaneye göre, uzun zaman önce derilerinin altına zırh giymiş gibi büyülü elleri olan savaşçılar vardı. Onlar öldürmek için yaratılmıştı. Ancak bu vahşi savaşçıların soyu tükenmişti. Bu pislik, yetenekli bir katilden başka bir şey değildi.

Emer elbisesini tuttu. Gerçek kan, kumaşta leydisinin eteğindeki boya gibi tatlı bir kırmızılık bırakmazdı. Gerçek kan kuruduğunda çirkin görünür ve leke bırakırdı.

"Boğaz kesmek olabilecek en kesin ölümdür ancak ortalığı mahveder. Zili çal, oda hizmetçileri gelsin," dedi Key. "Leydim kandan hoşlanmıyor."

Emer hareket etmedi. "Suikastçıların geleceğini biliyordun."

Key omuz silkti. "Taht odasında vekilleri gördüm. Leydinin ölmesini istiyorlardı."

Mantıklıydı. "Eğer Kral gelecekle ilgili kehanetlerde bulanan birini danışmanı yapmaya karar verirse güç dengeleri değişir."

Rahela gerçekten tanrıların sesi olsa bile kimse bunu umursamazdı. Tanrılar çoktan kaybolmuştu. Güç ise buradaydı.

"Burasının adı, sadece ölümsüzler kaynayan bir vadinin kenarına inşa edildiği için Kıyı Sarayı değil," diye düşüncelere daldı Key. "Şüphesiz bir etkendir tabii."

Key sanki kan dökmek onun için ninni söylemekten farksızmış gibi sakindi. Etraflarını saran karanlık gümüş ışıltıyla sarmalanmıştı; gece, ışıldayan zincirlerle tutsak edilmişti.

Emer'ın içini kemiren korku gitgide artıyordu. "Bu kadar iyi dövüştüğünü kimler biliyor?"

"Yüzlerce insan." Key neredeyse neşeyle şakımıştı. "Hepsi öldü."

"Yaşayan kim kaldı?"

"Yalnızca ben."

Cevabı oldukça açıktı. *Sen değil.* Emer'ın gördükleri hiçbir şeydi. Key çok daha kötülerini yapabilecek biriydi.

"Leydime hizmet edeceğine dair kutsal bir yemin ettin."

Kan Key'in karışık saçını ıslatmıştı, kırmızı damlalar buklelerinden yüzüne akarak gözyaşı gibi aşağı süzülüyordu. "Benim için hiçbir şey kutsal değildir."

"Yani leydimi bir yıl boyunca korumayacak mısın?"

Sanki bu fikri samimiyetle düşünüyormuş gibi duraksadı, sonra başım iki yana salladı. "Pek mümkün görünmüyor."

"Yeminini ne kadar süre tutacaksın?"

Key'in gülümsemesi kırmızıya boyanmış dişlerini görünür kıldı. Zevkten dört köşe olmuştu. "Leydi ödeme yapmayı kesene ya da canımı sıkana kadar. Eğlence ve altın. Uğruna yaşanacak başka ne var ki?"

Alaylı eğlencesi, Emer'ın onu alt etmek üzere olan korkusuna karşı kalkan oldu. Key sadece başka bir haindi. Dünya onun gibilerle doluydu. Kendisi de onlardan biriydi.

"Leydimi sevdiğini sanmıştım."

Key'in kahkahası kanlı karanlıkta neşe dolu bir çan sesini andırıyordu. "Benim gibi birinin başkasını sevebileceği kadar."

Bir kez daha attığı kahkaha, Emer'ı merdivenlere kovalayan son dehşetti. Key'den kaçarak temiz, beyaz mermer koridora gitti ve genç canavarı dışarıda tutabilecekmiş gibi kapıya yaslandı.

Leydisinin sonu geliyordu. İdamı ertelense de fazla zamanı yoktu. Sarayın yarısı leydisini öldürmeye çalışıyordu. Kral, Rahela'nın

güzelliğinden ve entrikalarından bıkmıştı. Kral'ın yeni gözdesinin de Rahela'dan nefret etmek için zehirden beter sebepleri vardı.

Lia'yı düşünmek sıcak bir ocağa dokunmak gibiydi. Emer'ın zihni kendi izni olmadan konudan uzaklaştı.

Emer kan yemini etmeyecek kadar zekiydi. Felaket başladığında kendini kurtarmaya hazır olmalıydı.

Leydi Rahela kötülerle anlaşma yapmış ancak kötülerin anlaşmalara uymadıklarını hesaba katmamıştı. Emer onu kandırmıştı. Rahela'nın güvenilmez muhafızı ise sırf gülmek için onun bağırsaklarını deşebilirdi. Ayrıca tehlikeli, adı çıkmış Altın Kobra'ya bulaşan aptallar için de hiç umut yoktu.

ALTINCI BÖLÜM

Kobra'nın Casusu

"Başkentimize hükmeden, dünyamıza doğan güneş gibi parıldayan şu binayı görüyor musun? Orası Altın Genelev. Altın Kobra orayı kayıp tanrılarımıza adadığımız tapınaklarımızdan daha yükseğe inşa etti. Karakterinin hakikatini ufuk çizgimize altınla yazdı. Kobra'dan uzak dur. Tatlı sözlere ya da sıcak gülümsemelere kanma. O, Eyam'daki en yozlaşmış ve en günahkâr adamdır. Bunu biliyorum," dedi Lord Marius, Lia'ya. "Çünkü o benim en yakın arkadaşım."

Demir Çağı, ANONİM

ece yarısını geçeli çok olmuştu, Kobra hâlâ piyanosunun başındaydı. Bir tomar kâğıdı karalıyor, zaman zaman da dalgınlıkla ve kederle mürekkep siyahı saçlarını çekiştiriyordu. Saç süslerini etrafa saçmış, yeni tiyatro oyununun üstüne dikkatsizce altın yıldızlar ve yılanlar dağıtmıştı. Kobra herkesin kendine has yaratıcılık süreci olduğunu söylerdi. Çılgına dönmüşçesine yazıyor, sanat yapmıyor, sanatı kovalıyordu.

Sonunda Kobra dramatik bir hareketle piyanonun üstendeki sayfaların yarısını yere fırlattı. Kâğıtların üzerinden kesme camdan mor bir şişeyi alıp avucuna yağ damlattı.

"Doğru kelimeleri hatırlayamıyorum," diye belirtti acıyla gülerken. Marius'tan ziyade enstrümanının yaldızlı yüzüne konuşmuştu.

Piyano sohbete dahil olamayacağı için Marius gözlerini devirdi. "Bir hikâyeye bu kadar takılmaya değer mi?"

Kobra, Marius'un orada olmasını beklemiyormuş gibi şaşkınca baktı. Sonra da hoş geldin dercesine gülümsedi. "Sanatın bize imkânsızı bahşettiğini hiç düşünmedin mi? Sanat başkalarının hayal dünyasına bir kapı açıp içeri girebilmemizi sağlar. Sanat, hayal kurarak kaçmaktır. Ölüleri konuşturur, canlıları güldürür. Hiçbir ilacın iyileştiremediği acını dindirir. Sanat ilk ve son sözdür. Nihai tesellidir."

Tipik Kobra, ölümden sonra da konuşabileceğini umuyordu. O ve ekibi sürekli felsefe, şiir, müzik ve sanat hakkında konuşurlar, asla gerçek şeylerden bahsetmezlerdi.

"Neden kaçış hayal ediyorsun?"

Kobra bir kaşını kaldırdı ve uzun saç örgülerini yağladı. "Sen neden esaret hayal ediyorsun?"

Bir keresinde yağıyla mürekkebini karıştırıp ikisini de etrafa saçmıştı. Marius yardım etmeye çalışırken Kobra ona mürekkep atıp gülmüştü. *Benden uzak dur, Son Umut, yoksa lekelenirsin.*

Marius, Kâhin Dağları'nda doğmuştu. Kemikleri soğuk taştan ve daha da soğuk gerçeklerden oluşuyordu. Kobra'nın saçmalıkları onun için tahammül edilemezdi. "Bir şeyler uydurup yaz. Beğenmezsen sonra değiştirirsin."

"Hikâye anlatıcılığının o kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Kobra huysuz bir ifadeyle yere fırlattığı tüy kalemini aldı. "Belki aralarında bağlantı olmayan iki sahne arasında bir köprü hayal edebilirim. Hiçbir şeyin yazılı olmadığı ve hafızaların yetersiz kaldığı zamanlarda ozanlar hikâyelerini böyle anlatırdı. Hikâyeler böyle değişirdi."

Marius birdenbire altın ve ilhamla parıldayan Kobra'yı görmekten sıkılmıştı. Adam zamanını boşa harcadığı gibi aklını da harcıyordu.

"Hikâyeler umurumda değil. Yarın biri ölecek."

"Birileri her zaman ölüyor," dedi Kobra oldukça rahat bir tavırla. "Hikâyeler devam ediyor."

Bu konuşma Marius'un midesinin kasılmasına neden olmuştu. Sustu. Her sessizliği dolduran Kobra şarkı söylemeye başladı. Perde arası müziğini de eklemek için piyano başında yazıyordu. Kobra'nın piyano dediği enstrüman olağanüstü bir mekanizmaydı, çarpık bir klavikorddu. Bu enstrümanın üzerine oyulmuş ve boyanmış altın-yeşil pullar, Kobra'nın ısrarla istediği o gözalıcı ışıkta parıldıyordu. Odadaki her yüzey, yılan şeklindeki altın şamdanlarla kaplıydı ve avizesi de kristal bir güneşti. Meşaleler parlak yanıyordu, Kobra odayı kaotik bir melodiyle doldurdu. Alevlerin yansıması arkasındaki pencereyi altından bir göle çevirmişti.

Marius'un babası, tüccarların efendilerini sahte altınla kandırdığını iddia ediyordu. Her ne kadar parıldasalar da gerçek altınla karşılaştırıldığında hiçbir zaman doğru sesi çıkaramazlardı. Bir zamanlar, Marius'un tıpkı Kobra gibi kuşları ağaçtan kafeslere çekebilen, canı pahasına güvendiği bir silah arkadaşı vardı ancak Lucius ölmüştü. Artık Marius'un elinde kalan tek şey bu yanıltıcı parlaklık, çoktan çürüyüp içi boşalmış tahta bir heykeli kaplayan aptal altındı. Kobra gerçek bir insan bile sayılmazdı. Marius onu hiç kızgın, üzgün ya da herhangi bir duygusunu dışavururken görmemişti.

O ideal bir yoldaştı. Duygular Marius için tehlikeliydi.

Camdaki altın göl karanlıktaki bir hareketlenmeyle dalgalandı. Marius şarkıyı durdurmak için elini kaldırdı. Kobra'nın dikkatini çekince de eliyle işaret etti.

Pencerenin ardında üzerinden kan damlayan bir yaratık saklanıyordu.

Onlar izlerken bir bıçağın ağzı pencerenin kenarı ile pervazı arasına yerleştirildi. Sürme pencere, diş gıcırdamasına benzer bir sesle açıldı.

Marius, Kobra irkilene kadar bunu ilgi çekici bulmuştu.

Bütün saray Kobra'nın korkak olduğunu biliyordu. Kendisi de açıkça itiraf etmişti. Silahlara dokunmazdı. Ama irkilmezdi de.

Bir genç pencereden içeri yuvarlandı ve yere çöktü, bıçağına vuran ışık kadar sessizdi. Ama bıçak onu kurtaramazdı. Marius, Kobra'nın özenle oyulmuş kanepesinden kalktı ve davetsiz misafire doğru yürüdü.

Aralarındaki anlaşma oldukça çirkindi ama Marius sadakatini korurdu. Kimsenin Kobra'ya dokunmasına izin vermeyecekti.

Vahşi bir savaşçının hücumuyla karşılaşan pek çok kişinin aksine genç ne bocaladı ne de geri çekildi. Hareketsizdi, yabani bir hayvan gibi temkinliydi. Canavarlar birbirlerini tanırdı ancak bir yere ait kafesteki bir canavarla hiçbir yere ait olmayan aç bir sokak canavarı arasında fark vardı. Saraydaki hiç kimse Marius'a karşı gelemezdi. Hiç kimse ona meydan okuyamazdı.

Gencin boş elinde başka bir bıçak belirdi, ikiz bıçaklarını döndürüyordu. Marius'a doğru atılırken yüzüne vahşi bir gülümseme yayıldı. Buraya izinsiz girerek Kral'm kanunlarını çiğniyor, bunu yaparken de kraliyet muhafızı üniforması giyiyordu. Kobra'yı korkutmuştu. Gelgelelim Marius'un bu küstah genci yere sermek için silaha ihtiyacı yoktu.

Kan dökülmeden önce mümkün olan son anda ışık yandı. Marius'un bedeninde sanki kemikleri çanmış gibi bir emir notası yankılandı. "*Dur.*"

İki parmak Marius'un omzuna bastırdı, beş bile değildi, dokunuşun arkasında hiçbir baskı yoktu. Kobra çaba harcamaya gerek görmüyordu.

"Benim salonumda cinayet olmaz, çocuklar."

Marius isteksizce geri çekildiğinde Kobra aralarına girdi.

Tanrıların, Marius'un günahlarının cezasını çekmesi için gönderdiği dünyanın en kötü adamı, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Teşekkürü alaycıydı. Marius'un itaat etmekten başka çaresi yoktu.

Kobra'nın emri aptallık derecesinde olsa bile itaat ederdi. Davetsiz misafiri silahlıydı ve yüzünde uğursuz bir gülümseme vardı, Kobra'nın uygunsuz sabahlığı ise silahsız olduğunu açık ediyordu. Marius birçok durumda kıyafeti hakkında ciddiyetle konuşsa da Kobra, Marius şaka yapıyormuş gibi davranırdı.

Kobra ışıltılı dikkatini kana bulanmış suçluya yöneltti. "Girişini sevdim."

Marius soğuk bir sesle, "Kral ya da efendin için görevdeysen kapıdan gir," dedi.

Muhafız alt sınıf aksanıyla usulca, "Kral ya da hanımım için gelmedim," diye karşılık verdi. "Kendim için geldim."

Kobra bir kaşını kaldırdı. "Pek hoş bir başlangıç yapamadık, Ben Popenjoy Markisi Altın Kobra. Bu arkadaşım da Lord Marius Valerius, Son Umut."

Genç adam başını eğdi, kabaca kesilmiş saçından taze kan damlıyordu. Marius sıçrama miktarına bakarak az önce en az dört adam öldürdüğünü hesapladı.

"Lord Marius'la daha önce sarayda karşılaşmıştım."

"Sarayda karşılaştığım her hizmetliyi hatırlamıyorum," dedi Marius.

Muhafızın o zaman da kanla kaplı olup olmadığını merak etti. Marius için kan unutulmazdı.

Kobra ona yatıştırıcı bir bakış attı. Bir zamanlar şehir yanarken bir şarkı mırıldanan Kobra'nın üstünde hâlâ garip bir korku vardı. "Kusuruna bakma. Çok fazla aristokrasi beyni etkiliyor," dedi ikiyüzlü Lord Popenjoy.

Cazibe Marius'ta hiç olmayan bir silahtı ve Kobra bu silahını daima kötüye kullanırdı. Şu anda da bunu sıradan bir haydut için harcıyordu.

Muhafız sırıttı. "*Sen* beni tanıyor musun? Her şeyi bildiğini duymuştum."

Doğru duymuştu. Kobra gemilerin ne zaman dönmeyeceğini ve yangınların nerede başlayacağını bilirdi. Şu anda bakışları, sanki uzaktaki alevler gözlerine yansıyormuş gibi ışıl ışıldı. Marius bu ifadeyi yılların aşinalığından öğrenmişti: Kibir. Kobra bu çocuğu görmüş ve bir felaketin yaşanmasını beklemişti.

"Sen Key'sin. İnsanlar sana Cauldron Kötüsü diyor."

Alçak herifin dişleri, gülümsemesini tatlı kılamayacak kadar sivriydi. "Bugünlerde farklı bir şey diyorlar. Ama yeni ismimin kalıcı olacağını sanmıyorum."

Kobra'nın sesi neredeyse eğleniyor gibi çıktı. "Olmayacak. Burada ne aradığını söyle."

Marius inanamayarak ona döndü. "Hain bir katili işe alamazsın. Yasaklıyorum."

"Gerçekten mi? Teşekkür ederim." Kobra'nın sesi bu sefer tamamen eğleniyor gibi çıkmıştı. "Yasakları çiğnemeyi severim."

Genç ve umut dolu Cauldronlu Key birden sordu: "Casuslara para ödediğinizi duydum."

Kötülüğe davet Kobra'nın hoşuna gitmişti. "Hem de cömertçe."

Cesaretlenen muhafız devam etti: "Leydi Rahela Domitia hakkında söyleyeceklerim var."

"Leydinin ölmek üzere olduğunu biliyoruz." Marius'un sesi kendi kulaklarına dahi sert gelmişti.

Leydi'nin suçlarına tanıklık etmek zor bir işti. Kral onun ihanetine öfkelenmekte haklıydı ama bu onun katledilmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Marius onun hızlı ve merhamet gösterilerek öldürülmesini istediğinde, Octavianus onun merhameti hak etmediğini söylemişti. Marius, Octavian'la çocukken konuştukları gibi konuşamıyordu. Bu da Marius'un suçuydu.

Onun tek istediği adaletti. Adalete ulaşmanın neden bu kadar acı verici derecede zor olduğunu bilmiyordu.

Tanıklık etmişti. Leydinin kaderi onun sorumluluğundaydı. O kadından da onun acınası ölümünü düşünmekten de nefret ediyordu. Soğuk ıstırap Marius'u Kobra'nın evine sürüklemişti. Burada gerçek ışık ya da rahatlık yoktu ancak Marius'un gidecek başka yeri de yoktu.

Cauldronlu Key şeytani bir sır biliyormuş gibi gülümsedi. "Leydi yarın *ölmeyecek*. Gerçek elçi olarak kabul edildi."

Marius donakalırken Kobra'nın kahkahası sahte altın para yağmuru gibi havaya saçıldı, cehennem kadar parlak ve yanlıştı. Hiç kimse böylesine neşeli ya da aşağılık olamazdı.

"Sürpriz bir gelişme!" Altın Kobra alkışladı. "İşte şimdi ilgimi çektin."

YEDİNCİ BÖLÜM

Kötü Kadın, Casus Şefi ve Sır

"Herkesin bir fiyatı vardır," dedi Altın Kobra. "Bana kendi değerini göster."

Demir Çağı, ANONİM

aşka bir dünyada olduğunu anlamak için gözlerini açmasına gerek yoktu. Yatakta dönmek genelde Rae'i iğrenç bir acıyla uyandırırdı. Burada canavarlar, büyü ve iyi bir uyku gibi mucizeler mümkündü.

Gerçek dünyada uyanmıyordu. Alice endişelenmiş olmalıydı ancak sapasağlam uyandığında sevinecekti.

Mermer kemerden süzülen güneş ışığı mavi mozaikleri parıldatıyordu. Emer gümüş tepside bir fincan sıcak çikolata ve kahvaltıyla içeri girdi.

Rae sıcak çikolatasını yudumlarken, "Nefis," diyerek iç çekti. Uzun süredir iştahı yerinde değildi. Yemeklerin tadını çıkarmak şımarıklık gibi geliyordu.

Önündeki yiyeceklerden biri kuşüzümlü, tatlı bir omlete benziyordu. Lezzetliydi ancak Rae mis kokulu meyvelerle ve baharatlarla kaplı etten şüphelenmişti. "Bu ne?"

"Kahvaltı konusunda da mı hafıza kaybı yaşıyorsunuz?"

Emer'ın sesi bıkkın çıkmıştı. Rae de sabah insanı değildi. Bu da Rae'in kötü karakter olarak uyanmasının ne kadar doğru olduğunu gösteriyordu. Kötüler sabah insanı olamazdı. Gece yarısı entrikaları için uyanık kalmaları gerekirdi.

Önünde hazineleri aratmayacak denli zengin bir kahvaltı varken seçici olmayı göze alabilirdi. Güvenli olmadığını düşündüğü yemekleri bir kenara itti.

"Kızarmış kirpiyi yemeyecekseniz..." dedi Emer.

"Rahatına bak."

Rae sıcak kızarmış ekmeğe tereyağıyla hücum etmeyi düşünürken sülün yumurtaları ve üzümler kâsede mücevher gibi parlıyordu. Eskiden kızarmış ekmek yerken dudakları ve dişetleri kanardı. Kızarmış ekmek ondan daha dayanıklıydı.

Şimdiyse Rae ekmeklere yumulmuştu. Bir yandan yerken bir yandan da plan yapıyordu.

Altın Kobra altı yıl önce birden ortaya çıkmış, moda öncüsü ve sanat destekçisi olarak sarayı kendisine hayran bırakmıştı. Geniş bir casus ve hırsız ağı ile büyük bir bilgi birikimi vardı. Ayrıca, gerçek bir birikimi de vardı: Altın Genelev'in sahibiydi. Bazı insanlar gösterişli mücevherleri severdi. Bir de gece kadınlarını.

Altın Kobra, Rae'in Yaşam ve Ölüm Çiçeği'ne ulaşabilmesinin anahtarıydı. İşin önemli noktası ise Altın Kobra'yı Rahela'yı kullanabileceğine inandırmaktı.

Rae ılık suya girmek ağrılarını hafiflettiği için sık sık banyo yapardı. Başından ve göğsünden aşağı gümüş sürahilerden yasemin, portakal, limon ve gül suyunun döküldüğü Eyam banyolarına alışkın değildi. Sıcak ve soğuk akan su yoktu, bu yüzden de kıyafetlerini planlarken ne yazık ki ılık suda yıkanmıştı. Kobra görünümü önemserdi, bu yüzden Rae, Emer'dan en güzel gündüz elbisesini giydirmesini istedi. Gündüz elbiseleri ile gece elbiseleri arasındaki fark, gece elbiselerinin göğüs dekoltesinin daha fazla olmasıydı. Rahela'nın gündüz

elbiseleri de fazlasıyla açıktı. Beyaz saten elbisenin eteklerinden yukarı kırmızı güller, dikenli çalılar ve belini saran sarmaşıklar işlenmişti.

Rae odasından çıkarken kendisini kötü ve sevimli hissetmişti. Key merdiven boşluğunda bekliyordu. Rae'i gördüğü anda yüzü aydınlandı, tuhaf bir keskinliği olan köpekdişleri parlıyordu. Rae'in Eyam'daki ilk arkadaşıydı o.

"Hadi bir kobra yakalayalım," diye mırıldandı Rae.

Emer onları büyük mermer bir fıskiyenin bulunduğu avluya götürdü. Ortasında bir heykel vardı; su, yüzünü ellerine yaslamış bir kadının başını gümüş saçlarıymış gibi çevrelemişti. Rae burada birinin vahşice öldürüldüğünü hatırladı, beyaz mermerde bir türlü yıkanıp gitmeyen bir kan lekesi kalmıştı.

Ancak dalgalanan suyun altındaki mermer yeni yağmış kar kadar temizdi. Cinayet henüz işlenmemişti. Rae kimin öldüğünü hatırlamayı diledi.

Saray surlarının etrafındaki yürüyüş yoluna ulaşabilmek için birkaç basamak çıktılar. Rae heyecanla Key'in kolunu çekiştirdi ve boynunu uzatıp Eyam'ın başkenti Themesvar'ı zevkle izledi. Çaresizlik Uçurumu ile Hakikat Dağları arasında köprü görevi gören şehir rengârenkti. Tüm şehirlerin ancak nadiren yakalayabildiği harikalığı hiç bırakmayan bir şehirdi. Burayı ziyarete geldiğinizde, hayallerinizdeki gibi olduğunu görürdünüz. Ya da şehirde yaşarken o ender merak hissiyle sarmalanırdınız.

Surlarla çevrili saray, surlarla çevrili şehrin içinde bir ağaç gövdesinin iki halkası gibi görünüyordu. Sarayın surları sıcak kumtaşından yapılmıştı; şehrin surları ve arkasındaki gözetleme kulesi ise uzun gri kireçtaşındandı. Gri surlarm ve şehir kapılarının ötesinde at nalı şeklindeki koyu yeşil Bekleyen Karaağaçlar Ormanı ve sıradağların karla kaplı kıvrımları bulunuyordu. Bu topraklar, dairelerden oluşan bir matruşka gibiydi; halka içinde halka, tekerlek içinde tekerlek ve entrika içinde entrika. Güneş ışığı Eyam'ın dumansı, gizleyici bulutlarının

arasından nane yeşiline dönmüş bakır kubbelerde ve pas kırmızısı, arduaz grisi, bronz çatılarda parıldıyordu. Geniş bir yol saray kapılarından gözetleme kulesine kadar uzanıyordu. Meydanlar, lonca evlerinin sıralandığı Ticaret Zinciri'ni bir kolyedeki mücevherler gibi ayırıyordu. Ölünün Gözyaşları Nehri'nin parlaklığı bıçak kadar keskindi ve İhlalci Nehri rengârenk şehirde kendine gümüşi bir yol çiziyordu. Bu renk cümbüşünde, altın bir bina kedilerin arasındaki aslan gibi kendini belli ediyordu.

"Vay canına, Altın Genelev'e güneş gözlüğü olmadan bakmak çok zor," dedi Rae. "Gerçekten de gece kadınları için bu kadar büyük bir bina inşa etmek gerekiyor muydu?"

"Gerçek leydiler bu kelimeleri kullanmaz," dedi Emer ürpertici bir sesle.

"Kelimeler neden gerçeklikten daha önemli?" diye içten bir merakla sordu Key.

"Kelimeler gerçekliği değiştirir," diye çıkıştı Emer. "Bunları duyan biri, onun leydi olduğunu düşünmez ve kendisi nasıl başka biri olunacağını bilmiyor."

Key düşünceli bir tavırla başını yukarı aşağı salladı. Belki de Rae, Emer kendisinden daha büyük ve bilge olduğu için Key'le daha kolay geçinebiliyordu. Ya da belki de Rahela, Key'e hiç ihanet etmediği içindi.

Bir dakika. Emer, Leydi Rahela'dan büyük değildi.

"Hey, ben kaç yaşındayım?" diye sordu Rae.

"Yirmi dört."

Emer'ın ağzından çıkanlar üzücüydü. Rahela, Lord Marius ve Kral'la aynı yaştaydı, yani evlenmek için erkeklerin genç sayıldığı ama kadınların çok yaşlı görüldüğü yaştaydı.

Rae için harika bir haberdi. Yirmi dört yaşına kadar yaşamayı beklemiyordu.

"Ben on dokuz yaşımdayım," diye ekledi Key. "Ölüm Günü'nden itibaren sayıyorum."

Ölüm Günü, efsaneye göre dehşet vadisinin yaratıldığı gündü. Key'in yaşını doğru tahmin ettiğine sevinirken aralarındaki benzerlikle ilgili bir şey fark etti. Key, Rae'in yirmili yaşların ortalarında olduğunu düşünüyor, dolayısıyla da muhtemelen ona saygı duyuyordu. Bir zamanlar, takımı onu atmadan önce iyi bir liderdi. Elçi, cadı, hain... Bu dünya onu şaşırtıcı bir dizi role bürünmeye zorluyordu ancak Rae arkadaşlarıyla nasıl ilgilenmesi gerektiğini bilen biriydi.

"Bir uçurum kimsesizi!" diye mırıldandı Emer, sanki en karanlık şüpheleri doğrulanmıştı.

Yalnızca Rae aşağılayıcı sözlerinin altında ne yattığını biliyordu. Emer de bir uçurum kimsesiziydi, dehşet vadisinin kenarına bırakılmış istenmeyen bir çocuktu. Oraya bırakılan çocukların çoğu düşmüştü. Çok azı kurtulmuştu. Hiçbiri sevilmemişti.

Eyam halkı, *Kıvılcımlar yukarı uçar,* derdi. Çocuklar o kıyıda kendilerini sonsuza kadar lekeleyen ateşi ve karanlığı solumuştu.

Gerçek hayat böyle işlemiyordu ancak bu dünyanın kuralları başkaydı. Emer bir gün baltalı katil Demir Hizmetçi olacaktı. Key ise çoktan çeşitli taktikleri olan bir katildi.

Emer, Rae'in arkasından ağırbaşlı adımlarla yürüyordu ama gizlice takip ediyor izlenimi uyandırıyordu. Emer kıyısında uyarı levhası olan yüksek bir uçurumdu. Key ise "Dengesiz ve Güvenilmez" yazan bir yaka kartı takmalıydı. Rae bununla baş edebilirdi. Dikkatlice.

"Biraz yardım edin, yardakçılar. Altın Kobra'yla nasıl bir ilişkim olduğunu hatırlayamıyorum."

Key'le birlikte umutla Emer'a baktılar. Emer iç çekti.

"Neredeyse hiç yok. Kobra sizden pek hoşlanmaz ve siz de size hayran olmayanlarla ilgilenmezsiniz."

"Her şey değişmek üzere," dedi Rae. "Kötüler yine kazanacak!"

"Kötüler daha önce ne zaman kazandı ki?"

Key haklıydı. Hikâyelerde kötüler pek kazanmazdı. Genelde iyiler galip gelirdi ancak bu, istatiksel olarak karanlık güçlerin kazanmak üzere olduğu anlamına geliyordu.

Rae, Themesvar'a doğru coşkulu bir hareket yaptı. Yılan bileziği ışığı yakalamıştı. "Hadi, şehri fethedelim. Sonunda kötülük kazansın."

Key'in sesindeki alaycılık azalmıştı, Rae'e inanmıyordu ancak istiyormuş gibiydi. "Yolu gösterin, leydim."

Kobra'nın evi, sarayla aynı kayalık taşından yapılmıştı. Artık surların içinde yeni bina yapılmasına izin verilmiyordu ancak kabul görmüş aristokratların hepsinin içeride evi vardı. Kobra bu konutu yoksul bir saray mensubundan satın almış olmalıydı.

Tıkladıkları kapıyı açan hizmetçi saray üniforması giyiyordu ve göğsünde bir kobra sembolü vardı. Saray, Kobra'nın hizmetlilerine değerli eşyalar vermesine itiraz etmişti ancak Kobra çalışanlarının cömert maaşlarına ek olarak büyük altın kimlik iğnelerine ihtiyaç duyduklarında ısrar etmişti. Soylular arasında Lord Popenjoy'un pek çok dostu ve pek çok düşmanı vardı ancak çalışanları arasında genel olarak çok sevilirdi.

Hizmetçi kapıyı yüzlerine kapamaya kalktı. "Lordum öğleden önce uyanmaz."

Rae ona dostça gülümsedi ve hizmetçinin gözleri şaşkınlıkla irileşti. Görünüşe bakılırsa Rahela için "dostça" demek "şehvetle" demekti.

"Ben Leydi Rahela'yım ve yüce bir kehanetten sorumluyum! Ayrıca yüce memelerden de ama şimdi konumuz bu değil. Bugün idam edilmem gerekiyordu ama Kral'm kutsal elçisi olarak karşınızda duruyorum. Lord Popenjoy'a bunu nasıl yaptığımı bilmek isteyip istemediğini sorun."

Hizmetçi yavaşça başını yukarı aşağı salladı. Rae onun kapıyı kapamasına izin verdi.

Bir süre, Key'in malikânenin önünde ileri geri dolaşması dışında hiçbir şey olmadı. Belli ki Key şiddet uygulamadan on dakika geçirse bile kıpır kıpır oluyordu. Rae onun da ortaokulda oturduğu yerde duramayan Alison gibi DEHB'li olup olmadığım merak etti. Gerçi Alison kimsenin burnunu kırmayı hayal bile etmezdi.

Rae kemoterapi sırasında saatlerce oturur ve sadece serumunu banyoya götürmek için ayağa kalkardı. Kemoterapiye ilk girdiğinizde kırmızı işerdiniz; korku filmlerindeki kan kırmızısında. Haliyle bir kapının dışında beklemek onun için hiç sorun değildi.

Nihayet kapı açıldı. "Lord Popenjoy sizleri kabul edecek."

Hizmetçi merdivenden çıktı ve üstünde "ATALARDAN KALMA BİR PORTRE HAYAL EDİN" yazan grafiti dışında boş olan büyük çerçevenin önünden geçerek yolu gösterdi.

Kobra'nın evinin her yerinde cam vardı. Eyam'da cam daha kolay kırılıyordu. Rae zaman çizgisini doğru hatırlıyorsa, cam üfleyicileri loncası yakın zamanda ölümsüzlerle yaşanan bir olayda yok olmuştu, bu yüzden Kobra'nın pencereleri altından daha pahalı ve gösterişliydi. Themesvar'daki tüm büyük evlerin dehşet vadisine bakan büyük balkonları vardı. Kobra'nın balkonu sönük bir sabahı bile gündoğumuna çeviren portakal, limon ve çilek tonlarındaki vitraylarla süslenmişti. Hizmetçi onları aydınlık bir koridordan geçirerek çift kanatlı bir kapıya götürdü. Kapı kolları kıvrımlı yılanlar şeklindeydi. Kapıların iki yanında kızıl dilli meşaleler yanıyordu. Alevler sıçradı ve iki kapı da dokunulmadan açıldı.

"Kara büyü," diye mırıldandı Emer.

"Hidrolik?" diye fısıldadı Rae yükselen müziğin üzerinden. Büyülü silahlar ve huzursuz ölüler göz önüne alındığında, bu kitaplar gerçek bir tarihi dönemde geçmiyordu. Yine de Rae kulüp müziği beklemiyordu.

Kimsede elektronik enstrüman ya da bilgisayar yoktu ama bir müzik grubu, neredeyse klavyeye benzeyen bir piyano, bas gitarlar ve hunharca vurulan davullarla aynı etkiyi yaratmaya çalışıyordu. Daracık denizkızı elbisesi giymiş iki kadın, zengin işlemeli duvar halısının önünde, seslerini ustalıkla boğan duvakların ardından şarkı söylüyordu. Bütün oda zengin kumaşlarla ve bolca ışıkla donatılmıştı. Özenle

oyulmuş vitrinde duran şey hariç. Uzun orikal çelik bıçak ortama pek de uymuyordu.

Odanın karşı tarafında bir kapı açıldı. Şarkıcılar yumuşakça, "*Huu*," dedi. Ritim yükseldi.

Tepeden tırnağa ışıldayan genç bir adam içeri girdi. Herigaut giyiyordu; Alice'in kitapta okuduktan sonra araştırdığı ve Rae'in bizzat görmek istediği kostümdü bu. Ayak bileklerine kadar gelen ve geniş kolları sarkan kehribar ipeğinden bir cüppeydi. Perdeye benzeyen kollarının fistolu yenleri bol altın işlemeliydi. Aynı altın iplik, başının tepesinde toplanmış ip örgülerin arasında da vardı, saçları simsiyah bukleler halinde parlak altın halkalardan oluşan kemerine kadar dökülüyordu. Topuzunun en tepesine yaz çiçekleri kadar kalın süsler takılmıştı, yıldız gibi parıldayan takılar örgülerinin arasında asılı duruyor ve Kobra hareket ettikçe rüzgâr çanları gibi şakırdıyordu. Gözlerinin etrafına altın rengi boyayla zarif çizgiler çizilmişti, koyu tenine tezatlık oluşturuyor ve çenesi boyunca uzanıyordu. Müziğin ritmine göre sallanıyor ve kollarını kendinde değilmiş gibi başının üstünde savuruyordu. Giysisinin bol yenleri, kollarını ve pazısını saran altın bileziklerden akan ışıltılı bir şelaleye dönüşmüştü. Eyam'da erkeklerin takı takması yasaktı, yani Kobra'nın gizlediği bilezikleri bir asi olduğunu gösteriyordu. Odanın içinde dans ederken bacaklarını sallıyordu, ayakkabıları kıpkırmızıydı. Altın yılanların kuyruklarına çıngırak gibi takılmış kristallerle ışık saçan avizenin hemen altında kırmızı kadife bir kanepe bulunuyordu. Altınlar içindeki adam kendisini kırmızı kadifeye bıraktı, uzun bacaklarından birini diğerinin üstüne atıp Rae'e hafifçe el salladı.

"Kobra'nın Evi'ne hoş geldiniz."

"Hımm," dedi Rae. "Misafirlerini hep böyle mi karşılarsın?"

Altın Kobra'nın zengin bir eğlence tınısıyla dolu ses tonu Rae'i ışıltılı iplerle işlenmiş bir kadife battaniye gibi sardı. "Güzel bir giriş yapmak istiyorsan sahneye hükmetmelisin."

Rae başıyla onayladı. "Çok casusun varmış diye duydum."

Müzisyenler duraksayınca müzik aksadı. Lord Popenjoy'un uçları altın boyalı kirpikleri hareketsizdi. "Alçakgönüllülükle söylüyorum ki iyi casuslarım var. Övünmek gibi olmasın."

"Elbette," dedi Rae. "Key gibi, değil mi?"

Kobra'nın salonu artık az önceki kadar geniş değildi.

Key'in gülümsemesi kısa süreliğine soldu. "Nereden biliyorsun?"

Rae omuz silkti. "Para istiyorsun, Kobra da şehrin en zengin adamı. Servet avcısısın demiyorum ama... Aslında diyorum."

"Key stresli durumlarda eski sevgililerinizin adını söylediğinizi anlatınca oldukça heyecanlandım," diye konuştu Kobra usulca. "İsa ve Batman?"

İnanılmaz bir yanlış anlaşılmaydı.

"Bu kişilerle romantik ilişkim yok!"

"Bana kızdın mı?" Key'in sesi suçluymuş ve öyle olmaktan da memnunmuş gibi çıkmıştı.

Rae göz kırptı. "Yok. Sen benim şeytani yardakçımsın, alçak ihanetin anlaşmamızın bir parçası." Kobra'ya döndü. "Geçen gece olanları duydun mu?"

Kobra esnedi. "Her sabah, bir önceki gece ne olduğunu duyarım. Demek kutsal elçisin, tebrikler. Buraya bana geleceğimden haber vermeye mi geldin? Lütfen, uzun boylu esmer bir yabancının ayaklarımı yerden keseceğini söyle. Bana onun bir korsan olduğunu söyle."

Leydi Rahela kararlılıkla öne ilerledi. Kasılarak yürümek kendine güvenmenin ilk adımıydı. Kötü kadın olmanın kurallarını biliyordu. Başını yukarıda, boynunu dik tutmalı, *cinayet* düşünmeliydi.

"Elimde önemli bir bilgi var. Karşılığında senden bir şey isteyeceğim. Takasa var mısın?"

"Olabilir. Majestelerine görkemli geleceğini anlattığını duydum. Bana ne anlatacaksın?"

Kobra'nın gözlerinin etrafındaki altın boya kırıştı. Dudaklarından çok gözleriyle gülümseyen biriydi ve gülümsemesi güzeldi.

Zor bir alışveriş olacaktı. Rae ikna edici olmalıydı. "Eğer biri kader kitabında senin hikâyeni okusaydı ve sonu üzücü bitseydi, hikâyeni yine de dinlemek ister miydin?"

"Ne kadar da ilginç bir soru," diye mırıldandı Kobra.

"Birisi seni öldürecek," diye açıkladı Rae. "Kim olduğunu bilmek ister misin?"

Kitapta Kobra'nın korkaklığından fazlasıyla bahsediliyordu. Düellolara katılmayı reddedip hayatını İmparator'dan korkarak yaşıyordu. Rae büyük bir tepki vermesini beklemişti.

Kobra aylak bir tavırla örgüsünü çekiştirdi. "Bu konuşmaya baş başa devam edelim."

Emer öne atılırken homurdandı: "Kobra'yla yalnız kalan her kadının adı lekelenir!"

Kobra, Rae'in yardakçılarına döndü. "Israr ediyorum. Alınmayın ama ikiniz de beni korkutuyorsunuz. Gergin olursam çekinirim ve sessiz kalırım."

Işıldayan kirpiklerini Emer'a doğru kırpıştırdı. Emer bir meşe ağacı gibi hareketsizdi.

Kobra iç çekti. "Bir anlaşma yapmaya ne dersiniz? Ben ve Leydi Rahela hariç bu odadaki herkes dışarı çıksın. Kapıyı aralık bırakacağım. Bir sır söyleyeceğim. Leydi Rahela da kapıyı kapayıp kapamayacağına kendi karar verecek."

Rae'nin Eyam'da geçirdiği saatlerde, pek çok kişi Rahela'nın geçmişi hakkında imalarda bulunmuştu. Yanındayken kimsenin iffetinin güvende olmadığı söylenilen Kobra hariç. Emer konuyu açtığında, Rahela'nın koruyacak bir itibarı kalmadığını söyleyerek onunla alay etmemişti.

Rae kararını verdi. "Kabul."

"Leydiyi duydunuz. Beş dakika ara verin," dedi Kobra müzik grubuna. "Harikaydınız."

Grup dağıldı. Mor denizkızı elbisesi giymiş bir şarkıcı çıkmadan önce bir elini Kobra'nın parlak kolunda gezdirdi. Patronlarının gizli bir anlaşma yapmak için yabancı bir kadınla kendisini odaya kapamasını olağan karşılamış gibi görünüyordu.

Şarkıcı yanından geçerken Key'e de göz kırptı. Key ve Emer, Rae başıyla işaret edene kadar odadan çıkmadılar. Sonrasında da Emer kapıyı dikkatle aralık bıraktı.

Kobra, Rae'den kanepede yanına oturmasını işaret etti.

Kanepe aslında ters yönlere bakacak şekilde birleştirilmiş iki koltuktu, bu sayede yanınızdakinin kulağına fısıldayabilirdiniz. Kanepenin sarmal sırtı yılan şeklindeydi ve ahşabın üzerine pul desenleri işlenmişti. Kobra dirseklerine dayanmış, bir elini gevşekçe yılanın maun başına koymuştu. Çatallı dil parmaklarının arasından görünüyordu. Kobra, Rae'in oturmasını izledi. O karanlık, istikrarlı gözleri dışında her yeri ışıl ışıldı.

Rae saray ya da Kral hakkında müstehcen dedikodular duymayı bekliyordu.

Onun yerine Kobra, "Kızım, sen nereden geliyorsun?" diye mırıldandı.

Rae eliyle belli belirsiz işaret etti. "Saraydan?"

Altın Kobra öne eğildi. Rae bu kadar yakınlaşınca elmacıkkemiklerine çizilmiş altın kanatlarını açmış minik ejderhaları gördü, kuyrukları hafifçe kıvrılmıştı.

"Onu sormuyorum. Hikâyenin içine girmeden önce nerede yaşıyordun?" Kötü Popenjoy Markisi sesini daha da alçalttı. "Şahsen ben New York çocuğuyum."

Rae kalkıp kapıyı kapadı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kötü Kadın Pazarlık Yapıyor

Kılıç kalbine saplanarak ona hak ettiğinden daha temiz bir ölüm bahşetti. Çabucak bitmişti ancak son andaki yüz ifadesinin hatırası, inatçı bir hayalet gibi peşindeydi. O anda, yalnızca hazırlıksız yakalanmış bir gençti. Her sırrı bilen Altın Kobra ölürken oldukça şaşırmış görünüyordu.

Demir Çağı, ANONİM

ae yerine döndüğünde, bombasını patlatmış Kobra avizenin altında sakince oturuyordu.

"Şaka yapıyor olmalısın! Sen de mi gerçeksin?"

Kobra'nın dişleri parladı, şu an yalnız oldukları için gülümsemesi daha önceki kadar tedbirli değildi. "Ben olsam öyle demezdim."

Rae pek umursamadı. "Gerçek dünyadansın! Ben Oklahomalıyım."

"Bununla dalga geçmeyeceğim. Buraya ne zaman geldin?"

Rae memleketini küçümsediği için Kobra'ya dik dik baktı. "Dün gece."

Kobra ıslık çaldı. "İdamdan hemen önce. Fena bir şok geçirmiş olmalısın."

Sesi sakindi ama Rae onun endişeli bakışlarını göz ucuyla yakalamıştı. New York çocuğuna karşı iyi bir leydi gibi davranmasına gerek

yoktu. Kanepeye atladı, bacaklarını göğsüne çekerek dizlerine sarıldı ve kırmızı eteği minderlerden aşağı sarkarken Kobra'ya hayranlıkla baktı.

"Burada çok fazla gerçek insan var mı?"

"Bizim gibi biriyle hiç tanışmadım. Sadece bir tane olduğunu duymuştum."

Rahatlamıştı. Daha az insan, çiçek için daha az rekabet demekti.

"Ne zaman Altın Kobra olarak uyandın?"

Gülüşü sıcacıktı ve kaplıca gibi fokurduyordu. "Uyanmadım. Altın Kobra'yı ben yarattım."

"Bir dakika, bunu nasıl yaptın?"

Rae idam edilmekten kurtulabildiyse, başka birinin de hikâyeyi değiştirebilmesi mantıklıydı. Yine de yepyeni bir karakter yaratmak... Kendini yoktan var eden insanları duymuştu ama bu inanılmazdı.

"Ölmek üzereydim. Yabancı bir kadın hikâyenin içine girip kendimi kurtarabileceğimi söyledi. Sanırım senin için de aynısı oldu?"

Rae başıyla onayladı. "Keşke adını öğrenseydim. Sence bu kitapları o kadın mı yazıyor?"

Demir Çağı'nın yazarı gizemli bir hava yaratmak istediği ve muhtemelen çoğu okur kimliklerini gizlemek için baş harflerini kullanan yazarlarla ilgilendiği için "Anonim" olarak geçiyordu. Rae her zaman Anonim'in kalıplara sokulmaktan kaçınan bir kadın olduğunu düşünürdü. Erkek yazarlara sanki yeşil çıplak göğüslü ağaç kadınlar hakkında yazarlarken salt edebi ilhamla yanıp tutuyorlarmış gibi yaklaşılırken, kadın yazarlar kurgusal vampir çöpçatanlık ajansı işletiyorlarmış gibi tartışma konusu olurlardı.

Rae insanların yazarlara sık sık, "Kitaplarınızda gerçek kişileri mi yazıyorsunuz?" diye sorduklarını duyardı. Ama Rae kimsenin bunu gerçek anlamada söylediğini düşünmemişti.

Kobra omuz silkti. "Kitapları kimin yazdığını kimse bilmiyor. Yazarların evrenler arası seyahat edebilme güçleri mi var? Kadına soru

soracak fırsatım olmadı. Kötü bir durumdaydım ve sokakta adı hiçbir sayfada geçmeyen genç bir hırsız olarak uyandım." Yüzünü buruşturdu. "Devamını biliyor olmalısın. Karda açlıktan ölecek ya da hikâyede geçen bir eşyayı çalıp yankesicilikten idam edilecektim."

Demek ki Kobra kendisine farklı bir hikâye yazmıştı. Şu anda avizeye rağmen odadaki en aydınlık şeydi.

"Benim okuduğumdan tamamen farklı bir kitap okuduğunu mu söylüyorsun?"

"Ah, hayır," diye itiraz etti. "Eminim temelde aynı hikâyedir, sadece küçük birkaç değişiklik olmalı. İmparator yükseliyor, kayıp tanrılar bulunuyor ve herkes Lia'yı seviyor, değil mi?"

Rae başıyla onaylasa da Kobra'nın küçük birkaç değişiklikten fazlasını yaptığını düşünüyordu. Kitabın en önemli kısımlarına dahil olmuştu!

Kitaptaki olay örgüsüyle ilgili Rae'in kafasında bir ampul yandı. "Herkes saraydaki olayları nasıl bildiğini merak ediyor. Şehrin en geniş casus ağına sahip *değilsin*. Kitaplardan okumuşsun!"

Kobra birdenbire utangaç bir havaya büründü. "Aslında ikisi de. Bilgimi nereden aldığımı açıklamam gerekiyordu, ben de birçok casusum olduğunu söyledim. Gerçek casuslar da bana geldi. Ne yapabilirdim ki? Minik, umutlu casus yüzlerini reddetmek acımasızlık olurdu. Bir de yazık olurdu. Olaylar birbirini izledi ve sonunda ülkedeki en geniş casus ağının sahibi oldum."

Sesi biraz utanmış gibi ama gururlu da çıkmıştı. Daha önce başarılarıyla hava atamamıştı. Bu dünyadaki kimseye gerçeği söyleyememişti.

Ekipte desteğin önemine içtenlikle inanan Rae, "Harikasın," dedi.

Kobra bir omzunu silkti. "Büyük oyna ya da evine dön. Evime dönemeyeceğimden her seferinde büyük oynuyorum. Gerçekten de artık kitaplarda geçiyor muyum? Okurlar beni seviyor mu?" Umutla sormuştu. "İsmimin havalı olduğunu düşünüyorlar mı?

Kendim buldum. Planım, ortama uyum sağlamak ve gösterişten uzak durmaktı."

Rae malikâneyi ve elektronik dans müziğini düşündü. "Bu mu gösterişten uzak?"

Kobra suçluymuş gibi gülümsedi ancak hiç de üzgün görünmüyordu. "Eskiden tiyatroya meraklı bir çocuktum. Sen değil misin? Duyduğuma göre, kutsal elçi olduğunu iddia ettiğin sahne tam bir dramaymış."

Ses tonuna bakılırsa Kobra, Rae'in fazla ileri gittiğini düşünüyordu.

Henüz hiçbir şey görmemişti.

"Ben amigo kızım, o da bir performans sanatı. Bak, işlemediğim suçlar yüzünden idam edileceğim ve bundan kaçmak zorundayım. Senin aksine, kötü olmayı ben seçmedim. "

"Bir dakika, ne?" Kobra'nın gözleri altınla çevrelenmiş göller misali irileşti. "Ben *kötü* müyüm?"

"Genelevin var."

"Genelevlerle bir sorunun mu var?" diye sordu Kobra kibarca.

"İçinde çalışmaya karşı yok. Ama genelev sahibi olmak? Bina altından yapılmış. O kadar altını *iyilik* yaparak mı kazandığını söylüyorsun?"

Kobra sakladığı bir şeyi arıyormuş gibi yenlerine göz attı. "Hayır. Öyle olduğunu söyleyemem."

Islık çalmaya başladı, sanki hikâyeyi tekrar kafasında oturtabilmesi için fon müziğine ihtiyacı vardı. Rae bronz aynada kendini bulmaya çalıştığını hatırladı.

"Müzikalde beraber bir tane kötü karakter şarkımız var."

"Müzikal de mi oldu?" Kobra'nın yüzü neşeyle aydınlanıp söndü. "Kötü karakter olduğuma inanamıyorum."

"*Ben* de kendine bir yılan teması yaratıp kahraman olabileceğini düşündüğüne inanamıyorum."

Çok safçaydı. Kötülüğün en az yüzde yetmişi estetikti.

Kobra karşı çıkmak için ellerini havaya kaldırdığında yenleri minik altın hortumlar yarattı. "Ben 'küçük komik karakter' olmaya çalışıyordum. Olay çıkarmak gibi bir amacım yoktu."

"Neden olmasın? Birisi buradaki işleri düzgünce organize etmeli ve o kişi de benim. Altın Kobra'dan yardım almak da listemdeki üçüncü madde."

Kobra yardım teklif etmek yerine Rae'e komik bir bakış attı.

"Sen biraz A tipisin,* değil mi?"

Eğer öyleyse bunda ne vardı ki? Ne zaman projeler ya da olaylar ters gitse, Rae onları düzeltmek için bir plan yapardı. Ta ki düzeltemediği bir şeyler ters gidene kadar. Eskiden her düşüncesi şekilsiz lapalara dönüşüyordu ancak artık zihni berraktı. Hapsedildiği havasız odadan sonunda kaçabilmiş gibi dinç hissediyordu. Neredeyse sersemlemişti. Gelişen yeteneklerinden başı dönüyor ve sarhoş oluyordu. Burayı fethetmeye gelmişti.

Rae, Kobra'ya kınayarak baktı. "Bu gevşek tavrın yüzünden istemeden kötü olmuşsun."

Kobra bu bir şakaymış gibi güldü. "Ne diyebilirim ki? Doğaçlamayı severim." Birisi bu hikâyenin kontrolünü eline almalıydı. Kobra, Rae buraya zamanında geldiği için şanslıydı. İşler onun için ters gitmek üzereydi.

Rae dudağını ısırdı. "Patavatsızlık olacaksa özür dilerim ama sormam gerek. Son Umut'la aranızda bir şey var mı? Romantik anlamda."

Kobra'nın yüzü ifadesizleşti.

Rae iki elini birbirine kenetleyerek zarif bir hareket yaptı. Kobra'nın dudakları seğirdi. Rae'in hareketini pek de zarif olmayarak tekrarladı, sanki görünmez bir banyo havlusunu sıkıyordu.

"Yoksa Lia mı?"

* A tipi, bir çeşit davranış modelidir. Bu tipteki insanlar rekabetçi, çalışkan, sabırsız ve benmerkezci olarak bilinirler. (ç.n.)

Kobra, Lia saraya geldiğinden beri onu ilgiye boğuyordu. Bazı okurlar niyetinin kötü olduğunu düşünüyordu. Diğerleri ise âşık olduğuna inanıyordu. Ne de olsa Lia karşı konulamazdı.

"Açıkçası, tatlım," dedi Kobra, "Onurumu kırdın. Sana ana karakterle aşk yaşayacak kadar aptal olduğumu düşündüren nedir?"

Rae gözlerini kırpıştırdı. "Ana karakterler çok iyi görünürler."

Kobra oturduğu yere yayıldı, neredeyse yatar pozisyondaydı. "Tabii. Ateşli bekârlar senin okuduğun hikâyede. Onlar çok hoş ve dramatik olurlar. Ana karakterlerin randevu geçmişi son derece lanetlidir."

Mantıklıydı. Rae başıyla onayladı.

Kobra tiksintiyle iç çekti. "Pek çok kişiyi severim ama ana karakterleri sevmem. O işin nereye varacağını bilirsin sen de. Yüksek hızlı kovalamacalar, epik konuşmalar, çöken binalar, işkence ve ihanet. Muhtemel bir de ejderha. Hayır, teşekkürler! Bir ejderhayla savaşacak değilim."

Rae hikâyedeki belirsizlikler yüzünden kendini yanlış yönlendirilmiş gibi hissetti. "Neden sürekli Son Umut'la birliktesin? İnsanlar çizimlerinizi yapıyor! İnternette yazılar var!"

"Neyse ne, Marius ve çocukluk arkadaşları hakkında da yazılar olduğuna eminim. İnternet fazla düşünen sapıklarla dolu." Hüzünlü görünüyordu. "Ah, interneti özledim. Bilgin olsun, Marius gerçek aşkı Lia'ya kavuşana kadar ona arkadaşlık ediyorum."

Kobra'nın sesi neredeyse utanıyormuş gibi çıkmıştı. Rae dudak büktü. Başka bir dünyaya gelmiş ve kardeşiyle aynı berbat zevkleri olan birini bulmuştu.

Kobra gözlerini kıstı. "İmparator korkutucu bir katil."

Rae daha da dudak büktü. "İmparator'un öldürdüğü insanlar gerçek değil. Gerçek olan benim onun harika olduğuna inanmam. Son Umut da eh işte."

"Marius'a hakaret edilmesine izin vermem! O benim hiçbir zaman yanlış bir şey yapmayan küçük kapkekim."

"Pekâlâ, küçük kapkekin seni öldürecek," dedi Rae. "İşte o kadar."

Rae sanki Kobra'nın anlamadığı bir dilde konuşmuş gibi şaşkın bir sessizliğe gömüldüler. Rae bu haberi daha nazikçe vermek istemişti.

"Benim Marius'um," dedi Kobra sonunda. "Masum bir insanı mı öldürecek?"

"Bir kötüyü öldürecek," diye düzeltti Rae. "Alınma."

"Öyle bir şey yapmaz."

"Ana karakterler her zaman küçük kötü karakterleri öldürür. Tabii ki senin açından pek hoş değil ve bu olay örgüsü gelişimini inanılası bulmadığını görebiliyorum..."

"Ben öyle biri değilim," dedi Kobra aniden ürkerek. "Benim hakkımda öyle düşünmüyor. Sana göstereceğim."

Kobra salonunda aylak aylak takılan birine göre oldukça hızlı hareket edebiliyordu. Aralık kapıyı üç kez tıkladı.

"Değerini göster, Sinad. Lord Marius'un bir an önce yanıma gelmesini söyleyen bir mesaj gönder."

Hizmetçi, Rae itiraz edemeden hızlıca gitti.

Yine de itiraz etti. "Lütfen tekrar düşün! Bu adam köklü bir çılgın seri katiller soyundan geliyor."

Kobra, "İşte bu yüzden âlim olmak için yemin etti," diye karşı çıktı. "Onun yaşındayken büyükbabasının gizli odasında çoktan beş gelin cesedi vardı. Anne babası, tam olarak Bay Mavisakal ve Bayan Görgü Kuralları. Marius bu zamana kadar harika ilerledi."

"Ona 'gelin cesedi yok' tebrik partisi düzenlemeyeceğim," dedi Rae ruhsuz bir sesle. "O bir saatli bomba."

"O benim en yakın arkadaşım!"

Kobra da Alice gibi fanatikti ve "kesinlikle sorunlu olmayan" en sevdiği karakter aleyhinde tek kelime bile duymak istemiyordu. Rae insanın bu tavrı en sevdiği karakter onu öldürebilecek bir konumdayken terk edebileceğini düşünmüştü ama Kobra resmen kafayı bozmuştu.

Rae başını yavaşça iki yana salladı. "Ama aslında arkadaş falan değilsiniz, değil mi? İkimiz de ne yaptığını biliyoruz."

Saraydaki herkes Altın Kobra'nın, Son Umut'un Fildişi Kulesi'ndeki çalışmalarından dönerken karşılaştığı küçük bir soylu olduğuna inanıyordu. Kişilikleri arasındaki büyük farka rağmen iyi geçiniyorlardı. Kobra başkente geldiğinde, Son Umut onu arkadaşı ve Popenjoy Markisi olarak tanıtıp kötü şöhretini başlatmıştı. Son Umut, başkaları çok daha azını yaptığında bile onları soğukkanlılıkla kınarken Kobra'nın aşırılıklarını hoş görürdü. Kobra, Son Umut'un itibarındaki tek lekeydi.

Sadece okurlar Kobra'nın, Son Umut'un en büyük sırrını bildiğinin ve sessizliğinin de bir fiyatı olduğunun farkındaydı.

"Ben *yardımcı karakterim*," dedi Kobra. "Ona yardım ediyorum."

"Ona şantaj yapıyorsun!"

"Yardım etmek için!" dedi Kobra, Rae'in suçlamasını geçiştirerek. "Ben kötü *değilim!* Ben düşünceleri ve arzuları ana karakterlerinkilerle çakışan biriyim yalnızca."

Rae homurdandı. "Aynı şey."

Kobra'nın aniden kaybolmuş gibi görünmesi Rae'de beklenmedik bir his uyandırmıştı. Kobra hikâyenin gidişatını bildiğine inanıyordu ve şimdi hikâyesi çıkmaza girmişti.

Kobra varlığının her zerresiyle çelişen durgun bir sesle mırıldandı: "Şantajdan sonra yollarımızı ayırmayı planlıyordum. Marius yanıma gelmeye devam edince bir karakterin ekibinde olmak için iyi bir şans, diye düşündüm. Gerçek dünyada yeterince şanslıysan, insanlar sana karşı gerçek olur. Kimin eline bir kurgusal karakterle tanışıp onun olağanüstü dünyasının bir parçası olmak geçiyor ki? Belki de ben yanlış anlamışımdır. Annesi ve küçük kız kardeşi birkaç yıl önce saraya gelmişti. Annesi onlara etrafı gösterdiğim için teşekkür etme amacıyla bana bir dostluk bıçağı vermişti ama Marius'un kız kardeşi benimle

neredeyse hiç konuşmamıştı. Utangaç bir çocuk olduğunu düşünmüştüm. Belki de korkmuştu."

Korkaklığıyla ünlü biri için hayatı tehdit altındayken tuhaf bir kayıtsızlık içindeydi. Endişelenmek yerine kurgusal karakterin duygularını düşünmeyi seçmişti. Kitaplar tüketilmek için vardı, kişiyi tüketmesi için değil. Kobra önceliklerini karıştırıyordu.

Rae, "Seni öldürdüğü için üzgündü," diyerek keyfini yerine getirmeye çalıştı.

"Çok duygulandım," diye mırıldandı Kobra. "Hayır, bir dakika. Ben öldüm."

"Tabii farklı şekillerde yorumlanabilir ama onun ölüm sahnesini okurken pişman olduğunu düşünmüştüm..."

Kobra başını o kadar hızlı çevirdi ki bir saç süsü savrulup kapıya çarpınca çan gibi çınladı. "O *ölüyor* mu?"

"Evet," dedi Rae şaşkınlıkla. "Senin versiyonunda ölmüyor mu?"

"Hayır."

Kobra'nın sesi kısılmış ve dikkati dağılmıştı. Rae, Kobra'nın bu kadar etkilenmesine şaşırmıştı. Bakışları artık var olmayan bir kitaba dalmıştı.

"Anlamıyorsun. Ben hikâyeyi değiştirdim. Yani benim yüzümden ölecek. Ya hikâyeyi değiştirdiğimizde işleri daha da kötüleştiriyorsak?"

Hikâyenin bu kadar kolayca değiştirilebiliyor olması iyi haberdi. Gönüllerince şekillendirebilirlerdi.

Ama Kobra kendi ölüm fikri karşısında şaşırsa da şu anki kadar dehşete düşmemişti. Son Umut, Kobra hikâyeyi değiştirdiği için ölüyor olabilirdi ancak Kobra da Son Umut ona kılıcını sapladığı için ölecekti. Kılıç söz konusu olduğunda neden ve sonuç oldukça net oluyordu.

"Neden ona şantaj yaptın?"

Kitapta bu gayet belliydi. Kobra başına geleni hak eden, çevresi sayesinde yükselmeye çalışan kötü bir adamdı. Ortada apaçık bir kötülük vardı.

Kobra'nın yüzü bir çift boş el kadar çaresizdi. "Saraya girmek için senin lehinde konuşacak bir soyluya ihtiyacın var. Çaresizce Yaşam ve Ölüm Çiçeği'ni almak istiyordum."

Öncesinde Rae, şantaj meselesini Son Umut'un gözlerinden görmüştü. Kahramanlığın ne kadarının bakış açısına dayandığını fark etmek rahatsız ediciydi. Rae gibi Kobra'nın da çiçeğe ihtiyacı vardı. Hayatı için savaşıyordu.

Rae duraksadı. "Gerçek dünyada hasta mıydın?"

"Kaza geçirdim. Çocuklar bile karşıdan kaşıya geçmeden önce iki tarafı da kontrol ediyor. Ne diyebilirim ki? Aptallık ettim."

Bu sefer gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

Rae pek çok kez sahte gülücükler saçmıştı. Kobra'nınkini görünce kötü bir dosta güvenme riskini almaya karar verdi. "Yaşam ve Ölüm Çiçeği'ni almak için bir planım var."

Kobra gözlerini kırpıştırdı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Berbat önceliklerine rağmen Kobra'nın kafa dengi olabileceğine inanıyordu. "İşte şeytani planım. İlk başta, kraliyet serasını koruyan muhafızları öldürmeyi düşünmüştüm."

"Sonra da bunun cinayet olacağını mı düşündün?"

"İsimsiz muhafızları öldürmekte bir sorun yok," dedi Rae sabırla.

"İsimleri var! Onlara sorabilirsin."

Kobra tuhaf bir biçimde tedirgin görünüyordu. Rae onu yatıştırmak isteyerek, "Katılıyorum, ortalık karışabilirdi. İşte o zaman aklıma başka bir plan geldi. Kral şeyden... denizin ötesinden gelecek Prenses Vasilisa için balo düzenleyecek."

"Tagar'dan mı?" diye sordu Kobra.

"Pekâlâ, *bu* isim uydurma gibi."

"İsimlerin hepsi uydurma," diye homurdandı Kobra.

Rae amacına odaklandı. "Resmî görevler için personele ihtiyaç duyacaklar ve sarayın büyük bir kısmı korumasız kalacak. Balo önemli bir fırsat."

Kobra heyecanla, "Balolar benim okuduğum versiyonda da vardı," dedi. "Baloda Octavian, Prenses ve Lia'yı kraliçe adayı yaptı, Marius ve Lia da dans etti, değil mi?"

Herhalde öyleydi. Baloda bir cinayet işlenseydi Rae daha net hatırlayacağından emindi.

"Kesinlikle," dedi Rae.

"En sevdiğim sahneyi mahvetmediğime sevindim. Marius ve Lia'nın danstan sonraki romantik balkon sahnesi! Kaderleri ayışığında yazılı!"

Görünüşe göre Kobra kendi ölümü meselesinden uzaklaştıkça parıltısı büyük bir ışıltıya dönüşmüştü. Bu adam gizli romantikti. Altın Genelev'in sahibi için şaşırtıcı bir özellikti bu.

Rae ayışığına yazılmış kaderi duymazdan geldi. "Dinle. Kral'ın belinde bir dizi anahtar var. Biri, Yaşam ve Ölüm Çiçeği'nin bulunduğu seranın anahtarı. Senin hırsız çalışanların var. Bir hırsızına baloda anahtarı çalması için para verelim."

Bu planın suya düşmesine imkân yoktu.

Kobra'nın sesi normalde güneşin altında yavaşça akan bir nehir kadar huzurlu çıkardı. Şimdi ise donuktu. "Eğer halktan biri Kral'a yaklaşırken yakalanırsa öldürülür."

Kitap karakterlerinin iyiliği için bu kadar endişelendiğinizi hayal edin. Rae yapamazdı. Onun gerçek sorunları vardı.

"Başka bir fikrin var mı?"

"Ben yapacağım," dedi Kobra.

Bu, Rae'e iyi bir fikir gibi gelmedi. "Kral'dan bir şey mi çalacaksın? Dikkat çekmeyen biri olduğunu söylemek çok zor."

"Sokaklarda hırsızlık yapardım. Anahtarları alabilirim. Sonra da çoğaltırım."

"Neden?"

Kobra sorunlarını düşünürken kaşlarını sertçe çattı. Rae gerçeğe odaklanmasına sevinmişti. "Yaşam ve Ölüm Çiçeği'nin açmasına

daha bir ay var. Elinde anahtarların kopyası olursa, zamanı geldiğinde seraya girebilirsin."

Bir ay. Rae'in bir zaman sınırı vardı.

"Mantıklı," diyerek kabul etti. "Bazen ayrıntıları kaçırabiliyorum."

"Ben de büyük resmi görenlerden değilimdir," diye itiraf etti Kobra. "Mükemmel bir takımız. Partide olay çıkaralım derim. Dikkatleri üstüne çekersen insanlar asla sinsi davrandığını fark etmez."

"Önerin var mı, tiyatrocu çocuk?"

"Birkaç tane, amigo kız."

Buraya bir karakteri manipüle edip kendi tarafına çekmeyi umarak gelmişti. Ama bunun yerine arkadaş edinmişti. Rae gülümsedi ve yeni arkadaşının yüzünün asıldığını gördü. Gözleri kapıya kaydı. Rae kimi düşündüğünü biliyordu.

Kobra, "Uzman yardımım bedavaya olmaz," diye uyardı.

Rae buna hazırlıklıydı. Kanepeden fırladı ve pencereye doğru gidip dışarı uzandı. "Elbette. Yaşam ve Ölüm Çiçeği'ni paylaşacağız. İkimiz de çıkacağız."

Kobra başını iki yana salladı. "Çiçek tamamen senindir."

"Hayır..." Rae duraksadı.

"Gerçek dünyada kaç yaşındaydın?" diye sordu Kobra.

"Yirmi."

"Ben on dört yaşındaydım ve sokakta kan revan içinde kalmıştım," dedi Kobra, sesi güneşli bir hava kadar sakindi. "Birden on sekiz yaşında, sokakta aç bir halde uyandığımda ölmek üzereydim. Bir şeyler yemem gerekiyordu. Saraya girebilmem için kimlik gerekiyordu. Seraya nasıl gireceğimi bulmam gerekiyordu. Biraz zaman aldı. Güvendiğim biri benim için endişelendi ve çiçeği almaya çalıştı. Sonu iyi bitmedi. Bazı hikâyeler iyi bitmez. Ben şansımı kaçırdım. Ben... denedim."

Rae biri onu çenesinden tutup görmek istemediği şeyle yüzleşmeye zorluyormuş gibi hissetti. *Eyam'da Yaşam ve Ölüm Çiçeği yılda bir kez açar. Tek bir şansın var,* demişti kadın.

Çiçek bir ay sonra açtığında şansını kullanamazsa buraya hapsolacaktı.

Kobra birden uzaklaştı. Geri çekilenin kendisi olduğunu fark etmesi, Rae'in biraz zamanını aldı. Kobra'ya uzandı ama iki eli havayı kavrayınca dengesini sağlamaya çalıştı.

Altın boya ihtişamını kaybetmişti. Rae'in tek görebildiği Kobra'nın karanlık ve üzgün bakan ama kendine acımaktan uzak gözleriydi.

Kobra sakindi. "Benim için çok geç. Yıllardır çok geç."

Hastalığının haberi yayıldığında bir komşusu Rae'i kenara çekip ilk hastane randevusuna battaniye götürmesini tembihlemişti. Rae kendisini kemoterapi sırasında vücudundaki tüm sıcak organlar donmuş üzümlere dönmüş bir halde yatakta bulana kadar buna anlam verememişti. Daha sıcak bir dünyaya uzanan son bir ip olarak battaniyesine sarılmıştı. Eve vardığında kaynar suyun altına girmişti ancak bir kez o denli soğukla karşılaşınca gerçekten ısınmak imkânsızdı.

Buz gibi bir farkındalık Rae'i sanki hastanede battaniyesi ellerinden alınmış, tutunacak hiçbir hayali kalmamış gibi delip geçti.

Kobra daha çocukken hayatı mahvolmuştu. O çocuk Son Umut'a şantaj yapıp saraya girebilmek için mücadele etmişti. Altın Kobra'nın bütün kişiliğini, parlak hazinesini ve karanlık sırlarını sıfırdan inşa etmişti. Çok çabalamıştı.

İşe yaramamıştı. Uyanamamıştı. Gözlerini kapayıp bir daha açmayan insanlar için kullanılan bir kelime vardı.

Rae'in sesi çaresizlikle kısıldı. "Bana yardım etmenin karşılığında ne istiyorsun?"

Ölüler bir şey ister miydi?

Görünüşe göre isterlerdi. Kobra dikkatle öne eğildi. "Sana neye inandığımı söyleyeyim. Bu dünya bizimkisi kadar gerçek ve bu hikâyeye girenler avantajlı çünkü biz kuralları biliyoruz."

"Gerçek dünyada kural yoktur."

Kobra dudak büktü. "Daha önce hiç başkalarının dünyayı kendi isteklerince döndürecek bir anahtarı olduğunu düşündün mü? Bizim dünyamızın da kuralları var. Sadece ne olduklarını bilmiyoruz. Burada ise kullanım kılavuzumuz var. Benimkisinin tarihi geçmiş. Bozduğum hikâyeyi düzeltmeme yardım et. Bana kitapta ne olduğunu söylersen, nerede yanlış yaptığımı görebilirim."

Rae ilk kitabı sadece başkası okurken dinlediğini, hatta çoğu zaman da dinlemediğini söylerse Kobra onu ciddiye almazdı.

Bocaladı. "İlk kitabı hatırlamıyorum."

Lord Popenjoy pencere kenarındaki yerinden fırladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hepsini... okumadım."

Sessizlik çöktü. Sonunda Kobra dikkatle, "Bu hiç iyi bir haber değil. Hangi kısımları okudun?" diye sordu.

Rae soruyu gülerek geçiştirmeye çalıştı. "İnsanların bir hikâyeyi sevebilmesi için gizli şifreyi bilmesi gerekiyormuş gibi davranan hayranlardan olma. Bırak insanlar eğlensin."

Kobra'nın hareketleri mermerde kıpır kıpır bir parıltı olarak yansıyordu. "Tabii, hayatların önemli ayrıntıları hatırlamana bağlı olduğu bu özel durum dışında!"

Rae'e bunu söylemesine gerek yoktu. *Kendi* hayatı hatırlamasına bağlıydı. Yine de hatırlayamıyordu.

Kobra'nın ısrarı, Rae'e on yedi yaşındayken sahip olduğu arkadaşlarını düşündürdü. Ekibini. Bir şeyleri unutmaya başlayınca Rae'le dalga geçmişlerdi. İlk başta sevecen bir tavırla. Zayıflığını şakalarla geçiştirmeye çalışmıştı ama bir süre sonra herkes gülmeyi kesmişti. Rae gerçekleri, tarihleri, hikâyeleri, arkadaşlarını ve ailesini unutacağını bilerek umutsuzluğa kapılmıştı. Özellikle de kendisini.

"Çok hastaydım." Kelimeler ağzından, bir yaradan çıkarılan metal parçası gibi çıktı. Ağzını kapadı ve canının ne kadar yandığını göstermemek için sessiz kaldı.

Alice ona ilk kitabı okurken, hikâyenin tam olarak nasıl ilerleyeceğini bildiğine inanarak dikkatini vermediği doğruydu. Yine de hafızasında daha fazlasını tutmuş olması gerekirdi. Gerçek şu ki, bütün iradesiyle konsantre olmadıkça zihni de vücudu gibi başarısız oluyordu. Rae'in zihninde boşluklar beliriyor, hikâyedeki tutarsızlıklar içine düşebileceği tuzaklara dönüşüyordu. Hikâye, kontrol etmek için mücadele ettiği bir at gibi geliyordu. Dizginler her an elinden kayabilirdi.

Kobra'nın huzursuz adımları yanında durdu. Rae neredeyse teması ediyorlarmış gibi bir sıcaklık hissetti. Kobra'nın eli, sessiz bir destek teklifiyle Rae'in dirseğini kavramaya hazırdı.

Rae geri çekildi. Kendi kendine ayakta durabilirdi.

Kobra düşünceli gözlerini Rae'e dikti. Kitapta onun sinsi olduğu yazıyordu. Bu kötü adamlara zeki demenin bir yoluydu.

"Benim okuduğum versiyondan bahsederek aklını karıştırmayacağım. Hatırladığın her şeyi anlat."

Rae, Kobra planlarına inandığı için rahatlamıştı. Doğru kararı verdiğini kanıtlama ihtiyacı duyuyordu. Unutulan anıları tekrar hatırlamaya çalışmak, dikkat kesilerek sisle kaplı bir manzaraya bakmak gibiydi. Bazı ayrıntıları hatırlasa da büyük bir çoğunluğu hâlâ sisin içinde kayıptı. Rae bir karakteri sevip de onun dünyasına adım attığında ikinci ve üçüncü kitapları kulak kesilerek dinlemişti. Bazı şeyleri toparlayabilecek kadarını biliyordu.

"Lia saraya girer ve İmparator ile Son Umut'un kalplerini kazanır."

Kobra gülümseyerek devam etmesi için cesaretlendirdi.

"Devamında bolca drama oluyor," diye tahmin yürüttü Rae. "Benim idamım da dahil, zaten sonra ilk kitabın sonunda uçurum açılıyor. Yabancı prenses Kral'a âşık oluyor ama Kral Lia'yı seçiyor, dolayısıyla bunun sonu pek iyi bitmiyor. Kral prenseslerinin onurunu kırdığı için bir grup buz istilacısı intikam için şehri istila ediyor. Şehri kurtarmak için de kadın kahramanımızın gerçek aşkı vadiye girip oranın ilahi koruyucusu Birinci Dük'ü öldürüyor.

Octavian güçlerine kavuşuyor ve kehaneti yerine getirip İmparator oluyor. Bu ilk kitap."

"Pardon, kim ne yapıyor? Bundan emin misin?"

Rae güven vererek konuştu. "Diğer kitapları çok daha net hatırlıyorum. İmparator'un canlılar ve ölüler üstündeki gücü aklını karıştırıyor, Son Umut onun ölümcül düşmanı oluyor ancak gerçek savaş patlak verdiğinde barışmak zorunda kalıyorlar. Prenses, artık Buz Kraliçesi, Eyam'ı yok etmek için bütün istilacı ordusunu denizin ötesine götürüyor! İşte bu sıralarda Son Umut seni bıçaklıyor."

Kobra'nın yüzü asıldı.

"Lia onu teselli ediyor. Buz istilacıları saldırdığında Son Umut, Lia'ya hizmet etmek için kan yemini ediyor."

Kobra neşelendi. "Öpüşme sahnesi!"

"Ah, hayır. Hiç öpüşmüyorlar." Yoksa Alice kesinlikle bundan bahsederdi. "Son Umut iffet yemini etmemiş miydi?"

"Yasak olduğu için çekici zaten," diye açıkladı Kobra.

Doğruydu. Rae, Lia ve Marius seks yasağını çiğneselerdi onları severdi. Hatasız ve engelsiz ilişkilerin hiç tadı yoktu. Onları okumak, her öğünde vıcık vıcık salata yemek ve buna sağlıklı beslenme demek gibiydi.

Ne yazık ki Lia, beyefendi arkadaşlarından biriyle yasakları çiğnemeyecek kadar saftı. Diğer karakterlerin kitapta seks sahneleri vardı ancak Lia evlendiğinde bile düğün gecesi geçiştirilmişti.

Rae omuz silkerek yasak aşkı kafasından attı. "Son Umut, Lia'yı korumak için yüzlerce buz istilacısıyla savaşıyor ve ölümcül bir yara alıp bir ağacın altında ölüyor. Lia güvendiği bir saray mensubu tarafından sırtından bıçaklanıyor. İmparator, Lia'nın ölümünden sonra dünyaya facia saçıyor."

O konuştukça hikâye akıp gitmiş, anlattıkça hikâyedeki boşluklar dolmuştu. Anlattıklarının birbirine çok iyi uyduğunu düşünmüştü. Rae böbürlenmek için bekledi.

Kobra'nın yüz ifadesi tersine döndü. "Bu ucube gösterisine neden olduğuma inanamıyorum. Lia'ya ne oldu? Octavian ne yaptı dedin? En sevdiğim karakter rasgele bir *ağacın* altında hiç öpülmemiş olarak yalnız mı öldü? Doğadan nefret ediyorum! İnsanlar bu kitapları almayı bırakmalı."

Rae, Kobra kitapta öldüğünde ne kadar üzüldüğünü hatırladı. Şimdi onunla tanıştığı için durum daha da kötüleşmişti.

Kobra memnuniyetsiz kitap eleştirisine devam etti. "İnsafsız trajedi, ıstırap pornosudur. Bir hikâye için en iyi akış heyecanlı bir başlangıç, kaygılı bir gelişme ve mutlu bir sondan ibarettir."

"Katılıyorum," dedi Rae. "Yani Marius ve Lia birlikte olsun istiyorsun?"

"Hayır!" dedi Kobra öfkeyle. "*Yaşamalarını* istiyorum."

Sesinde gerçek bir kaygı vardı ve o gerçek bir insandı. Bu denli önemsemesi kendi tercihiydi ancak sonuç olarak yanlıştı. Rae'in eve dönebilmesi için kurgu karakterlerin ölmesi gerekiyorsa ölebilirlerdi. Kobra kötü olmaya hazır olmayabilirdi. Rae hazırdı.

Onu ikna etmek için ne söylemesi gerektiği açıktı.

"Biz bir mutlu son çalmadıkça kimse böyle bir şeye ulaşamayacak. Yapabiliriz. Biz kötüyüz. Bu hikâyeyi düzelteceğim. Anlaştık mı?"

Renk cümbüşü şehre bakan pencerenin önünde durdular. Rae elini uzattı, yakut yüzükleri güneş ışığında kan kırmızısı parlıyordu. El sıkışırlarken Kobra'nın gözlerinin etrafındaki altın boya, nehre yansıyan güneş gibi ışıldamıştı.

"Anlaştık." Kobra rahat bir nefes verdi. "Hadi, Marius ve Lia'yı kurtaralım. Ve seni."

Rae, Kobra'yı dürttü. "Çok üzülme, karakterlere ne olduğu pek de önemli değil. Gerçek değiller."

Kobra, Rae'in güneş ışığı altında ürpermesine sebep olan bir bakış attı. "Öldüklerinde gerçek görünüyorlar."

Altın Kobra pencerenin yanında durdu. Masalsı güneş ışığı, yaldızlı takılarına ve uzaklara dalan koyu gözlerine vuruyordu.

Mutlu son istemiş ama ulaşamamıştı.

Rae iyi bir insan olsaydı, ona adını sorar ve arkadaş olabileceklerini söylerdi. Yapmadı. Hastane ona acımasız bir gerçek öğretmişti. Acı, tek başımıza olduğumuz bir yerdi. Öyle olmamayı dileriz. Ama her zaman yalnızızdır.

Rae onu kurtaramazdı. Sadece kendisini kurtarabilirdi.

Ayak sesleri yaklaşan bir fırtına gibi pencereleri sarstı ve Rae müstakbel kurbanın katilini salonuna çağırdığını hatırladı. Kitapta, Son Umut'un yaptığı kötülüklere rağmen iyi biri olduğu yazıyordu. Eğer katil bir karakter güvenli bir mesafede, sayfadaysa buna zorlandığını düşünebilirdiniz.

Şimdi Rae savunmasız olduklarının, Son Umut'un tehlikeli ve onların peşinde olduğunun farkındaydı. Daha da kötüsü, Leydi Rahela'nın annesi Lord Marius'u on yedi yaşındayken baştan çıkarmıştı. Marius kadına devlet sırlarını dökülmüştü. Bu, Lord Marius'un hayatının utancıydı ve Kobra bu utancı ona şantaj yapmak için kullanmıştı. Kobra ve Rahela'yı birlikte görmek Son Umut'un ölümcül öfkesini körükleyecekti.

"Sadece emin olmak için soracağım. Hikâyenin her versiyonunda Marius tanrı soyundan geliyor ve hiçbir insanın karşı koyamayacağı ilahi bir gücü var, değil mi?" Kobra başıyla onaylayınca Rae mırıldandı: "Ah, harika."

Adımlarının gök gürültüsü yankılanıyordu. Rae, Lord Marius'un kendisiyle ilgili bilmediklerini biliyordu. Mirasının ardındaki gerçeği ve korkunç gücünün büyüklüğünü biliyordu. Kaçmalıydı.

Hizmetçi kapıyı açtı, artık çok geçti.

"Lord Marius geliyor."

Birinci Dük'ün soyundan gelen, ailesinin son umudu ve ikisinin de ölmesini isteyen Lord Marius Valerius büyük kapının önünde duruyordu.

Aydınlık oda onun için arka plandan başka bir şey değildi. Eserindeki herhangi bir kusurun ölümle cezalandırılacağını bilen bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünüyordu. Tek yaşam belirtisi, kar beyazına çalan soluk mavi gözleriydi. Tetikteki beyaz bir kurdun gözleriydi bunlar.

Kitabı okurken Son Umut'un şiddete eğilimini dizginlemesi onu asil gösteriyordu. Esasındaysa Marius Valerius'la aynı odada olmak, karlarla kaplı bir dağın eteğinde çığdan korkmak gibiydi. Havadaki ayaz ve çeliğin tadını alabiliyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandı Kobra. "Partilerde berbat hissettiriyor. Kimse beni fark etmiyor."

Rae kaşlarını kaldırdı. "Ama güzel bir Noel ağacı gibi görünüyorsun."

"Hepimiz kostüm içinde uyanmıyoruz. Burada görsel olarak çekici olmaya çalışıyorum."

Rae fotoğraf çekiyormuş gibi yaptı. "Harika görünüyorsun."

Lord Marius'un yaklaşmasıyla Rae'in yüzündeki gergin gülümseme kayboldu ve içeride kar fırtınasına yakalanmış gibi hissetti. Lord, Fildişi Kulesi âlimlerinin sade üniformasının uzun kollarını sanki kendini zaptetmek istermiş gibi sıkıca iri pazılarına sarmıştı. Tek süsü, kılıcının olması gereken yerde gösterişle boş bırakılan kının asılı durduğu siyah deri kemeriydi. Atalarından kalma kılıcı, kütüphanedeki şöminenin üzerinde asılıydı. Yüce kılıcı asla indirmemeye söz vermişti ancak yakında o sözü bozacaktı.

Rae, Kobra'nın koluna uzandı. "Bu, kontrolünü kaybetmek üzere olan bir ölüm makinesi. Saygılı ve dikkatli ol."

Kobra, Rae'in elinden bir yılan gibi kıvrılarak uzaklaştı. "Marius, seni alçak herif. Leydi Rahela beni öldüreceğini söylüyor."

"Ah, kahretsin." Rae aceleyle kanepeye yöneldi.

Son Umut sinsice ilerledi. Rae eskiden hastanenin onu her şeye hazırladığına inanırdı. Asansöre binmiş ve çarşaf altında morga

götürülen cesetleri görmüştü. Bir keresinde önünde bir adam yere yığılmıştı ve o gün "gözlerdeki ışığın sönmesi" ifadesinin ne demek olduğunu öğrenmişti. Bir yüzü aydınlatan şey arkasındaki zihnin canlılığındaydı. Rae ışığın ölmek üzere olan bir adamın gözlerinden akıp gittiğini, gözlerini karanlık ve boş bıraktığını görmüş, kaybolan o ışığın adamın hayatı olduğunu anlamıştı.

Şiddetten ötürü ölen birini görmemişti. Hayatı, Son Umut'un hareketlerindeki vaadi görene kadar bundan uzak kalmıştı. İliklerine kadar üşüyen Rae geleceği gördüğünü düşündü. Kan kadar kırmızıydı.

Kobra irkilmedi. Işık saçan ölü çocuğun, kaderinde onu tekrar öldürmek olan adamla yüzleşmesini izledi.

Uzaklarda düşen bir çığın gürültüsü kadar sessizce, "Beni kışkırtma," dedi Son Umut.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kobra'nın Şeytani Kalbi

Ateş geceyi boyamıştı. Sarayın pencerelerinin ardındaki savaş hiddetlenmişti ancak kütüphane hâlâ sessizdi. Lord Marius, yıllar önce atalarından kalan kılıcını kütüphane duvarına asmıştı. Kılıcın adı Kana Susamış'tı. Yıllardır tek damla kan içmemişti. Vârisi eğitimlerini bırakıp Fildişi Kulesi'nin önündeki buzun üstünde diz çökerek âlim olacağına yemin ettiğinden beri içmemişti.

Şimdi şöminenin önünde durmuş, dışarıdaki ölüm kaosunu dinliyordu. Soğuk yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Ayışığı ve alevler, kırmızı ve gümüş parıltılar açıkta duran kılıcın üzerinde dolanıyordu.

Son Umut sonunda yeminini bozdu ve kılıcı indirdi.

Demir Çağı, ANONİM

üyük bir kepazelik için henüz çok erkendi. Kobra asla öğlen on ikiden önce kalkmazdı, dolayısıyla şoke edici sahneler genellikle Marius'un öğle duasından sonra gerçekleşirdi. Gelgelelim Marius bu sabah Altın Kobra'nın yüz kızartıcı bir elbise giyen kadınla fazlasıyla yalnız kaldığına tanık olmak zorunda kalmıştı.

Kobra her zamanki tarzıyla, üzerine sanki bir korsan sandığı kusmuş gibi giyinmişti. Popenjoy kadının kulağına fısıldamak için eğildi, saç süsleri kadının yanaklarına değiyordu. Marius'a bakıp kıkırdadılar, belli ki edepsiz bir şaka yapmıştı. Marius umursamadı. Bir Valerius'un üstün duyuları vardı. İsterse ne konuştuklarını duyabilirdi.

Duymamayı tercih etti. Marius çalışmasının Popenjoy'un saçmalıklarıyla bölündüğüne inanamıyordu. Yine.

"Beni çağırmandan hoşlanmıyorum. Seslenince gelecek bir köpek değilim," dedi soğuk bir sesle.

Popenjoy'un gülümsemesi tuhaf ve yapmacıktı. Şüphesiz ki böbürleniyordu. "Yine de geldin. Zorunda değildin."

Başka bir seçeneği var mıydı ki? Marius kuru bir kahkaha attı. Kobra yüzünden başka bir seçeneği kalmış mıydı?

Hayal kırıklığı kemiklerini bir kafesin parmaklıkları gibi sarstı, bu his o kadar yoğundu ki öfkeye dönüşmek için can atıyordu. Marius on yedi yaşından beri kendisine öfkelenme izni vermiyordu.

"Ciddiyim," diye diretti Kobra.

"Pek mümkün değil gibi," diye mırıldandı Marius.

Kobra'nın gülümsemesi dudaklarından gözlerine ulaştı, sonra da yok oldu. "Şaka yapma," diye belirtti Kobra. Saçmaydı. Marius şaka yapmazdı. "Sana kızgınım."

Marius, Kobra'nın omzunun üstünden pencereden dışarı baktı. Şehir surlarının ve puslu Kâhin Dağları'nın ötesinde dük arazisi uzanıyordu. Görkemli Valerius malikânesi, yeni çiftlik arazileri ve çocukluğunu geçirdiği eski savaş alanlarıyla çevriliydi. O zamanlar saraya ya da Fildişi Kulesi'ne henüz ayak basmamıştı.

"Neden beni buraya çağırıp kızgın olduğunu söylediğini anlayamıyorum. Bunu zaten biliyordum."

"Lütfen sakin olun, Lord Marius," dedi gırtlaktan gelen, imalı bir ses.

Kanepede oturan kadın öne eğildi, memeleri neredeyse elbisesinden taşacaktı. Marius bakışlarını alelacele avizeye çevirdi.

Onu tanımıyor değildi. Kobra'nın Leydi Rahela Domitia'yı eğlendirmesi Marius'u hem şaşırtmış hem tiksindirmişti. Kobra'nın kapısının önünde sinsice bekleyen hain muhafız doğru söylemişti. Leydi Rahela affedilmişti ve kutsal elçiydi. Marius'a göre bu onun hem bir kâfir hem de hain olduğu anlamına geliyordu.

Görünüşe göre Kobra kâfirliği karşı konulmaz buluyordu.

Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuştu ancak Kobra her zaman Leydi Rahela'dan kaçınmıştı. Onu gördüğünde "ayakkabıları" diye mırıldanırdı. Kobra'nın kadın arkadaşlarının ayakkabıları için yüksek standartları vardı. Marius, Kobra'nın kadın arkadaşlarının *karakterleri* için de yüksek standartları olmasını diliyordu. Kobra istediği herkese sahip olabilirdi. Sosyal etkinliklerde kadınlar kendilerini Lord Popenjoy'un önüne atarken Marius altın tüllerin arkasına saklanır ve kütüphaneye gitmek isterdi. Ya da ölmek.

"Marius, Leydi Rahela'nın tanrılardan gerçekleri ifşa etmek için ilahi görüler aldığını duyduğunu biliyorum."

Ona göre ifşa edilen tek şey leydinin memeleri gibi duruyordu.

Marius'un dudakları kıvrıldı. "Ona inandığını söyleme. Ağza alınmaz pek çok şey olabilirsin. Ama aptal olduğunu da bilmiyordum."

Tek bir konu dışında. Krallıktaki herkes bir Valerius'un öfkesini ateşlemenin ölüm anlamına geldiğini bilirken Kobra, Marius'a şantaj yapmayı seçmişti.

Uzun zaman önce ülke neredeyse ölülerle dolup taşıyordu. Ta ki ilk Eyam Kralı, bir anda ortaya çıkıp tek başına bir orduyu katleden, doğaüstü bir güç ve öfke kuşanmış Birinci Dük tarafından tahta oturtulana kadar. Birinci Dük'ün oğulları ve oğullarının oğulları, onun muazzam gücünün ve öfkesinin bir kısmını miras almıştı. Nesiller boyunca hortlak sürüsüne karşı yapılan her savaş bir Valerius'un önderliğinde kazanılmıştı. Diğer soylular savaşmak için büyülü silahlara ihtiyaç duyarken, Valeriusların kendisi bizzat ölümcül bir silahtı.

Ta ki düşman yenilinceye kadar. Geriye kalan akılsız ölüler vadiye sürülmüştü. Vahşi savaşçılar Eyam'a barış getirmişti, sonra da barış için yaratılmadıklarını anlamışlardı. Dükler, miras aldıkları öfke nesilden nesle geçtikçe sönmüş gibi yaptılar. Birtakım... kazalar olana kadar. Malikânelerini küle çeviren yangın. Önce baştan çıkarılan, sonra da vahşice öldürülen hizmetçiler. Ölü gelinler. Marius'un askeri eğitimden eve erken geldiği ve ertesi gün bir daha dönmemek üzere ayrıldığı, çığlıklar ve kilitli kapılarla dolu o uzun gece.

Marius soyunun sonuncusu olmaya yemin etmişti. Daha medeni zamanlarda yaşıyorlardı ve eski acımasız büyünün yeri yoktu. Marius geçerken kadınlar çocuklarını saklardı. Bütün dünya, onun kalbinin zincire vurulması gereken bir canavar olduğunu biliyordu. Marius'un dizginlediği benliği, her an Yalnızlığın Soğuk Kayalıkları'nın siyah buzları gibi kırılabilirdi ve vadideki herhangi bir ölüden daha doyumsuz olan öfkesi serbest kalabilirdi.

Kobra da sürekli Marius'a sataşıyordu. O aptal biri değildi. Sadece feci halde deliydi.

"Ağza alınmaz derken," diye kışkırttı Kobra. "Neyim ben? Bu yüzden ölmeyi hak ediyor muyum?"

"Onu kışkırtmayı bırak," diye uyardı Leydi Rahela. "Aramızda barış sağlanmasını istiyorum, Lord Marius. Güzel, şiddet içermeyen bir barış."

"Barışın ne demek olduğunu biliyorum, madam."

Küstahlığı, kadını daha da uygunsuz davranmaya teşvik etti. Müstehcen bir kitaptaki resimler gibi poz verdiği kanepeden kalktı. "Geçmişimden pişmanım. Işığı gördüm!"

"Hangi ışıktan söz ediyorsunuz?" diye sordu Marius gergince.

Avizeden mi bahsediyordu? Herkes avizeyi görebiliyordu. Devasa ve gösterişliydi. Kobra'nın berbat bir zevki vardı.

"Lordum," diye mırıldandı Rae. "Demek istiyorum ki, umarım arkadaş olabiliriz."

Bu suçlunun ona gözlerini dikmesi Marius'un tüylerini diken diken ediyordu. Bakışları ilgi doluydu ama mesafeliydi de, sanki Kobra'nın oyunlarından birini izliyordu. Marius ona sert bir bakış attı ve titremesini izledi.

Kobra hızlı adımlarla ilerledi ve yanından geçerken Leydi Rahela'nın omzunu sıvazladı, aralarında kalkan görevi görüyordu.

Kobra kasıtlı olarak acımasızca davranıyordu. Zaten onun ayırt edici niteliklerinden biri, acımasızlığının kasıtlı olmasıydı. Sık sık küçük nezaketler gösteriyordu ve bunlar hiç düşünmeden yaptığı şeyler oluyordu, halbuki acımasız olmak için odaklanması gerekiyordu. Çoğu insan tam tersi şekilde davranırdı. Sanki bir zamanlar iyi bir adamdı da yaşadığı yıkımdan biraz olsun nezaket içgüdüsü kalmıştı.

Marius o iyi adamın yeniden ortaya çıkması umudundan çoktan vazgeçmişti.

"O sesi kullanma, Leydi Rahela." Popenjoy'un gözlerinin etrafındaki boyalı deri kırıştı. "Onu korkutuyor."

Samimi gülümsemesi rahatsız ediciydi. Kobra gerçekten de bu kadını sevmiş miydi?

Marius kendisini iyi hissetmiyordu. Kral'ın Leydi Rahela'yı lekelediğine dair yayılan dedikoduların yalan olduğunu biliyordu. Ancak Leydi Rahela, Octavian'ı pervasız davranmaya itmişti. Düşüncesi bile iğrençti ama Kral ve Leydi Rahela'nın kesinlikle baş başa görüştükleri olmuştu.

Rahela şu anda da Kobra'yla baş başa görüşüyordu.

"Sesim kendiliğinden seksi çıkıyor," diye karşı çıktı Leydi Rahela. "Ben de benimsemeye karar verdim."

Kesinlikle benimsemişti! Marius soğuk bir bakış attı ve Rahela'nın bembeyaz kesilmesini izledi. Bu defalık korku saldığına memnundu.

Kobra sevimli bir tonda, "Sağlam adımlar at," diye fısıldadı Rahela'nın kulağına.

"Tahmin edebileceğinden daha zor. Bu memeler anatomik olarak mümkün değil. Dengemi kaybedip duruyorum."

Leydi Rahela'nın sözleri gizemliydi ama bakışları sanki Kobra'yı da bakmaya davet edermiş gibi kendi göğsüne kayıp duruyordu.

Kadınlar Marius'u *korkutmazdı*. Karşısındaki kadından tiksinmişti ve diğer kadınlara ise alışık değildi. Leydi annesi ve küçük kız kardeşinden kadınların da fikirleri ve duyguları olduğunu öğrenmişti ancak saraydaki kadınların akıllarından ne geçtiğini bilmesine imkân yoktu. Leydi Rahela'nın annesiyle yaşadığı deneyim de öğrenmesi için cesaretlendirici olmamıştı.

Bir kadının kalbine anlık bir bakış attığı o an dışında.

Marius'un aklı, o kadının ağladığını duyduğu geceye gitti. Kütüphanede çalıştığı uzun saatlerin sonunda şöminedeki ateş sönmüştü ve mutfak bacasından hüzünlü bir ses gelmişti. Leydi Lia'nın sesi, Marius'u çocukluktan çıktığı güne geri götüren bir nehir gibiydi. Leydi'nin sesi, küçük kız kardeşini acımasız bir dünyada merhamet dilenirken düşünmesine sebep olmuştu.

Görünmeyen bir kıza duyduğu sempatinin bu kadar korkunç sonuçlara neden olabileceğini hiç düşünmemişti. Açık saçık giyinen günahkârlar rahatça dolaşıyordu ve Kobra onları bağrına basıyordu.

Bir dakika. Leydi Rahela doğru düzgün yürüyemiyordu ve Popenjoy gibi saçmalıyordu. Her şey apaçık ortadaydı.

İkisi de sarhoştu.

"Ayılın. Ben gidiyorum." Marius gösteriden uzaklaşıp kapıya yöneldi.

Kobra'nın sesi, adını aldığı yılan gibi zehirliydi. "Gitmiyorsun."

Marius altın ve beyaz kaplamalı kapıların yüzeyinde parlak kırmızı bir intikam sahnesi hayal etti. Üç adımda Kobra'ya ulaşabilirdi.

Onlara döndü.

Leydi Rahela, Marius'un yüzünde ne gördüyse teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırmıştı. Kobra'yı kenara itip bacakları kanepeye çarpana kadar geri geri yürüdü ve kabaca mindere devrildi. Yüz ifadesinden, kanepenin arkasına saklanmayı düşündüğü anlaşılıyordu.

Marius, leydinin bu davranışının bilgece olduğunu düşündü.

Bilge ne demek bilmeyen zeki Kobra ise ilerledi. "Beni öldürecek misin?"

Kobra'nın pürüzsüz sesi çatlamıştı. Marius, aslında ne demek istediğini yavaş yavaş anladı.

İnanamıyordu ama Kobra ona kızgındı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye parladı Marius. "Hiçbir şeysin. Kılıcımı yedi yıl önce bıraktım. Kutsal bir yemin ettim. Tanrılarıma ve onuruma *senin* gibi bencil biri için ihanet edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Yeşim taşı gibi donup kalmış oturan Leydi Rahela dahi irkilmişti. Kobra sakinliğini ve soğukkanlılığını koruyup çıplak suçluyla içlidışlı davranmaya devam etti.

Affedilemeyecek kadar umursamaz bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Böyle bir şey yapacağını asla düşünmezdim. Ama cezbedildiğini söyledin."

Birçok kez cezbedilmişti. Şu anda ise öyle cezbedici geliyordu ki. Kobra oldukça yakınındaydı. Marius açlığını bastırdı ve damarlarında akan şiddet isteğini susturdu.

"Bana eziyet etmeyi bırak ve sağ kal."

Popenjoy'un sesi şaşırmış gibi çıktı. "Sana nasıl eziyet ettim ki ben?"

"Sayayım! Kendi adını söylemediğin halde bana ilk adımla seslenerek iğrenç bir yakınlık kurmaya çalışıyorsun."

Kobra'nın pes sesi sorusunu sorarken tizleşti. "Adımı bilmek istiyor musun, Marius?"

"*Adımı* ağzına alma!"

Kobra'nın alaycı cümlesi etine soğuk bir zincir gibi batmıştı. Onun adını bilmek istemiyordu. Kendisine yaptığı tüm yanlışları suratına fırlatmak istiyordu.

"Beni Kralımdan ayırdın!"

"O şerefsizin teki!" Marius'un nutku tutuldu. Kobra omuz silkti. "Aslında baksana, istediğin gibi devam et."

Kobra saray mensupları ona yaklaştığında genelde onları tek bir bakışla değerlendirir ve arkasını dönerdi. Ölçülüp biçilir ve Kobra'nın ilgisinden sonsuza dek mahrum kalırlardı.

Marius kovulmayı kabullenmedi. "Herkesi kendi kaprislerine göre manipüle ediyorsun. Beni vekiller kurulunda boş oy vermeye zorluyorsun."

"Sanatı desteklediğim için özür dilerim!"

"O opera sanatçısıyla olan ilişkini böyle mi açıklıyorsun?" diye sordu Marius soğuk bir ifadeyle. "Ya da geçen seneki tiyatro topluluğuyla!"

Topluluğun tüm oyuncuları kadındı. Başvekil kadın oyuncuların günahkâr olduğunu söylemişti ve Kobra da, "Yemin et?" demişti.

Leydi Rahela'nın oturduğu kanepeden bir gıcırtı yükseldi. Birçok hata yapmıştı ama ne olursa olsun hâlâ evlenmemiş bir hanımdı.

Marius başını eğdi. "Tüm bunlardan önünüzde bahsettiğim için özür dilerim."

"Dökül dedikoduları," diye mırıldandı Leydi Rahela.

Ah, evet. Kesin sarhoştu.

Kobra'nın ağzı açık kaldı. Altın rengine boyanmış bir balığı andırıyordu. "Bütün bir tiyatro topluluğuyla yattığımı mı düşünüyorsun? Vay canına... Teşekkürler."

Marius aşağılar bir tavırla sordu: "Nasıl bir adam, 'Beni düşündüğümden de kötü bulduğun için teşekkür ederim,' der?"

Kobra bütün vücudunu müstehcen bir hareketle sergiledi. "Böyle bir adam. Özetle, sana adınla hitap ettim ve seni çocukluk arkadaşın hakkındaki yanılgılarından korudum. Başka?"

Sanki işlediği birçok günah aklından çıkmış gibi samimi samimi soruyordu.

"İnsanlarla oyuncak gibi oynuyor ve onları kırıyorsun. Genç bir soyluyu mahvettiğini gördüm. Bütün servetini elinden aldın. Onurunu kurtarmak için asılarak infaz edilmesinden başka çare kalmamıştı."

Bütün saray Kobra'nın acımasızlığı karşısında şok olmuştu. Marius, Leydi Rahela'nın şimdi bile titrediğini gördü.

"Bunu unutmuşum," diye fısıldadı Rahela.

Kobra dudaklarını büktü. "*Zevk* almıştım. En büyük günahım buysa bırak da tekrar yapayım."

Marius'un en nefret ettiği şey de bu sahtelikti. Yüzüne sıcacık bir gülümseme yerleştirirken içten içte kötülükten zevk alıyordu. Leydi Rahela saraydaki en kötü kadındı ancak o bile ürkmüş görünüyordu.

"Ona hiçbir şey bırakmamıştın."

"Hayatını bıraktım," dedi Kobra soğukça. "Özgürdü. Pek çok kişinin aksine."

"Benim gibi," dedi Marius sertçe. "Bana hiçbir zaman bir şans tanımadın. Bu *benim* hayatım!"

Leydi Rahela ayağa kalktı, kaçmaya niyetlendiği belliydi. Kobra ise onu elini sallayarak yerine oturttu.

"Duyduklarınız karşısında hiç de şaşırmışa benzemiyorsunuz," dedi Marius. Leydi Rahela'nın gözleri suçlulukla irileşince Marius, Kobra'nın üzerine yürüdü. "Yabancı bir kadınla beş dakika görüştükten sonra ona tüm sırlarımı anlattın."

"Eyvah," diye mırıldandı Rahela. "Sanırım başka bir açıklaması yok!"

Marius'un utancı, hem tanrılarına hem de Kralına ihanet etmeye istekli bir kadın tarafından her an kendisine karşı kullanılabilirdi. Kobra'nın gevezeliği ya da annesinin uzun zaman önce çevirdiği üçkâğıt için Leydi Rahela'yı suçlamıyordu. Herkes kendi eylemlerinin sorumluluğunu yüklenmeliydi.

Bunlar Kobra'nın suçuydu.

Kobra bütün hayatını bir gösterinin içindeymiş gibi yaşıyordu. Bu konuşmayı bir yabancının önünde yaparak, Marius'un iç organlarını kasaba meydanında deşmiş kadar olduğunu anlamıyordu. Kontrolünü dini haline getirmiş Marius ise şu an duramayacak kadar kızgındı.

Bu durum tehlikeliydi.

Marius tehlikeliydi. Kalbi, kılıcına sımsıkı sarılmış bir el gibi sıkıştı. Evinden ayrıldığı günden beri dudaklarından her gün aynı sessiz dua dökülüyordu. *Beni dönüşebileceğim canavardan koruyun. Yardım edin. Kurtarın. Kayıp tanrılar, beni bulun.*

Kobra her şeyle oynadığı gibi ateşle oynuyordu. Bakışlarını aşağıya çevirmiş, cübbesinin kollarındaki işlemeleri çekiştiriyordu. "Beni şimdi mi öldürmeyi düşünüyorsun?"

Marius dayanamadı ve Kobra'ya doğru hamle yaptı. Popenjoy başını yukarı çevirmiş, kaşlarını buyurgan bir tavırla kaldırmıştı. Gözleri berrak ve korkusuzdu, bakışlarında bir emir saklıydı. İçi boş, yozlaşmış bir varlığın böyle görünebilmesi tanrıların bir esprisi olmalıydı.

Marius nefes aldı. "Sürekli seni öldürmeyi düşünüyorum."

Leydi Rahela hızla, "Ben Key'i getireyim," dedi.

"İhtiyacımız olan son şey başka bir katil!"

Katil. Böyle olmamak için çok çabalamıştı. Marius bedeninin irkilmesine müsaade etmedi. Kobra'nın umursamaz, düşüncesiz sözleri onun için bir şey ifade etmiyordu.

Rahela, "Dövüşebilir misin?" diye sordu Kobra'ya.

Marius onun yerine cevapladı. "Bütün saray onun bir ödlek olduğunu biliyor."

"Silah eğitimi mi? Hayır, başka erkeklerin tenine dokunmak için çetrefilli ritüellere ihtiyacım yok," diye güldü Kobra. "Dans etmeyi tercih ederim. Cauldron Kötüsü'nü bu işe karıştırmaya gerek yok. Marius'a bir şey daha sormalıyım. Öldürebilir ama yalan söylemez."

"Ben de öldürme kısmından endişeleniyorum zaten!" diye tısladı Rahela.

Marius, "Sanki burada değilmişim gibi konuşuyorsunuz," dedi.

Ondan tehlikeli bir nesne, duvarda asılı bir kılıç ya da gösterideki bir dekormuş da sahiden orada değilmiş gibi bahsediyorlardı.

Kobra'nın bakışları yeniden kendisine döndü. Popenjoy'un alçak sesi avizenin kristallerini çınlattı. "Hiç arkadaş olduk mu?"

Tanışalı altı yıl olmuştu ve kendilerini hep bu noktada buluyorlardı. Kobra önünde durmuş ondan başka bir imkânsız istekte bulunuyordu. Marius onun en yakın arkadaşıymış gibi davranmalıydı. Anlaşmaları böyleydi.

Bir asker hızlı hareket etmeliydi yoksa emrindeki insanlar ölürdü. "Hiçbir zaman arkadaş olmadık. Her dakikası yalandı. Her dakikası korkunçtu."

Kendini içi boşalmış gibi hissediyor ve gerçeğin verdiği rahatlamayla başı dönüyordu. Sonunda Kobra ona gülmeyi bırakacaktı.

"Pekâlâ," diyerek iç çekti Popenjoy. İki parmağını kaşlarının arasındaki çizgiye koydu, ardından onu kovar gibi küçük bir hareket yaptı. "Kendini bu korkunçluktan kurtulmuş say."

Bir adım uzağında duran Marius, Kobra'nın suratına doğru hırladı. "Sana inanmıyorum! Daima yalan söylüyorsun. *Nedenini* bilmiyordum! Benden ne yapmamı isteyeceğini bilmiyordum. Ülkemi mi yoksa Kralımı mı mahvetmeyi planladığını bilmiyordum. Yalan söyledin, güldün ve insanları kandırmanı izledim. Yıllarca."

Marius'un hayatından değerli onuru düzenbaz ellerde oyuncak olmuştu. Daima umursamaz sözlerin çıktığı o ağızdan dökülecek umursamaz tek kelimeyle, leydi annesinin gururunu, genç kız kardeşinin evlilik umutlarını ve kendi erdemli adını mahvedebilirdi. Onu durdurmanın tek bir yolu vardı.

Marius hayatını kendisini tutarak geçirmişti ancak bugün son adımı atacaktı. Kobra'nın gözleri kararardı. Hakikat o anı altına çevirdi.

Marius, "Ölümü hak ediyorsun," diye fısıldadı.

Altın Kobra ölümle tehdit edilen bir adama göre fazlasıyla sakindi. Leydi Rahela'ya baktı. "Haklıydın. Ben kötüyüm."

Şok bütün bedenine kapıları parçalayan ezici bir güç gibi vurdu. Marius bunu biliyordu ancak Popenjoy'un kabullenmesini beklemiyordu.

"Dünyadaki tek gerçek kişi benmişim gibi davrandım. Kötüler böyle yapar. Özür dilerim, Mari– Lordum. Duracağım."

Bu sese inanmamak neredeyse imkânsızdı ancak karşısındaki bu adama inanmak da eşit derecede imkânsızdı.

Öfkesi korkmuş bir hayvan gibi ruhunu ısırdı. "Yıllarca vicdan azabı çekmeden şantaj yaptın ve şimdi ani bir vicdan azabına güvenmemi mi bekliyorsun?"

"Haklısın," diye mırıldandı Popenjoy. "Harika bir noktaya değindin."

İçeriye Marius'un kraliyet toplantılarından tanıdığı bir sessizlik çöktü. Kobra bazen sessiz ve düşünceli bir hale bürünür, ardından felaketler gelirdi. Kraliyet hazinesinde ya da –kayıp tanrılar korusun– kontesin kürk mantosunda harcanan zaman gibi. Altın fırtınası öncesi sessizlikti bu.

Birinin silahı varsa insanları uyarabilirdiniz. Ama, "Saklanın! *Düşünmesine* zaman tanımayın!" diye bağırırsanız kimse sizi dinlemezdi.

Kobra bir parmağını sallayarak kafatasının içindeki kişisel delilik orkestrasını yönetiyordu. "Dinle. Ben bencil pısırığın tekiyim, değil mi? İşte cevabın bu."

Kötü kalpli markiyle tanışana kadar Marius bir tuzağın ağ ya da çelik yerine kelimelerle kurulabileceğini fark etmemişti.

Marius umutsuzca başını iki yana salladı. "Sana nasıl güvenebilirim?"

Kobra aralarındaki mesafeyi kapadı. Bir örgüsü omzuna düştü, gülünç süsler hakikat tınısıyla çınlıyordu. "Çünkü tam olarak sandığın kötü adamım. Muhteşem bencilliğim ikimizi de kurtaracak. Herkes korkak olduğumu biliyor. Arkadaşlığımız ölümle sonlanacaksa, ben de açıkça bitmesini dilerim."

Herkes Marius'tan korkardı ama Kobra hiç korkmamıştı.

Fakat şu an korkmuş görünüyordu. Bu durum onu kızgın görmek kadar kafa karıştırıcıydı. Duygular tıpkı suyun yüzeyine yansıyan ışık gibi Kobra'nın derinliklerine ulaşmazdı. Şimdiyse omuzları yay kirişi gibi gergindi ve gözleri yanıyordu. Marius'un içindeki karanlık dürtüler, vahşi hayvanların ıssız bir yerde yanan ateşe çekilmesi gibi bir araya toplandı.

"Kayıp tanrılara hissettiğin sarsılmaz inançla benim şeytani doğama da inan. Sadece bu konuda bana *güvenebilirsin*," diye mırıldandı Kobra.

Kobra sık sık el hareketleri yapar, hatta kendisini sohbete o kadar çok kaptırırdı ki hem elleriyle hem de ağzıyla konuşmak zorunda kalırdı.

Şimdiki hareketi, av bölgesinde bir şahini serbest bırakan bir adamı andırıyordu. "Şeytani kalbime inanın, lordum. Özgürsünüz."

Öfkesiyle sessiz bir mücadele veren Marius hareketsiz kaldı. Kobra'nın daha önce geri çekildiğini görmemişti ancak şimdi uzaklaşıyordu. O kadına yöneldi. Marius kadının boynunu parmak şıklatmaktan daha kolayca kırabilir ve uzun uzun Kobra'yla ilgilenebilirdi.

"Key'i istiyorum," diye fısıldadı Leydi Rahela, Marius'tan başka kimsenin duyamayacağı kadar kısık bir sesle.

Salonun kapıları açıldı. Leydi Rahela'nın hizmetçisi ve muhafızı, duymaları mümkün olmayan bir çağrıya cevap vererek içeri girdi.

Hizmetliler Marius'u durduramazdı. Hiçbir şey onu durduramazdı.

Kobra kelimeleri bir silah gibi ateşledi. "Görgü, lordum."

Marius odadan dışarı fırlarken dilini o kadar sert ısırdı ki sıcak kan yuttu. Daha önce hiç Kobra'nın yanından kovulmamıştı.

Kobra'nın ön kapısına yaslanmış, kan kokusu karışmış havayı içine çekiyordu. Yıllarca kaçmak istemişti. Özgürlük akıntısına bırakılıp sürüklenmeyi beklemiyordu.

Bu yoğun huzursuzluk bir işaret olmalıydı. Marius geçip giden bir hayvanla yaklaşan bir düşman arasındaki farkı bilmenin yaşamla ölüm

arasındaki fark olduğu köklü bir asker soyundan geliyordu. İçgüdüleri alarm veriyordu.

Leydi Rahela ile Kobra'nın planlı bakışları ve şifreli konuşmaları zihninde savaş çağrısı gibi yankılanıyordu. İkisinin kötülüklerinin güçleri krallığın sonunu getirebilirdi.

Tam olarak sandığın kötü adamım, demişti Kobra. Marius, Kobra'nın yalancı olduğunu biliyordu.

Marius bu kötülerin ne planladığını öğrenmeli ve onları durdurmalıydı.

Düzenleme
Ny.ozlem

ONUNCU BÖLÜM

Kötü Kadın, Kadın Kahraman ve Rekabet

Leydi Lia'yı gören herkes yücelikle işaretlendiğini söylüyordu. Narin vücudu bir zarafet şarkısı, yüzü bir şiirdi. Üstelik annesi ölmüştü. Bu şüphesiz bir işaretti.

Demir Çağı, ANONİM

Rae'in Kobra'yla yaptığı plan artık kesinleştiğine göre, bir sonraki adım balo için davetiye almaktı. Birkaç gününü büyük balo sahnesi için Kobra'yla pratik yaparak ve doğru anı yakalamak için pusuya yatarak geçirdi. Kadınlar okçuluk turnuvası hemen bitecekti. Alice'in laf arasında bundan bahsettiğini hatırlıyordu. Saray leydileri arasındaki küçük rekabet, kitapta bile tam anlatılmayacak kadar olaysızdı. Kadın kahramanla karşılaşmak için mükemmel, gösterişten uzak bir ortamdı bu.

Rae'in yaklaşan balonun onur konuğuyla birlikte şu hainlik suçlaması olayını tatlıya bağlaması gerekiyordu. Sorun çıkmasını beklemiyordu. Lia kolay lokmaydı.

Erkeklerin Hava ve Nezaket Sarayı'na girmesi yasaktı, kapalı avlunun siperlerine muhafızlar yerleştirilmişti. Rae, Key'in varlığını ve

düşmanlarına karşı gösterdiği aşırı şiddet eğiliminin verdiği güveni ne kadar özlediğini fark ettiğinde şaşırdı.

Emer yanındaydı ama hâlâ Rae'den nefret ediyordu.

Diğer herkes gibi.

Çiçek kadar güzel aday leydiler, buz gibi soğuk gözlerle avluyu doldurmuştu. Burada bulunmak, köpekbalıklarının kabarık elbiseler giydiği bir akvaryumda olmak gibiydi. Bazı leydilerin adı kitapta geçiyordu ancak Rae, Kral'ın metreslerinin adlarını ezberlememişti. En baştaki iki kızı birbirlerine tıpatıp benzedikleri için tanımıştı. Leydi Hortensia ve Leydi Horatia Nemeth'in limon sarısı saçları ve limon kadar ekşi ağızları vardı. Rae onları, büyük ikiz kardeş olan Hortensia ailelerinin büyülü zırh eldivenlerini taktığı için ayırt edebiliyordu. Komutan General Nemeth'in kızları, Kral'ın aşkını kıskandıkları için Lia'ya eziyet eden küçük kötü karakterlerdi. Şimdi de Rahela'ya zorbalık yapmaya niyetlendikleri çok açıktı.

Şirin. Deneyebilirlerdi.

"Seni ölümü aldatan fahişe," dedi Hortensia genizden gelen bir sesle. "Yüzünü gösterdiğine şaşırdım. Değil mi, canım?"

Horatia kıs kıs güldü. "Yüzünü görmeyi bekliyordum, canım. Ama başının hâlâ vücuduna bağlı olması şaşırtıcı oldu."

"Didişmek zorunda mıyız, hanımlar?" diye sordu Rae. Sesinin üç tınısı vardı: baştan çıkarıcı, alaycı ve alayla baştan çıkarıcı. Hiçbiri de şu an için uygun değildi. Ah, pekâlâ.

Hortensia'nın ağzı surat asma olarak adlandırılamayacak kadar narin bir şekil aldı. Rae bu ifadenin *dudak bükme* olduğunu düşünmüştü. "Kötü insanlar ne zaman düşse, diğerlerinin onlardan iyi olmasını ve tekme atmamasını beklerler. Neden öyle bir şey yapalım ki?"

"Yanlış anladınız," dedi Rae hoş bir sesle. "Eğer kavga edersek kaybedersiniz. Sizin için utanç verici olur."

Hortensia eldivenli elini salladı. Gelincik kırmızısı, nergis sarısı ve lavanta moru elbiseler içindeki kadınlardan oluşan fısır fısır çiçek tarhı

bir taçyaprağı deniziymiş gibi ikiye bölündü. Uzaktaki duvarda, beyaz çuvalla kaplanmış ve üstüne kırmızı halkalar çizilmiş okçuluk hedef tahtaları vardı. Hortensia nişan alıp okunu attı; büyü, koluna kırmızı dalgalar halinde yayıldı. Oku en içteki üçüncü halkaya saplandı.

Rae, "Kelimenin tam anlamıyla ateş ediyor," diye mırıldandı hiçbir şey duyamıyormuş gibi önüne bakan Emer'a.

Rae, Eyam topraklarında pokerin olmasını çok isterdi çünkü Emer çok iyi oynardı. Hem de Rae'in okçulukta olduğundan çok daha iyi. Ama yine de saçlarını pratik bir atkuyruğu yapıp eldivenlerini taktı ve harekete geçmeye hazırlandı. Eldivenin büyülü gümüş metali güneş ışığı altında kırmızı parıldıyordu. Saçılan kanın ödünç alınan ışıltısıydı. Eldivenler aslında Lia'nındı ve ailesi soylu, kudretli büyüler yapabilen bir aileydi. Rae çaldığı bu uğursuz büyülü ölüm eşyasının kendisine haksız bir avantaj sağlamasını umuyordu.

İkizler yaylarını germiş, kaşlarını kaldırmış bir vaziyette Rae'in atış yapmasını bekliyordu. O an, bahçe kapısının gıcırtısı ve bir muhafızın sesiyle bölündü. "Prenses Vasilisa!"

Bu sahnede kötü kızlar, başarısızlar ve bir de prenses bulunuyordu. Tek ihtiyaçları kadın kahramandı.

Prenses Vasilisa mavi saten elbisesi ve bolca mücevherle süslenmiş tacıyla giriş yaptı.

Hortensia, "Ah, *canım*," diye fısıldadı Horatia'ya.

Saten ve elmas denizinin ortasında Vasilisa'nın yüzü vardı. Saçları donuk, ten rengi kurşuni, çenesi ise köşeliydi. Birçok güzel kadın, bu özelliklerinden faydalanırdı. Vasilisa değil. Aslına bakılırsa, Vasilisa çok sıradan biriydi. Halktan biri olsa dikkat çekmezdi belki ama o bir prensesti. Bazı insanların cazibesi, özenli giysiler ve saçlarla katlanırdı. Vasilisa'nın kuşandığı zenginlik onu daha kötü gösteriyordu.

Vasilisa avludan yayılan kıkırdamalara aldırmıyor gibiydi. Başını titizlikle eğdi, tavırları da elbisesi kadar kaskatıydı.

Prenses'in sağında koyu renk bir tunik ve pantolon giymiş bir kadın duruyordu. Vasilisa kadar solgundu ve kızıl saçları örgüler halinde başının etrafına tutturulmuştu. Vasilisa'nın aksine güzeldi.

"Pantolon giyen bir prenses hizmetçisi mi?" diye sordu Horatia tanıtım faslından sonra. "Ne kadar da özgün!"

Ses tonu, elbisesinin olduğu kadar hizmetçisinin de yanlış bir seçim olduğunu ima ediyordu.

"Bu, muhafızım Karine," dedi Vasilisa düz bir sesle. "Sizin tüm muhafızlarınız erkek mi? Ne kadar da rahatsız edici."

Rae, Karine'i ilgiyle incelerken Karine de onu şüpheyle süzüyordu. Vasilisa kendi ülkesinin kraliçesi olduğunda tahtının bir yanında alev, diğer yanında gece yarısı saçlı birer muhafız olacaktı. Her ne kadar Kral için yanıp tutuşsa da asla Eyam Kraliçesi olamayacaktı.

Horatia yayını tutuşunu düzeltti. "Bazıları iyi korunduğunu hissetmek ister."

"Kesinlikle. Ben her zaman isterim," dedi Vasilisa.

Rae irkildi. Vasilisa leydilere karşı sevecen davranmıyordu. Kendisini diğerlerinden üstün görüyor gibi bir izlenim uyandırıyordu. Teknik olarak prenses olduğu için bu doğruydu.

Rae, Vasilisa'nın hikâyeye dahil oluşunu kendi çıkarı için kullanacağından ona karşı hafif bir sorumluluk hissetti. Vasilisa'ya gülümsedi.

Prenses Vasilisa da gülümseyerek karşılık verdi. "Leydi Rahela, geleceği gördüğünüzü duydum."

"Falcılık, ihanet," diye mırıldandı Hortensia. "Elinden her iş gelir."

Rae sinirlenmedi. Öfkesini daha sonra kullanmak üzere bir kenara bıraktı. "Aday leydilerden biri olarak başka bir erkeği eğlendirmek ihanettir, değil mi? Tanrılar bana ikizlerden birinin başvekille evlenmek istediğini söyledi. Hangisiydi acaba?"

İkizlerin beti benzi attı. Birisi detayları sormadan önce burada kesse iyi olacaktı. Rae söz konusu ikizin hangisi olduğunu kesinlikle hatırlamıyordu.

"Sarayınızın inceliklerini anlamıyorum," dedi Vasilisa. "Aday leydi olmanın bir onur olduğunu sanıyordum?"

Hemfikir mırıldanmalar detone bir koro halinde yükseldi ve öyle olduğuna dair Prenses'i temin etti.

Rae omuz silkti. "Herkes bir onur olduğunu *söylüyor*."

Yalnızca kahramanlar onurla ilgilenirdi. Kötüler iş bitirici olmalıydı.

"Onun hain sızlanmalarını dinlemenize gerek yok, Majesteleri," diye araya girdi biraz daha kötü olan ikiz.

Vasilisa'nın gözleri kahverengi ve gri arasında kalan çamurumsu bir tondaydı, çoğu insanın gözlerinin dikkat çekici olduğu kurgusal bir ortamda hemen fark ediliyordu. Bakışları kesindi. "Açıkla."

"İhtimaller bizim aleyhimize. Bir kral, yirmiden fazla kadın. Kral bir kraliçe seçene kadar hiçbirimiz evlenemeyiz ancak evlilik soylu bir kadının yaşam amacıdır. Ama Kral seçimini yapana kadar en güzel yıllarımız geçmiş oluyor. Kral tarafından onurlandırılmak statümüzü yükseltmeliyken diğer erkeklerin tam olarak nasıl onurlandırıldığımızı sorgulamasına neden oluyor. Hem iffetimizi korumalı hem de Kral'ı memnun etmeliyiz, yani ortada besbelli bir çıkar çatışması var. Bütün bu düzen bazı leydiler arasında –isim vermiyorum çünkü kendimden bahsediyorum– cinayet entrikaları düzenlemeye varana kadar çirkin bir rekabeti körüklüyor. Yine de Kral sizi isterse, başka bir seçeneğiniz kalır mı?"

Abartılacak bir mesele yoktu. Kraliçe olma ihtimali, piyango kazanma ihtimalinden yüksekti ki insanlar her gün bilet alırdı ancak Rae'i kızdıran bu düzendi. Bunu bir onur olarak adlandırmak centilmenlik kadar yanlıştı. Bir gemi batsa erkeklerin ilk olarak kadınları ve çocukları kurtarmaları gerekiyordu sözde. Ama istatiksel olarak öyle yapmıyorlardı. Sadakat ve fedakârlık vaatleri yalandı. Nihayetinde herkes ilk önce kendisini kurtarırdı.

Derin sessizlikte kadınların etekleri bile hışırdamadı. Emer'ın dehşeti, sırtında buz kutusu taşıyormuş gibi etrafa saçılıyordu. Rae,

Kral'la yattığını gayet açık bir dille ima ettiğini büyük bir hoşnutsuzlukla fark etti.

Muhafızın sesiyle kurtuldu. "Leydi Lia geliyor."

Elbette ki kadın kahraman dramatik bir giriş yapacaktı.

Rae alkışladı. "Millet, bakın, Lia geliyor. Yaşasın, Lia!"

"Yakın mısınız?" diye sordu Vasilisa.

"Pek sayılmaz, geçen hafta onu idam ettirmeye çalışmıştım."

"Ah," diye fısıldadı Prenses.

Kapılar açıldı. Lia içeri girdi, güneş arkasında ışık saçıyordu.

Bir an için yumuşak bir parlaklığın önündeki ince bir siluetten ibaretti. Belki de güneşin ya da bulutların gökyüzündeki doğal seyri onun girişine denk gelmişti. Ya da doğa, kadın kahramanına spot ışığı veriyordu.

Dünyanın İncisi, Hava ve Zarafet Sarayı'nın eşiğinden geçerken hafif bir rüzgâr ondan hoşlanmış gibi etrafını sarmaladı. Lia'nın saçları ve eteği yukarıdaki sancaklar gibi dalgalanıyordu. Mavi süslemeli sade beyaz elbisesi diğer leydilerinkinden daha basitti ancak Lia'nın güzelliği, sıradan şeyleri hazineye dönüştüren altın bir dokunuştu.

Onun güzelliği, saray ve büyü dünyasına yakışıyordu. Gözleri bir şekilde hem kristal hem de gökyüzü mavisiydi. Parlak altın rengi bukleleri, ikizlerin saçlarını solmuş saman gibi gösteriyordu. Erdem tamamen gölgelendirmeyle ilgiliydi: Önemsiz sarışın düşmanların olduğu bu krallıkta, kahramanlar altındı. Hiçbir kozmetik dokunuşla yüzünü kirletmemişti. Dudakları doğal haliyle gonca gibiyse, insan neden makyaj yapsındı ki?

Rae gözlerini devirip sırıttı. Lia tam olarak Rae'in hayal ettiği gibi görünüyordu. Rae kendi tepkisine daha çok şaşırmıştı. Tartışmasız, karşı konulamaz güzelliği Alice'i hatırlatmıştı ve Rae kardeşini özlemişti. Lia'yi görmek onu gülümsetmişti.

"Geç kaldığım için özür dilerim." Lia'nın sesi, dilin üzerindeki şeker gibi havada eridi. "Güzel hanımların toplandığı yerlere aşina değilim."

Çünkü Rae, Lia'yı saray toplantılarına çağırmazdı ve Lia bunu söylemeyecek kadar kibardı. İkizlerin anlamlı bakışmaları Lia yerine konuşmuştu. Lia bunu kendisi açıklamadığı için, dışarıdan daha da büyük bir haksızlığa uğramış gibi görünüyordu.

Lia'nın konuşmasının hemen ardından borazanlar çaldı ve başının üstünden sancaklar uçtu. Muhtemelen tesadüftü.

Hortensia siperlere baktı. "Leydi Lia, size karşı karşıya olduğumuz sorunu söylememe müsaade edin."

Kitapta, ikizler kıskançlıklarını Rahela'nın üvey kız kardeşinden çıkarıyorlardı. Rahela hâlâ hayatta olduğu için belli ki Lia'ya küçümseyici bir nezaketle yaklaşıyorlardı.

"Genellikle kadınlar okçuluk turnuvası kazananı Kral'la ilk dans şansını yakalardı ancak elbette Majesteleri büyük balomuzu Prenses Vasilisa'yla dans ederek başlatacak. Ya da belki sizinle çünkü o gece resmî olarak aday leydilere katılma daveti alacaksınız." Davetiye formalitedendi. Kral, Lia'yı gördüğü gün onu kuleye yerleştirmişti. "Onun yerine neyine oynayalım?"

Lia alçakgönüllülükle yerdeki taş plakalara baktı. "Kırsalda ödül için oynamazdık. Onun yerine kaybeden cezasını çekerdi."

Lia doğrudan Rae'e bakmasa da orada olduğunun farkındaydı.

Hortensia, Lia'nın koluna dokundu ancak büyülü zırh eldiven taktığı için bu ablaca tavrı tuhaf görünmüştü. Yüz ifadesi tatlı mı tatlı bir hal aldı. Rae şeker hastasıymış gibi hissetti. "Etkileyici bir fikir. Kaybeden saraydan ayrılmak zorunda kalsa?"

Rae saraydan sürgün edilirse işi biterdi.

Omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Kral'ın eski gözdesi olarak, Leydi Rahela, sizden yolu göstermenizi rica edebilir miyim?"

"Elbette, Leydi Hortensia."

Sıra sıra dizilmiş kadınlar, avludaki en derin göğüs dekolteli elbiseyi giyen Rae'in ilerlemesini izledi. Her bir aday leydi, pastel elbisesine

uyan ukala bir gülümseme takınmıştı. Menekşe rengi giymiş esmer bir kadın, bir zamanlar kendisine ihanet etmiş bir arkadaşına benziyordu. Rae daha bir kasılarak yürüdü.

Hortensia'nın belirttiği yerden biraz daha uzakta durdu.

"Hedeften çok uzaktasın."

"Ah, sorun değil."

"Lütfen, kimsenin yarışmanın adil olmadığını söylemesini istemem."

Rae ilerideki döşeme taşını işaret etti. "Kontrol etmek için soruyorum. Orada mı durmamı istiyorsun?"

Hortensia neşeyle sırıttı. "Kesinlikle."

"Tam da eldivenlerimdeki büyünün etkisini yok edecek sıfır taşının yanında mı? Hımm. Hayır."

Gevezelikler kesildi. Sancaklar sarktı.

İkizlerin planı bozulmuştu ama Rae yine de atış yapmak zorundaydı. Bütün işi eldivenler yapamazdı. Yayı çekerken göğsü gerildi. Şu anki kılığında gerilmesi sıkıntı yaratabilirdi. Kendisine plansız bir *piercing* takabileceğinden korkuyordu.

Yayını kaldırırken tıpkı kan yeminini ettiği sırada havayı değiştiren güce benzer bir güç içinden saçıldı. Şimdi dönüşen şey Rae'in bedeniydi; kasları yerlerine oturuyor, kolları yeni bir kuvvet kazanıyordu. Bu kendi gücü değildi ancak çaresizlik içinde geçirdiği onca yıldan sonra yadsınamaz bir heyecan içindeydi.

Rae atış yaptı.

Tam isabet.

Leydi Rahela hayalleri suya düşen leydileri sırıtarak inceledi. "Ayna ayna, söyle bana, kim düşmanını yerde süründürebilir?"

Bir zamanlar kimse karşısına çıkmaya, kardeşine sataşmaya ya da ekibini rahatsız etmeye cesaret edemezdi. Çaresizlik içinde geçen yıllardan sonra belalı kadın sahalara geri dönmüştü.

Rae başını Horatia'ya doğru salladı. Yalnızca birkaç şanslı leydinin büyülü eşyası vardı. Horatia dantel eldivenler giyiyordu.

"Kraliçe arıyı izlemeye gel, kaçırmasan iyi edersin," diye seslendi Rae küçük ikize. "Beni yenemezsin. Peki kardeşini yenebilir misin?"

"Horatia, al bakalım!" Leydi Hortensia burnunu çekerek eldivenlerini çıkardı. "Bunları tak, canım."

Horatia'nın beti benzi atmış yüzünde beliren şaşkınlık yerini sevince bırakırken yüzü bir anlığına ışıltılı bir güzelliğe büründü. Sürgüne gönderilen kişi olmamak için kararlıydı. Yayı çekip hedefine odaklanırken eldivenli ellerini sıktı.

"*Horatia,*" diye bağıran kız kardeşin sesi Rae'in omurgasından aşağıya tedirgin edici bir ürperti yolladı.

Horatia sinirli bir ifadeyle döndü. "Başka bir işle meşgulüm, canım. Neden seslendin?"

Hortensia siperlere bakıyordu, yüzü donmuş süt gibi bembeyazdı.

"Seslenmedim," dedi yavaşça.

Çok yukarıda bir muhafızın gölgesi duvarda dalgalandı, sonra da düştü. Adam yavaşça yuvarlanıyordu, korku zamanı iyice yavaşlatmıştı. Bedeni hedef tahtasına çarptı. Tahtanın kenarı muhafızın kafatasına saplandı. Hedef tahtası yana devrildi ve halkaların üstüne taze kan sıçradı. Rae'in oku hâlâ hedefin tam ortasındaydı.

Muhafız düştüğü için ölmemişti, kalbi sökülmüştü.

Duvarın ardında dehşet vadisi uzanıyordu.

Majestelerinin aday leydileri gözlerini sipere çevirdi ve muhafızların sayıları gitgide artan bir aç ölü yığınıyla boğuştuğunu gördüler.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kötü Kadın, Kadın Kahraman ve Hortlak Sürüsü

Hortlaklar büyülü taşların olmadığı tehlikeli topraklarda yatan, sevilmemiş ölülerdir. Yası tutulmayacak ölüler, hendeklerde çürümeye terk edilir ya da vadiye atılır. O ölü kalplerde merhamet bulunmaz, zihinlerinde mezar sessizliği yankılanır. Dinlerler ve duyduklarını papağan gibi tekrarlarlar.

Yatağında sıcak ve güvende hissettiğin bir zaman gelir ki kapını çalarlar. Issız bir gece yarısı kilitli kapının ardından sevdiğin bir ses seni çağırabilir. Asla cevap verme, tatlım.

Demir Çağı, ANONİM

ir düzine leydi, yaratıkların duvardan aşağıya süründüğünü görünce tuttukları nefesleri aynı anda verdi. Kurumuş parmaklar taşlara sürttükçe arkalarında yapış yapış izler bırakıyordu. Ölü uzuvlar şiddetli sarsıntılarla hareket ediyor, sürekli elektrik verilen örümcekler gibi görünüyordu. Kaslarının yırtılma ve kemiklerinin çıtırdama sesleri çürüme kokan ağır havaya karışıyordu. Hortlaklar bedenlerine zarar vermeyecek şekilde hareket etmeyi bilmiyordu. Artık acı hissetmiyorlardı.

Rae şaşkına dönmüştü.

Hortlakların birinci kitabın sonuna kadar saraya saldırmaması gerekiyordu. Hikâyenin bu şekilde raydan çıktığına inanamıyordu!

Ölüm yaklaşırken korkup bir kenara sinmeyecekti. Yeterince korkmuştu.

"Hepiniz beni dinleyin! Harekete geçmeliyiz."

"Neden seni dinleyelim ki?" diye sordu Hortensia.

"Çünkü ben ölümü aldatan bir fahişeyim, unuttun mu?" Rae göz kırptı.

Sözleri toplu transı kırmış gibiydi. Birkaç kadın ağlamaya başlamıştı ancak kızıl saçlı Karine, Rae'i şaşırtarak ona sevimli bir gülümsemeyle bakmıştı. Görünüşe bakılırsa, Karine ölümü aldatan fahişeleri takdir ediyordu.

Prenses'in muhafızı kıvrık kılıcını çekti ve savaş narası atarak ölülere hücum etti. "*Binlerce ve binlerce yıllık buz!*"

"Kafalarım uçur!" diye bağırdı Rae, Karine'in arkasından. "Tanrılar söyledi."

Kulağa, "birçok zombi filminde öyle" demekten daha iyi gelmişti. Hikâyelerde yürüyen ölülere genellikle farklı, kulağa zombiden daha iyi gelen adlar veriliyordu ancak nasıl davrandıkları ve onlarla nasıl başa çıkılabileceği konusunda ortak noktalar vardı. Hortlaklar et yer ve parçalardı. Yıkım dürtüsü tarafından ele geçirilmiş ölü bedenlerdi. Yani yeterince benzerlerdi.

Karine kılıcının tek bir gümüşi hareketiyle ilk hortlağın kafasını kopardı, sonra dönüp dövüş pozisyonu aldı. Rae'in bakışları siperlere kaydı. Ölüler açıkta bırakılmış bir pastaya üşüşen karıncalar gibi duvarlara akın ediyordu. Yardım gelmiyordu.

Kızlardan biri, dehşete kapılmış aday leydilerin oluşturduğu kümeden ayrılıp kapıya doğru koşmaya başladı. Bir hortlak ona doğru atladı. Avlunun diğer ucundaki Rae, çarpmanın etkisiyle kırılan ölü kemiklerin çatırtısını duydu. Hortlak ve kız, uzuvları ile çığlıkları birbirine karışarak yere düştü.

Rae acı dolu ciyaklamaları ve boğuk sesleri duymazdan geldi. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Önemsemesi gerekmiyordu.

Buradan kurtarması gereken tek bir kişi vardı.

Rae, Lia'yı ölülerin istila ettiği duvarın yakınında buldu. Gözlerini şaşkınlıkla kısmıştı, seyirciler kaçması için bağırırken hızla yaklaşan bir arabanın farlarına bakakalan karakterler kadar hareketsizdi. Kahramanın kızı kurtardığı dramatik sahnenin hemen öncesiydi.

Ancak kahraman neredeydi? Aşk üçgeninin ikinci kişisi neredeydi? Hiçbir yerde çünkü şu an sadece kadınlara özel bir etkinlikteydiler!

Lia söğüt dalı gibi ince olduğundan Rae onu kaldırıp sırtına atabilmişti.

Rae zırhlı yumruklarını sıktığında birbirine bağlı metal halkalar kırmızı kıvılcımlar saçtı. Bir hortlak onlara yaklaşıyordu. Uzun ve cansız saçları çökmüş yanaklarına yapışmıştı. Açık bir kanalizasyonun yanına bırakılmış ölü bir kediden daha kötü kokuyordu.

Hortlak çürümüş dişetinden sarkan dişlerini birbirine çarparak mırıldandı. "*Rahela...*"

"Üzgünüm, aradığınız eski Rahela'ya şu anda ulaşılamıyor." Rae öfkelenmişti, hortlağın yüzünün ortasına bir yumruk indirdi.

Çürümüş bir kavuna vurmuş gibi et ve kemik yumruğunun altında çöküverdi. Çaldığı güç, yaratığı havaya fırlattı. Hortlağın bedeni ıslak çamaşır gibi duvara yapıştı.

Lia sonunda Rae'e baktı, gözleri şaşkınlıktan bütün gökyüzünü içine sığdıracak kadar irileşmişti. Yardıma muhtaç genç bir kızı kurtarmak Rae'in işi değildi. Bu hikâyenin müdürüyle konuşmak istiyordu. Şimdilik, Lia'nın sıska kolunu kavrayıp onu dehşete kapılmış kadın kalabalığına doğru çekiştirdi.

"Prenses Vasilisa'nın muhafızı hepsini zaptedemez. Yardım gelene kadar büyüleri olanlar diğerlerine yardım etmeli."

Prenses Vasilisa öne çıktı. "Toplanın! Barikat oluşturun."

Vasilisa iyi giyinmiyor olabilirdi ancak komuta sanatında ustalaşmıştı. Hedef tahtalarını gösterdiğinde kalabalığın yarısı öne ilerledi

ve hareket ettiklerini fark edince irkildiler. Rae hâlâ geride bekleyen kadınlara anlamlı bir bakış attı. Böylesi bir acil durumda, Rae'in yitirdiği itibarını unutmuşlar ve ona itaat etme alışkanlıklarına geri dönmüşlerdi. Kadınlar yarışma için yerleştirilmiş, şimdi ise hayatlarını kurtarabilecek çuvalla kaplı tahtaları sürükleyerek bir araya getirdi.

Çoğunlukla leydilerin hizmetçileri çalışıyordu.

Rae'in hizmetçisi ise çalışmıyordu. Emer'ın hortlaklara doğru atıldığını gördüğünde artık arkasında olmadığını ancak fark etmişti.

Lia boğuk bir ses çıkardı.

O sırada Karine yüksek sesle bağırdı, çileden çıkmıştı. "Siviller, yoldan çekilin!"

Emer, elinde büyük bir tepsi taşıyan bir hizmetçiden sıyrılır gibi Karine'in etrafından dolandı ve ardından kendini ölü muhafızın buruşmuş bedeninin yanına attı. Bir hortlak doğrudan cesedin üstüne atladı ve göğüskafesini çökertti. Hortlak, Emer'a doğru ilerlerken cesedi ezerek kırmızı lapa haline getirmişti ve dudaklarından Emer'ın adı dökülmüştü.

Emer muhafızın kılıcını çekti ve hortlağın bacağına sapladı. Hortlak yana doğru devrilirken de kılıcı boynuna geçirdi. Kalktı ve kolunun yeniyle yüzündeki kanı sildi. Kan alnına, yanaklarına ve çenesine bulaştı. Kanlar içinde diz çöktüğünde önlüğü kıpkırmızıydı.

Rae dışında kimse geleceğin Demir Hizmetçisi'ne baktıklarını bilmiyordu. Yine de ani bir sessizlik oldu.

"Affedin beni, leydim." Emer kılıcıyla birlikte sakince kalabalığın yanına döndü. "Yardımcı olabilmek için silahlanmak istedim."

Rae tek kaşını kaldırdı. "Soylu kadınların seni koruyacağına güvenmediğinden değil yani?"

"Asla öyle bir şey söylemem."

Emer savunma hattını oluşturan kadınlara katıldı, bazıları zırh eldivenler takıyor, bir kız da iç çamaşırlarının altından çıkardığı bıçağı tutuyordu. İyi fikir. Rae de gizli silah taşımaya başlamalıydı.

Prenses Vasilisa, "Neden bu kadar çok kadın Eyam'ın büyülü silahlarından mahrum? Bu ülke kızlarına değer vermiyor mu?" diye sordu.

Kitaplarda genellikle erkeklerin büyülü silahları olurdu, hak sahibi kral bir taşa saplanmış kılıcı çekip çıkarır ya da kendisine bir ışın kılıcı miras kalırdı.

Horatia gergin bir sesle konuştu. "Babamız sırf abimiz kullanmayı reddetti, erkek kardeşimiz de çok küçük diye Hortensia'nın zırh eldivenleri takmasına izin veriyor."

Horatia hâlâ kız kardeşinin eldivenlerini takıyordu. Savaşacak halde değildi, büyülü çelikle sarılı ince eli silah tutamayacak kadar titriyordu. Bir hortlak Karine'i aşınca Horatia geri çekildi. Rae eldivenli eliyle hortlağın omzunu kavradı ve Emer başını kesebilsin diye bir süre sabit tuttu.

Vasilisa, Emer'a takdir edercesine baktı. "Ailen hizmetçileri savaş için eğitiyor mu?"

Emer kraliyet ailesinin dikkatini çektiği için afallamıştı. "Felice ailesinin kasabı satır kullanmayı öğretmişti."

Rae, Emer'ın kötü karakter olmasından son derece memnundu. Masum hizmetçiler işe yaramıyordu ve Rae kötü yardakçısıyla gurur duyuyordu.

Karine aynı anda üç hortlakla savaşıyordu. Yerdeki altı hortlak silahlı kadınlara değil, derme çatma barikatlara saldırıyordu. Rae vücutların hedef tahtalarına çarpmasıyla irkildi. Ölü etin çarpma sesi ve parçalanan tahtanın çatırtısı yüksek duvarlarda yankılanıyordu. Barikatlar yıkılıyordu.

Rae, Lia'yı tuttu. "Yanımda kal!"

"*Hortensia*," diye mırıldandı bir hortlak.

Kargaşanın ortasında korkunç bir çığlık yükseldi. Herkes başını sesin geldiği yere çevirdi ve Hortensia'nın limon sarısı kafasının aralarında olmadığını gördü, bir hortlak onu yere sermişti.

Kadınlar bariyerin yıkıntılarından kaçarak Rae'in yanından geçti. Aralarından biri bu akıntıya karşı yüzüyordu. Leydi Horatia

yolunu açmak için mücadele etti ve kız kardeşine saldıran hortlağın üstüne atladı. Dalgalanan pembe eteği, onu sanki hortlağı at gibi süren bir kovboymuş gibi gösteriyordu. Güçlükle dengesini sağladı ve şaha kalkıp eldivenli yumruklarını havaya kaldırarak hortlağın başını ellerinin arasında ezdi. Çöküк bedeni bir kenara iterek ikizinin yanında dizlerinin üstüne çöktü.

"Canım, canım, konuş benimle."

Hortensia'nın yüzü kan gölüne gömülmüştü. Kardeşini çevirirken Horatia'nın boğazından bir hıçkırık yükseldi ve ışık Hortensia'nın kapalı gözlerine vurdu.

Sonra Hortensia gözlerini kırpıştırdı.

"Eldivenlerimi sana bir daha aceleyle ödünç vermeyeceğim," dedi Hortensia zayıf bir sesle. Bakışları Horatia'nın omzunun üzerinden parçalanmış hortlak yığınına takıldı. "Bir daha düşündüm de, canım, sanırım bir sıkıntı yok."

Rae hanımları hafife almış olabilirdi.

Horatia bir koluyla kız kardeşini kucaklayıp diğeriyle başka bir hortlağın kafatasını parçalarken Rae avluda düşen yayları arıyordu. Emer geride kalıp arkalarını kolladı. Rae ikinci yayı da bulduğunda birini Lia'nın ellerine tutuşturdu.

Lia'nın gözlerinden birer damla yaş süzüldü, mavi kantaron çiçeği üstündeki çiy damlaları gibi görünüyorlardı tıpkı. Yayı tuttu ve doğrudan yere bir ok attı. "Yapamam..."

"Öf, neden hep böylesin?"

Lia çaresiz bir ses çıkardı. Her zamanki gibi.

"Kapıya kadar savaşmamız lazım," dedi Emer.

"Kapılar kapalı olacak," diye fısıldadı Lia.

Şaşırtıcıydı ama Lia haklıydı. Arada sırada birkaç hortlak vadiden kaçardı. Hortlakları dışarıda tutmak ya da tehlikeyi kontrol altına almak için bu diyardaki tüm kapılar alarm verildiğinde içten veya dıştan kilitlenirdi. Siperlerde hortlakları gören muhafızlar protokole

uyup savaşa katılmadan önce kapıları kapamış olmalıydı. Siperlerin durumuna bakılırsa o muhafızlar artık ölüydü.

Rae gözlerini hortlakların üstünde gezdirdi. "Yirmiden az saydım. Biri en sonunda kapıyı açacaktır. O zamana kadar hayatta kalmalıyız."

Kapıya doğru ilerlediler. Rae bir ok attı ve kızıl örgüleri açılıp sırtına dökülen Karine'e yaklaşan bir hortlağı vurdu. Kız, Rae'e iyi olduğunu gösteren bir hareket yapıp saçlarını kenara savurdu ve dövüşmeye devam etti. Kıvrık kılıcıyla Prenses'in etrafında dönerek kırmızı ve gümüş bulanıklıktan bir koruma halkası oluşturdu.

"*Lia...*"

Lia'nın solundan bir hortlak saldırdı. Rae vahşice atıldı, eldivenler doğru yere isabet etmişti. Hortlak sarsıldı ancak düşmedi.

"*Rahela!*"

Ses hortlaktan gelmemişti. Lia seslenmişti ama uyarısı biraz geç kalmıştı.

Hortlak kararmış dişlerini Rae'in kemiğine kadar sapladığında kolunda muazzam bir acı patlak verdi. Karanlık, uçuşan bir perde gibi titreşiyordu ancak Rae acıya katlanmayı öğrenmişti.

Lia'yı boştaki koluyla Emer'a doğru itti.

"Koru!"

Rae döndü ve hortlağa vurdu. Beceriksiz vuruşu zar zor isabet etmişti. Zaten dengesini kaybetmişken bir hortlak daha saldırdı ve Rae çenesini hâlâ kolundan çekmemiş hortlakla birlikle yuvarlandı. Düşüşünü yavaşlatamadı ve sertçe yere çakıldı. Rae sıkışmış ciğerleriyle nefes aldı ve çaresizliğin verdiği güçle ikinci hortlağa bir yumruk attı. Kafatasının parçalandığını ve yaratığın yere devrildiğini hissetti. Ölünün ağırlığı bacaklarını yere sabitlemişti.

İlk hortlağın dişlerinin yerini soğuk parmaklar almıştı; etleri yırtılıp aşınmıştı, o kadar ki eklem kemikleri ortadaydı. Ölü şey Rae'in vücudunda büyük, yapış yapış bir solucan gibi sürünmeye başladı.

İğrenç bir nefes Rae'in dudaklarından içeri süzüldü ve öpebilecek kadar yakınından fısıldadı. "*Rahela.*"

Duvarlara tırmanmaktan sivri pençelere dönüşen parmak kemikleri derisini iğne gibi deliyordu. Hortlağın gözlerinden gözyaşı gibi görünen kokuşmuş sıvılar sızıyordu. Rae ağzını kaparken o iğrenç damlalar yanağına düştü.

Gri bulutlara karşı bir sancak dalgalanıyordu. Mavi ipek üstündeki gümüş iplikten taç işlemesi parıldıyor, uzaklardaki güneş ışığı üzerine vuruyordu. Böyle bitemezdi, bir ölünün altında son sözleri çığlıkken olmazdı. Uzak bir ülkenin bayrağı altında yardıma muhtaç halde ölmek istemiyordu. Savaşarak ölmek istiyordu o.

Rae'in kulaklarındaki gök gürültüsünün yerini kıyafet yırtılma sesi aldı. Hortlağın pençeye dönmüş parmakları gevşedi.

Key'in kılıcı bedeni delip geçti, bıçağın ucu Rae'in korsesini sıyırmıştı. Key sancağı kapıp siperden aşağı atlamış, yere tam inmeden önce de hortlağa saplamıştı. Sancak yırtılmış, taç işlemesi Key'in ellerinde bez parçasına dönüşmüştü. Elinde buruşturduğu parçayı umursamazca bir kenara attı ve Rae'e uzandı.

"Kalbe bir şey saplamak da kafa uçurmak kadar işe yarıyor mu?" diye sordu Rae.

Key yardım ederek iki hortlağı da üstünden çekti. "Kalbe bir şey sapla, kafayı kopar ya da yanan bir okla ikisini de ateşe ver. Sarayda hayat çok heyecanlı."

Yerde Rae'in adlarını öğrenme zahmetine bile girmediği ölü kızlar vardı. Akan kanları ve parçalanmış etleri, çözülmüş kurdeleler gibi avlunun her tarafına saçılmıştı.

Rae bir dirseğine dayanarak doğruldu ve kustu.

Ağzını silerek yukarı baktığında Key'in kendisini izlediğini gördü. Lia'nın gözleri yaz göğü mavisiydi, Key'in gözleri ise güneşsiz bir göktü. Canı sıkkın olduğunda soğuk, koyu gri gözleri simsiyah oluyor, bulutlu bir havadan fırtınaya dönüşüyordu.

"Seni memnun etmedim mi?" diye sordu kuşkulu bir sesle.

Key'in neden böyle düşündüğü ya da arada güven tazelemeye çalıştığı alışılmadık anlardan ne anlam çıkarması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ettin. Seninle gurur duyuyorum, yardakçı."

Key onu başıyla onayladı ve kasten Rae'in önünde durdu. Bu sayede arkasında duvar, önünde de katil bir kalkanı olacaktı. Dizlerini göğsüne çekip başını öne eğdi, savaş şiddetlenirken kanlı yerde dertop oldu. Rae kendi kana susamış manyağı tarafından korunurken korkusu bir an olsun dinmişti.

Kambur sırtına nazikçe vurulduğunu hissetti. Bu bir el değildi.

"Sırtıma bıçakla mı vurdun!"

"Diğer elimle kılıç tutuyorum," diye açıkladı Key.

Rae yüzüne *burada kimse korkmuyor!* diye bağıran bir gülümseme yerleştirip başını kaldırdı. Gerçek görünebilirdi, gerçek hissettirebilirdi, hatta gerçek gibi kokabilirdi ancak değildi. Bu bir hikâyeydi ve onu yenebilirdi.

"Affedersin. Şu pisliğe bak. Meşhur Kana Bulanmış Güzellik, ecel teri dökmüş. Bekle, gerçek leydilerin terlememesi gerekir. Yorgunluk parıltısı saçıyorum diyelim."

Gerçek bir leydinin gerçek bir insan olmasına izin verilmiyordu.

Key alelade bir hareketle hortlak bıçaklarken sordu: "Kadınlar terlediğinde buna ter denmiyorsa, kustuklarında ne deniyor?"

"Kimse henüz buna zarif bir kelime bulamadı."

Kadın kahramanlar hiç uğraşmadan daima güzel görünebilirlerdi ancak Rae, günlerini soğuk bir banyo zeminine uzanıp kafası klozetin içinde safra kusarak geçirmişti. Yıllarını tüysüz, çığlık atan bir hayvan gibi acı içinde kıvranarak geçirmişti. İğrenç bir solucana dönüşmüş bir kadındı o. Kadın kahramanların başına böyle bir şey gelmezdi. Sadece kötüler solar ve iki büklüm olurdu, kader onların içlerindeki kötülüğü dış görünüşlerine yansıtırdı. Çektiğiniz acı çirkinse, hikâyelere göre bunu hak etmişsiniz demekti.

Key yeleğinin içine uzandı ve kabartmalı gümüş bir matara çıkardı. "Al."

Rae şişeyi kafasına dikti ve boğazı yanınca öksürdü. Keskin bir tat ağzıyla birlikte burun deliklerini de doldurmuştu. Oh be. "Güzel matara."

"Siperdeki bir cesetten yağmaladım."

"Elbette öyle yaptın."

Kendini birden ayakta bulunca elinin tutulduğunu fark etti. Key, Rae'i kendisine çekti ve dizlerinin üstüne çöküp ağzını Rae'in kolunun iç tarafındaki yaranın üstüne kapattı. Rae onun başının üstüne bakıyordu. Key'in siyah bukleleri asilik noktasını geçmiş, adaletsiz yönetime karşı isyana kalkmıştı. Ağzı sıcaktı.

Kemoterapi, hastalığınız sizi öldürmeden önce hastalığınızı öldürmeyi amaçlayan bir zehirdi. Zehir damarlarınızdan enjekte edildiğinde kanınız buzluktan çıkıyormuş gibi üşürdünüz. Buz gibi kan vücudunuzda yavaşça ilerler ve bütün sisteminize yayılırdı. Daha önce kimse Rae'i zehirden kurtarmaya çalışmamıştı. İçten içe birinin bunu yapmasını istediğinin farkında değildi.

Key başını kaldırdığında ağzının sıcaklığını özledi.

"Beni kurtardığın için teşekkürler," dedi Rae acemice.

Key zehri kanın kayganlaştırdığı kaldırım taşlarına tükürüp sırıttı, beyaz dişleri kanla boyanmıştı. "Benim için bir zevkti."

"Çok tuhafsın." Rae hafifçe Key'in başını okşadı. "Beğendim falan ama yine de vay canına."

Kısa bir süreliğine hareketinin küçümseyici olduğundan endişelendi ancak Key başını Rae'in eline doğru eğdi ve şiddetli savaşa rağmen dizlerinin üstünde kalmaya devam etti, yani bozulmamış olmalıydı. Rae, Key'in vahşi saçlarını tekrar karıştırdı ve ona yeni bir tarz yarattı. Kirpiklerinin kısa gölgesi gözlerini saklıyordu. Keyif dolu gülümsemesi yerini zevke bırakmıştı.

"Aslında yaradan zehir emmenin işe yaramadığını okumuştum. Zehir, emme işleminin etki edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde

sisteme yayılıyormuş." Rae aklına gelen fikirle duraksadı. "Burada işe yarıyor mu?"

"Hortlak ısırıklarında mı? Daha önce de yapmıştım. Yeterince hızlı olursan işe yarıyor."

Rae çoğu insanın Key'in havai tonunu fazlasıyla rahatsız edici bulacağından şüpheleniyordu. Ama onu rahatlatıyordu. Key hiçbir şeyi ciddiye almıyordu.

"Etkileyici. Peki insanlar kalbi kırıldığı için ölür mü?"

"İnsanlar hortlaklar onları yediğinde ölür. Odaklanın, leydim."

Key ayağa kalkarken botundan çıkardığı bıçağı ona uzattı. Başka bir hortlak, kabzasına kadar gözüne saplanan bıçakla yere yığıldı.

"Bana alaycı bir tonla 'leydim' demeyi kes."

"Elimdeki tek ses tonu bu. Başka bir şekilde seslenmemi ister misiniz?"

"Patron," dedi Rae karalılıkla. "Üstünde kaç bıçak var?"

"Hem karmaşık matematik işlemleri yapıp hem de hortlak öldüremem."

Kulağa çok fazla bıçağı var gibi gelmişti. Öte yandan, belki de toplumsal açıdan uygun bıçak sayısı duruma göre değişiyordu.

Key elinde yeni bir bıçakla döndü ama metal taşa düşüp takırdadı. Rae, Key'i tanıdığı birkaç gün boyunca onun tek bir sakarlık dahi yaptığını görmemişti. O endişeyle bakarken, Key'in altın rengi teni soldu ve gözleriyle aynı kül rengine büründü.

Rae, Key'i sıfır taşından çekti ve durumu anlamaya çalışırken bir hortlağa ok attı. Key büyülü müydü? Rae pek çok esrarengiz orijin hikâyesi hatırlıyordu ancak Key'inkinin hangisi olduğundan emin değildi. Belki de evlilikdışı doğmuş bir Valerius'tu. Rae'in hatırladığına göre etrafta bir tane Valerius piçi vardı. O hikâyeyle ilgili hatırladığı tek şey sonunun iyi bitmediğiydi.

Rae başka bir oka uzandı. Key önündeydi ve yüzünün rengi yerine gelmişti. Oku kanlı dudaklarıyla hafifçe öpüp Rae'in ellerine bıraktı, eldiveninin çatlak derisi avcunu okşamıştı.

"Beni kurtardığın için teşekkürler, patron."

Rae'in sahte gülücükler saçmasına gerek yoktu. Key'le birlikteyken gerçek gülümsemeler kolayca yüzünde beliriyordu. "Benim için bir zevkti."

Avlunun diğer tarafında Emer ve Lia'nın bir köşeye sıkıştığını gördü. Emer, Lia'yı arkasına almıştı. Bir hortlak sürüsüne karşı savaşıyordu.

"Hey, Emer harika gidiyor." Key tanıdık bir yüz gördüğüne sevinmiş gibiydi. "Yetmeyecek ama."

"Onları kurtarmamız gerek!"

Key bu öneriyi değerlendirdi ve başını iki yana salladı. "Hayır. Çok fazla hortlak var. Maalesef her zaman yasları tutulacak ve asla unutulmayacaklar. Hadi, seni duvarların üstünden geçireyim."

Kobra'nın yardımının bedeli Lia'nın daha da erken ölmesi değil, hikâyenin rayına oturtulmasıydı. Rae, "O kadın kahraman hikâye için hayati önem taşıyor," diye bağıramazdı. Belki Key'e kaderinde Lia'ya âşık olmak olduğunu söylemeliydi. Rae onun neşeli ve ahlaktan yoksun ifadesini inceleyerek bunu nasıl karşılayacağını merak etti.

"*Lia...*" diye mırıldandı üç hortlak koro halinde.

Lia çığlık attı, Rae'in ondan duyduğu hoş olmayan ilk sesti. Yüksek perdeden, korku dolu ve zayıftı.

"O benim kardeşim!" diye bağırdı Rae. "Key, *lütfen.*"

İleri atıldı. Key onun dirseğini eldiveninin üstünden kavradı.

"Haberin olsun, bu çok aptalca."

Key bir güç patlaması yaşadı. Başka hiçbir kelime nasıl olup da iki hortlağın kafasının üstünden havaya sıçradığını ve tek hareketle bir bıçağını fırlatırken diğerini çıkardığını açıklayamazdı. Çömelerek yere indi ve doğrulmadan önce iki tanesini daha öldürdü. Nane yeşili, organtin kumaşından bir elbise giyen bir kız yanından koşarken Rae'i itti. Rae dengesini sağlamadan önce hafifçe sendeledi. Key kızı saçlarından yakalayıp buklelerini ve kurdelelerini yumruğuna doladı. Kız biraz acı, biraz da dehşet dolu ince bir çığlık attı. "Cauldron Kötüsü."

Key genç kızı saçlarından tutarak bir canavarın yoluna savurdu. "Ta kendisi."

İki hortlağı daha katlettikten sonra taşın üstündeki beyin ve kanın kayganlığından faydalanarak geriye kayıp kurbanına odaklanmış son hortlağı da bıçakladı.

Bıçak ve kan kargaşası kısa sürmüştü. Sanki hortlaklar bile tereddüt ediyor ve geri çekiliyordu, pörsümüş ağızları nasıl merhamet dileneceklerini hatırlamaya çalışıyormuş gibi "*mah mah mah*" sesleri çıkarıyordu.

Key kibarca elini Rae'e uzattı. Avucundaki deride kan birikmişti.

"O eldivenleri çıkarmak isteyebilirsin."

"Asla çıkarmam," dedi Key dalgınca.

Rae köşedeki Emer'la Lia'ya koştu.

"Lia'yı koruduğun için teşekkür ederim," dedi her zamanki gibi tek kaşım kaldırmış Emer'a. Başıyla Vasilisa ve yorulmak bilmeyen muhafızını işaret etti. "Hadi, Prenses'in yanına gidelim."

Engerekler Vasilisa'ya doğru ilerledi, başı Rae çekiyordu.

Lia'nın zayıf ve yumuşak çığlığını duyduğunda gözlerini kadın kahramandan ayırmaması gerektiğini fark etti. Rae dönerken kalbi sıkıştı. Bir hortlak Lia'ya doğru zıpladı ve Lia yerde kayıp kan gölüne düştü.

Kadın kahramanlar her zaman sevimli görünen sakarlardı.

Kimse onu kurtaracak kadar hızlı hareket edemezdi. Havayı hızla yarıp minik bir rüzgâr yaratan Key hariç. Key'in siyah, Lia'nın altın saçları esintide birbirine dolandı. Başını, çaresiz güzelliğin üstüne eğip bıçağını hortlağın kalbine fırlattı. Lia başını Key'in göğsüne yaslamıştı ve kurtarılmaya değer ışıltılı bir hazine gibi görünüyordu. Yüzü inci gibiydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı iki kardeş aynı anda. Rae, Key'in onu duyduğundan emin değildi.

Sırıtmayı kesmişti ve bu Key için büyük bir şeydi. Rae kendi dudaklarındaki rahatlama gülümsemesinin deniz köpüğü gibi eridiğini hissetti.

Hikâyenin nasıl ilerleyeceğini biliyordu. Güve aleve uçacak, pusula kuzeyi gösterecek, kedi tüyleri pahalı bir kazağa yapışacaktı. Bazı kızlar sevilmek için doğmuştu.

Ancak Key bir saray muhafızıydı ve hiç şansı yoktu. En azından romantizm konusunda çünkü Lia o kadar saftı ki kimseye ilgi göstermiyordu. Fazladan bir sayfada daha bulunmak için bile. Esas kahramana âşık yan karakter olmak zordu.

En yakın arkadaşı ve eski erkek arkadaşının yatağının başucunda el ele tutuştuklarını hatırladı. Sanki Rae çoktan ölmüş gibi ona değil de birbirlerine bakıyorlardı. Âdeta birbirleri için yaratıldıklarını söylüyorlardı. Rae'in arkadaşları tarafsız olmak istediklerini söylemişlerdi, bu da Rae'in incinmesi konusunda tarafsız kaldıkları anlamına geliyordu. Rae arkadaşlarının beraber eğlenebilecekleri, yani yaşamaya devam edecek arkadaşlarının tarafında olmak istemelerini doğal bulmuştu. Amigo takımından bir kız Rae'in bu kadar kızmamasını söylemişti, sanki kızgınlığı ona yapılan bir hatanın sonucu değil de bir günahtı. Görünüşe göre, öfke Rae'i ona haksızlık edenlerden daha suçlu konumuna düşürüyordu. Alice haklıydı: Kostümler Rae'i kandırmıştı. Onlara inanmıştı çünkü aynı üniformayı giyiyorlardı ve aynı takımdalardı.

"Kırıcı şeyler söyledin," demişti arkadaşı hüzünle ancak Rae'in öncesinde kırıldığını umursamamıştı. "Biraz bencil davranırken onların nasıl hissettiğini bir düşün."

"O zaman sanırım bencil bir sürtük olarak öleceğim," diye cevap vermişti Rae.

Herkes kazananların yanında olmak isterdi. Kurban hatalıysa kimse onu savunmak zorunda değildi. Kimse aynı belanın onlara da bulaşacağından korkmak zorunda değildi. Eğer kurban kötü kaderini hak ediyorsa çekecekti.

Böylece Rae herkese bir iyilik yapacak ve o kaderi hak edecekti.

Sanki birisi yarasının üzerine bastırıyormuş hissini görmezden geldi. Diğer karakterler sadece büyük bir aşk hikâyesindeki bir makinenin parçalarıydı.

Key, Lia'yı yere bıraktı.

"*Hey!*" diye acıyla bağırdı Lia.

"Savaşmak için ellerim lazım," dedi Key. "Yürümeyi öğren."

Emer, Lia'nın kalkmasına yardım etti. Lia her nasılsa kan birikintisine düşmekten kurtulmuştu. Mükemmel yüz hatlarında yalnızca birkaç çekici leke belirmişti. Rae, Lia ve Key'in didişmeli bir aşk yaşayacaklarını düşünüyordu. Rae için sorun yoktu, bu daha az yanıp tutuşmak anlamına geliyordu. Karakterler yanıp tutuşurlarken işe yaramazlardı.

Parmaklıklı kapıların dışından borazanlar çaldı.

"Kral!" Leydi Hortensia'nın bir zamanlar cırtlak çıkan sesi zayıflamıştı ancak neşeyle çınlıyordu.

Horatia eldivenli yumruklarını havaya kaldırmış, düşen kız kardeşini koruyordu. Prenses, korumasının oluşturduğu ölüm çemberinin içinde güvendeydi. Hortlaklar etraflarını sarmış, adlarını söylüyordu ancak Kral yakında burada olacaktı.

İmparator çok yakınlarındaydı. Rae'in kanı kehanetle kaynıyordu. *O geliyor.*

Kızıl saçlı Karine sırıttı. "Ah, yakışıklı Majesteleri. Güzel haber."

"Kral'ın hanımlar kulesi bitiyor hortlaklar kulesi başlıyor," diye mırıldandı Vasilisa. "Belki de evde kalıp kontla evlenmeliydim."

Rae şaşırmıştı ancak elbette bir prensesin birden fazla seçeneği olacaktı. Belki de iyi seçenekleri yoktu. "Kont yaşlı ve çirkin mi?"

"Hayır!" diye cevapladı Karine. "Harika biri."

Rae söz konusu kontun ileride önemli olup olmayacağını merak etti.

Prenses silahlanmıştı. Kırık barikatlardan kurtardığı bir tahta parçasını salladı. "Kont sadece savaşlarla ve genelevlerle ilgileniyor. Bu Kral'ın farklı olacağını ummuştum."

Prenses bir kahraman bulmayı beklemişti, Rae aynı duyguları paylaştıklarını içini acıtan bir hisle fark etti. Aradığını bulmuştu aslında ama yalnızca kadın kahramansanız arayışınız iyi sonuçlanırdı.

Karine, Vasilisa'yı azarladı. "Kral görmeden ve seni koruyamadığımı düşünmeden önce şu elindekini sakla. Ailem rezil olacak!"

"Evet, bugün beni fazlasıyla rezil ettin," diye alay etti Vasilisa. "O kadar fazla ki eve gittiğimizde, hayatının geri kalanında sana içki ısmarlayacağım."

Karine güldü. "Cimri olmayın, Majesteleri. Bugün yaptıklarımdan sonra sizin asil çocuklarınızın çocuklarıma içki ısmarlaması gerekir."

Birbirlerine gülümserlerken Karine'in daha güzel olması aralarında önemli değildi. Hiç önemli olmamıştı. Aday leydiler, Prenses'i kendisini yücelten bir aksesuar takmadığı için yargılarken Bilge Vasilisa kız kardeşiyle birlikte yürüyordu.

Devasa kapılar taş döşemede içeri doğru itilirken çıkan ahşap gıcırtısı duyuldu. Rae vekil kıyafetlerinin mavisinden oluşan bir arka planda, denize karşı beliren bir gölge gibi koyu kalan kraliyet siyahı giysilere göz attı.

Sevincini paylaşmak için döndüğünde Key'in çektiği kılıcını görünce donakaldı. Elini onun bileğine vurdu. Kılıç, Key'in gevşek ellerinden düştü.

Key bir kırbaç darbesi kadar hızla Rae'in üzerine atılıp onu duvara yasladı. "Ne *yapıyorsun*?"

Rae elini telaşla açık kapılara doğru salladı. Kral Octavian ve beraberindekiler eşikte durdular. Başvekil şaşkınlıkla bakakalmıştı. Son Umut kalabalığın arkasında belirdi. Ve Octavian'ın yanındaki, kraliyet huzurunda izinsiz silah çeken herkesi öldürmeye yeminli muhafız arbaletini Prenses'in muhafızına doğrulttu.

"Dikkat et!" diye bağırdı Rae.

Karine atılan oktan kurtulup kılıcını fırlattı. Ama muhafıza değil, aniden korumasız kalan prensesine atılan hortlağa.

Karine sadece bir anlığına savunmasız kalmıştı.

Ama o bir an çok uzundu. Bir hortlağın benek benek lekeli, büzülmüş pençesi göğsüne saplandı. Bıçak kadar keskin parmaklar kalbini

söktü. Kanlı bir yumru kirli zeminde yuvarlandı. Hortlak, Karine'in göğsüne soktuğu eliyle cesedi havaya kaldırdı.

"*Karine!*" dedi kulak tırmalayan ölü ses zaferle.

Vasilisa'nın çığlıkları hortlağın sesini bastırdı. "Karine!"

Hikâye bir kez daha fazlasıyla yanlış ilerlemişti. Karine hayatta kalmalı ve Buz Kraliçesi'nin tahtının yanında durmalıydı. Kraliçesinin her çağrısına koşan alev saçlı muhafızdı o.

Prensesi sesleniyordu ancak o cevap vermiyordu. Karine'in alev alev başı sarktı, uzuvları gevşekçe sallanmaya başladı. Artık insan değil, etten yırtık bir kuklaydı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kobra ve Kral

Prenses Vasilisa ve Kral Octavianus baloda tanışmışlardı. Saray pırıl pırıl, genç Kral görkemliydi, Prenses ise bu karşılamaya layık olmadığını düşünmüştü. Fısıltıları duyan Vasilisa'nın kalbi neredeyse duracaktı. Gemisinin de yolda gelirken durmuş olmasını diledi.

Octavian görevinin farkındaydı. Vasilisa'nın aday leydi ve dans partneri olduğunu duyurdu.

Vasilisa ona ilk görüşte âşık olmuş ve onu sonsuza kadar sevmişti.

Demir Çağı, ANONİM

Avlu kapısındaki parmaklılar ilk başta onu endişelendirmemişti. Eyam'da kapılar birçok nedenden ötürü kapatılabilirdi. Parmaklıklar kayarak açılırken Marius kendisini başka bir sosyal etkinliğe hazırladı. Düzenli aralıklarla dizilmiş okçuluk hedeflerinin tepesinde, karlı zirvelerin üzerinde gümüş bir taç olan kraliyet arması mavi sancaklarda dalgalanıyordu.

Gerçek, beklentilerini aynaya atılan bir yumruk gibi paramparça etti.

Avlu hortlaklarla ve etrafa saçılmış cesetlerle doluydu. Hedef tahtaları denizin dibini boylayan diğer yıkıntıların arasına katılacaktı.

Döşeme taşları kan, kir ve hortlaklardan damlayan sıvılardan oluşan kalın macunla kaplanmıştı. Yabancı prenses kör bir alet kullanıyordu ve bir hizmetçi, önlüğünün altına bıçak saklamıştı. Vandalın biri kraliyet sancağını yırtmıştı, parçalar kimsesiz bir hayalet gibi perişan halde dalgalanıyordu. Pembe elbisesine kan sıçramış bir sarışın, yavrusunu koruyan kaplan gibi başka bir sarışının üstüne kapaklanmıştı. Marius'un Kralının bakışları aralarındaki en kötü manzaraya çevrilmişti: Soğuk kalpli, hain Kana Bulanmış Güzellik, birden Kan Revan İçindeki Güzellik olmuştu. Leydi Rahela'nın kolları dirseklerine kadar kaygan kanla kaplanmıştı. Sadece eteğinin uçları kırmızı olan elbisesinde şimdi kar beyazından en ufak bir iz bile kalmamıştı.

Gergin tablo, hortlakların arasına atlayıp kızlarına doğru ilerleyen General Nemeth'in kükremesiyle bozuldu. Kızlarına sesleniyor ve ailesinin savaş narasını atarak çift ağızlı baltasını sallıyordu. Muhafızları komutansız, Kral'ı da korumasız bırakmıştı.

Marius saray mensuplarının arasından onlar mısır, kendisi de tırpanmış gibi geçerek elini Octavianus'un omuzlarına koydu. "Giremezsiniz!"

"Doğru söylüyor, efendim," diyerek hak verdi başvekil, gözleri yeğenini arıyordu. "Vârisiniz yok. Krallığınızı düşünün."

Birisinin liderlik etmesi gerekiyordu. Marius adamlarının orada olmasını istemişti ancak Octavian, Marius'un bizzat eğittiği birliğinin aşırı disiplinli oyunbozanlar olduğunu söyleyerek reddetmişti.

"Yüzbaşı Diarmat'a haber gönderin." Marius iki muhafıza işaret etti. "Burada kalın ve Kral'ı koruyun. Geri kalanlar, beni takip edin. Hortlaklar duvardan atlıyor. Önlerini keselim."

Cevap beklemedi. Kimse de itiraz etmedi. Botunu kapının parmaklığına dayadı, başının üstündeki sancağı tuttuğu gibi siperlere çıktı. Muhafızlar pek de mantıklı olmayan bir hareketle duvara gömülü, ölülerle dolu dar basamakları çıktı. Marius onlar gelene kadar iki hortlak öldürmüştü bile.

Muhafızların çoğu Valerius'u takip etmeleri, ondan korkmaları ve asla sorgulamamaları gerektiğini bilirdi. Ancak her zaman yeni bir acemi olurdu. Marius'un yanında duruyordu, ay kadar solgundu ve korkmuştu. Muhafız gözlerini siperleri çevreleyen yırtıcı canavarlara dikmişti.

"Lordum, hiçbir yolu yok..."

Marius vadiden esen sıcak rüzgârda saçını geriye savurdu, duvarlarda işe yarar bir şey aradı ve korkuluğun etrafına sarılmış sağlam bir zincir gördü. Çelik zinciri çekip taştan kopardı. Çekerken zincire bağlı bir ağırlık hissetti ancak bunun ne olduğunu o an için bilmiyordu ve umurunda da değildi. Marius'un bu uzun çeliğe ihtiyacı vardı. Yaptığı büyük metal kırbacı savururken zincirin halkaları koluna dolandı. Zincir hedefini buldu, Marius dört hortlağı savurarak geldikleri uçuruma geri fırlattı. Kanı, ailesinin savaş narasıyla kükrüyordu. *Elimde ölüm, kalbimde onur, Valerius!*

Beş hortlak daha ölmüş ve yol açılmıştı.

"Asker?" Marius başının soğukkanlı bir hareketiyle işaret verdi. "Yol olmadığında o yolu ben yaratırım."

Acemi asker, Marius'a ölümcül bir buket uzatır gibi hem kılıcını hem de mızrağını sundu.

"Silaha dokunamam. Yemin ettim."

Bıçak yok, sevgili yok, ellerimde tek bir kan damlası yok. Ben kelimelerle kaplı sayfalar için yaratıldım. Ben tanrıça için yaratıldım. Bu sözler Fildişi Kulesi'nin yeminiydi. Böyle yeminler bir Valerius için doğal değildi.

Marius bu acemi askerin onun savaştaki becerilerinden etkilenip kendisini hayranlığı korkuya dönüşene kadar takip etmeyeceğini umuyordu. Yoksa bu çok utanç verici olacaktı.

Altlarındaki General Nemeth kızlarına ulaşmıştı. Leydi Hortensia'yı göğsüne bastırmak için baltasını bıraktı. Kızı açıkça ağır yaralıydı. Yeni prenses dizlerinin üzerine çökmüş, ölü yığınının içinde birini tutuyordu.

Leydi Rahela bir grup kötüyle çevrelenmiş, zarar görmemişti.

"Arbaletliler," diye emretti Marius. "Generali koruyun."

Marius avludaki katliamı inceledi. Hortlaklar kontrolsüzce dolanıyordu. Kimse bu kanlı eşiği geçmeye cesaret edemezdi.

Kobra hariç. Lord Popenjoy kraliyet heyetinin yanından geçti, krem rengi herigaut'unun altın süslemeleri arkasından ışıldayan kanatlar gibi uçuşuyordu. Krallığın hükümdarını umursamazca kenara itti.

"Popenjoy!" Octavian'ın sesinde öfkeyle karışık bir şaşkınlık vardı. "Bana söyleyecek bir şeyin mi var?"

Kobra durmadı. "Çekil."

Kobra savaşamazdı, buradan canlı çıkma gibi bir umudu yoktu ama yine de Hava ve Zarafet Sarayı'nın savaş alanına dönen avlusuna doğru ilerledi.

Bir hortlak öne atıldı; gevşek, kanla ıslak ağzı bir isim arıyordu. Kobra keskin bir dönüşle kaçtı ve vücudu ikiye katlamış gibi görünecek kadar geriye eğilerek yaratığın elinden kurtuldu. Saldırıyı bir dansa çevirmişti. Hortlağın sadece kemik kalacak kadar derisi çürümüş siyah ellerini yakalayıp duvarda eskiden bir sancağı tutan eğreti kazığın üzerine itti.

"Birbirimize isimlerimizle seslenecek kadar samimi değiliz," dedi hortlağa. Bakışları avluyu taradı ve Leydi Rahela'yı buldu.

Herigaut'u olmasaydı ona ulaşabilirdi. Çalılıkların arasında sessizce yatan bir hortlak Kobra'yı tuttu. Gri parmaklar altın rengi eteğine kapandı, Kobra yakalanmıştı.

Marius hâlâ duvarda asılı duran başka bir sancağı kaptı, direğini taşa çarparak kırdı ve kırık parçayı bir cirit gibi fırlattı. Hortlak titredi ve ölü bedeni gerildi, tahtaya raptiyeyle tutturulmuş bir kelebek gibi görünüyordu.

"Kobra!" diye kükredi Marius ve korkmuş bir at gibi fırladı. Çok öfkeliydi. "*Çık* oradan!"

"Kendi işinize bakın, lordum."

Kobra ne Marius'a ne de kendisini neredeyse öldürecek hortlağa bakmıştı. Rahela'ya doğru aceleyle koştu ve onu kollarının arasına almak için uzandı. Rahela'nın muhafızı onun üzerine atılmaya hazırlandı ve Rahela da kanlı zırh eldivenini savurunca Kobra geri çekildi.

Kayıp tanrılara şükürler olsun ki, kadın alçakgönüllülük kavramını tamamen yitirmemişti.

"Özür dilerim," dedi Kobra sanki bir beyefendiymiş gibi.

"Üstüm başım kan içinde," diye burnunu kırıştırarak açıkladı Rahela.

Kobra'nın sesi nazikti. "Sorun değil. Eğer sen iyiysen."

Rahela başını sallayarak onayladı ve Kobra'nın onu kendisine çekmesine izin verdi, altın kollar çıplak omuzlarına sarıldı. Marius tanrılara sunduğu şükürleri geri aldı.

"Tanrım, onlar evli mi?" diye fısıldadı Marius'un dirseğinin yanında dolanan acemi asker.

"*Evli* değiller, *delirmiş kahpeler*," diye tersledi Marius.

Acemi askerin şaşkın bakışları kendisine döndü. Marius bunu yüksek sesle söylemek istememişti. Yersiz bir güçle hortlağın kolunu kopardı ve yaratığı göğsünden tekmeleyip vadiden aşağı yolladı.

"*Marius*," diye tısladı başka bir ölü sesi.

Ölü ellerini uzatmış, ağzını kocaman açmıştı. Acemi asker, ölü yaklaştıkça Marius'un arkasına sindi. Marius öfkesini serbest bıraktı. Zihni yeniden berraklaştığında yüzünde kan vardı ve savaş alanında hiç hortlak kalmamıştı. Acemi asker dehşetle Marius'tan uzaklaştı.

Aşağıdan uygun adım yürüyüş ve kılıçların çarpışma sesleri geliyordu, hortlaklarla savaşırken bile saflarını bozmuyorlardı. Yüzbaşı Diarmat ve adamları gelmişti.

Hizmetli statüsündeki birinin yüzbaşı olması alışılmadıktı ancak Marius talim alanındaki kararlılığını görmüş ve "Sadık mısın?" diye sormuştu. Diarmat, "Ölene kadar, lordum," diye cevaplamıştı. Marius, Diarmat'ın birliğindeki her bir adamı özenle seçmişti. Kral'a karşı hiçbir tehdit arz etmiyorlardı.

Kobra güvendeydi. Rahela'nın muhafızı ve gariptir ki hizmetçisi beraber oluşturdukları engerek yuvalarını koruyordu. Diarmat'ın adamlarının hortlaklarla işi bittiğinde avluya sakinlik çökmüştü.

Kobra'nın kar ve alev leydisine sarılmaya devam etmesi için hiçbir sebep yoktu. Leydi Rahela saçını boynunu açık bırakacak şekilde toplayarak tüyler ürpertici bir skandala sebep olmaya karar vermişti. Kobra, Rahela kulağına fısıldarken şüphesiz ensesinin tamamını görebiliyordu. Marius dediklerini duyabilmek için dikkat kesildi.

"Senin versiyonunda da böyle mi olmuştu?"

"İnan bana, kana susamış hortlakların tuzağına düşeceğimi bilsem asla kadınlar okçuluk turnuvasına gelmezdim!"

Marius ne hakkında konuştuklarını bilmiyordu ancak sarılmaların savaş alanına yakışmadığını biliyordu. Leydi Rahela'nın muhafızı Kobra'ya kin dolu bir bakış attı. Marius, acınası gruplarından birinin edepten haberdar olmasına sevindi, gerçi bu kişinin alt sınıf bir haydut olmasına şaşırmıştı. Kobra'nın gözleri kaosu didik didik arıyordu, belli ki Marius'un göremediği bir şey gözlemliyordu.

Marius, Diarmat'ın adamlarına ölüleri toplamasını emretti ve korkuluğa gidip düşen askerleri inceledi.

Kısa bir süre sonra siperlerden bağırdı: "Biri cesetleri *yağmalamış*!"

Rahela'nın hain muhafızı, petrol siyahı başını yana eğip gözlerini saf bir şaşkınlıkla fal taşı gibi açtı. "İnanamıyorum! Kim benim ölmüş yoldaşlarıma böyle bir şey yapabilir?"

Islık çalmaya başladı. Marius, Key'in yüzündeki alaycı ifadeyi güçlü bir darbeyle silmek istedi.

Avlunun dışından bir kadın çığlığı duyuldu.

Marius ilk önce hortlakların sarayın her tarafına yayıldıklarını düşündü. Siperlerin kenarına sıçradı ve mazgallara takılmadan Hava ve Zarafet Sarayı'na bakan surlarının sonuna ulaşana kadar koştu.

Avlunun ötesinde, çiçekli çalılıkları ve yüksek altın surlarla çevrili dolambaçlı yolları olan bir bahçe uzanıyordu. Bir duvara basamaklar

yerleştirilmişti. Bu basamakları çıkıp o duvarın geniş kenarında durursanız doğrudan uçurumu görebilirdiniz.

Prenses Vasilisa surun en tepesinde saray muhafızlarından kurtulmak için çırpınıyordu.

"Durun!" diye feryat etti Vasilisa. "*Size emrediyorum!*"

İki muhafız vadinin tepesindeki duvarın kenarında dikiliyordu, aralarında bezle sarılmış bir yığın tutuyorlardı. Bezin arasından kızıl bir saç örgüsü sıyrılıp dışarı çıkmıştı; ateşböceği kadar küçük ama göz alan bir renk parıltısı. Muhafızlar bezle sarılı bedeni kenardan attılar. Marius uçurumun sivri kayalıklarına çarpan etin sesini duyunca irkildi. Aşağıdaki derinlikten aç bir uğultu yükseldi.

Uğultu, çok aşağılardaki binlerce aç ölünün koyuverdiği bir kükremeydi.

Kral'ın huzurunda silah çekmenin cezası vadiye atılmaktı. Canlı ya da ölü. Yargı böyleydi.

Yabancı prenses bunu bilmiyordu. Aniden düşen ceset gibi sessizliğe gömüldü. Marius eliyle emir verdi. Muhafızlar çırpınan bir kadını zaptetmeye çalıştıklarını değil, bir prensesi kabaca tuttuklarını fark ederek onu serbest bıraktılar.

Prenses Vasilisa basamaklardan indi, çiçeklerin arasındaki dolambaçlı yoldan hızla ilerleyerek Kral'ın asil yüzüne bir tokat attı.

Sabah gezisine çıkmışlar gibi yavaşça kan gölüne dönmüş avludan çıkan Kobra ve yeni arkadaşları bile irkildi.

"Ah, kahretsin," dedi Kobra alçak sesle.

Octavian'ın yanağındaki kırmızı tokat izi paha biçilemez bir vazodaki tek bir kusur gibi görünüyordu. "Bu ne cüret," dedi Majesteleri yavaşça.

Prenses kötü bir hata yapmıştı. Octavian, gururunun incinmesi dışında her şeyi affedebilirdi.

Ama Prenses hata yapmaktan vazgeçmiyordu.

"Bu ne cüret mi? Karine senin tebaandan değildi ve benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Beni korumak için hayatını tehlikeye attı. Şimdi cesedini gömmek için eve götüremiyorum bile. Onu sokaktaki bir çöp parçası gibi attın!"

Octavian'ın yakışıklı yüzü öfkeyle kasıldı. "Bana el kaldırdın. Bu saygısızlıktır."

Genç vekiller onaylarını mırıldandılar. Sesleri, Marius'a aç ölülerin kükremesini anımsattı. Başvekil Pio keskin ve uyaran bir tonda öksürdü.

"Prenses'in Tagar'dan gelen değerli büyükelçimiz olduğunu hatırlatmak isterim!"

Birkaç gün önce kabine toplantısında yaşlı vekiller, Prenses Vasilisa'nın güzel olmadığına dair gelen raporlara rağmen aday leydilerin arasına alınması için ısrar etmişlerdi. Leydinin kardeşi zekâsı ve acımasızlığıyla ün salmış bir kraldı ve buz istilacıları Eyam'ın ordusundan çok daha kalabalıktı. Onlarla düşman değil, müttefik olmaları gerekiyordu.

Kobra'nın katılmadığı ilk kabine toplantısıydı bu. Görünüşe bakılırsa Leydi Rahela'yla baş başa vakit geçirmişti. Hizmetçiler kapalı kapılar ardından duydukları garip seslerin dedikodusunu yapıyordu.

Kobra şimdi de Kralını tersliyordu. "Diplomatik ilişki diye bir şey duymuş muydunuz?"

Octavian aldıramayacak kadar öfkeliydi. "Ülkemiz yüzyıllardır tek başına ayakta duruyor. Güçlerimiz bizi koruyor. Ben Kralım ve hiçbir hakareti kabul etmeyeceğim."

Marius küçükken aile lanetini kırabileceğini sanırdı. Ataları kontrolsüz katiller değildi. Generallerdi. Kıyı Sarayı'nda eğitim almaya tek bir amaçla gitmişti: Gelecekteki kralın, sevebileceği ve güvenebileceği biri olduğunu görmek.

İlk günlerinde Octavian, babasını hayal kırıklığına uğratma riskini almayıp surat asarak eğitim alanının duvarından ayrılmamıştı. Eğitimler Marius'a basit geliyordu ancak konuşmak zordu. Belki saçları

tilki ateşi renginde, tatlı dilli Lord Lucius olmasaydı asla arkadaş olamayacaklardı. Lucius her şeyi kolaylaştırırdı, konuşmayı bile. Marius, Octavianus'un yeşil gözlerinin onun kendisini gölgede bırakmak için değil de hizmet etmek için orada olduğunu anladığı andaki parıldamasını unutamıyordu. Sonrasında, üç kişilik cazibeli bir çember olmuşlardı. Marius eğitimleri bittiğinde kan yemini edecek ve Kralına itaat edeceğinin, etmezse de öleceğinin sözünü verecekti. Böylece öldürücü öfkesi dizginlenmiş olacaktı. Karanlık dürtülerinin aydınlık bir amacı olacaktı. O bir silahtı ve kendisini emin ellere teslim edecekti.

Marius hiçbir zaman eğitimini ya da yeminini tamamlamamıştı ancak Octavian'ı bundan çok daha iyi olduğunu bilecek kadar tanıyordu.

Marius, Octavian'ın kulağına alçak bir sesle konuştu: "Siz acıyla kıvranan bir kadının sözlerine kızmayacak kadar iyi ve bilge bir kralsınız."

Kral'ı ikna etme sanatında usta olan Lucius'tu ancak o ölmüştü. Marius, Kral'ın kendisini dinleyeceğinden emin değildi. Octavian ona dönüp gözlerini inceledi ve Marius'un inancını görünce ışık saçtı. Marius rahatlamıştı. Octavian'ın tek ihtiyacı ona inanan biriydi.

"Elbette haklısın, eski dostum."

Kral, öfkesi biraz dinmiş Prenses Vasilisa'ya yaklaştı. Prenses, Octavian'a bağırmak ya da tokat atmak yerine onu dikkatle izledi. Yaralı elini göğsüne bastırmıştı, Octavian bileğini kavradığında parmaklarını dudaklarına götürmesine müsaade etti.

"Prenses, özrümü kabul edin. Yeni gelenlerin geleneklerimizi bilemeyeceğini fark edemedim. Şu andan itibaren kendimi bizzat size eğitim vermeye adayacağım."

Kralının sesi kendinden emin ve güven vericiydi. Vasilisa'nın üzerindeki yeşil gözleri büyüleyiciydi, güneş ışığında parlayan iki zümrüt gibiydi. Octavian ve Lucius bir zamanlar kadınlara kur yapmak için yarışırdı. Marius ikisinin de başarısız olduğunu hiç görmemişti.

Prenses sırtını dik tutmaya zorladı. Cazibesi yoktu ama eğitimi vardı. "Statüme uymayan bir şekilde davrandığım için özrümü kabul edin."

Octavian başıyla onayladı. "Sorun çözüldü diyelim."

Prenses Vasilisa da kısaca başını sallayarak onayladı ve Kral ile vekillere arkasını dönerek tek başına uzaklaştı.

Octavian dudak büktü. "Bilge Vasilisa mı? Bundan sonra ona Güzel Vasilisa diyeceğim."

Vekiller güldü. Marius'un mizah anlayışının olmadığı herkesçe bilinirdi, dolayısıyla gülmek zorunda değildi. Leydi Rahela'nın çetesi kenarda durmuş, soğuk bir tavırla önlerindeki sahneyi izliyor, katılımcıdan çok seyirci gibi görünüyorlardı.

"Octavian, Vasilisa'nın kalbini kazanmak için baloda çok çabalayacak," diye mırıldandı Rahela. "Yakışıklı olduğu için şanslı. Kadınlar İmparator'u her zaman ilgi çekici bulmuştur."

"Öyle diyorsan." Kobra'nın sesi ikna olmamış gibiydi. Rahela neden Octavian'ın Prenses'i etkilemesini istiyordu ki? Kurdukları entrikaya buz istilacıları dahil miydi?

Marius bilmiyordu. Octavian'ın gözlerini Kobra'nın Rahela'ya doladığı kollarında gezdirdiğini fark etti. Yıllardır Rahela'ya bu kadar ilgi göstermemişti.

Leydi Rahela akıllıca davranmıştı. Artık Kobra'yı pekâlâ planlarının dışında bırakabilirdi.

"Gel buraya," diye emretti Marius yumuşak bir ses tonuyla Kobra'ya. "Seninle konuşmak istiyorum."

Diğer şeylerin yanı sıra, özellikle de kendisini hortlaklara yem etmek isteği hakkında.

Kobra bir kaşını kaldırdı. "O zaman bir çıkmazdayız, Lord Marius. Ben sizinle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Bütün avlunun dikkati onların üzerinde toplandı. Kimse daha önce Kobra'nın Marius'la böyle konuştuğunu duymamıştı. Marius saray mensuplarına kendi işleriyle ilgilenmelerini söyleyen bir bakış attı.

Octavian, "Eğlenceyi başka bir yerde mi buldun?" diye sordu Kobra'ya, sesi bileme taşındaki bir bıçak kadar keskindi. "Saraydaki tüm

dedikodulara hâkim olduğunu sanırdım. Leydi Rahela'nın insanları umutsuzluğa ve utanca sürükleyen acımasız bir cadı olduğunu duymadın mı?"

Octavian, Marius'a duyduğu bağlılıktan dolayı böyle konuşmuştu ama Rahela'nın ailesinde yaşayan bir erkek olsaydı, bu sözlerin intikamını almak zorunda kalırdı. Marius irkildi.

Kobra göz kırptı. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

Rahela, Kral'ın hakaretini duymazdan geldi ve sırtı Marius'a dönük duran kumral kıza odaklandı. Kırık cam parçaları gibi ışıldayan bir gülümsemeyle, "Hayatınızı kurtardığıma göre onurunuza düzenlenen balonuza katılabilir miyim?" diye sordu.

Marius onu tanımasa, Rahela'nın Kral'a gösterdiği ilgisizliğini gerçek sanırdı.

"Beni koruyarak kazanmayı umduğun şey *bu* muydu?"

Kızın sesi sevimliydi. Marius bu sesi daha önce nerede duyduğunu merak etti.

"İnsanlar ölürken balolardan nasıl söz edersin?" diye devam etti güzel ses. "Bir de gülümsüyor musun?"

Rahela'nın sırıtışı, aniden tereddüde düşen bir güvenin kanatları gibi titredi.

Marius durumu gözden geçirdi. "Bir felaketi kendi yararınıza çevirmede çok hızlısınız, Leydi Rahela. Bu trajediden bir çıkarınız var gibi duruyor."

Kalabalıktan bir şüphe uğultusu yükseldi.

"Herkes kötü kalpli üvey kardeşi suçluyor," diye homurdandı Rahela. "Sırf çok suç işledim diye."

"O yapmış olamaz. Müstakbel İmprator dışında kimse hortlaklara hükmedemez," diye belirtti Kobra.

Bu da Kobra'nın deyimiyle Marius'un sahneyi almasına neden olmuştu. Siperdeki askerlere işaret etti ve attıkları zinciri yakaladı;

hortlaklarla savaşmak için yerinden kopardığı zincirdi bu. Marius zincirin ucundaki düzeneği duvarın üstünden çekti. Bir çınlamayla Kral'ın önündeki taşın üstüne düştü.

Marius'un keşfettiği şeyde demir parmaklıklar vardı. Zincir bir kafese bağlıydı. Kafesin içinde de tanınamayacak kadar paramparça olmuş bir insan cesedi vardı.

Marius herkesin duyabilmesi için sesini yükseltti. "Kimse hortlaklara hükmetmedi. Biri bu kafesi dehşet vadisine sarkıtmış ve vadiyi tırmanmaları için ölüleri yemlemiş. Biri onları kapıları kapalı avluya salmış!"

Suçlamasının ardından gelen tek ses çınlayan çeliğin yankısıydı.

Güzel sesli, sarı saçlı kadın Rahela'dan korkarak geri çekilirken tökezleyip düştü. Octavian, leydinin ayaklarını yerden kesti ve onu göğsüne bastırarak bir şövalyelik örneği sergiledi.

"Ah, peri masalı aşkı," diye mırıldandı Rahela. Cadaloz, yere düşen kızla dalga geçiyor gibi görünüyordu.

Muhafızı kıs kıs güldü. "İşe yaramazın teki."

"İşe yaramaz olmak istediğimi mi sanıyorsun?" Kızın fısıltısı, tek edilmiş bir çocuk kadar zayıf ve yalnızdı. "Başka ne seçeneğim var? Bütün tercih hakkım elimden alındı."

Acı dolu sesini duyan Marius sonunda onu tanıyabildi. Bu, Leydi Lia olmalıydı. Kadının güzel olduğunu ve Octavian'm ona âşık olduğunu duymuştu ancak şu an tek görebildiği, kenarları mavi süslemeli eteği ve dağılmış altın rengi saçlarıydı. Octavian onu korumak istercesine nazikçe kadının saçlarına dokundu.

Kobra, Marius'a bakarak yüzünü buruşturdu. "İnsanları yakalayamıyor musunuz? O kollarınız ne için var?"

Marius'un ruhu buz keserek bir öfke dikitine dönüştü. "Sarayda kadınları öldürmek için hortlakları kullanan bir katil var!"

Kobra gözlerini devirdi. "Ben de fark ettim. Başka birçok şey daha fark ettim. Sadece bir soruydu, lordum. Beni öldürmeyin."

Bir gün birisi Kobra'yı öldürecekti. Hayatta kalamayacak kadar sinir bozucuydu.

Başvekil Pio hortlakların tırmandığı kafese bakarak, "Suçlu ortada. Sadece tek bir adayı leydi rakiplerinin ölmesini istediğini kanıtladı," dedi.

Leydi Rahela'nın utanmazlığı bile bir düzine kınayıcı bakışın altında varlığını sürdüremiyor gibiydi. Kobra'nın onun omuzlarını tutan kolları kasıldı.

"Lia'yı *kurtardım*," diye mırıldandığında Rahela'nın sesi titredi.

"Baloya davet edilmek için yani," dedi Octavian. "Hepimiz seni duyduk."

Çaresiz bir güzeli kollarında tutan Octavian sırtını dikleştirip karşısındaki iki kötüye tepeden baktı, Marius'un her zaman olacağına inandığı kralın ta kendisi olmuştu. Kraliyet yargısıyla karşı karşıya kalan Rahela söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

Maalesef ki Kobra'nın her zaman söyleyecek bir şeyi oluyordu. Başını eğdi ve Rahela'nın kulağına fısıldadı.

Başvekil Pio, "Suçlamayı inkâr etmeyecek misiniz?" diye sordu.

"Kötülere kim inanır ki?" diye karşılık verdi Leydi Rahela. Kana bulanmış eteğini toplayıp meydanı Kobra'ya bıraktı.

Kobra kollarını kavuşturmuştu, başını saygıyla eğmek yerine Kralına ve sarayına umursamazca meydan okuyordu. Marius'un her zaman farkında olduğu şey birdenbire bütün saray için fark edilir oldu: Kobra, Kral'dan daha uzun boylu ve güçlü yapılıydı.

Bir keresinde Marius, Kobra'nın kıyafetlerinin silaha uzanmasına engel olacak gülünç derecedeki uzun kollarını eleştirmişti. "Ne işe yarıyorlar ki?" diye sormuş ve Kobra'dan cevabını almıştı: "Yanıltmaca." Uçarı kostümü göz boyamak için tasarlanmıştı. Maskesini istediği zaman düşürebilirdi.

Octavian, Kobra'nın meydan okuyan bakışları karşısında hayrete düştü. "Bakışlarınızı yere indirin, Lord Popenjoy. Yoksa sarayın korkağına, korkmaya değer bir neden vereceğim."

Dedikleri Kobra'yı eğlendirmiş gibi görünüyordu. "Biraz gücü olan da kendini Kafdağı'nda görüyor. Sizi hiç dikkate değer bulmadım, Majesteleri. Leydiyi rahat bırakın yoksa bütün dikkatimi üzerinize çekeceksiniz."

Octavian, "Bu bir tehdit mi?" diye hırladı.

Diarmat'ın birliği kılıçlarını çekerken toplu bir metal sesi yükseldi. Marius kafesi bir kenara itince metalin taşa sürtünme sesi duyuldu ve Kobra ile Kralının yanına yöneldi.

Popenjoy küçümseyerek sırıttı. "Benim gibi bir korkak mı tehdit edecek? Zor. Leydi Rahela'yla bir dostluğumuz var, dolayısıyla onun için endişeliyim. O da avluda kapana kısıldı. Kendisini öldürtecek bir komplo kuracağını söylemeniz inanılası gelmiyor sadece."

Octavian öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Rahela değilse kim o zaman?"

Kobra saraylıların kaygılı fısıltılarına, "Hepimiz bu soruyu kendimize sormalıyız," diye mırıldanarak karşılık verdi.

Ne demek istediği gayet açıktı. Herkes Rahela'dan şüphelenirse, hortlakları kadınların üstüne salan gerçek suçlu cezadan kaçacaktı. İsimsiz cani tekrar öldürmekte özgür olacaktı.

"Belki de *sen* yapmışsındır," dedi Octavian.

Marius, Kobra'yı dikkatleri Leydi Rahela'dan uzaklaştırıp kendi üstüne çekmeye çalıştığını görecek kadar iyi tanıyordu. Bu işin nasıl sonuçlanacağı belliydi. Marius'un seçilmiş lideri ve altı yıl boyunca dostum dediği hain, savaş alanında karşılaşan düşmanlar gibi yüz yüze geldiler.

Kobra şeytani, altın kahkahasından attı. "Belki de ben yapmışımdır."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kötü Kadın Mezara Yaklaşıyor

"Onurum, aday leydilere saygı göstermemi gerektiriyor."

Genç Kral'ın elleri, sanki bir büyüyle sabitlenmiş gibi kadının kıvrımlı kalçalarında duruyordu. Henüz genç bir kız olsa da vücudu olgun bir kadının vaadini taşıyordu. Rahela'nın korsesinin kırmızı kurdelesi yılan gibi çözülmüştü.

Kötülüğe kim karşı koyabilirdi ki?

Demir Çağı, ANONİM

ık elimden, korkunç leke! Hep kirli mi kalacak bu eller?* Kurumuş kan, tırnaklarının altından çıkmak bilmiyordu.

Rae rüşvetçi ve sığ bir kötü olarak desenli paravanın ardında, bakır küvetinde lüks banyosunun tadını çıkarıyordu. Bu akşam ılık su soluk pembeye dönmüştü. Majesteleri, Leydi Rahela'ya kendisine katılması için bir davet yolladığında kandan yeni kurtulmuştu.

Kötülere dinlenmek yoktu. Kötülere rahatlamak için banyo yapmak yoktu. Majestelerinin onu yine cinayetle suçlamak istediğine şüphe yoktu.

* William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, V Perde, 1. Sahne. (ç.n.)

Arkasında Key'le taht odasına girdiğinde içerisi boştu. Bekledikçe duvardaki meşalelerin ateşi ufukta alçalan güneş gibi zayıfladı. Altın rengi zemin griye dönmüştü.

Octavian sonunda hiddetle içeri girdi. "Neden buraya geldin?"

Rae gözlerini kırpıştırdı. "Kraliyet daveti yüzünden?"

"Davet yolladığımda daima odama gelirdin."

Ah. Demek ki Kral cinayet konusunu konuşmak istemiyordu.

Rae derin bir nefes aldı ki bu stratejik bir hataydı. Elbisesi, eteğinin kenarını süsleyen lal taşının ağırlığıyla hafifçe aşağı kaymıştı. Yakasındaki tüllü kumaş, teninin üzerine vuran gölgelerle flört ediyordu. Belki de başka bir şey giymeliydi ancak boğazlı bir elbise giyse bile Rahela'nın kıymetlileri farklı bir şekilde ortaya çıkacaktı. Mütevazı olmak için yaratılmamıştı.

Aslına bakılırsa, sorun mütevazılık değildi. Görünüşünü kendisi seçmemişti sonuçta.

Kral Octavian taçlı maskesini takmıyordu. Rahela'nın yanında durduğu için Kral ve tebaasından çok sıradan birer erkek ve kadın gibi görünüyorlardı. Gözleri bol güneş görmüş çimenler kadar sıcaktı. Sesi, bir yaz esintisi kadar alçaktı. O anın son derece romantik bir sahne olma potansiyeli vardı.

Tuhaf.

"Muhafızını gönderelim mi?"

"Hayır," dedi Rae çabucak.

Saray gelenekleri, bizzat deneyimleyince farklıydı. Kimse kraliyet emirlerine karşı gelemezdi. Octavian, Key'i göndermek isterse muhafızı Rahela'yı bırakmak zorunda kalırdı.

Tek başına kalacaktı. İtaat etmek zorunda olduğu bir adamla.

Yatakta ne yaptığını bilen bir kadın bekleyen bir adamla.

Rae kanatlı tahtın üstündeki altıgen pencereden, yükselen dumanın kırık ayı ve neredeyse batmış güneşi örtmesini izledi. Ufuk vadinin üstünde alev alev görünüyordu. Octavian'ın gözleri de bir gün batan güneş gibi kıpkırmızı parlayacak ve taçlı silueti kan rengi

bulutlara yansıyacaktı. Şimdiden, Rae'in üzerinde yaşam ya da ölüm gücüne sahipti.

Rae sırtında Key'in sıcaklığını hissedene kadar geri geri gittiğini fark etmemişti. Etrafına bakındı ve göz göze geldiler. Key şaşırmıştı, sanki daha önce kimse onu sığınacak bir liman olarak görmemişti.

Rae dikkatini tekrar Octavian'a çevirdi ve reddini başını sallayarak onayladığını gördü. Hızla çarpan kalbine mantığının önüne geçmeyi kesmesini söyledi. İmparator'u *tanıyordu*. Lia'ya, dokunmaya kıyamadığı kutsal bir heykelmiş gibi davranıyordu o.

Sevişmek Octavian için pek de önemli değildi. O kendisini önemseyecek birini istiyordu. İmparator, kendisine saldırmayan kimseyi hedef almazdı. Yırtıcıydı ancak âcizleri de avlamazdı.

Rae bu adamı ne kadar seveceğini hatırladı ve kendini gülümserken buldu. Octavian sanki bu gülümseme bir mıknatısmış gibi ona yaklaştı.

Karanlık gökyüzünün ve alevler içindeki uçurumun efendisi İmparator'un bitmek bilmeyen yalnızlığı Rae'in kalbini kırmıştı. Belki de Octavian ölen kraliçe adayı leydileri önemsemişti ve teselli arıyordu. Rae kitapları okurken İmparator'un yaşayan en yalnız insan olabileceğini düşünmüştü. Onu teselli etme fırsatı için pek çok şeyini feda edebilirdi.

"Hey," dedi Rae neşeyle. "Cinayetten bahsedelim mi?"

Arkasındaki Key kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. Octavian, Key'in varlığını unutmuş gibiydi.

"Pekâlâ," dedi Kral alttan alarak. "Bana söylemek istediğin bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Geleceği görebiliyorsun ancak hortlaklarla dolu bir tuzağa düştün... Şüpheci biri, beladan kurtulmak için kehanet uydurduğuna inanabilir."

İmparator'un kıvrak bir zekâsı vardı. Rae bundan hoşlansa da şu an rahatsız oluyordu. Octavian elini uzattı. Çıkarmaktan nefret ettiğini Rae'in çok iyi bildiği pençe şeklindeki zırh eldivenlerini takmamıştı

ve çıplak avuç içi bir davet gibi görünüyordu. Octavian'ın gözleri, sallantılı zümrüt küpelerin ışık saçan yaylar çizmesi gibi dans ediyordu. Rae yalan söylediği için kızgın görünmüyordu. Rae kutsal elçi olmadığını itiraf edebilirdi.

Yeniden Kral'ın sevgilisi olması bekleniyordu.

Bu belki o kadar da kötü olmazdı. Kitaplarda, öpücükler için "yakıcı" denirdi ve bu yüzden Rae'in aklına yanık somon balığı gelirdi ancak karakterler yanık somon öpücüklerinden hoşlanıyor gibiydi. Gerçek dünyada kaçırdığı şansı burada yakalayabilirdi. Kitaplarda orgazm olmak, gerçekte olduğundan daha kesin gibiydi. Rae burada edindiği deneyimleri, iyileşip üniversitede yaşayacağı çılgın hayatında kullanabilirdi. Bedeni onun değildi, yani sayılmazdı. Octavian akıllalmaz derecede, yalnızca kurgularda görülebilecek kadar yakışıklıydı ve biraz karakter gelişimi sonrası Rae'in en büyük kitap aşkı olacaktı. Rae'in birkaç seçeneği vardı: Kutsala hakaret ettiği aldatmacasına devam etmek ya da dünyanın en muhteşem ve güçlü adamıyla yatağa girmek.

Rae elini kaldırdığında yılan bileziği şıngırdadı. Yumruğunu sıktı.

"Kesinlikle geleceği görebiliyorum," diye yalan söyledi Rae. "Ancak gelecek, tıpkı bugünkü saldırı gibi küçük ve öngörülemez şekillerde değişebilir. Yalnızca büyük anlar sabit ve kesindir. İmparator olarak gelecekte görünen ihtişamınız gibi."

Kobra'nın dediğine göre hikâyenin önemli kısımları aynı kalacaktı. Son Umut ve İmparator hep Lia'ya âşık oluyor, İmparator hep yüceliğe ulaşıyordu. Kadın kahraman aşkı, erkek kahraman gücü, kötüler ise cezalarını bulacaktı.

Kaderinden söz edilmesi Octavian'ı neşelendirdi. Rae cesaret verici bir tavırla kirpiklerini kırpıştırdı.

Her şey seninle alakalı, bebeğim! diye düşündü Rae. *İmparator bebeğim.*

"Hava ve Zarafet Sarayı'na yapılan saldırı gördüğüm gelecekte yoktu. Biri size yardım etmemi engellemek için beni öldürmeye

çalışmış olmalı," diye ekledi ilhamla. "Sizi hiçbir şeyin durduramayacağının farkında değiller."

Kral'ın sesi limbo dansçıları gibi alçaldı. "Gerçekten de bana inanıyorsun."

"İnanıyorum. Kardeşime olan sevginize de inanıyorum."

Octavian kadın kahramandan bahsedildiğini duyunca gözleri hayranlıkla bakmaya başladı. "Leydi Lia saraydaki en saf kalpli kişi."

Diğer leydiler bu hikâyede yalnızca kadın kahramana karşı kaybetmek için vardı.

Rae dudağını ısırdı. "Bende saf hiçbir şey yok. Gideyim."

Rae eski erkek arkadaşıyla yatmış olsaydı, ondan ertesi sabah ve sonraki diğer sabahlarda saygı görmeyi beklerdi. Lia'nın, Kral'a onun Rahela'dan istediği türden bir rahatlık sunmayacağı doğruydu ancak kimse çok uzun süre genç bir bakire olarak kalamazdı. Octavian, her nedense Rae'in lekelendiğini ancak kendisinin temiz kaldığını düşünüyor, kir yalnızca kadına yapışıyor sanıyordu ancak ne erkekler temiz ne de kadınlar kirliydi. Değerin bir son kullanma tarihi varsa, demek ki o kadar da değerli değildi.

Kral ona şaşkınlıkla bakıyordu. Rae modern bir kadın olabilirdi ancak Octavian'ın onu anlamasını bekleyemezdi. Octavian belki de sadece Lia'nın iyi olduğunu kastetmişti. Rae iyi olamazdı. Octavian'ın inandığı deneyimli kişi olmayabilirdi ancak iliklerine işleyip ruhunu lekeleyen korkunç deneyimler yaşamıştı. Kimse saf kalmazdı.

Octavian, Rae'in elini tuttu, hiç de düşündüğü yer değildi. "Anlamana yardımcı olayım. Hatıra ve Kemik Odası hazır."

"Elbette, Kemik Odası'na gidebiliriz. Yani... sizin dediğiniz doğru elbette."

Rae altın kapılardan geçip karanlık koridorda ölü kadar soluk odaya ilerlerken elini sıkan elin huzursuzca farkındaydı. Tenin baskısı o kadar gerçekti ki dehşete düşmüştü. Kral, Rae'i köşeye sıkıştırabilecek kadar kuvvetliydi ve onun üzerindeki gücü fizikselle sınırlı değildi. Rae'in zihni bu karakteri tanıyordu, onun düşündüğü şekilde saldırmayacağını biliyordu ancak bedeni Rae'e ihanet etmeye devam

ediyordu. Bunun ne kadar kötüleşebileceğini düşündükçe içini ürpertici bir korku dalgası kapladı. *Tahtı için geliyor.* İmparator, ölümün gölgeleri arasından tacıyla dirildiğinde bulutlara hükmedecek ve yıldızları ezecekti.

Soğuk ayakları, kibrit çakılması kadar kısa süren bir sıcaklık hissedene kadar zeminde sürüklendi. Key uzandı ve serçeparmağını onunkine dokundurdu, akla gelebilecek en görünmez beşlik çakmaydı bu.

Rae omzunun üzerinden bir bakış atıp gülümsedi.

"Geride dur, muhafız," diye emretti Octavian.

Key, Rae'e baktı.

Octavian'ın İmparator olduğunda boğuk ve otoriter bir hırıltıya dönüşecek sesi giyotin kadar keskin bir şekilde havayı yardı. "Kralına itaat etmezsen Dehşet ve Bekleme Odası'nda bir saat geçirirsin."

"Git!" dedi Rae.

Key gölgelere karıştı.

Hatıra ve Kemik Odası ayışığı altında pırıl pırıldı; sanki ay ayna labirentine hapsolmuş gibi beyaz üzerine beyaz yansıtıyordu. Duvardaki küçük çocuk iskeleti sürekli gülümsüyordu. Uzun zaman önce ölmüş bir kraliçe için oyulmuş mermer taht parıldıyordu. Kraliyet cesetlerinin çürüdüğü yerlerde taşa işlemiş lekeler, ayışığında gölge gibi görünüyordu. Bir gün kraliçenin tahtı, taht odasına götürülecekti. İmparator, Lia'nın naaşını oraya koyacak ve ona ihanet eden saray mensuplarına ayağını öptürecekti. Gücü, Lia'nın güzelliğini koruyacaktı; kadın kahramanlar ölseler bile güzel kalırlardı. Ve güzelliklerine rağmen de ölü. Rae bakışlarını ölünün oturacağı yerden ayırdı ancak sonuçta olacakları biliyordu. Taht sahibini bekliyordu, gelecek kadar soğuk ve kaçınılmazdı.

Kral Octavian saçını geniş ve asil alnından geriye doğru taradı, gözleri ayışığında parlıyordu. İç çekti. "Bu oda bir mezarlık. Ailemin mezarına gitmeye vakit bulamadığımda atalarımı anmak için buraya gelirim. Güçlerinden kuşku duymamalıydım. Ailemin mezarına ne

olduğunu bilen bir kişi vardı ve öldü. Şimdi sen de sırrımı biliyorsun. Ama nasıl hissettiğimi biliyor musun?"

Ah, olamaz! Rae aslında sırrını bilmiyordu. Alice, İmparator'un Lia'ya geçmişini bir mezarlıkta anlattığından bahsetmişti, tek hatırladığı buydu. Kesinlikle ailesi ve kanla ilgili bir şeyler söylemişti. Rae dudaklarını ıslattı, kendini ortama yabancı hissediyordu. Kötüler hassas itiraflar almak için yaratılmamıştı. Bir adama trajik geçmişini okumadan atladığını nasıl söylerdi?

"Bana nasıl hissettiğinizi anlatın," diye teşvik etti Rae. "Ayrıntıları atlamayın."

Ağzındaki baklayı çıkar, pantolonunu değil!

"Çocukken oldukça lüks içindeydim ancak yalnızdım. Eğitimim başlayıp Lucius ve Marius'la tanışana kadar bu böyle devam etti. Kraliçe annemin sağlığı başka bir çocuk doğurmayı kaldıramazdı ve babam da bana sürekli yetersiz olduğumu söylerdi."

Birçok kahraman gibi İmparator'un da babasıyla sorunları vardı.

Rae bilge bir tavırla başım salladı. "Kraliçe anneniz sizi de doğurmadı. Siz tanrılardan doğdunuz. Babanız yüce kaderinizi bildiği için sizi çok zorladı."

Octavian'ın kararsız bakışları üzücüydü. Kutsal elçilik iddiasının işe yaramasının sebebi Rae'in iyi bir yalancı olması değildi. İşe yaramıştı çünkü Kral inanmak istiyordu.

"Babam Marius gibi doğumu şüpheli olmayan, onuruna laf edilemeyecek bir oğul istiyordu. Herkes Marius'u isterdi. Bir kadına asla elini sürmemesine rağmen kadınlar her zaman önce ona bakardı." Octavian dudaklarını büktü. "Ta ki ben Kral olana kadar. Marius ve Lucius tek arkadaşlarımdı. Hiçbir zaman dağılmayacağımıza inanırdım. Sonra Marius bir gece babasının evinde kaldı ve Fildişi Kulesi'ne yemin ettiği haberini yolladı."

Yalnızlığın Soğuk Kayalıkları'na gidenlerin geri dönmesi beklenmezdi. Octavian'ın sesi kederle çatlamıştı. Rae, İmparator'un karga

gibi boğuk sesinin derin duygulara kapıldığında daha da sertleştiğini hatırladı. Elini Octavian'ın koluna koydu.

Kral'ın dudakları güzel, hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Marius daima bizi dizginlerdi. O gittikten sonra Lucius'la zıvanadan çıktık. Kraliyet ailem paramızı kesmişti. Sert davrandıklarını düşünmüştüm. Lucius'un en sadık arkadaşım olduğuna inanıyordum. Ailem at arabası kazasında öldüğünde de yanımdaydı. Mezar ziyaretine beraber gitmiştik."

Eyam'daki mezarlara, ölülerin dirilmemesi için mihenk denen büyülü bir işaret konurdu. Sıradan insanlar söz konusu olduğunda bu, tek bir mezar taşıydı. Kraliyet ailesi içinse devasa mozolenin temel taşıydı. *Mezar taşının üstündeki kan,* diyecekti Kâhin. Octavian taşın üzerine kan akıtmış ve intikam yemini etmiş olmalıydı.

Bir dakika, Octavian alçak bir sürücü için mi intikam yemini etmişti? Ayrıca, gerçek aşkı olmayan birine trajik geçmişini anlatmalı mıydı?

Rae, Lia'ya daha sonra anlatabilir diye düşündü. Yüzüne aşırı ilgiliymiş gibi bir ifade yapıştırdı, sanki üniversiteli bir oğlanın film çalışmalarını dinliyordu.

"Lucius ailemin ölümünü kendisinin planladığını söyledi. Artık Kralsın dedi. Artık ne istersen yapabilirsin. Bu yüzden boğazını kestim ve kanı, ailemin mihenk taşına aktı. Lucius'un cesedini vadiye attım. Herkese onu göreve gönderdiğimi ve öldüğünü söyledim. Ama sen bunları zaten biliyorsun, değil mi?" Octavian'ın bakışları üstündeydi.

Rae başıyla onayladı, panik yüzünden kafası durmaksızın sallanan oyuncaklara dönmüştü.

"Tabii, benim bilmediğim şey yok!"

İmparator önemsediği insanları nadiren öldürürdü ve asla sebepsiz yere öldürmezdi ancak bundan daha iyi sebep olabilir miydi? En yakın arkadaşı ona ihanet etmişti. Rae bunun nasıl bir his olduğunu

biliyordu. Rae en yalnız anlarında, İmparator'un intikam alırken döktüğü öfke gözyaşlarını anlatan sayfaları okurdu. Rae adaletsizlik karşısında içten içe yanıp tutuşurdu. İmparator ise dünyayı yakardı.

Octavian'ın gözleri çiyle kaplı çimenler gibi gümüşi bir yeşillikte parıldadı. "Her şeyi biliyorsun ve yine de İmparator olacağıma inanıyorsun."

Eğildi, dudakları bir nefes ötesindeki Rae'in dudaklarını okşuyordu. Evrende, kurgusal aşkı tarafından öpülecek tek kişi olabilirdi. Bunu asla bir korsanı, goblin kralı ya da altın bikinili kadını öpemeyecek herkes adına yapmalıydı.

Mümkün olan en son anda yüzünü çevirdi. "Yapamam."

"Yapamaz mısın?"

Görünüşe göre erkekler ilişkilerinin kehanetle sınırlanmasından hoşlanmıyordu.

Lia ve İmparator'un düğün gecesinde Lia korkudan titriyordu. İmparator yanına uzanmıştı.

"Size söz verdim," diye fısıldamıştı Lia.

"Sen bana elini verdin. Bu armağanının karşılığını ödeyemem," demişti İmparator. "Benimle kal. Sakın gitme. Bütün istediğim bu."

Yüzüstü yatan Rae yatağın kenarından çoraplı ayağını sallayarak kitaba, "Yaa, *bu adamı seviyorum*," demişti.

Rahela ve İmparator söz konusu olduğundaysa farklı hissediyordu. Özel bir kadına kendini adamış anti kahraman kulağa güzel geliyordu, ta ki insan kendini daha az özel görülen kadınlardan biri olarak bulana kadar.

Rae, Octavian'ı Rahela'nın kendini kollarına atmasını beklediği için suçlayamazdı. Rae'in geldiği yerde bile erkekler sanki kızlar karmaşık olmaları durumunda diskalifiye edilebilirmiş gibi onlara "kolay lokma" derdi. Rae, Kral'la Rahela'nın ilk gecesinden bir sahne hatırladı. Sinsice kurulmuş pasif cümleler karşısında kaşlarını çatmıştı. "Rahela'nın korsesinin kırmızı kurdelesi yılan gibi çözüldü." Rahela

kurdelesini kendi çözseydi kitapta öyle yazardı. Kurdele sihirle kendi kendine de çözülemeyeceğine göre belli ki Kral çözmüştü. Bu, eski sevgilisinin ona söylemeden hayatına devam etmeye karar verdiğinde öne sürdüğü bahanelere benziyordu. Tanrım, bir anda *oluverdi* işte. Birlikte olmak ana karakterlerin kaderinde yazıyordu.

Ya da kader, insanlar yaptıklarının sorumluluklarını almak istemediğinde sığındıkları bir şeydi.

Rae onların aslında kaderleri gerçekten yazılı kurgusal karakterler olduklarını hatırladığında artık çok geçti. Octavian, Rae'in yüzündeki küçümseyici ifadeyi görmüştü.

Kral'ın sesi intikam arayan bir bıçak gibi keskindi. "Madem kendini tanrılara bu kadar adadın, elçim, seni baloya davet ederek aşağılamayacağım."

Kral'ın yumuşak ayışığı altında açığa vurduğu kırılganlığı, bir kalenin asma köprüsü gibi geri çekilmişti. Rae onun ne kadar yalnız olduğunu biliyordu. Yanlış yaklaşmıştı. Biri terk edilmiş hissettiğinde elini uzatmayı bırakırdı. Tek yaptığı saldırmak olurdu.

Kollarına atılmalıydı. Kadın kahramanlar hediyelere boğulurken kötü kadın pazarlık yapmak zorundaydı. Baloya gitmesi gerekiyordu, anahtara ve çiçeğe ihtiyacı vardı. Octavian'a istediğini verirse, kendi istediğini elde edebilirdi.

Yapmak zorundaydı.

Fakat nedense yapamadı.

Leydi Rahela reverans yaptı, koyu kırmızı eteği beyaz mermer üzerinde çiçek gibi açtı. "Beni çok iyi tanıyorsunuz, Majesteleri." Yukarı doğru zehirli bir bakış attı. "Ya da tanıyor musunuz?"

Hatıra ve Kemik Odası'ndan bir hışım çıktı. Key de fırtınasına ayak uydurdu.

"Kötü üvey kardeş baloya gidemeyecek gibi görünüyor."

"Duydum."

Rae telaşla durdu. "Kral'ın birini öldürdüğünü itiraf ettiğini duydun mu?"

İşte sırlar böyle yayılır ve insanlar böyle idam edilirdi!

"Bir kişi." Key alayla dudaklarını büktü. "Amatör."

Zaman geçtikte Key'in ne kadar korkutucu bir katil olduğu daha da netleşiyordu ancak Rae, Key'in zalimliklerini sevimli buluyordu. Kral'ın tehdidine rağmen yakında durup dinlemişti.

Bir kraliyet cinayetini sıkıcı bulup bir kenara atan Key yüzünü inceledi. "Kral'ı yatağa atsaydm baloya gidebilirdin. Neden yapmadın?"

Neden herkesin beklediği şeyi yapmamıştı? Key bile bunu beklemişti.

Rae iç çekti. "Neden bir kadın bir kere seks yapmayı kabul ettiğinde her zaman yapmak isteyecekmiş gibi davranılıyor? Kimse, 'Akşam yemeğinde spagetti istiyorum,' dendiğinde, 'Sonsuz spagetti yağmurunda ıslanmak istiyorum,' denildiğini düşünmüyor ama. Buna kafa karıştırıcı bir meseleymiş gibi davranılmasının tek sebebi erkeklerin kadınların onlarla yatmaya devam etmesini istemesi."

İstediğini elde etmek için Octavian'la yatsaydı insanlar bunu Kral'ın değil, onun günahı olarak görecekti ve bu bir hayli garipti. Kimse Kral'ı çaresiz bir kadının sunduğu şeyi kabul etti diye ayıplamazdı. Kral mahvolmazdı.

Key'in bakışları düşünceliydi. "Yani... onu seviyorsun, değil mi?"

Dönüşeceği kişiyi seviyordu. Rae güneşsiz bir gökyüzü altındaki ıssız tahtında oturan İmparator'u hatırladı ve başını sallayarak onayladı.

Key'in inandığını gördü. Bu sayede kendisi de inandı.

"Taht odasına o ilk gidişinde onu görmek için can atıyordun. Onun kraliçesi olmak için plan yapmıştın." Key'in sesi yumuşaktı. "Hâlâ bir şansın var. Tahtın merdivenlerinde ima ettiğin şeyi unutmadı. Onu istiyormuş gibi yapmıştın. Seni deneyecek ve yalancı olduğunu kanıtlayacak."

Rae dudaklarını büktü. "Galiba erkekler kızların numara yapıp yapmadığını, kızlar numara yapmayı kesene kadar umursamıyor. Ben yalancıyım."

Eyam'a geldiğinden beri söylediği en doğru şeydi bu.

"O zaman neden yine yalan söylemiyorsun?"

Sesi kınıyor gibi değil de merak ediyor gibi çıkmıştı ancak Rae içerlemişti. Leydi Rahela'nın koyu kırmızı dudakları şeytani gülümsemeler ve küçümsemeler için yaratılmıştı. Alayla sırıttı. "Bana neden Cauldron Kötüsü diye anıldığını söyler misin? Neden o eldivenleri hiç çıkarmıyorsun?" Başıyla işaret ettiği an Key sanki Rahela'nın alaycı hareketi bir savaş davetiymiş gibi ellerini sıkmıştı. "Trajik arka planını hiç sormamıştım."

Eğer kaşlar soru sorabiliyorsa, Key'in kaşları o an sormuştu. "Arka plan da ne demek?"

"Bir hikâyenin ardındaki hikâye. Bir karakteri arkasından takip eden ve sana onun neden o kişi olduğunu anlatan gölge. Onları gerçek hissettiren hikâye. Sen bana karşı gerçek değilsin. Ben de sana karşı değilim. Biz kötüleriz. Birbirimizi tanımaya ya da güvenmeye ihtiyacımız yok. Şeytani planlarımız için birbirimizi kullanıyoruz, o kadar."

Key tıpkı Hatıra ve Kemik Odası'nda Kral'ın yaptığı gibi öne eğildi. Yüzü ona Kral'ı anımsattı; benzer oldukları için değil zıt oldukları için. Octavian sabit bir ayışığıyla aydınlanırken, Key her daim hareketli gölgelerin ardındaydı. Octavian tablolardaki prensler kadar, bir genç kızın hayallerini süsleyecek kadar yakışıklıydı. Key ise hızlı ölümcül hareketler ve karanlıkta kalmış bir bıçak kadar güzeldi.

"Yeni plan nedir, patron?"

Bir anlaşma yapmışlardı. Key artık Rae'in karanlıktaki bıçağıydı.

Rae'in kalbi sakinleştiği için zihni plan yapmaya başladı. Şeytani üvey kardeşler baloya gidemezdi. Şeytani ikiz kardeşler bunu kendileri için yapıyordu.

Nihayetinde cevap basitti. Yüksek pencerelerin ardındaki ay neşeyle bulutlarla buluşmuştu. Karanlık, gökyüzünü yutmuştu ve Rae kırmızı dudaklarıyla gülümsedi.

"Dinle, yardakçı. İşte yeni şeytani planım."

Planın ikinci adımı saraydan çıkmaktı. Hatıra ve Kemik Odası'nda sarayın dışına açılan gizli bir geçit vardı ancak Kral hâlâ oradaydı.

İlk adım kostümdü. Kırmızı kadife pelerini sahne perdesi gibi dalgalanıyordu. Rae içine zırh eldivenlerini koyduğu çantayı saklamak için pelerinin kıvrımlarını düzeltti ve yüzünü gizlemek için kukuletasını aşağı çekti. Key kurt gibi sırıttı. Kolunu uzattı ve birlikte mutfağa gidip ürünlerin teslim edildiği kapıya yöneldiler. Muhafızlara sıklıkla bazı misafirleri gece vakti mutfaktan içeri almaları emredilirdi.

Kraliyet mutfaklarının tavanı taştan ve alçaktı, zemin gösterişli mozaikler yerine arduvazla kaplanmıştı. Açık fırının önünde duran zayıf kız, şişe geçirilmiş bir domuzu çeviriyordu. Birisi domuz kafası olması gereken yere tavuk kafası koymak gibi alışılmadık bir tarif denemişti. Mutfak o kadar sıcaktı ki, Rae kadife pelerinin içinde boğulmaktan korktu.

"Yolu açın, gece kadını geliyor!" diye bağırdı Key.

Birçok insan onlara döndü. Rae el salladı. "Bakacak bir şey yok. Altın Genelev'den gelen bir fahişe yalnızca."

Sebze doğrayan bir adam homurdandı. "Her gece kadını da Altın Genelev'den geldiğini söylüyor."

Hamur işi yapan bir kadın homurtuyla burnunu çekti. "Her muhafız bilir ki, gece kadınlarına *gizlice* eşlik edilir."

"Susun! Bu, Cauldron Kötüsü." Kadının yardımcısı parmağıyla boğazına bir çizgi çekerek gırtlaktan bir ses çıkardı.

"Aslında boğaz kesince öyle bir ses çıkmıyor," diye açıkladı Key.

Mutfak korkunç bir sessizliğe gömüldü.

Rae gizli görev için uygun olmayabileceklerini düşündü.

Korkudan donup kalan kalabalığı geçerek en tepede kraliyet armasını oluşturacak şekilde kıvrılan dövme demir kapılardan geçtiler. Key en yakın ara sokağa dalıp soyunmaya başladı.

Rae hızla arkasını döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Saray üniforması içinde görülemem. Boğazımı keserler. Hatta daha kötüsü, itibarım mahvolur."

"Anlıyorum."

"Birkaç farklı yerde kaçış zulam var," diye açıkladı Key. "Kobra'nın da kaçış çantası varmış."

Rae, Key'in sırt çizgisini görebilmek için omzunun üstünden arkasına baktı. Deri eldivenleri hariç beline kadar çıplaktı. Ayışığı gümüş bir sıvı gibi dümdüz karnından akarak pürüzsüz teninden ve biçimli kaslarından geçiyor, gölgede kalan kalça çukurunda kesiliyordu. Beli bir yığın bıçağın ağırlığıyla sarkan kemerinin bulunduğu yerde inceliyordu.

"Egzersiz mi yapıyorsun?"

"Egzersiz ne demek?"

Elbette. Rae süper kahraman filmlerini izlemişti. O insanların egzersiz yapacak vakti yoktu. Kurgularda sadece kaslar olurdu. Harikulade, açıklanamaz karın kasları.

"Ağırlık kaldırıyor musun?"

Çıplak omzunun üstünden sinsice gülümsedi. "Bıçak. Ağzımla kaşık. Bir kere de kadın kaldırdım."

Gülümsemesinin keskin kancası Rae'in midesine takıldı ve karnı kasıldı. Bir anı, düşünceden daha çok his olarak belirdi: Key onu kan gölünün üstünden geçirerek taht odasına taşımıştı.

Key üstüne tam oturan siyah ve gri giysileriyle ara sokaktan çıktı. Boynundaki deri tasma parıldıyordu. Saçları şiddetli bir kasırgaya maruz kalmış gibi her zamankinden daha da dağınıktı.

Key, Rae'in yakutlarını işaret etti. "Bir küpeni bana vermek ister misin? Böylece insanlar sana ait olduğumu anlar."

Mücevher takmak yasak olduğu için Cauldron'da kanun kaçakları kendi aralarında bir işaret olarak mücevher takarlardı. Bu yüzden

çivili tasma da takmıştı. Rae bir küpesini çıkardı ve şans öpücü kondurarak Key'e uzattı. Yakut, Key'in sırıtışıyla aydınlandı.

"Muhtemelen geri vermeyeceğim."

Ah şu gözünü para hırsı bürümüş, sevimli üçkâğıtçı. Açgözlülük, her zaman hor gördükleri kirli parayı esrarengiz bir biçimde kazanıp servetine servet katan ana karakterlerde olmazdı. Açgözlülük o kadar kahramanlığa uymayan bir ayrıntıydı ki, Key'i küçük kötüler arasına dahil etmişti.

Arka planda saray yerine şehir görününce sanki sahne değiştiriyorlarmış gibi hissetti. Rae hangi rolü oynaması gerektiğinden emin değildi. Octavian ona dokunduğunda yapmak istediği gibi Key'e uzandı. Bu sefer onu durduracak bir kral yoktu. Birbirine değen elleri, sokaklar boğucu bir şekilde daralıp evler tehdit edercesine üstlerine eğilirken dikkatini dağıtıyordu. Üzerlerindeki bir kepenk açıldı.

"Dikkat!" diye bağırdı bir kadın ve elindeki kabı sokağa döktü. Rae ani bir dönüşle sokağın diğer tarafına geçti. Key eğleniyor gibiydi. Başını Rae'e doğru eğmişti, saçlarının dalgalı uçları gece rüzgârında uçuşuyordu. Saçları her zaman dağınık, bakışları her zaman dengesizdi ve her zaman dünyaya gülüyordu.

"Yetiştiğin kötü sokaklar bunlar mı?" diye sordu Rae.

Key başını olumsuz anlamda salladı. "Ben pis yerlerin kötü ara sokaklarından geliyorum. Daha Cauldron'a gelmedik bile."

Saray kalabalıktı ancak Rae insanları giysilerinden ayırt edebiliyordu; vekiller ve askerler kraliyet kıyafetleri, soylu kadınlar kelebek tonlarında elbiseler, hizmetkârlar ise üniforma giyerdi. Buradaki erkek ve kadınlar, Rae'in el dokuması diyebileceği malzemeler giyiyorlardı ki Rae buradaki her şeyin el dokuması olduğunu hatırladı. Yine de "el dokuması" belli başlı bir görünüşü temsil ediyordu. Themesvar'da pek çok sıradan insan vardı. Savaş patlak verdiğinde ve İmparator dirildiğinde öleceklerdi.

Rae ürpererek Key'e yaklaştı.

Daha varlıklı mahallelerden geçerek yan sokaktan Ticaret Zinciri'ne ulaştılar. Geniş yol, boyalı vitrinler ve tüccarların işlerini yürüttükleri resmî lonca evlerinin etrafındaki meydanlarla aydınlanıyordu. Her meydanın duvarlarında dini freskler vardı. Tanrılar her resimde farklı kıyafetler giyiyordu ancak yüce tanrı her zaman soluktu ve yüce tanrıça parlaktı; erkek gümüş, kadın ise altın kaplamaydı ve erkek her zaman uzaklara bakarken kadının bakışları her zaman üzerinizdeydi. Her bir duvar eski bir hikâyeyi farklı şekillerde anlatılıyordu. Yüce tanrı ve tanrıça, saçlarına takılmış çiçekleriyle düğünlerindeydi. Tanrı, tanrıça ve bir de tanrı çocuğu. O duvar tamamen kırmızıydı.

Rae başıyla freski işaret etti. "Eyam'ın yaradılış efsanesini biliyor musun?"

Key'in melodik sesi, sanki birileri bir zamanlar ona yatmadan önce masal anlatırmış gibi bir tını aldı.

"Dünya henüz yeniyken insanlar inandı ve tanrılar doğdu. Yüce tanrı ve tanrıça, insanlarını ve birbirlerini sevmişti. Bu sevgiden tanrı çocuğu doğdu. Dünyaları ve mutlulukları tamamlanmış gibiydi. Ancak yüce tanrı, gücünü inanç sayesinde kazanmasına içerlemişti. Kendisine ait bir güç istemişti ve güç, kurban vererek kazanılırdı. Bu yüzden de bir gün tanrı çocuğunu öldürdü. Tanrıça Hakikat Dağı'na çıktı ve onu ellerinden kan damlarken buldu. Tanrı, 'Artık sevgi ve inanç olmadan yaşayabilirim,' dedi. Tanrıça da, 'Benim sevgim olmadan yaşa,' dedi. Tanrı ona anlaması için yalvardı. 'Kurban verdim. Şimdi dünyayı değiştirecek gücüm var.' Tanrıça, tanrının gözlerini oydu ve cevap verdi: 'Böylesi bir kurban vermek senin hakkın değildi. Oğlumuzdan çaldığın dünyaya bakmaya hakkın yok. Seni son gündoğumuna kadar sevebilirdim ancak seni tekrar görürsem, olduğun yerde öldüreceğim.' Yüce tanrıça, şefkatli annemiz, karanlığa karıştı. Özgürlüğünün hiçbir canlıya bağlı olmamasını isteyen yüce tanrı ise sevgisiz yaşamaya çalıştı. Başaramadı. Acı içinde ağlayarak ve tanrıçanın adını yıldızlara haykırarak kaybettiğini aramaya koyuldu.

"Tanrılar dünyadan ayrılırken tanrı çocuğunun kanı toprağa damladı ve düştüğü yeri değiştirdi. İlahi kanın korkunç gücü, şimdi bizim vadimiz olan toprakta bir yara açtı. Bir zamanlar bu topraklar bir kıtaya bağlıydı ama biz koparıldık, ayrı düştük. Eyam diğerlerine benzemeyen bir yer. Burada ölüler dirilir, çiçekler açar, silahlarımız kan içer ve çocuklarımız aç doğar. Diğer ülkeler gücümüzden korkuyor ve onu ele geçirmek için can atıyordu. Eyam, ölüler ve canlılar arasındaki bir savaşın içindeydi. Dua ettik ve kayıp tanrılar karşılık verdi. Yüce tanrı, yenilmez savaşçı Birinci Dük'ü yolladı. Dük, Kralımızı seçti ve yabancıları kıyılarımızdan kovdu. Yüce tanrıça, hakikat kadar soğuk dağlarda yaşayan Kâhin'i kendi sesi olarak yolladı. Kâhin de bize kehanetlerde bulundu. Eyam kralları taçlı bir maske takar çünkü taht onlara ait değildir. Bir gün şarkılar gerçek olacak, gökyüzü alev alacak ve tanrı çocuğu tekrar dirilecek. İmparatorumuz. *O geliyor.* İnançlı olmalıyız çünkü başka hiçbir şeyimiz yok. Tanrılarımız kayıp ve çocukları ölü."

Bu, yıkımdan doğan bir yaradılış efsanesiydi. İnanç ve kurban miti doğruydu ancak kimse Birinci Dük ve yüce tanrının aynı kişi olduğunu bilmiyordu. Tanrı yalnız kalmış, geri dönmüş ve yeni bir gelinle evlenerek oğlunun dönüşü için bütün krallığı bir sahne gibi özenle hazırlamıştı. İnsanlar uzaktaki bir tanrıya ve sonsuza dek yıldızların arasında dolaşacak bir aşka inanmayı tercih ediyordu.

Rae sesinin doğal çıkmasına dikkat etti. "İnanıyor musun?"

Key, suçlu ellerden damlayan kandan daha canlı bir kırmızı boyayla sırılsıklam haldeki duvarı başıyla işaret etti. Kahkaha attı. "Ölülerin geri gelmediğini bilecek kadar insan öldürdüm. Hikâyeler gerçekleşmez ve tanrı diye bir şey yok."

Sokak daraldı ve tekrar genişlemedi. Koku gitgide kötüleşti, oluklar çöp ve vızıldayan sineklerle doluydu. Çöpçü denilen köylülere sokakları temizlemeleri için para veriliyordu. Görünüşe bakılırsa çöpçüler yakın bir zamanda buralara uğramamıştı.

Rae, "Ölüler geri geliyor. Hortlaklarla savaştığımızı unuttun mu? Şahsen benim için unutmak zor," dedi.

"Onlar hayata dönmüyor," diyerek karşı çıktı Key. "Öfkeliler ve hayata açlar. Tanrı çocuğunun da bir farkı olmayacak. Tabii ortada bir tanrı çocuğu varsa, ki bence yok. İnsanlar cevapları varmış gibi davranabilmek için hikâyeler uydururlar. Kimsenin bir şey bildiği yok."

"Hatıra ve Kemik odasında bir çocuk iskeleti var."

Key omuz silkti. "İskelet kıtlığı çektiğimiz söylenemez. İnsanlar iskeletleri hep geride bırakır. Kehanetin İmparator'u aç ölülerin merhametsiz hükümdarı olarak vadiden gerçekten çıkarsa, nasıl da çarpık bir ceset tanrısı olur ama. Şanslıyız ki gelmiyor."

Rae gerçeği biliyordu. Octavian ölecek ve dirilecekti ancak İmparator gelene kadar Rae gitmiş olacaktı. Belki Key de çoktan ölmüş olurdu. Muhafızın başına daha sonra ne geldiğini hatırlamak için beynini zorladı ve onun ilk kitaptan sağ çıkmadığına gitgide daha fazla ikna oldu. Key gerçekten okuduğu kitaplarda olsaydı onu hatırlardı.

Lia ve Lord Marius kurtarılabiliyorsa, Key'i de kurtarmak istiyordu. Onu kurtarmak hikâyeyi etkilemezdi. Sadece küçük bir değişiklik olurdu.

Sokak son bir kez kararmış bir meydana çıktı. Artık freskler yoktu. Duvarlar küle dönmüştü. Döşeme taşları bile sıcaktan çatlamış ve patlamıştı, kırık taşın derinliklerinde parlak parçalar gömülüydü. Meydanın diğer tarafında, ahşap çerçeveli büyük bir binanın kalıntıları duruyordu. Bir evin kömürleşmiş iskeletiydi, bir dokunuşla küle dönüşecek içi boş dallara benziyordu.

"*Burada* ne oldu?"

"Cam üfleyiciler loncası ateşe verildi."

"Yangında çok insan öldü mü?" diye sordu Rae külü yerinden oynatmayacak kadar yumuşak bir sesle.

"Yangında kimse ölmedi." Key, Rae'in dikkatini kararmış meydandan kıvrılarak uzaklaşan dar sokağa çekti. "Bu lonca ucuz işgücü elde

edebilmek için Cauldron'a yakın inşa edilmişti. Gitmek istediğin han Cauldron'un aşağısında, Maymuncuk Caddesi'nde."

Buradaki mağaza tabelalarının çoğu yazısız çizimlerle doluydu. Binalar birbirine çok yakın olduğu için muhtemelen her zaman gri bir gölge altında kalan Maymuncuk Caddesi'nde tekerlekler ve ölmüş çiçeklerin resmedildiği, iç içe geçmiş bir el yazısıyla Çıkmaz Hayat yazılı bir tabela asılıydı.

Burası, Kobra'nın söylediğine göre Demirci Saldırısı'nın sıklıkla uğradığı yerdi. Demirci Saldırısı, onlar çaldıktan sonra Kral'ın anahtarını kopyalayacak kişiydi.

Öncelikle Rae'in balo davetiyesi alması gerekiyordu.

Sokağa ve tabelaya yöneldi. Key onu şaşırtarak durdurdu.

"Cauldron bağımsızdır, patron. Bu ne demek biliyor musun?"

"İnsanların özgür olduğu bir yer?"

Rae'in kulağına güzel geliyordu.

"İnsanların kanunsuzca öldürmekte, hırsızlık yapmakta, tecavüz etmekte özgür olduğu bir yer. Sonuçlarına katlanabilecek kadar güçlüysen, bağımsızlık bölgesinde her türlü suçu işleyebilirsin. Cauldron'da hayat tehlikelidir. Ve sen benim için oldukça değerlisin."

Rae göz kırptı. "Biliyorum, kilom kadar altın değerinde."

Key de göz kırptı. "Büyük kahvaltılar etmeye devam et," diyerek sataştı. "Ve dikkatli ol."

"Güven bana. Ben buz gibi soğuk bir düzenbazım."

Tekerlek ve ezilmiş çiçek logolu tabelanın altındaki büyük basamağa çıktı. Kapının meşale oluklarından alevler yükseliyordu. Çıkmaz Hayat hanının kapı tokmağı yarısı ağlayan bir çocuk, yarısı gülen bir adam şeklinde pirinçten yapılmış çarpık bir surattı. Rae tokmağı kaldırdı ve aceleyle vurdu.

Çatık kaşlı ve yüzünde parlak mavi dövmeler bulunan bir beyefendi başını kapıdan uzattı. Dövmelerin altındaki yüzü solgun görünüyordu.

"Sana yasak."

Rae sevimlice mırıldandı. "Kalbimi kırma."

"Sana değil. Kötü adama diyorum!" Kapıcı başını iki yana salladı. "Kundakçılara yasak. Patron bu konuda çok net."

Rae, Key'e bir bakış attı. "Kundakçı mısın sen?"

Key dar sokakta karşı duvara yaslanmıştı. Buraya sarayda hiç olmadığı kadar uyum sağlamıştı. Cauldron, kötüsüne kavuşmuştu. Arkasındaki tuğlalarla ve gözlerindeki gölgelerle, işlenmekte olan bir suçun tasviri gibi görünüyordu.

"Kundakçı değilim. O bir kerelikti." Cauldron'un adı çıkmış kötüsü ciddiyetle devam etti: "İçeri girmek istemiyorum. Babam buranın bir günah yuvası olduğunu söylemişti."

"Baban mı vardı?"

Key belli ki mutlu bir ailenin aşk meyvesi değildi.

Sanki Key onun aklını okumuş gibi gülümsemesi tatsızlaştı. "Sonu iyi bitmedi."

Rae soru sormayacağına söz vermişti.

Cilveli havasıyla kapıcıya döndü. "İçeri girmemize gerek yok. Sadece bana Demirci Saldırısı'nın nerede olduğunu söyleyin. Geçen yıl harika bir ilişki yaşadık. Kaldığımız yerden devam edelim istiyorum!"

Rae'in yüzünün büyük kısmı kukuletasıyla gizlenmişti ama kırmızı dudaklarının görünmesine izin verdi.

"Ah." Kapıcının çatık kaşları düzeldi. "Şanslı Saldırı. O kadın bu gece Gece Pazarı'nda, Ölüm Günü festivalinde incik boncuk satacak. Oraya bak."

O kadın? Demirciyi erkek sandığı için cezasını kabullenecekti.

Rae boğazdan çıkardığı mırıltıya heyecanlı bir tını kattı. "Sağ ol."

Adam han kapısını kapamadan önce duraksadı. "Leydim, burada koruma kiralamanızı anlıyorum ancak sizi uyarmalıyım. Cauldron'da saklanan iğrenç kişiler arasında en korkuncu Cauldron Kötüsü'dür."

Adamın fısıltısı, meşalenin ışığını titreten esinti kadar soğuktu. Rae rüzgârın estiği yöne, Key'e doğru baktı. Gölgeli ifadesi Rae'e taht odasının dışında ve Hava ve Zarafet Sarayı'nda nasıl göründüğünü hatırlattı. Her zaman Rae'in dönüp gitmesini bekliyordu.

Rae elini uzattı. "Korku hikâyelerine bayılırım."

Key han kapısı kapanırken gölgeden çıkıp ona doğru yürüdü, onu hangi elin beslediğini bilen vahşi bir yaratık gibiydi. Birlikte Gece Pazarı'na doğru yol aldılar.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kötü Kadın ve Baştan Çıkarma Görevi

Lia annesi ve yeni kız kardeşiyle tanışmaya can atıyordu, aile ve sevgi yokluğu çekiyordu. Umut etmek tehlikeliydi. Birisiyle kucaklaşmaya koşarken, sırtınıza saplanmayı bekleyen bıçağa dikkat etmeliydiniz.

Demir Çağı, ANONİM

ece Pazarı bir yönüyle saraya benziyordu; ikisi de kıyıdaydı. Diğer yönlerdense alakası yoktu. Rengârenk tezgâhların ilerisinde kül grisi bir toprak parçası uzanıyordu, burası taşla işaretlenmemiş ölülerin mezarlığı olmalıydı. Tezgâhlar, parlak kumaşlarla birbirine bağlanmış çelimsiz çıtalarla sarp uçurumun kenarına yerleştirilmiş güçsüz yapılardı. Uçurum kenarının ötesinde, ara sıra kızıl alevlerle aydınlanan derin bir karanlık uzanıyordu. Rae karanlığın eşiğinde çok fazla ışık ve hayat gördü. Bir sanatçı alevli bir halkayı yuvarladı, halka yerde bağdaş kurmuş insanların ve parçaları kırık kemiklerden yapılmış bir masa oyunu oynayanların etrafından dolaştı. Key oyuncuları açıkça tedirgin ederek gözlerini oyun tahtasına dikti. Şahin gibi izlediği için, insanlara birazdan karın deşecekmiş izlenimi veriyordu.

Rae'le göz göze geldiklerinde Key havaya kısa bir diyagram çizdi.

"Ne o?"

"Siyah taşlar bu şekilde kazanabilir," dedi Key.

Siyah taşları hareket ettiren oyuncu şimdi Key'in kalması gerektiğini belirten sesler çıkarıyor olsa da yollarına devam ettiler.

Deri kaplı davulların sesi ve arpların tıngırtısı neredeyse vadideki hortlakların iniltilerini bastırıyordu. Rae'in kalbi davulların seslerini takip ediyordu ve kıyıda dans etme fikrine ısınmaya başladı.

Eğer gerçek yaşında olsaydı, hasta olmasaydı ve Key'le bir kulüpte karşılaşsaydı ona dans etmeyi teklif eder miydi? Key'e bakma riskini aldı. Hafif bir ilgiyle vadinin derinliklerine bakıyordu, karanlık yüz hatlarını belirginleştirmişti ve gözlerinden kırmızı kıvılcımlar yansıyordu. Rae teklif edebileceğini düşündü.

Müziğe göre hareket etmeye başladı, yeni mücevherleri şangırdıyordu. Daha önceki heba olmuş ve zayıf düşmüş bedeninden sonra bu kadar etli olması onda her seferinde heyecan veren bir şaşkınlık yaratıyordu. "Daha önce tanışmamış olsaydık ve beni ilk kez Gece Pazarı'nda görmüş olsaydın ne yapardın?"

Düşünceli bir duraksama oldu. Ritimle salınan Rae boynunu eğdi ve cilveyle omzunun üstünden baktı. Key hiçbir yerde yoktu.

Ta ki önüne bakana kadar. Key tam önünde durmuştu, eldivenli elini Rae'in beline götürdü. Diğer eli ise boğazına bıçak dayamıştı.

"Seni bıçak zoruyla soyardım." Key alnını hafifçe Rae'in alnına dokundurdu. Bıçağı boğazını öperken, gülümsemesinin kenarı yanağını okşadı. "Ama bence güzelsin."

Rae'in parmakları Key'in deri kemeri boyunca dans etti, sonra kenarında kıvrıldı. Dudakları gibi. "Ne kadar hoş. Aşağıya bak."

Key'in kemerinden aldığı bıçağı tam olması gereken yerde tutuyordu. Kemerin altında.

"Beni soymak istediğine emin misin?" diye mırıldanarak sataştı Rae. "Ani bir hareket yapma."

Key başını geriye attı ve coşkulu bir kahkaha attı. "Sürprizlerle dolusun. Kadın bedenine bürünmüş bir sihir numarası gibisin."

Key kendi bıçağını boğazından çekip kaldırdı. Bir anlığına kendisini Rae'in merhametine bırakmıştı. Elini onun eline, dolayısıyla bıçağa da sardı ve Rae'i döndürerek diğer silahlarından uzaklaştırdı.

Rae yeniden ona döndü. "Dans etmeyi sever misin?"

"Hiç öğrenmedim."

Rae onun siyah taşların nasıl kazanabileceği konusundaki tavsiyesini düşündü.

"Masa oyunlarını sever misin?"

Key'in hobilerinin olabileceğini hiç düşünmemişti. Ana karakterlerin bile yalnızca savaş becerileri, sevdiği kişinin resmini yapmak ya da titizlikle kendi hayat hikâyelerini yazmak gibi olay örgüsüne yardımcı olan hobileri olurdu. Küçük karakterlerinse bu yüzden nadiren hobisi olurdu.

Key dikkatle başını yukarı aşağı salladı. "Sanırım."

"Sanır mısın?"

"Daha önce kimse bana ne sevdiğimi sormamıştı. İnsanlar benimle oynamak istemez ama bence masa oyunları ve yapbozlar eğlenceli. Bir şeyler düşünmeyi seviyorum."

Mantıklıydı. Dövüşte Key kadar iyi olmak yalnızca fiziksel beceriyle mümkün değildi. Herkes onu bir cani ya da haydut olarak hafife alırken, onun birilerini alaşağı etmek için planlar yapması ve bunları hızla uygulaması gerekiyordu. Herkes onu yanlış tanıyordu. Gerçekte kimdi o?

"*Prenslerin prensi, ilahi İmparator. Umut yeniden doğdu, aşkım. Ah, sana nasıl da tapıyoruz, seni bekliyoruz, ne zaman eve döneceksin?*"

Ucuz altından yapılma yüce tanrıça kostümleri giyen iki kız dans ederek yanlarında geçti; gülüyor, öpüşüyor ve ölüler için şarkılar söylüyorlardı. Bir kral adayı, kraliçe adayı leydiler, Kıyı Sarayı. Bütün ülke bekliyordu.

Rae kelimelerle ifade edemeyeceği kadar büyük bir suçluluk duydu. Bu, Ölüm Günü festivaliydi. Dehşet vadisinin kenarına terk edilen tüm çocuklar kendilerini o gün doğmuş sayarlardı.

"Doğum günün kutlu olsun!"

Key gözlerini kırpıştırdı. "Kutlu ne?"

Rae onun elini sıkıntılı bir tavırla kavradı. Takvim tutma konusunda titizdi. Daha önce hiçbir arkadaşının doğum gününü unutmamıştı. "Bugün yirmi yaşına giriyorsun. Ne istersin?"

"Ne istediğimi biliyorsun," derken Key'in sesi eğleniyor gibiydi.

Ah.

Dehşet vadisi ortama ışık sağlıyordu. Doğa, Key'in yüzünü yaratırken abartmıştı. Elmacıkkemikleri, altında küçük mağaralar olan uçurumları andırıyordu. Uzaktaki vadi ateşinin parıltısı, kırmızı parmaklarıyla çıkıntılı kemiklerini okşuyor ve kirpiklerinin uçlarını aydınlatıyordu. Altındaki oyukları ise karanlık ele geçirmişti.

Ellerini birbirlerine kenetlemiş halde yan yana uçurumun kenarında duruyorlardı. Rae'in kırmızı kadife pelerini vadiden esen rüzgârla etraflarında savruldu ve suya akıtılan kan gibi döndü. Bu yeni bedeni kullanmanın, acıma değil de kibir uyandırabilecek şeytani bir heyecanı vardı. Rae aralarındaki mesafeyi kapadı.

Doğum günü, bir öpücüğü hak ederdi.

Tatlı bir öpücük değildi. Key'in ağzında hafif ve merak uyandırıcı acı bir tat vardı. Karılmış kül ve harlanmış alev tadındaydı.

"Aslında," diye mırıldandı Key dudakları birbirinden uzaklaştığında. "Parayı kastetmiştim."

Saf utanç Rae'i geriye doğru sürüklerken Key onu dirseğinden tuttu ve burnuyla Rae'inkini dürterek kahkahasını ve nefesini paylaştı. "Bu da güzeldi."

Rae bu kadar yakından bakınca, Key'in kahramansı yakışıklılığı nasıl kıl payı kaçırdığını görebiliyordu. Burnu ve boynu birazcık orantısızdı. Boynunu belli bir şekilde uzattığında ve başını garip bir açıyla

eğdiğinde, insandan çok av hayvanı gibi görünüyordu. Kötü karakter ağzı kıvrılmak, alay etmek ve samimiyetsiz gülüşler sunmak için yaratılmıştı ama sırıttığında biraz tuhaf görünüyordu. Belki de yazar ona hiç gerçek bir gülümseme vermemişti.

Key'in mükemmel olmayan gülümsemesine bakmak rahatlatıcıydı. Rae kendine tam olarak küçük düşmediği hikâyesini anlattı.

Demek öpücük istememişti. Rahela, Key'in lideri olduğu ve o da muhtemelen yaşayan en güzel kadına âşık olduğu için bu kabul edilebilirdi. Yine de yakışıklı genç erkekleri öpmek standart bir kötü kadın davranışıydı.

Rae gülmeye çalıştı. "Kötüler günaha olan bağlılıklarını göstermek için ara sıra seksi şeyler yaparlar. Rasgele sevişme sahneleri, açık giysiler ve vücudunu sergileyerek duvara yaslanma gibi. Önemli bir şey değil yani."

Key'den ve uçurumdan uzaklaşırken, Key birbirlerine kenetlenmiş elleriyle Rae'i geri çekti. Ölüm Günü davulları şiddetle çalıyordu. Rae'in gözleri Key'in ağzıyla aynı hizadaydı. Kötü adamların genellikle zalim ağızları olurdu. Ağızlar düşünüldüğünde, Key'inki bir cinayetti.

"Eğer önemli değilse," diye mırıldandı Cauldron Kötüsü, "öyleyse tek önemli şey onu iyi yapmaktır."

Onu öpmesiyle Rae'in görüşünde kırmızı şimşekler çaktı. Kızıl ateş, gözkapaklarının ardındaki karanlığı dahi yakıp yok etmişti. Öpülmeyeli uzun zaman olmuştu ve daha önce hiç bu kadar imkânsızlığın kıyısındayken öpülmemişti.

Bir kez daha bu beden ona ihanet etti; teni zayıftı, kötülük ilikleri-ne işlemişti. Uzunca bir süre yarı ölü ve soğuk bir bedenle yaşadıktan sonra derisinin altındaki gürül gürül kanın kaynaması ne kadar da tuhaftı. Key kadife kukuletasının gölgesine eğilerek ağzını onunkine yaklaştırdı, eldivenli eli omurgasından yukarı kayarak Rae'i kendine doğru çekti, memeleri hafif bir sızlamayla Key'in göğsüne battı. Dehşet vadisinden yükselen kıvılcımlar ateşböcekleri gibi başlarının

etrafında uçuşuyordu. Rae'in gözleri kamaştı, Key'in ellerinin altındaki bedeni gerçek hissettiriyordu. Açgözlü ellerini Key'in saçlarına kaydırdı ve onu iştahla öptü.

Rae arzudan sersemlemişti, bacaklarının arasındaki istekli sızının varlığı dahi şaşırtıcıydı. Bir daha bu dürtüleri asla hissedemeyeceğini düşünmüştü. Uzun süredir, bedeni sanki sadece acı çekmek için vardı. Görünüşe bakılırsa, Leydi Rahela'nın bedeni yatakta olduğu kadar sokaklarda da fahişeydi.

Key ağzını az önce bıçağını dayandığı yere götürdü. Rae acının madalyonun sadece bir yüzü olduğunu, bunun ise diğer yüzü olduğunu unutmuştu. İğnelerin batması acı bir soğuk hissetmesine neden olurken Key'in sivri dişlerinin batışı tatlıydı. Kan, vücudunun bazı bölgelerine akın edebilir ve morluklar oluşturabilirdi. Kan aynı zamanda dikkat çekmek için eşit derecede ısrarcı davranan başka bir bölgeye akın edebilir ve farklı bir sızı yaratabilirdi.

Keşif ateşi içinde yanarken birbirlerinin vücutlarını gezintiye çıktılar. Key, Rae'in boynuyla kulağı arasındaki sıcak boşluğa mırıldandı: "Sunakta diz çökebilir miyim?"

"Efendim?"

Rae'in dudaklarını öpebilmek için başını kaldırdı, tutkulu ve pis bir öpücük verdi. "Doğanın hazinesiyle konuşmama izin verir misin?"

Rae öpüşürken gülümsedi. Key'in ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi, durmasın yeterdi.

"Kral'ı nasıl selamlarsın?" Key iç çekti ve Rae'in vücudu boyunca kayarak dizlerinin üstüne çöktü.

"Ah, *aşağı* inmekten bahsediyorsun."

Ortalık yerdeydiler! Kötüler zıvanadan çıkmıştı.

Key mükemmel ve görkemli bir utanmazlıkla sırıttı. "Sarayda öyle mi diyorsunuz? Biraz tuhaf ve belirsiz. Aşağı inmek derken neresi

mesela, dizlerine mi?" Elleri Rae'in ayak bileğini sardı, daha yukarı çıkmadı ancak bu kadarı bu dünyada heyecan yaratan bir skandaldı. Öne eğildi ve şeytani bir gülümsemeyle Rae'e baktı. Key'in nefesinin ipek elbisesini ısıttığını hissetti. "Belki de orası değildir?"

"Yapmamalıyız," diye mırıldandı Rae, yarı tetikte yarı heyecanlıydı. Bu fikir bir yandan iğrenç ve yanlış gelirken bir yandan da iliklerinde hissedeceği kadar doğru olmamalıydı. Baştan çıkmamalıydı.

"Kesinlikle yapmamalıyız." Key'in kahkahası, uçurumun derinliklerindeki alevler kadar alçaktı ve şiddetle kaynıyordu. "Bu yanlış ve şeytani olurdu."

Yıllarca hayat otobüsünü kaçırdığını hissetmişti, gençlik ve yetişkinlik maceralarının hiçbirini yaşayamamıştı. Seks yapmamış olması utanç vericiydi, hâlâ büyüden medet umması utanç vericiydi. Hayatta kalacak son kız bile olamamak, kaderinin dehşet dolu olması.

Kendinize, "Gerçek bir kötü ne yapardı?" diye sormanız gereken zamanlar olurdu.

Kan kırmızısı mücevherlerle parıldayan elini kaldırıp Key'in saçlarıyla oynadı. Vadinin alevleri kahkaha gibi coştu. Key'in gözleri parladı.

Rae ahlaksızca davranıp Leydi Rahela'yı suçlayabilirdi.

Bir sarhoşun gürültülü kahkahası duyuldu. Bir el kıçını avuçladı. "Benimle gel, tatlım. Sana gerçek adamların nasıl..."

"Öldüğünü mü göstereceksin?"

Key bir nefes kadar hızla ayağa kalktı. Sesi sakindi. Hareketi baştan savmaydı. Bıçağı, adamın boğazını yardı. Kesikten kan fışkırdı ve Key adamı kayıtsızca kenara itti. Dans eden aniden bu yabancı olmuştu, son kez acı içinde çırpınıyordu. Boğazı kesilmiş halde uçurumun kenarından yuvarlanırken ayakları hâlâ debelenerek ölümünü beceriksizce protesto ediyordu.

"Özür dilerim." Bıçağın parıltısı yeninde kayboldu. Key'in sesi gerçekten de pişman gibiydi. "Kandan nefret ettiğini biliyorum."

Böylece küçük kötü adam kenar mahallede isimsiz bir karakteri öldürmüştü. Bu, hikâyede ancak bir dipnot olabilirdi ve ölen adam da sokakta kızları taciz eden bir serseriydi.

Rae omuz silkerek konuyu kapadı. "Umurumda değil."

Bir ürperti, vücudundaki bütün sıcaklığı söndürdü. Umursamayı reddediyordu.

Key ona onaylayarak baktı. "Ölümü umursamıyorsun. Diğer insanların umursadığı gibi değil."

Key'in dikkatle konuşması ve onu yoğun bakışlarla izlemesi Rae'in aklına bir fikir getirdi. Kelimelerini dikkatle seçti.

"Etrafımızdaki karakterleri gerçek insanlar olarak görmek benim için zor. Anlıyor musun? Sen de benim gibi misin?"

Key'in gözleri hevesle parladı, bıçak kadar gümüşiydi. "Sanırım."

Rae onun kolunu kavradı. "Sen de mi kitabın içine girdin?"

"Pardon," dedi Key. "Ne kitabı?"

Yüzü boş bir sayfa kadar ifadesizdi.

Rae'in yüzü düştü. "Ah. Sen yalnızca sosyopatsın. Pardon."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kötü Kadın ve Ölüm Günü

"Yüce tanrı dedi ki: 'Gel buraya, yavrum. Korkma.'

"'Sen en yüce tanrılardan da güçlüsün. Benimleyken korkacak ne var?' diye sordu çocuk, öldüğü gün.

"Yüce tanrı elinde batasıyla dağa doğru yürüdü. Tanrının oğlu çok küçüktü, babasına yetişmek için koşmak zorunda kalıyordu.

"Ve sonra..." İmparator ilk yaşamını anlatan trajedi öyküsünü endişe verici derecede gerçekçi bir boğaz kesme sesi çıkararak yarıda kesti.

"Bunu düşünmek bile korkutucu olmalı," diye mırıldandı Leydi Ninell. "Çok küçük ve muhtaçmışsın."

"Şimdi ise değilim," dedi İmparator. "Korkacak ne var? Kimse bana bir daha zarar veremeyecek."

Demir Çağı, ANONİM

Key ilgiyle sordu: "Sosyopat nedir?"

Rae kaşlarını çattı. "İçi doldurulmuş bir tavşan hakkındaki çocuk kitabı."

Key'in kaşları âdeta alay ediyordu. "Köylülere okuma öğretilmez. Çocuklar tavşanı kendi kendilerine öldürüp mü dolduruyor?"

Rae şaşkınlıkla kahkaha attı. "Oyuncak bir tavşan. Çocuklar tavşanı çok seviyor ve o da çocukları seviyor, acı çektikleri için sonrasında tavşan gerçeğe dönüşüyor. Sanırım kimse sevmeseydi dönüşmezdi. Sosyopatların diğer insanlar hakkında güçlü duyguları yoktur, bu yüzden insanlar ve duyguları onlara asla gerçekçi gelmez."

"Tüccarlar her zaman bende bir sorun olduğunu söylerdi," dedi Key düşünceli bir tavırla. "Demek ki biz buyuz, sen ve ben."

Rae, Key'in öyle olması gerektiğini düşündü. Bu dünyada kendisi de öyle olmalıydı.

Her neyse. Kitaplarda birçok sosyopat kötü olurdu ve Key, Rae'in tarafındaydı. Leydi Rahela'nın Key'den birkaç yaş büyük olduğunu ve ekibiyle iyi ilgilenmesi gerektiğini hatırladı. Key'in bir canavar olmadığına inanıyordu. Empatiden yoksundu, çözülme yaşayıp insanları seri bir şekilde öldürüyordu, hepsi bu.

"Hikâyeyi sevdim," dedi Key. "Biraz daha anlatsana."

Rae elini Key'in sırtına koydu, içini kaplayan heyecanı görmezden gelmeye çalıştı ve bunun için kötü kadın bedenini suçladı. Tezgâhların arasında dolaşmaya başladılar. "Sana istediğin tüm hikâyeleri anlatırım. Şiddet dürtü kontrol problemin olsa da sevdim seni."

Aralarında geçenlerin çoğu yalan olsa bile dedikleri doğruydu. Onu biraz fazla sevmişti.

Kurguda, sevimli ve komikseniz katil olmanız bir sorun yaratmazdı. Ama bu dünyanın nasıl işlediğini biliyordu, *herkes Lia'yı seviyordu.* Ölüm ve yalnızlığın ikiz felaketi tepesine çökmüştü. Yarın, bugünden daha zeki olmalıydı. Bu gecelik elleri Key'in ellerinin arasında olabilirdi ve o kötü ellerin neler yapabileceğini umursamayacaktı.

Key güldü. "Şiddet dürtü kontrol problemim yok. Şiddet dürtümden zevk alıyorum. Bu arada, işte demircinin tezgâhı. Bıçaklar güzelmiş, Saldırı."

"Teşekkürler, Kötü Adam," diye mırıldandı demirci tezgâhının ardındaki kadın, harika kınalı saçları ve daha da harika kolları vardı.

Rae, Saldırı'nın spor salonunda yaşadığını düşünürken aklına onun bir demirci olduğu geldi.

Metal işçisinin tezgâhı Gece Pazarı'ndaki tezgâhların çoğundan daha sağlam kurulmuştu ve gümüş rengi kurdelelerle sarılmıştı. Demir iki kova, sönmeye yüz tutmuş ateşlerin korlarıyla doluydu. Tezgâhın her tarafına parıl parıl parlayan dekoratif, kullanışlı ve ölümcül eşyalar yayılmıştı: mücevherler, at nalları, yaylar ve çok ama çok fazla bıçak. Metalle kaplanmış dişlerden yapılmış Rubik küpe benzer bir şey vardı. Bir müşteri, farklı darphanelerde üretilen dört farklı şekildeki madeni paraları sayıyordu. Taç şekilliler kraliyet darphanesindendi. Askerler için kılıç. Çiftçi ve üreticiler için yaprak. Tüccarlar ve bilginler için tüy. Madeni paralar bronzdandı ve az sayıdaydı.

"Burada Kobra'nın parası da geçiyor," dedi Saldırı.

Kadın küçük bir yıldız ve yılan bronz para bırakıp balta almanın sevinciyle koşarak uzaklaştı.

"Selaaam," dedi Rae sevimli bir edayla. Kırmızı kadife çantasını açtı ve büyülü zırh eldivenlerinden birini çıkarıp tezgâhın üstüne bıraktı. "Bunun küçülmesi için zincirlerin çıkarılması lazım. Çıkarılan zincirler sizde kalabilir. Büyülü olduklarına göre paha biçilemez olduklarını düşünüyorum. Anlaştık mı?"

Rae'ninki oradakiler arasında kırmızı parlayan tek metaldi.

Demirci Saldırısı kaslı kollarını kavuşturdu. Zayıf gülümsemesi duman gibi yok oldu. "Ya da hepsi benim olur. Burada hırsızları durdurabilecek gücünüz yok, leydim."

Rae dirseklerini tezgâha dayadı. "Alabilirsin ama şehirdeki tüm soylular birleşip Cauldron'u yakar ve büyülü silahı çalan köylüyü önce işkence edip sonra da idam etmek için götürürler. Ayrıca, eldivenimi çalarsan Key'den seni öldürmesini isterim."

"Öldürürüm," diye onayladı Key. "Affedersin, Saldırı."

"Siz ikiniz arkadaş mısınız?" diye sordu Rae.

Demirci Saldırısı hiç de dostça olmayan bir tavırla Rae'i süzdü. "Eskiden dükkânımdan silah çalardı."

"Senin mükemmel işçiliğine iltifat olarak tabii." Key, Saldırı'ya sırıttı. "Seni izleyerek silah yapmayı öğrendim. Arkadaş olalım mı?"

Saldırı çekicini tezgâha vurdu. "Az önce bu soylunun emriyle beni öldürebileceğini söyledin!"

Key gözlerini devirdi. "Tanrım, affedersin dedim ya. Bunu herkese söylemem. Soylu bana para veriyor, kişisel algılama."

"Yalaka." Saldırı yanındaki kovada yanan ateşe tükürdü. "İşinizi halledeceğim ama ikinizi de bir daha burada görmek istemiyorum."

Anahtarı kopyalamaya getirecek kişi Kobra olacağından Rae bunun sorun olmayacağını düşündü. Eldivenin değiştirilmesi, baloya katılma planında önemli bir rol oynuyordu. Planı işe yararsa yakında bu dünyadan gidecek ve hepsinden çok uzaklarda olacaktı.

"Anlaştık." Rae elini uzattı ancak Saldırı küçümseyerek dudak büktü. "Her neyse, Çıkmaz Hayat'taki kapıcıya eskiden ateşli bir ilişkimiz olduğunu söyledim. Tuhaf kaçtıysa özür dilerim!"

"Ben sarışın severim."

"Sanırım o kadar seksiyim ki sana kendi standartlarını çiğnettirdim!" Rae ona şımarıkça göz kırptı. Saldırı'nın hiç etkilenmemiş bakışlarıyla karşılaşınca geri çekildi. "Orada bekleyeceğiz."

Saldırı dediklerini duyduğunu bile göstermedi. "Sana bir tavsiye vereyim mi, Kötü?"

"Tabii, artık arkadaşız nasılsa."

Saldırı'nın yüzü bir fırının demir kapağı gibi sımsıkı kapalıydı, Rae öpüşmelerini görmüş olabileceğini düşündü. "Soylu kadınlar eğlenceyi sever. Sen tek gecelik bir eğlenceden başka bir şey değilsin. Bu hikâye bittiğinde onun bir şey hissedeceğini sanmıyorum. Sadece mücevherli elbisesi bile istediğin taşın parasını karşılar, hatta üstüne kalır."

Tuhaf ve düşünceli bir duraksama oldu.

"Ben... bunu bilmiyordum," dedi Key.

Saldırı imalı bir tavırla başını yukarı aşağı salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Demirci başını işine doğru eğerek onları açıkça kovdu. Key sevilmemiş ölüler mezarlığına doğru yürüdü. Rae de onu ışıkların ve tezgâhların ötesindeki düz gri çöle kadar takip etti. Toprak, vadinin kıvılcımlarına yakın olduğu için kavrulmuştu ve üzerinde eşyalar vardı: ölü çiçekler, kırık oyuncak bebekler, kabaca oyulmuş ahşap heykeller. Hatta çatlak, büyüsüz taşlardan yapılmış küçük, orantısız bir anıtmezar bile vardı.

Key kabzasına kadar kuru toprağa gömülü bir bıçağın yanında durdu. Sonra çatlak deri eldivenlerini çıkardı. Hareketleri, incelik nedir unutmuş gibi sarsaktı. Dişlerini deri eldiveninin ucuna geçirip çektiğinde, Rae bunu elleri titrediği için yaptığı gibi tuhaf bir izlenime kapıldı. Bu hiç de karakterine uymuyordu.

Eldivenleri kuma düştü. Ellerini Rae'e gösterdi.

Key'in ellerinin arka kısmındaki deri parlak şeritler halinde kesilmişti ve damarlarıyla kemiklerinin üstünde bir zamanlar taze yaralar olan izler vardı. İzler kılıç şeklindeydi. Rae kolundaki damar bulunamadığında eline batırılan ilk iğnenin nasıl da canını yaktığını hatırladı. Bunların ne kadar acıtmış olabileceğini merak etti.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Rae.

"Kılıç paraları." Key hâlâ gülümsüyordu. "Askerler ve yasaları destekleyenler için."

Rae, Key'in sıcak demir ayakkabı fikrini nasıl bulduğunu harabeye dönmüş bir şehirdeki gündoğumu kadar net anladı.

"Çok üzgünüm."

Gülümsemesi, tıpkı Rae'in saflık ettiğini düşündüğünde yaptığı gibi hafifçe yumuşamıştı. Gerginlik neredeyse anında geri geldi.

"Herkesin arkasında onu gölgesi gibi takip eden bir hikâye olduğunu söylemiştin. İşte bu benim Cauldron Kötüsü olma hikâyem. Doğduğum gün dehşet vadisinde bulunmuşum." Key'in sesi mesafeli

ve duygusuzdu. "İnsanlar besleyecek çok fazla boğazları olduğunda ya da bebekler babasız kaldığında onları vadiye bırakır. Çoğunlukla bebekler uyanır ve vadiden aşağı yuvarlanır. Artık sorun yaratacak bir çocuk olmaz. Ancak cam üfleyicileri loncasının ayak işlerini yapan yaşlı bir köylü beni düşmeden önce bulmuş. İyi bir hayatım olsun diye beni çocuksuz bir tüccar çifte vermiş. Ancak iyi bir çocuk değildim. Uçurum kimsesizleri kıyıda yatarken kıvılcım yutar. Dumanla lekelendik ve ölüler kadar öfke dolduk. Kendilerine ailem diyen tüccarlar bana kuduz köpek derdi. Onları memnun etmeye çalıştım ama benim için uygunsuz şeyler eğlenceliydi. Hiç korkmadım ve onlara sarılmadım. Ben onların istediği oğul değildim. Kimsenin isteyeceği bir çocuk değildim."

Rae'in aklına korkunç bir teori geldi. Bazen küçük karakterlerin insan gibi değil de bir amaç uğruna yaratılmış kuklalar gibi davrandığı doğruydu. Key, yardıma muhtaç genç kız adına savaşmak üzere tasarlanmış pek çok kişiden biriydi. Hikâyedeki önemli oyuncuların aileleri, arkadaşları ve motivasyonları olurdu; inandırıcı ve inanmaya değer görülürlerdi. Pek önemli olmayan karakterler ise sadece bir sahne için var olurdu. Key aşk ve şiddet için yaratılmıştı.

Kullanılmak ve bir kenara atılmak için yaratılan bir karakterin kırık parçalarından biri olsaydınız, siz nasıl biri olurdunuz?

"Mutlu bir son vardı. Ama benim için değil. Ben altı yaşındayken tüccarın karısı istedikleri oğlu doğurdu. Artık bana ihtiyaçları yoktu, dolayısıyla cam üfleyiciler loncası beni sattı. Beni çırak olarak verdiklerini söylediler. Bacalara sığacak kadar küçüktüm."

Rae, Viktorya dönemi Londra'sında zorla çalıştırılan çocuklar hakkında bir şeyler okumuştu.

"Seni baca temizleyicisi olmaya mı zorladılar?"

Daha altı yaşındayken...

"Bacalardan inip insanlar uyurken boğazlarını kesiyordum," diyerek düzeltti Key sakince. "Temizlik yapamam. Ama iş öldürmeye gelince doğal bir yeteneğim var. Çocuklar suikastçılara kapıyı açsın

diye bacalardan indirilirdi. Aracıyı ortadan kaldırarak akıllıca davrandığımı sanıyordum ama kapıyı kanlar içinde açtığımda başka bir hata yaptığımı fark ettim. Efendiler beni içeriye bir adamın öldürülmesini istedikleri için yollasalar da o ikiyüzlüler, adamı öldürdüğümü görünce şaşırmış gibi davrandılar."

Rae birden Key'in taht odasında, Hava ve Zarafet Sarayı'nda ve hanın dışında takındığı asık suratının nedenini anladı. Çocukluktan kalma bir alışkanlıktı. İçten gelen bir memnun etme arzusuyla dehşet saçmıştı. Kimsesiz, kâbuslardan fırlama çocuk neden her seferinde dışlandığını asla anlayamamıştı.

Key omuzlarını sikti. "Efendiler onlara paradan tasarruf ettireceğime karar verdiler. Ondan sonra beni tek başıma gönderdiler. Birkaç yıl sonra kibirli davrandım ve yakalandım. Askerler beni hedefin evinde, Cauldron dışında buldu. Şanslıydım ki hırsızlık yaptığımı sandılar. Kılıç paraları ateşe atıp yanan metalleri ellerime yapıştırdılar ve kıvranmamı izlediler, eğlence bittiğinde de beni bir kenara attılar. Efendilerim de artık işe yaramayacağım için beni kenar mahalleye bıraktı."

Gülüşü gerçekten de eğleniyormuş gibi çıktı.

"Garip olansa, yaşlı adamın hâlâ beni izlemesiydi. Yavru kuşlar ve hasta hayvanlar onu duygulandırırdı. Bir de ben. Kurtardığı küçük şey. İltihaplanmış pis elleriyle çöp eşeleyen iğrenç küçük bir canavar olsam da beni hâlâ öyle görüyordu. Kulübesinde uyandığımda benimle ilgileniyordu. 'Hepsini öldüreceğim,' dedim. Yatağın kenarına oturdu çünkü beni yatağına yatırmıştı ve kendisi yerde uyuyordu. 'Lütfen, benim iyi oğlum ol,' diye yalvardı." Key derin bir nefes aldı. "Ona baba dememi söyledi. Daha önce hiç birisinin önemli olmadığı halde önemli olduğunu hissettiğin oldu mu? Ona ait olmak ve seni bir kenara atmamasını istedin mi?"

Rae anlamaya çalıştı. "Daha önce hiç... birini sevdim mi?"

Key sevilmemiş ölüler mezarlığına, vadiye doğru baktı ve başını onaylarcasına salladı.

"Evet," diye fısıldadı Rae.

"Tuhaf, değil mi?" diye sordu Key düşünceli bir tavırla. "Ne daha öncesinde ne de sonrasında sevdim. Doğru sevemedim yani. Ona ait olmak istedim. Bu yüzden iyi oldum. Kimseyi öldürmedim."

Sanki yabancının birinin gerçekleştirdiği şaşkınlık uyandırıcı bir başarıdan bahsediyormuş gibi yüzünde belli belirsiz bir hayret belirdi.

"Cam üfleyicileri loncasının masasından düşen kırıntılar için çalıştım. Babam yaşlı ve zayıftı. Hayatında hiç yeterince yemek yememişti. Uzun zaman önce oluşan hasarı düzeltemeyen ilaçlara çok fazla para harcadık. Zor bir yıldı. Para kazanmak için yük taşımaya gitmiştim, bir cam üfleyicisi de yağmurda teslimat yapması için babamı tutmuş. Bir bronz yaprak uğruna ateşi çıktı ve sonu geldi. Son sözlerinde kendime bir şeyler almamı söylemişti. Çünkü iyi bir çocukmuşum. Ne aptal ama. Öyle değil mi, leydim? Ne kadar da aptal bir ihtiyar."

Rae başını iki yana salladı ancak Key hâlâ vadiye bakıyordu. Gülümsemeyi bırakmadı. Rae bırakmış olmasını diledi.

"O öldüğünde borca batmış durumdaydım. Taş alacak param yoktu, bu yüzden buraya, sevilmemiş ölüler mezarlığına gömüldü."

Demirci Saldırısı, Key'le konuşurken bir taş istediğinden bahsetmişti. Demek babası içindi.

Eyam'da insanlar öldüklerinde hortlak olarak dirilmemeleri için büyülü taşların altına gömülürlerdi. Bu dünya kurgusunu biliyordu ama sonuçlarını hiç düşünmemişti. Ceset büyüyle dolup taşan toprakta ne kadar uzun süre kalırsa, onu tutmak için o kadar fazla büyüye ihtiyaç duyulurdu. Düzgün bir taş için parası olmayanlar, kayıplarını bir gün üzerlerine güçlü bir büyülü taş koyabilme umuduyla bu çorak yere gömerdi. Herkes onların hayal kurduklarını bilirdi. *Sevdiklerini toprak altında tutamayacak kadar fakirler,* diye küçümserdi insanlar ve buraya bu yüzden *sevilmemiş ölüler mezarlığı* denmişti. Key bu ismi gelişigüzel kullanmıştı. Sanki sevgisinin bir değeri yokmuş, hiç var olmamış gibi.

Key devam etti. "Efendilerim bana bir iş teklif etti. Babamın hoşuna giteyecek bir şeydi. Ölülerin ne düşündüğü önemli olmasa da reddettim. Ama zaman geçtikçe taşın fiyatı da arttı. İyi olmak pek para kazandırmıyordu. Cam üfleyicileri loncası için bir rakip ortaya çıktı ve birinden kurtulmak için normal ücretin iki katını teklif ettiler. İyi biri olmaya çalışıyordum. Paramı kazandım ama taşın fiyatı üç katına çıkmıştı. Paraları, öldürdüğüm adamın kanıyla kaplı bıçakla beraber babamın mezarının üstüne gömdüm. Yıllardır ilk kez boğaz kesmiştim."

Başıyla ayaklarının dibindeki bıçak kabzasını işaret etti.

Kaçmak mantıklı olabilirdi. Key'in sakin gülümsemesinin ardında bir çığlık gizlenmişti. Her kelime sanki boğazından canlı canlı kesiliyormuş gibi çıkıyordu.

"Babam iyi bir adamdı. Ağzından bir kere kötü söz çıkmamış, hiçbir zaman kimse hakkında kötü düşünceleri olmamıştır. Toprağa düşüp ölene kadar çalıştı. Peki ondan geriye ne kaldı? İşaretlenmemiş bir mezar ve bir katil. İşte, iyilik insanı bu noktaya getirir. Asla böyle aptal olmayalım, leydim."

Rae, Key'in paragöz bir yan karakter olmasını komik bulurdu. Birine o paranın ne anlama geldiğini bilmeden "tek düşündüğü para" diyebilirdiniz. İşe yaramaz bir lüks olmak zorunda değildi; geleceğiniz, sevdiğiniz birinin hayatı ya da onun için yapabileceğiniz son şey olabilirdi.

Rae uzanıp yumuşak hareketlerle Key'in elindeki izlere dokundu. Key ürkütücü bir açıyla başını yana eğdi, bakışlarına şaşkınlık hâkimdi. "Artık acımıyor."

Rae annesinin insanlara karşılayabileceklerinden daha yüksek bir ipotekle ev sattığında nasıl da endişelendiğini düşündü. Kendi hastane faturalarını düşündü. Çaresiz durumdakiler çok çabalar ve sonunda ellerinde hiçbir şey kalmazdı.

Key sanki aklını okumuştu. "Sonunu anlatmadım daha. Şehirdeki en iyi boğaz kesiciydim. İnsanlar bana Cauldron Kötüsü diyordu.

Umurumda değildi. Para kazanıyordum ancak artan fiyatlara yetişemiyordum. Bir gün işten eve dönerken cam üfleyicileri loncasından birini aptal ihtiyarın öldüğüne üzüldüğünü söylerken duydum. Şimdi onun yaptığı işi yapan birine yiyecek ve barınma için de para ödemeleri gerekiyordu. Eyam'da cam pahalıdır. Cam üfleyicileri zengindi. Babam onların asla yokluğunu bile çekmeyecekleri para uğruna ölmüştü."

Gülümsemesi sevimli bir hal aldı. "O gece cam üfleyicileri loncasına gittim ve hepsini öldürdüm. Babamı hiçe sayan herkesin hayatını babama adadım. Mekânı ateşe verdim. Bundan kurtulamayacağımı biliyordum. Taş için yeterince para biriktiremeden idam edilebilirdim. Yanan binadan çıktığımda uçurumdan tırmanan hortlakları gördüm ve beni öldüreceklerini düşündüm. Ama hortlaklar askerlerden iyidir."

Kederle başını iki yana salladı. "Ben senin gibi planlı biri değilim. Hayatta kaldım. Themesvar'ın iyi vatandaşları hortlakların loncayı yerle bir ettiğine inandı ve ben de onları korumak için savaşan sadık hizmetkârdım. Yüzüme tükürmeye bile tenezzül etmeyen tüccarlar birden bana Cauldron Kahramanı demeye başladı ve Kral da kraliyet ödülü vermek için çağırdı. Cauldron halkı gerçeği biliyordu. Şimdi sen de biliyorsun. Ben her zaman Kötü olacağım. Arkadaş olduğumuzu söyledin. Senin gibi olduğumu söyledin. Belki yapmak zorunda kaldığım şeyleri anlarsın."

Ellerini Rae'in ellerinin arasından çekti, eldivenlerini alıp tekrar giydi. Uzandı ve sanki çizgilerini ezberliyormuş gibi parmak uçlarını Rae'in boğazında dolaştırdı.

Rae'in bunun için vakti yoktu. "Ne yapmam *gerektiğini* anladım. Düğmelerimi aç."

"Bu hikâye sende şehvet mi uyandırdı?"

Key'in sesi buna inanamıyormuş gibi çıkmıştı. Rae arkasını döndü ve omuzlarını oynatarak gösterdi. Key yaklaştığında titredi. Bu

yakınlıkta uzanıp boğazını kesmesi çok kolay olurdu. Onun için herhangi bir uzaklıkta kolay olmalıydı gerçi. Rae'in kaçabilmesi mümkün değildi.

Becerikli elleri düğmeleri çözdü. Ilık bir fısıltı ensesinden aşağı süzüldü, eldivenler korsesinin bağcıklı sırtının üstündeki çıplak teni okşadı. "Bir sihir numarasının daha zamanı, leydim."

Rae büyülü olmayan taşlardan yapılmış kaba, küçük mezara yöneldi. İçeri girmek için kıvrılması gerekti.

"Nöbet tut lütfen."

Sessizlik oldu. "Sen... mezara mı gireceksin?"

"Azıcık düşünsene, etrafta hiç kadın soyunma odası yok! Pelerinimi tut."

Key bir süre duraksadıktan sonra pelerinini aldı ve leydisinin yatak odasından çıkmasını bekleyen centilmen bir beyefendi gibi kolunun üstüne attı. Bu durumda mezardan çıkmasını bekliyordu.

Rae elbisesini çıkardı, teninden sıyırdığı şile bezi üstüne işlenen lal taşlarından ötürü ağırdı. Korsesi ve kombinezonuyla mezarda öylece duruyordu. Kadın kahramanlar hikâyelerde her zaman korselerden şikâyet ederdi. O bir kadın kahraman olmadığından, korselerin şeytani kıvrımlarını desteklemek için tamamen gerekli olduğunu düşünüyordu. Emer kombinezonun skandal yaratacak bir giysi olduğunu açıkça söylemişti. Bu şekilde giyindiğinde, Rae'in memelerini destekleyen iç çamaşırı açıkça görülüyordu. Gece, mezar taşları arasından nefes vererek tenini soğuk bir havayla okşuyordu.

"Pelerinim," diye emretti Rae.

Çıplak omuzları kadifeyi büyük bir coşkuyla karşıladı. Rae iç çamaşırıyla, pelerininin ve itibarının parçalarına sımsıkı tutunarak çıktı. Demirci Saldırısı'nın tezgâhına gitti.

"Yeni anlaşma. Bu elbiseyi alıp Key'in babası için taş alırsan artan para sende kalabilir."

Yanında duran Key sanki bıçaklanmış gibi sarsıldı.

Rae ona baktı. "Özür dilerim, taşı kendin mi seçmek istiyordun?"

Nutku tutulan Key sadece başını iki yana sallayabildi.

Rae endişelenmeye başladı. "Saldırı güvenilmez biri mi?"

"Anlaşmalarından dönmez," dedi Key bir süre sonra.

"O zaman sorun ne?"

Sessizlik çöktü. Key solgun görünüyordu.

Saldırı, sanki Rae fikrini değiştirecekmiş gibi elbiseyi ellinden kaptı. "Sorun yok."

"Harika!" Rae, Key'e döndü. "Saraya dönebilir miyiz? Şeytani planımı yerine getirmeliyim. Ayrıca, kraliyet muhafızları beni saray surları dışında iç çamaşırlarımla yakalarlarsa başım büyük belaya girer."

Vadinin yanındaki patikadan aşağı tek başına ilerledi. Bir an için Key'in peşinden gelmeyeceğini düşündü ama geldi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kötü Kadın Pes Ediyor

Babası ölmüştü, üvey annesi ise hakkı olan büyüyü mirasından çıkarıyordu. Lia ağlarken Rahela gülüyordu. "Kız kardeşler paylaşmalı."

Demir Çağı, ANONİM

ae doğrudan kuleye yöneldi. Kral şimdiye kadar çoktan gitmiş olması gerektiği için gizli geçitten geçerek Hafıza ve Kemik Odası'na çıktılar. Yol tünel boyunca karanlıktı, dolayısıyla Key'in koluna girmişti. Yanındaki adam gergindi. Rae'in boğazı düğümlenmişti. Kötüler duygusal sahnelere uygun değildi. Onların türü tek satırlık kötü sözler ve şeytani beyanlar için yaratılmıştı.

Karanlıktan çıkıp fildişi odaya girdiğinde gözleri kasvetli ve kör edici kar beyazlığıyla kamaştı. Key konuştuğunda hâlâ doğru düzgün göremiyordu. "Senin için birini öldürebilir miyim?"

Elbisesine karşılık mıydı? Gerçek başarı yetenekle değil, fırsatlarla ilgiliydi. Key yıllar önce soyluların çevresine girmiş olmalıydı. Şu anda bir yardakçı olarak onun yeteneklerine ihtiyacı vardı ama bir saray suikastçısı olarak çok para kazanabilirdi.

Kemikten cılız avizenin ışığına karşı gözlerini sertçe kırpıştırdı. Bulanık gören gözleri Key'in vahşi ve kararsız yüzünü buldu.

Rae gülümsedi. "Geri ödemene gerek yok. Tek istediğim yardımın. Zaten çoktan bunun sözünü verdin."

"Sözümde ciddi değildim," diye açıkladı Key.

Vay canına. Kötü bir yardakçıdan ihanet etmesi beklenirdi ama bunun şu anda olması şart mıydı?

"Biliyorum," dedi Rae. "Mezarlıkta elbisemin parası için beni öldürecektin."

Key sessiz kaldı, sanki Rae'in anlamayacağını düşünmüştü. İhanet, Rae'in daimi yoldaşıydı. Geldiğini kilometrelerce öteden görürdü.

"Bir gün sana dönüp, 'Sen ciddi misin? Sana güvenebilir miyim?' diyeceğimi düşünüyorsun. Ben kimseye güvenmem. Neden Kral'ı geri kazanmaya çalışmadığımı mı sormuştun? Küçükken... hastalandım."

Rae o kadar şiddetle ürperdi ki vücudu neredeyse zangır zangır titredi, kadifenin altında çok üşümüştü. Bunu söylemeyi planlamamıştı ama bazen insan her şey mahvolduğunda rahatlardı. Artık konuşmaya başladığına göre her şeyi dökülebilirdi.

"O muhafızlar ellerini acıttığında iğrenç olduğunu söyledin. Ben de iğrençtim. Burun deliklerimde bile kıl yoktu, bu yüzden sürekli burnum akardı. Öleceğime emindim. Ölmeyecekmiş gibi davrandım ama aslında öleceğimi biliyordum. Sevgilim beni terk etti. Arkadaşlarım beni terk etti. Onları affetmem söylendi. Bana kötü davrandıkları için onlar suçlanmazken, kötü hareketlerine içerlediğim için suçlandım."

Hangisi önce gelirdi: Değersiz biri gibi davranılmak mı, değersiz olmak mı? Nihayetinde bir önemi yoktu. Diğerleri onun kötü, güzel ya da suçlu olduğuna inanıyorsa, bunu inançlarıyla kendileri gerçeğe dönüştürüyordu.

Rae, Kraliçe'nin lekeli tahtına bakarken itirafına devam etti. "Babam bile yanımda kalmaya değmeyeceğimi biliyordu."

Babası öğretmendi. Annesi, *Başaramayanlar öğretir,* demişti sertçe ama babası yeterince başarmıştı. Terk etmişti. Hemen değil. Rae'in hastalığı teşhis edildikten bir yıl sonra, ilk kemoterapi tedavisi işe

yaramadığında. Erkeklerin, eşleri kanser olduğunda onları terk etme olasılığı altı kat daha fazlaydı ama hastalanan Rae'in annesi değildi. Rae'di. Gitmesi onun suçuydu.

Annesi, babasının yüzüne karşı hiç sert davranmamıştı. Faturaları ödemek için onun yardımına ihtiyaçları vardı.

Babasının şimdi yeni eşinden bir oğlu vardı. Doğumla ilgili komplikasyonlar yaşandığında genç eşinin hastane odasında yerde yatmıştı.

Kimse Rae'in odasında yerde uyumamıştı. Rae babasını sadece bir öğretmen olarak hatırlamaya çalışıyordu. Ders biterdi, öğretmen giderdi ve kimsenin canı yanmazdı. Bebeği görmeyi reddetmişti. Babası, Rae'in bu acımasızlığının karakteri hakkında çok şey anlattığını söylemişti.

Rae devam etti: "Geleceği gördüğüme inanmadığını biliyorum ama görüyorum. Octavian, İmparator olacak. Yüce ve korkunç olacak. Kahraman o, onu diğer kadınların üstünde tutması da kadın kahramanın Lia olduğunu gösteriyor. O dünyalar güzeli, ben pek de güzel değilim. Ancak insanlar seni önemsemediğinde sen kendini önemsemelisin. Hırs kötüdür ve ben çok şey istiyorum. Yaşamak istemem beni canavar yapıyor, erkek istemem kulenin fahişesi yapıyor ve taht istemem de beni şeytani kraliçe yapıyor. Güzel. O zaman ben de şahane bir canavar olacağım. Kendi kötülüğüme güveniyorum. Bir daha asla başka birine inanmam."

"Eğer Kraliçe olmak istiyorsan," diye yavaşça öneride bulundu Key, "kardeşini öldürelim."

Key'in ve olay örgüsünün iyiliği için, yardakçısının hiçbir kahramanı katletmemesinin hayati önem taşıdığını açıkça belirtmeliydi.

"Bak. Benim acım başkası yüzünden değil. Sistem Octavian'a insanları kullanması için izin veriyor, yani o da beni kullandı ve bir kenara attı. Bir şey daha bilmek ister misin? Farklı bir gelecekte, Octavian'a demir ayakkabılarımı ateşte ısıtmasını ve beni dans ederken izlemesini öneriyorsun."

Key'in kolu avucunun altında taş kesildi. "Senin hakkında bir şeyler duymuştum. Leydi Rahela, kar ve alev kadını. Dünyadaki bütün gücün sende olduğuna inanıyordum."

Rae omuzlarını silkti. "Başka bir dünyada ölüyüm. Sen de bunu hak ettiğimi düşünüyorsun. Octavian'dan farkımız yok, sadece o bizim üstümüzde ve üsttekiler alttakilerin canını yakar. Ben Emer'ın canını yaktım. Sen de benim canımı yakabilirdin. İmparator ise herhangi birinin canım yakabilir. Bahsettiğim o gelecekte, yalnızca Lia iyi bir şey yapmıştı. Seni ve Emer'ı benim cezamdan kurtarmıştı. O ölümü hak etmiyor."

Kurgu yumurtalarını kırmadan bir hikâye omleti yapamazdınız. Key'in, aşkı tarafından kurtarılamayacak olması üzücüydü ama Rae'in acilen idamdan kaçması gerekmişti.

"İnsanların iyi olup olmamaları umurumda değil," dedi Key. "Sadece bana karşı iyi olup olmadıkları umurumda. İstersen onu öldürürüm."

Bu, Rae'in Demir Çağı serisini okurken sürekli olarak, *Lia'yı kurtarmak kimin umurunda?* diye düşünmesinin cezasıydı. Rae, Lia'yı pek tanımıyordu ancak onu kurtarmak istiyordu. Sadece hikâyede ona ihtiyacı olduğu için değildi. Lia, Rahela'nın kardeşi sayılırdı.

Kelimeler Rae'in dudaklarından döküldü. "Ona ihtiyacım var. Birinin kız kardeşi olmak, başarısız olmadığım tek şey. Her zaman sevimli ve kolay incinen biriydi. Bazen onu incittim, bazen ona kızdım ama hayatım boyunca düşmanlarıyla savaşmayı planlıyordum. Küçükken birbirimize hikâyeler anlatırdık. Hastalandığımda, bir daha uyanamazsam diye uyumaya korkardım. Sadece ölürsem kardeşim çocuklarına beni anlatır diye düşündüğümde uyuyabiliyordum. Hikâyeden başka bir şey olamazdım ancak hiçbir şey olmamaktan iyidir. Kimse sonsuza kadar yaşayamaz ama hikâyeler yaşar. Hikâyeler sayesinde hayattayım. Hayatım için savaşırken kendi kendime şöyle düşündüm: Kardeşime anlatacak güzel bir hikâyem oldu. Onun en sevdiği hikâye olacağım. Duyduğu en harika hikâye olacağım."

Lia, Rae'in Alice'e dönüş kapısının anahtarıydı ve Alice de onun bu maceraya atılacak kadar uzun yaşamasının sebebiydi. Arkadaşları ve babası hayatından hızla geçip gitmiş, Rae onların dikiz aynalarında kaybolmuştu. Annesi son birkaç yıldır o kadar yoğun çalışıyordu ki birbirlerinin yeni ve taşlaşmış hallerini neredeyse hiç tanımıyorlardı. Rae kız kardeşinin kalbinde güzel bir hatıra olabilirdi. Başka hiçbir yerde nasıl güzel olunacağını bilmiyordu.

Hafıza ve Kemik Odası'nın adı artık ona komik gelmiyordu. İçeride insanın tadını kaçıran bir iskelet vardı ve oda insanlar için ölümün hatırlatıcısı görevi görüyordu. Ölmeniz gerektiğini unutmayın.

Kitaptaki sarayın ölüm odası bulanıklaştı. Rae ağlamamak için kendini sıktı. İnsanların önünde ağlamaktan nefret ederdi. Tek başına ağlarsan, ağlamamış gibi davranabilirdin. Diğer insanlar bilmediği sürece gerçek olmazdı.

Key, Rae'in çenesini tutup hafifçe kaldırdı. "Ağlamak yok. Benim gibisin, unuttun mu? Engerekler birlikte. Sonunda kötüler kazanacak."

Rae kırılgan bir alaycılıkla baktı.

Kemik beyazı fon Key'in saçlarıyla tezat oluşturuyordu ve başının etrafında bir hale yaratmak yerine onu karadelik gibi gösteriyordu. "O yemin bana şaka gibi gelmişti. *Adım dudaklarındayken daima karşılık vereceğim, senin adın ise beni harekete geçirecek. Her zaman arkanı kollayacak, kalkanın olacağım ve aramızdaki hikâye gerçek olacak.* Böyle bir şey nasıl gerçek olabilir ki?"

Rae altdudağını ısırdı ve isimleri silinmiş mezar taşları gibi pürüzsüz fildişi döşeme taşlarına baktı. Yeminin dili kuşkusuz şatafatlı ve abartılıydı. Belki bir anlaşma yapabilirlerdi. Key daha iyi bir teklif alırsa, Rae'e o teklifin üstüne çıkması için şans tanıyacak mıydı?

Rae anlaşma dilini tartışmaya açmaya hazırlanırken Key konuştu.

Sesi gece rüzgârı kadar yumuşaktı. "Leydim. Şu anda ciddiyim."

Daha önce yalan söylediğini itiraf etmişti. Her an yine yalan söyleyebilirdi.

"Güzel," dedi Rae. "Teşekkürler."

"Sözümü tutacağım. Eğer beni yanında istersen senin olacağım."

"Anlaştık." Rae bunun yeterli olduğunu umuyordu.

Key onu şaşırtarak kemik zeminde diz çöktü, kırmızı pelerinin ucuna saygıyla dokundu ve siyah saçlı başını eğip bir öpücük kondurdu. Bu, Son Umut'la Lia arasında –leydiyle onurlu şövalyesi arasında– yaşanabilecek bir sahnenin ters çevrilmiş aynasıydı. Rae'in dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Karanlığın leydisi ve onun onursuz şövalyesi mi? Şövalyesi ona sadece iki katı teklif edilene kadar sadık kalacaktı.

"Çok mutluyum," diye mırıldandı Key. "Yeniden birine ait olduğum için."

Rae, Key'in başına dokunduğunda Key'in gözleri kurgu karakterlere özgü bir şekilde yıldızlar gibi parıldadı. Hiçbir gerçek insanın gözleri karanlığı ve mesafeyi kesen bir yoğunlukla, yıldız söndükten sonra bile yanacak kadar korkunç bir parlaklıkta olmazdı. Rae, Key'in minnettar olduğunu anlamıştı ama fazla ileriye gitmeye başlamıştı. Neredeyse ona inanacaktı.

Bir kötü bile kimi zaman şeytana uymamak için direnmeliydi. Rae gerçek insanlara bile güvenmezdi.

Sessizlik uzadı. Rae ne diyeceğini bilmiyordu. Öpücüğün anısı sadece zihninden değil, tüm bedeninden bir ürperti olarak geçti. *Adım dudaklarındayken...*

Gece Pazarı'nda olduğu gibi ayaklarının dibindeydi. Arzuladığı her şeyi ondan isteyebilirdi. Ancak ölüm, pazarda Key'i ayartmıştı ve o, Rae'in sahip olabileceği bir şey değildi.

"Kalk," diye emretti kötü kadın mırıltısıyla.

Key kalktıktan sonra beraber leydilerin kulesine gittiler. Rae birkaç istekte bulundu.

"Lia'yı öldürme ve bana yine Octavian'a dönmemi söyleme. Ben İmparator'un hikâyesinin küçük bir parçasıyım. Meşhur kılıcın kabzası gibi. Kabzası yılan şeklinde ve Kral benim o yılanın ikizi

olduğumu söylerdi, onun engereği olduğumu. Belki beni biraz sevmişti. Bu kadarı benim için yeterli."

Artık hikâyenin içinde yaşadığından İmparator'u sevmek çok stresliydi. Key onun yeni favorisi olabilirdi. Cauldron Kötüsü, Rae'in güvenilir muhafızıydı; ona kötü, paralı asker ve eğlenceli olması konusunda güveniyordu. Sırf onun için hikâyenin bir kısmını iyileştirecekti. Tek yapmaları gereken Lia'yı kurtarmaktı. Ve daha fazla öpüşmemek. Key kelimenin tam anlamıyla Lia için yaratılmıştı ve Rae de hiçbir dünyada sevilmek için yaratılmamıştı. Karakterlere bağlanırsa canı yanardı.

Key'in yüzü genellikle bir gülümseme kaleydoskopu gibiydi, farklı ruh hallerine uygun farklı gülümsemeleri vardı. Gülümsemesi solunca peşinden karanlık çöktü. "Kral'ın öldürücü bir engereği varmış. Değerini bilmeliydi."

Rae takdirle mırıldandı. "Değil mi? Harika saçlarımla memelerim var ve kara mizah benden sorulur. Bildiğin mükemmel bir kadınım. Herhangi bir erkek şanslı sayılırdı." Octavian'a olan sonsuz düşkünlüğünü hatırladı ve aceleyle, "Tabii herhangi bir erkek olamaz," diye ekledi.

"Senin için İmparator mu olması lazım?" Key sırıtıyordu.

Rae de karşılık olarak sırıttı. "Evet. İmparator olmalı."

Rae beşlik çakmak için elini kaldırdı. Key bu konuda gitgide daha iyi oluyordu.

Aynı takımdaydılar ve Key, Rae'in aklının netleşmesine yardım etmişti. Sırf kendi istediğini elde etmek için insanları kullanarak hikâyenin kontrolünü ele almaya çalışmak kötü bir şeydi.

Rae hâlâ bunu yapmayı planlıyordu. Daha az sevilen olmaktan bıkmıştı. Sahte elçi olmayı yeğlerdi. Hikâyenin kötüsü olmayı yeğlerdi.

Leydi Lia'nın odası kulenin en tepesindeydi. Zemindeki mozaiklerde, sedefli kayalıkları ve gümüş denizi gösteren bir manzara vardı. İçerisi Rae'in odasından küçüktü, penceresi büyüktü ve parmaklık yoktu çünkü kimse o kadar yüksekten atlamayı düşünecek kadar çılgın olamazdı. Ayrıca Rae'in perdeleri kırmızıyken Lia'nınkiler maviydi. Lia bir gün bütün kuleyi kraliçe makamına çevirecekti. Şimdilik, penceresi yıldızlı gökyüzü manzarasını sergileyen bir çerçeveydi, yatağına beyaz tiril tiril bir tül örtülmüştü ve yatak odasının kulede olması tam kadın kahramanlık bir şeydi.

Lia makyaj masasına oturmuş, altın rengi saçlarını tarıyordu. Rae içeri girdiğinde Lia'nın bronz aynadan bakan gözleri şaşkınlıkla irileşti ancak elindeki inci saplı tarağı sarsılmadı.

Rae yalnız olduklarından emin olmak istedi. "Hizmetçin nerede?"

"Bir hizmetçiyle edindiğim ilk deneyimden sonra başkasına güvenir miyim?"

Haklıydı. Gelecekte Lia, İmparator'a başka bir hizmetçiye güvenmekten korktuğunu söylüyordu. İmparator, "Senin hizmetkârın ben olacağım," diyordu. Her gece uzun saçlarını yüzlerce kez tarıyordu.

Rae daha önce Lia'nın başka bir hizmetçi istememesinin ne anlama geldiğini düşünmemişti. Lia gerçekten de Emer'ın ihanetini derinlerinde hissetmişti. Her neyse, kendi saçını taramak zorunda kalmak ulusal bir acil durum falan değildi. Plana dönme vaktiydi.

"Arkadaş olarak sohbet edelim," diye öneride bulundu Rae.

Lia'nın sesi kararlı çıktı. "Biz arkadaş değiliz."

"Öyleyse hoşumuza gitmeyen şeylerden bahsedelim!"

Lia tarağını bırakıp taburesinde döndü. Ayışığı güzelliğine vuruyor, ince bedenini mermer bir heykele, saçlarını da soluk bir gelin duvağına çeviriyordu. Mavi gözleri yaşlarla parıldıyordu.

"Bu kez nasıl bir kötülük planlıyorsun?"

Rae beyaz tülle kaplı yatağa oturdu ve çarşafın her tarafına kırmızı cadalozluğunu bulaştırdı. "Sorduğuna sevindim. Yaralı ceylan taklidin

oldukça sevimli ancak bana işlemez. Bende vicdan yok. Sızlanmayı bırak, aşırı güzelsin, Kral sana bayılıyor ve ben de daha fazla sorun çıkarmayacağım."

"Buna nasıl inanabilirim?"

"Ben kendi çıkarlarım doğrultusunda hareket eden soğuk kalpli bir canavarım. Eğer Kral'ın yoluna çıkarsam kellemi alır."

"*Benim* öldürülmem için plan yaptın."

Rae'in daha iyi biri olduğunu iddia etmesi işe yaramıyordu. Geçmişteki davranışlarını açıklamadıkça ve herkesi bunları tekrarlamayacağına ikna etmedikçe hiçbir şey başaramazdı. Bu da Rahela'nın yaptıkları için makul nedenler bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Tuhaftı ancak bir karakterin motivasyonlarını düşünmek onu daha çok sevmenizi sağlıyordu. Rae, Rahela'ya dönüşmeden önce onu umursamamak kolaydı.

"Paniklemiştim," diye açıkladı Rae. "O kadar plan yap flörtleş, sonra birden saraya geldin ve Octavian sana ilk görüşte âşık oldu! Erkeğimin gözleri başka yerlere kaymaya başladı ve o dünyanın en güçlü adamı. Onu tokatlayamaz ya da beni aldatan bir pislik olduğunu söyleyemezdim. Onu suçlayamadığım için seni suçladım."

"Kral'la ilgilenmiyorum," diye mırıldandı Lia tarağına doğru.

Doğruydu. Bu kız son derece saftı. O yüzden herkes onu seviyordu.

Rae bir kızın karşısındakinden hoşlanmasının iyi haber olduğunu düşünürdü ama hikâyeler böyle işlemiyordu. İlgi görmemenin cazibesi karşı konulamazdı.

"Sorun yok. Kaderimi kabullendim. Aslında herkesin kaderini kabullendim! İkiniz evleneceksiniz. Yani iyi anlaşırsak benim için iyi olur."

"Kral'la evlenmeyi hayal bile etmem," dedi Lia alçakgönüllülükle ve haklı bir kızgınlıkla devam etti. "Sen ve ben asla barışmayacağız! Sadece Kral yüzünden de değil. Biz çocukken, annenle birlikte akbaba

gibi mal varlığıma üşüştünüz. Arkadaş olmayı sadece çıkarlarına uyduğu için istiyorsun. Neden kabul edeyim ki?"

Rae, Lia'nın omuzlarının üstünden gözlerinin yansımasına baktı: Karanlık, ışıltılı ve son derece güvenilmez. Kimse onu seçmezdi. Yoksa...

Parmağını tabanca gibi Lia'ya doğrulttu. "Ya sana bir neden verirsem?"

Rae bu odaya hiçbir şeyi olmadan girmişti. Şimdiyse Lia'nın dikkatini kazanmıştı.

"İnsanlar hayatta bir şeyler kapmak için başka şansları olup olmayacağını bilmediğinde, aç akbabalar gibi bulduklarına üşüşürler. Yaptığımız şey kişisel değildi."

"Onlar ailemin hazinesiydi. Benim için gayet kişiseldi."

Lia'nın gözleri yeniden yaşlarla doldu. İstediği zaman ağlayabiliyor muydu?

"Şimdi ikimizin de güzel bir hayat yaşama şansı var. Sen Kral'la evlenirsin. Ben de Kraliçe'nin üvey kız kardeşi olarak ipek koltuklarda oturur, şekerleme yerim ve istediğim lordu seçerim çünkü –dikkat et, bu kısım önemli– iyi partilere çağırılıyorum."

"Ah," diye mırıldandı Lia. "Baloya gitmek için plan yapıyorsun."

Rae sırıttı. "Sen insanlar için sadece güzel bir yüzden ibaret değilsin. Ayrıca sarayda yenisin de. Burada insanlar kurnazdır. Geçen hafta bir cinayet üzerine yıkıldı."

Lia'nın meleksi sabrı kanatlarını kaybetti. "*Sen* yıktın!"

Rae suçlamayı bir sinek gibi savuşturdu. "Geçmişte yaşamayı bırak. Sana yardım edebilirim. Sorun bana güvenememen. Çünkü kötüyüm!"

Lia'mn yüzünde meraklı ve çaresiz bir ifade belirdi.

Rae cesaretlenerek devam etti. "Bana inanmanı istiyorum. Bu yüzden gerçek bir fedakârlık yapmam gerek."

Gümüş rengi mozaikleri aşıp Lia'nın oturduğu yere gitti. Aynada kötülüğün ilerleyişini izledi; kırmız eteği yerleri süpürüyordu, elleri arkasındaydı.

Lia'nın sandalyesinin yanında diz çöktü ve sakladığı şeyi gösterdi.

"Çaresiz olmaktan başka bir şansın olmadığını söyledin. Kulağa artık çaresiz olmak istemiyorsun gibi geldi. Sana bir özür teklif etmiyorum. Sana bütün hazineni geri vermeyi teklif etmiyorum. Sana paylaşmayı teklif ediyorum."

Rae şimdi Lia'yla birlikte ayın spot ışığı altındaydı. Ayışığı çeliğe vuruyor, büyülü kırmızı ateşle parlıyordu.

Büyülü bir zırh eldiven.

Sadece bir tane.

Genelde, kadın kahramanın kulesine gelip onu kurtarırdınız. Rae, Lia'nın kendisini kurtarmak için güç isteyebileceğini düşünüyordu.

"Sol elinle ok atmaya çalışmıştın. Yani sol eldiveni benden daha iyi kullanabilirsin. Ben de sağ eldiveni senden daha iyi kullanıyorum. İkisine sahip olmak kadar iyi olmasa da birlikte savaşırsak daha iyi bir iş bile çıkarabiliriz."

Lia'nın parmakları gümüşi eldivenin hemen üzerinde kaldı. Bakışlarını Rae'e dikti, bir şeyi çok isterse büyük çocukların onu havadan birbirlerine atıp almasına engel olacağından korkan küçük bir çocuğa benziyordu.

Kitapta eldivenler Rahela'nın cesediyle birlikte ortadan kaybolmuş, dehşet vadisine atılmıştı. Lia'nın, hayranlarının ona verdikleri dışında hiçbir gücü olmamıştı. Rae olsa bundan nefret ederdi.

Lia'nın yüzü güzellikten gerçeğe döndüğünde Rae şok oldu. Lia, Rae'in aşina olduğu bir şekilde korkudan midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. Sanki umut etmekten korkuyordu. Rae anlıyordu. Umut, çaresizliğin kapı komşusuydu.

Eldiveni yavaşça Lia'nın beyaz tülle kaplı kucağına bıraktı. Lia'nın elleri büyülü gümüş ve çeliği korumacı bir kavrayışla tuttu.

"Bunu alıp senin için hiçbir şey yapmayabilirim de," diye fısıldadı.

Rae göz kırptı. "Kötü kızlar kumar oynamayı sever. Anlaştık mı?"

"Bunu düşünmem lazım," dedi Leydi Lia ve olabilecek en çekingen tavrıyla gülümsedi.

"Dalga mı geçiyorsun?"

Lia büyülü silahı çekmeceye yerleştirip Rae'in ulaşamayacağı bir yere kilitledi. Birini *bir kez* suçladın mı olanlara bak!

Hikâyenin kadın kahramanı inci saplı tarağını eline aldı ve masumiyetinin bir parçası olan altın sarısı saçlarını taramaya devam etti.

"Bana nezaket göstermek için çok bekledin. Sıra sende. Birkaç gün bekle, Rahela. Balo sabahına kadar. Ne karar verdiğimi o zaman öğreneceksin."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kötü Kadın Baloya Gitmeli

Kader, Lia'nın ilk balosundan keyif almayacağına karar vermiş gibiydi. Yatağın üstündeki elbisesi şeritler halinde kesilmişti.

Kral'a mazeretlerini bildirmek üzere odasından çıkarken kapısının önünde yayvan, oymalı bir kutu buldu. Lia kutunun kapağını kaldırdı, minik değerli taşlarla ve zarif mücevherlerle süslenmiş metrelerce yumuşak beyaz kumaşı gördü. Dünyadaki en güzel elbiseydi bu. Lia'nın kalbi kafesinden çıkmaya çalışan bir kuş gibi çırpındı. Bunu kimin yaptığını biliyordu. Bildiğini umuyordu.

Demir Çağı, ANONİM

alo sabahı Rae, Key'le Emer'a hikâyeler anlatırken kapısının altından altın varaklı bir kâğıt atıldı. "*Majesteleri, Leydi Lia Felice'in kardeşçe bir bağışlama jestinde bulunmasına ve Leydi Rahela Domitia'yı kraliyet balosuna özel misafiri olarak davet etmesine izin veriyor.*"

Şu mektubun yazılış tarzına bakın. Bu daveti gören herkes Lia'nın Kral üzerindeki gücünün ne kadar fazla olduğundan, onun ne kadar zarif bir kadın olduğundan ve Rae'in de bunu hak etmediğinden bahsedecekti.

Kimin umurundaydı ki? Rae istediğini almıştı. Yılanını zaferle havaya kaldırdı ve Key başarısını alkışlarken odanın etrafında bir daire çizerek dans etti.

"Leydim," diye yalvardı Emer. "Sakin olun. Yılanı yere bırakın."

Rae, Victoria Broccoli'yi nazikçe mücevher kutusuna bıraktı. Emer tam bir oyunbozandı ancak haklıydı. Kaybedecek zamanı yoktu.

"Hadi kötücül güzelliği, zehirlemek üzere olduğum bir sevgiliymiş gibi kucaklayalım. Dudaklarım kan kadar kırmızı, eyeliner'ım kalbim kadar siyah olsun istiyorum."

"Leydi Rah... Ahahaha... Hoş... Ah... Hoş geldiniz."

Rae uşağa sırnaşıkça göz kırptı. Uşak trompetini düşürdü. Gecenin ilerleyen saatlerinde Lia, şiir ve ayışığının bedene büründüğü bir rüya gibi bu merdivenden inecekti.

Rae basamakları inerken birkaç yetişkin adam şampanya kadehlerini yere düşürdü. Hikâyenin kadın kahramanı tatlı bir rüya gibiydi. Kendisi ise seksi bir kâbustu.

Altın Kobra merdivenin sonunda bekliyordu.

"Kraliçe gibi görünüyorsun. Kral kobraya ihtiyacın var mı?"

"Çimen yılanına ihtiyacım yok."

Rae, Kobra'nın altın kumaşla kaplı koluna girdi. İç Çekişler Balo Salonu'na salınarak girdiler, başlarını birbirlerine doğru eğmiş, kışkırtıcı bir tavırla fısıldaşıyorlardı.

"Suç işlemeye hazır mısın, amigo kız?"

"Bana ayak uydurmaya çalış, tiyatrocu çocuk." Rae yelpazesini cilveli cilveli sallarken sinirlerinin gerildiğini hissediyordu. "Ciddiyim, Kral'ın anahtarlarını çalabileceğine emin misin?"

"Sessiz ol, tam orada duruyor," diye tısladı Kobra.

Rae döndüğünde Octavian'ı göremedi. Tekrar döndüğünde Kobra'yı elinden aldığı yelpazeyle yellenirken buldu. Rae ellerinin boş kaldığını fark etmemişti bile.

"Seni gayet iyi anladım."

Kobra yelpazeyi geri vermedi ancak kalabalığın içinde ilerlerken hafif bir esinti yarattı.

"Yelpazeleri özlüyorum. Başvekil erkeklerin yelpaze ve mücevher kullanmasını yasakladı. Yelpazelerin ayrı bir dilinin olduğunu biliyor muydun?"

"Yelpazeleri çoğunlukla şeytani ikizlerimi kapamak için kullanıyorum." Göğsüne doğru işaret etti. "Onlara Cruella ve Malefiz adını verdim."

Kobra'nın koyu gözleri, kenarları kırmızı kar beyazı yelpazede dolaştı. "*Oldukça* büyük bir yelpazeye ihtiyacın var. Ama ben ciddiyim. Bununla gizli mesajlar iletebilirsin. Eğer sol elimle döndürürsem" –yelpazeyi öteki avucuna aldı– "bu, 'İzleniyoruz,' anlamına gelir. Sağ elimle döndürürsem, 'Başkasını seviyorum,' demektir. Yelpazeyi doğrudan, dolaylı, gösterişli ve şeytani hakaretler etmek için kullanabilirsin, hepsi de ölümcül olacaktır. Kıyı Sarayı'nda laf sokmanın pek çok yolu vardır."

"Ne kadar da misafirperver bir yer."

Rae, İç Çekişler Balo Salonu'nun havasını bunaltıcı buldu. Herkesin ona bakmasını istemişti ancak kelimenin tam anlamıyla herkes ona *bakıyordu*. Bakışların ağırlığı çıplak teninde dolaşan eller gibiydi. Rahela'nın çok fazla hayranı ve düşmanı vardı. Bu beden ve elbise gibi onlar da artık Rae'indi.

Kobra yanındaydı ancak bu fantastik dünyada kendinden geçmişti. O anda bile Rae onu kötü adam olarak görüyordu. Marius'un, Kobra'nın bir genci mahvettiğini söylediğini unutmamıştı. Kobra'nın kendisi de itiraf etmişti. Hoşuna gittiğini söylemişti. Nazik görünüyordu ama ona güvenemezdi. Sadece kendi şeytani benliğine güvenebilirdi.

Planında teselli bulmaya çalıştı. "Planımızı son kez gözden geçirelim. Kral, Vasilisa ve Lia'yı resmî kraliçe adayları olarak ilan edecek.

Görevimiz, yeni elbisesiyle gözleri kamaştıran Lia'ya rağmen Kral'ın Vasilisa'yı dansa kaldırmasını sağlamak."

Kobra en sevdiği sahnenin her ayrıntısından emin görünüyordu. Rae, Lia'yı elbisesini mahveden ve kimlikleri asla belirlenemeyen kindar düşmanlarına karşı uyarmayı önermişti. Kobra ise böyle bir şey yapmasını katiyen yasaklamıştı. Lia'nın, Son Umut'un gönderdiği sürpriz elbiseyi giymesi konusunda kararlıydı.

"Hâlâ Lia'ya söylemeliydik diye düşünüyorum."

"Bu, Marius'un ilk romantik hareketi!" diye karşı çıktı Kobra. "Benim için bunu mahvetme. Ayrıca Lia'nın geç kalması planımızda önemli bir rol oynuyor."

Rae iç çekip başıyla onaydı. "İlk sahneden önce pozisyonlarımızı almak için olay çıkaracağız ve anahtarları kapacak kadar yakınlaşacağız. Lia'nın büyük girişine kadar... tüm gözler üstümüzde olacak."

"Merdivenden süzülerek inerken sabahın erken saatlerindeki gökyüzüne benziyordu; solgun ve bulutların arasında hâlâ asılı duran yıldızlar sayesinde parlak..."

Rae kusuyormuş gibi yaptı. Kobra da ona kendi yelpazesiyle vurdu.

"*Et tu,** dostum," diye homurdandı Rae. "Zalim."

Kobra kararlılıkla devam etti. "Marius güzel bir şimşek çarpmış gibi hissedecek ve ilk görüşte âşık olacak."

"İlk görüşte âşık olacak türden bir adam mı ki o?"

Son Umut'la tanışmıştı ve şüpheleri vardı. Marius Valerius sıcak duygular uyandırmıyordu. İnsanın ruhunu donduruyordu.

Kobra ona dik dik baktı. "O tam olarak ilk görüşte âşık olacak türden bir adam."

"Hortlaklar tarafından saldırıya uğradığımızda Lia'yı görmedi mi?"

Kobra'nın bakışları sertleşti. "Hevesimi kır diye çağırmadım seni. Lia, Kral'ın dikkatini dağıtırken kraliyet serasının anahtarını çalacağız

* (Lat.) Sen de mi? (ç.n.)

ve ayrılacağız. Kral, Vasilisa'yla dans edecek. Lia da tek başına kalacak. *Sonra* bütün saray daha önce kimseyi dansa kaldırmamış Marius'un Lia'yı dans pistine ve romantik ayışığının aydınlattığı balkona sürüklediğini görünce kendinden geçecek."

Çaldığı yelpazesinin arkasından mutlulukla iç geçirdi.

"Bu heyecanını sıvışmak ve anahtarı kopyalamak için kullan," diye hızlıca hatırlattı Rae. "Bu anahtar planımızın önemli noktası. Romantizme hikâyeye zarar verecek kadar odaklanma."

Rae'in planı mükemmel ilerlemeliydi. Sadece birkaç haftası kalmıştı. Anahtarı alabilirlerse, Rae onu kendi dünyasında kardeşinin karşısında uyanana kadar yastığının altına koyup uyuyacaktı.

Balo salonu taht odasından büyüktü ve mozaiklerle kaplı olmayan tek odaydı. Zemin hematitten yapılmıştı, ayaklarının altındaki parıltılı siyah taş, aysız bir gece göğüne basıyorlarmış gibi ışıldıyordu. Tavan şeffaf cam paneller yerine ayna parçalarıyla kaplı, kemerli bir cam kubbeydi. Saraydaki çoğu ayna bronzdu ancak buradakiler lüks işiydi. Bazı aynalar kırıktı, dolayısıyla balo salonunun yansıması çarpık görünüyordu. Koyu zemindeki renkli elbiseler, sanki tüm saray cıva içindeymiş gibi gümüşi bir parlaklığa bürünmüştü. Rae'in elbisesi kan lekesi kadar canlı görünüyordu.

Kobra yelpazeyi güven verici bir tavırla çenesinin altına koyup gözlerine baktı. "Benimle kal, çekirge. İyi olacaksın. Hayatımda hiçbir fırsatı kaçırmadım. Seni kitap kulübümle tanıştırayım."

Yelpazeyi geri verdi ve kolunu Rae'in omuzlarına dolayarak sıcak ve sağlam çemberinin içinde tuttu. Altın Kobra saray entelektüellerinin oyunlar, şiirler ve sanat üzerine tartıştığı bir edebiyat salonunun işletilmesine yardımcı oluyordu. Salonun üyeleri yaldızlı cam sandalyelerde oturuyordu, Rahela'yı görünce irkildiler.

Kobra, Rae'i yalıçapkını ve tarlakuşu işlemeli, alçak sırtlı bir kanepeye götürdü. Kanepenin yakınlarındaki bir hanımefendiyle beyefendiyi gösterdi. Hanımefendinin topuz yapılmış örgüleri devekuşu

tüyleriyle süslenmişti, kollarında simsiyah ve fildişi bilezikler şıngırdıyordu. Beyefendiyse tepeden tırnağa menekşe rengi giyinmişti.

"Zenobia, Fabianus, Leydi Rahela'yı tanıyorsunuz."

"Büyüleyici mi?" Menekşe rengi içindeki beyefendinin sesi kuşkuluydu.

Yüzünde boş bir ifade vardı ancak bu yüzünün her zamanki hali de olabilirdi. Bomboş da sayılmazdı. Belli ki Kobra'yı taklit ederek yüzüne ejderhalar çizmişti; sol yanağında pembe, sağ yanağında mavi ve kaşlarının ortasında da küçük mor bir ejderha bulunuyordu. Ejderhalar Kobra'ya daha çok yakışıyordu.

Fildişi bilezikli Leydi Zenobia sessizdi. Büyülenmişe benzemediği kesindi.

Kral ayağa kalkıp saray tebaasına seslendiğinde Rae rahatladı. Herkes Octavian'a odaklandı. Bakılmaya değerdi. Samur kürkü omuzlarını daha da geniş gösteriyor ve arkasından karanlık bir şelale gibi dökülüyordu. Taçlı maskesini ve pençeli eldivenlerini bir kenara bırakmıştı, Kral'a yakışır bir havaya bürünmek için bunlara ihtiyacı yoktu. Rae gözlerini kısarsa neredeyse İmparator'u görebilecekti.

Kral'ın sesi, ışıltılı koyu zeminden gümüş kemerli tavana kadar çınladı. "Sevgili sarayım, Prenses Vasilisa'yı takdim ediyorum."

Prenses Vasilisa büyük, altın bir taç takıyordu, altın burgaçlarına kuşkusuz paha biçilemez ağır inciler dizilmişti ancak şişkin ve cansız görünüyordu. Koyu renkli bir kumaş onu çenesinden ayaklarına kadar sarıyordu. Boğazında bir korse varmış gibi görünüyordu. Vasilisa'nın taç ve elbise arasında sandviç olan yüzü yanlışlıkla oraya iliştirilmiş gibiydi.

Octavian'ın gülümsemesi asil bir selamlamadan öteye geçmedi. Gözleri Vasilisa'nın arkasına kaydı ve Lia'nın sevimli yüzünü aradı.

"Prenses, bütün ülkem adına konuşuyorum ki sizi ağırlamaktan son derece mutluyuz."

Vasilisa'nın sesi durgundu. "Ben de burada olmaktan memnunum."

Octavian'ın güzelliğinden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Belki de duygularını dışa yansıtan biri değildi. Belki de Octavian'ın, Vasilisa'nın kalbini kazanması bu sefer zaman alacaktı.

"Sizi aday leydilerimizin arasına katılmanız için davet ediyoruz. Bu daha önce Eyam dışından kimseye bahşedilmemiş bir onurdur. Kabul edeceğinizi umuyoruz."

"Teşekkür ederim." Vasilisa'nın sesi hâlâ durgundu. "Bu şekilde onurlandırılmayı reddediyoruz."

Saraydan yükselen toplu tıslama, aynalı tavanı tuzla buz edebilecek tiz bir vızıltıya dönüştü. Kral Octavian'ın kraliyet davetiyesi uzattığı eli seğirdi.

Başvekil Pio tısladı. "Majesteleri, aday leydi olmanın mânâsını kavramış olamazsınız. Açıklamamama izin verin."

"Erkeklerin bana açıklama yapmasından hoşlanmam," dedi Vasilisa. "Halihazırda bir aday leydi beni epey aydınlattı."

Rae kanepeden aşağı kaydı. "Kahretsin."

Kobra, "Sen ne *yaptın?*" diye fısıldı Rae'in kulağına.

Prenses Vasilisa, hikâyeye ve Rae'in zavallı kalbine verdiği zarardan habersiz devam etti. "İki ülke ittifak kurmak istediğinde birbirlerinin geleneklerini öğrenmelidir. Benim topraklarımda bir erkek bir kadınla evlenmek istediğinde ona özel bir ilgiyle yaklaşır. Ondan bir kalabalığa katılmasını istemek hakarettir. Majesteleri, kültürel bir yanlış anlaşılma yaşanmış olmalı. Ülkeme hakaret etmek istemezsiniz."

Rae umutsuzluğuna rağmen sırıtışına engel olamadı. Prenses Vasilisa iyiydi.

Octavian da öyle. Yumuşak bir hareketle döndü. "Eminim ki her ülke için de kabul edilebilir bir anlaşmaya varabiliriz. Ben sadece mümkün olan herhangi bir yolla sizi onurlandırmak istiyorum. Beni affedin. Bunu sonra tartışalım. Açılış dansı için bana elinizi uzatma lütfunda bulunun."

Rae kraliyet ailelerinin sıkıntılı sosyal sorunları gidermek üzere eğitildiklerini tahmin ediyordu. Vasilisa ağır mücevherlerle süslü

başını eğdi. Octavian topuklarının üzerinde dönerek vekillerinin yanına gitti.

Kalabalık Vasilisa'dan uzaklaşarak onu kendi özel adasında yalnız bıraktı. Orijinal hikâyede etrafı yalakalarla doluydu. Orijinal hikâyede Vasilisa krallarını reddetmemişti. Siyah saçlı ve zırhlı bir güzel öne atıldı ancak prensesinin bakışıyla olduğu yerde kaldı. Vasilisa'nın ikinci koruması olmalıydı; kaderinde Kraliçesinin tahtının yanında bekleyen gece yarısı muhafızı olmak vardı. Rae onun hayatta kalmasını diledi. Doğru hatırlıyorsa adı Ziyi'ydi. Ziyi'nin yanında duran Key kulağına bir şeyler fısıldayınca kadının sert ifadesi yumuşadı.

Rae artık Key'in bir anlamı olmayan şeytani öpücüklerle bir derdi olmadığını biliyordu, belki de sırada Ziyi vardı. Bu düşünce ağzında ekşi bir tat bıraktı ama Key, Lia uğruna ölmeden önce eğlenmeliydi.

"Hadi, Prenses'e yardım edelim," diye fısıldadı Rae.

Kobra kızgın bir tavuk gibi ciyakladı. "Hikâyeye daha fazla müdahale etmek yok."

"Hepsi benim hatam..."

Altın Kobra, dik tuttuğu omuzlarıyla kalabalığın içinde tek başına dikilen Vasilisa'ya bir bakış attı ve cehenneme düşmüş bir dondurma gibi eridi.

El salladı, altın bir feneri gözden kaçırmak nasıl imkânsızsa Kobra'nın bu hareketi de öyleydi. "Majesteleri, bize katılın."

Vasilisa'nın gözü Rae'e takılınca dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onlara doğru ilerleyip yaldızlı cam bir sandalyeye oturdu ve becerikli görünen ellerini saten kaplı kucağında birleştirdi.

Rae hikâyeyi düzeltmeye çalıştığı ve Buz Kraliçesi'nin Octavian'a karşı hissettiği aşk buz istilacılarının saldırısına neden olacağı için Vasilisa'nın Majesteleri hakkındaki hislerini öğrenmesi gerektiğini düşündü. "Selam. Beğendiğiniz bir beyefendi var mı?"

"Eh." Prenses Vasilisa'nın yanakları kızardı ve Rae'in kulağına fısıldadı. "Odanın karşısındaki adamı fark etmemek mümkün değil, değil mi?"

Yani hâlâ Octavian'la ilgileniyordu. Kemik yapısı mükemmel olan erkekler ne yaparsa yapsınlar paçayı kurtarabilirlerdi.

Sessizlik çöktü. Edebiyat salonunda nadiren denecek söz bulunamazdı ancak beş dakika içinde önce kızıl bir sirenle, sonra da yabancı bir prensesle karşılaşmışlardı.

Menekşe giysili beyefendi öne eğildi. "Çalkantılı suların ötesinden henüz yeni geldiğiniz için tanışamadık, Majesteleri. Ancak size ve Leydi Rahela'ya, Belaları kurtardığınız için teşekkür etmeliyim."

Vasilisa kibar bir şaşkınlık sergiledi.

Rae o kadar da kibar değildi. "Pardon?"

"Kız kardeşlerim," diyerek açıkladı adam. "Hortensia ve Horatia. İkizler, biliyorsunuz. Bu onların takma ismi. Sevecen söylüyorum tabii! Gerçi Hortensia beni kahvaltıdan önce azarlayıp duruyor. Kahvaltıdan önce çok huysuz oluyorum, iyi ruh halimi çırpılmış yumurtaların arasında sakladığıma inanıyorum. Fabianus Nemeth hizmetinizde."

Lord Fabianus, Horatia'nın bahsettiği abiydi. Komutan General'in en büyük oğlu ve vârisi. Fabianus'un saçları limon sarısıydı ve zayıftı. İkizlere ne kadar benziyorsa, cüsseli ve kır saçlı savaşçı babasına bir o kadar benzemiyordu.

"Sen büyülü zırh eldivenleri kullanmayı reddeden abisin."

Lord Fabianus başıyla onayladı. "Horry benden çok daha iyi savaşmış. Onun yerinde olsam bayılırdım. Ben buyum: İşe yaramaz. Aile için korkunç bir sınav. Küçük kardeşim Tycho babamın tek tesellisi. Savaşmayı seviyor. Çok da zeki! O, Belalar gibi. Korkarım, ailenin aptalı benim."

Bu korkunç açıklama onu rahatsız ediyor gibi durmuyordu. Fabianus çoğunlukla kız kardeşleriyle takılırken ve diğer kızların kıyafetlerini eleştirirken görülen son derece küçük bir karakterdi. Vekiller hayal kırıklığı yaratan vârisi nedeniyle General Nemeth'le alay ederdi. Birçok okur Lord Fabianus'un açıkça eşcinsel olduğunu düşünüyordu. Alice ise bunun rahatsız edici bir klişe olduğunu söylemişti.

Rae, Fabianus'un kötü bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Kız kardeşleriyle moda hakkında konuşmasına müsaade edilen bir erkekti.

"Leydi Hortensia'nın yarası nasıl?" diye sordu Vasilisa.

Fabianus'un umut dolu gülümsemesi soldu. "İyileşeceğini umuyoruz. Sorduğunuz için teşekkürler."

Tekrar sessizlik çöktü.

"Bu üzücü konuyu açtığım için özür dilerim," diyen Vasilisa'nın sesi gergindi. "Hâlâ Eyam'ın geleneklerine alışmaya çalışıyorum ve bazen toplum içerisinde garip duruma düşebiliyorum."

Kobra, Vasilisa'nın sıktığı ellerine hafifçe vurdu. "Harika gidiyorsunuz."

Fabianus hızlı hızlı başını yukarı aşağı salladı. "Zeki olduğunuz için zaman kaybetmeden Eyam'ın geleneklerine alışırsınız. Kral'a ne söylemeniz gerektiğini tam olarak biliyordunuz. O kadar iyi konuştunuz ki onu haksız konuma düşürdünüz. Aptallar her zaman başkalarının zeki olduğunu görmekten hoşlanır. Yaptığınız şey bir tiyatro kadar iyiydi."

Zenobia devekuşu tüyleriyle süslenmiş güzel başını iki yana salladı. "Dikkatli ol, Fabianus."

"Bana katılmıyor musun?"

Zenobia tek omzunu silkti. "Öyle demedim."

Rae'in deneyimlerine göre, aptallar başkalarının zeki olduğunu görmekten hiç hoşlanmazdı.

Vasilisa'nın sımsıkı bastırdığı dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim, Lord Fabianus. Diplomat olmak için eğitildim. Uluslararası ilişkiler benim tutkum."

"Tanrım," diye mırıldandı Fabianus. Etkilenmiş miydi yoksa korkmuş muydu, Rae emin olamadı.

Kobra aniden yelpazesini ve dikkatini kendine çekti. Rae ona döndü, sol elindeki yelpazeyi öyle sertçe çeviriyordu ki, yelpaze havada

kana bulanmış bir hayalet gibi süzülüyordu. Bu hiç şüphe götürmez bir şekilde *izleniyoruz* demekti.

Kobra'nın yelpazesini alması iyi olmuştu çünkü Rae panikten parmak uçlarına kadar uyuşmuştu. Kobra'nın yanına sokuldu, ikisi de yelpazenin üstünden kıyametlerine bakıyorlardı. Saray tebaasının gökkuşağı rengi kostümleri arasında beyazlara bürünmüş, buz tutmuş bir uçurum kadar tertemiz ve yalnız bir figür belirdi.

"Marius," diye mırıldandı Kobra. "Utanıyor."

Rae tıslayarak karşılık verdi. "Katil gibi görünüyor!"

Rae, Kobra gibi hikâyenin içinde kaybolup karakterlerin iyiliğine kafayı takamazdı. Önemli olan kendisiydi. Buradan canlı çıkmalıydı.

Şansı yaver gitmiyordu. Plana göre beş dakika içinde kralın anahtarlarını çalmaları gerekiyordu. Şimdiyse Son Umut onlara doğru yürüyordu.

Ninova

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kobra'nın Suç Gecesi

Oğlan gökten düşmüştü sanki. Bir süre sonra Marius onun alıç ağacının dallarında sallandığını fark etmişti. Marius'un yaşlarında, ufak tefek esmer bir oğlandı ve yüzü inanılmaz derecede parlaktı. Marius etrafına bakınmıştı ama oğlanın arkasında kimse yoktu.

"Marius," demişti yabancı soluklanırken. "Lord Marius Valerius. Son Umut."

Hiç kimse Marius'u gördüğüne bu kadar sevinmemişti.

Temkinli olmakla sevinmek arasında kalan Marius, "Beni nereden tanıyorsun?" diye sormuştu. Oğlan tereddüt etmişti. Yabancının yüzüne gölge düştü ve güneş maskelenmiş kadar oldu. Yıllar geçecekti. O ilk altın açıksözlülük geri gelmeyecekti.

"Söylesem bile," demişti oğlan, "bana asla inanmazsınız."

Demir Çağı, ANONİM

Marius toplaşmalardan hoşlanmazdı. Müzik gecelerinden nefret eder, salonlardan tiksinir ve insanlarla bir araya gelmemeye çalışırdı. Çay partileri eziyetti, pikniklerse temelinde çay partisiydi; tek fark ortaya örtü serilmesiydi. Sosyal etkileşim, söyleyecek bir şeyi yokken insanlarla konuşması ve ondan korkan insanların yanında durması demekti.

Bu balo, Kobra'nın kontrolü altından çıktığından beri katıldığı ilk etkinlikti.

Farklı olmasını ummuştu.

Farklıydı da. Daha kötüydü.

Octavian ve Lucius'la henüz çocukken şövalye eğitimi aldıkları sırada birlikte olmak kolaydı. Veliaht prens ve genç lordlar yapışık üçüz gibiydiler, birbirlerine hep okları kadar yakınlardı. Marius'un geçmişi karanlık olabilirdi ancak geleceği aydınlıktı.

Marius şövalye eğitimini tamamlamadan Fildişi Kulesi'ne gitmişti. Dönmeyi düşünmüyordu ancak Octavian'ın ebeveynleri ve Lucius aynı yıl ölünce Octavian ondan gelmesini istemişti. Marius, Octavian'ın hâlâ istediği gibi bir lider olabileceğine inanıyordu. O, Marius'un peşinden her yere takip edeceği bir liderdi çünkü arkadaşını asla onursuz davranmaya zorlamazdı.

Sonra Kobra çıkagelmişti.

Marius, uğradığı şeytani şantajdan bir süre serseme dönmüştü. Şaşkınlığı geçince Kobra'nın isteyerek Kral'ı ve kendisini ayrı tuttuğunu fark etmişti. Özgür kalacağı günü hasretle beklemişti.

Özgürlük hayalindekinden farklıydı. Kral'ın vekilleri Octavian'ı pohpohlamak için fazlasıyla zaman harcıyordu. Yoldaşları savaş ve kadınlar hakkında konuşmak için fazlasıyla zaman harcıyordu. Marius da garip bir sessizlik içinde fazlasıyla zaman harcamıştı.

Bu balo o garip sessizliği özlemesine neden olmuştu. Octavian'ın morali bozuktu ve saray tebaası aklını dağıtabilmek için uğraşıyordu. Müzik çok gürültülüydü, kalabalıklar sese doğru çekiliyordu ve Leydi Horatia tahtın kolçağına oturmuştu. Horatia bunu yaptığında Octavian, Marius'a anlamlı bir bakış attı; nihayetinde Kral bir leydiden yanından kalkmasını isteyecek kadar kaba olamazdı. Onun yerine kulağına şakalar fısıldıyor, Horatia da sanki ikizi ağır hasta değilmiş gibi kıkırdıyordu. Marius, Octavian'ın aday leydilerle arkadaşlık ettiği söylentilerine inanmıyordu... Ancak bu söylentilerin nasıl başladığını görebiliyordu.

General Nemeth'in yüzü asıktı ve kızının oynaşmalarını görmezden gelmeye çalışıyordu. Marius politik olarak mantıklı ve kendini gelenekleri sürdürmeye adamış Başvekil Pio'ya daha yakındı ama General için üzülüyordu.

Pio öksürdü. "Yarın hava güzel olacak gibi."

Nemeth kaşlarını çattı. "Kesinlikle yağmur yağacak!"

Katıldığı yüzlerce toplantıdan sonra Marius yorum yapmaması gerektiğini iyi biliyordu. General bir keresinde mücevher yasası yüzünden kavga çıkarmıştı. Hava durumu tartışması bir düelloya neden olabilirdi.

Neyse ki genç Lord Adel, "Kral'm atışı sence de kusursuz değil miydi?" diye sordu.

Octavian'ın grubu ellerinde yay, bellerinde matarayla Bekleyen Karaağaçlar Ormanı'nda ateşkuşu avlamışlardı. Marius ne yaya ne de mataraya dokunmuştu. Uçları alevli kanatların yerini gösterebilirdi; titreşen ışıkları, ağaçların kızılımsı gümüşünde neredeyse görünmezdi. Ama göstermemişti.

"Kral'ın atışı iyiydi," dedi diplomatik bir tavırla. "Çok fazla içtiğini ve pek pratik yapmadığını düşünürsek."

Görünüşe bakılırsa yeterince politik konuşmamıştı.

Lord Adel'in yüzü asıldı. "Senin daha iyi bir iş çıkardığını izlemek isterim. Bekle, yapamazsın. Çünkü yemin etmiştin. Tüh."

"Evet," dedi Marius sıkıntıyla. "Yemin ettim."

Enstrümanların tıngırtısı ve kahkahaların gürültüsü, kitapların Marius'u hiç yormadığı kadar çok başını ağrıtmıştı. Kütüphanede çalışmaktan sıkıldığında Caracalla'ya mektup yazardı.

Saraydaki herkes onun bir âlim olduğuna inanıyordu ve o da deniyordu. İlgi çekici bir bilgi bulmayı ve bu bilginin peşinden tilki gibi koşarak daldığı kitap ormanlarında onu başta yola çıkarandan tamamen farklı keşifler yapmayı seviyordu. Ancak Marius kendi bilimsel çalışmasını yazmayı düşündüğünde, nereden başlayacağını hayal bile edemiyordu.

Bir kılıcı saban demirine dönüştürebilirsiniz ancak bir kılıcı tüye dönüştürebilir misiniz? Kuledeki öğretmeni bu soruyu Marius'a sormuştu. Fildişi Kulesi'nin âlimleri cümle kurmadaki beceriksizliği yüzünden onu azarlamıştı. Âlimler onu birçok nedenden ötürü azarlardı.

Marius'un başı ve omuzları bu hatıranın yüküyle ağrıdığında tüy ve temiz bir sayfa kapıp, *Sevgili Caracalla,* diye yazmaya başlardı. Kalemi bu kadarını yapabilirdi. Küçük kız kardeşiyle arasındaki uzaklığı kelimelerden oluşturduğu köprüyle aşabilirdi.

Şimdi ne yapacağım bilemiyordu. Genelde Kobra, Marius'u yanına alır ve çevresinden ne kadar da hoşlanmadığını huzur içinde düşünebileceği iğrenç grubuna katardı. Garip sessizliğin Kobra karşısında hiçbir şansı yoktu.

Aklı gibi gözleri de Kobra'ya kaydı. Popenjoy kalabalığının merkezindeydi ve her zamanki gibi yüksekten konuşuyordu.

Her zamanki gibi değil: Yanındaki kimdi? Ne *giyiyorlardı* öyle?

Bütün saray Kobra'nın Kana Bulanmış Güzellik'le yaşadığı ateşli ilişkiyi konuşuyordu. Kral sonunda Leydi Rahela'nın ne kadar aşağılık bir yaratık olduğunu görmüştü ancak Leydi Rahela şimdi de pençelerini başka bir güçlü adama geçirmişti. Cadalozun yüzünden okunuyordu: Leydi Rahela bir şey planlıyordu. Ne planladığını bulmak da Marius'un göreviydi.

Marius göze çarpmayan biri değildi. İki kötücül göz, kırmızı yelpazenin üstünden Marius'un onlara doğru ilerleyişini izliyordu. Leydi Rahela skandal yaratacak kadar çıplak bacağını Kobra'nın bacağına atmıştı. İkisi de giyinmeye çalışmış da başarısız olmuş gibi görünüyordu.

Kobra, Güzellik'in kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra yelpazeyi indirip Marius'a baktı.

"Merhaba," dedi Marius.

Besbelli sohbet başlatıyordu.

"Merhaba, lordum," diye karşılık verdi Kobra. Kulak misafiri olan herkes şaşkın bir sessizliğe gömüldü. "Beni öldürmeyin."

Genellikle Marius, Kobra'nın altın rengi yeninin tek kişilik bir ülkenin bayrağı gibi dalgalanmasıyla yanına çağrılırdı. Leydi Zenobia, Lord Fabianus'a kokulu tuzları uzattı, sonra da Marius'a buyurgan bir tavırla sadece ağzını oynatarak, "*Ne?*" dedi. Bu kadın hem Dimitian hem de Aurellian ailelerinin lideri kadınlarla yakın arkadaştı. Korkutucu biriydi.

Tüm sosyal etkileşimler kötüydü. Ama bu, şu ana kadar deneyimlediğinin en kötüsüydü.

Marius boğazını temizledi. "Beni her gördüğünde bunu söylemene gerek yok."

"Gerçekten unutmayın istiyorum, *lordum*."

Sondaki o kelime yüzüne tokat gibi çarptı. Marius irkilmemek için kendisini zor tuttu.

Kobra devam etti. "Artık bizimle takılmak zorunda değilsiniz. Sanat tartışmalarına katlanmak zorunda kalmamak sizi nasıl da rahatlatacaktır. Gelecekteki tiyatro açılış gecelerime de katılmak zorunda değilsiniz elbette."

Leydi Rahela, Kobra'dan uzaklaştı.

"Tiyatro oyunu mu yazıyorsun?" Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi. Kobra'yı iyi tanımıyordu.

Salon üyeleri konunun değişmesiyle gözle görülür biçimde rahatlamıştı.

Ağırbaşlı Leydi Zenobia öneride bulunacak kadar gevşedi. "En büyük eseri *Romeo ve Juliet Hükümeti Deviriyor*'u izlemelisin."

Leydi Rahela'nın yüzü garip bir ifadeye büründü. "Ne!"

Herkes Leydi Rahela'nın kötü niyetli bir kadın olduğunu söylerdi. Görünüşe bakılırsa bu doğruydu ve Kobra'nın da hoşuna gidiyordu. Leydi Rahela, Kobra'nın omzuna vururken Kobra başını arkaya atmış gülüyordu. "Sen delirmişsin!"

"Ben bir *sanatçıyım*," dedi Kobra gururla. "*Anlaşmazlık Sebebi*'ni bitirdiğimde görün siz!"

"Eğer bitirebilirsen," diye kısık sesle mırıldandı Leydi Zenobia.

Kobra ayağa kalktı. "Dünya izliyor. Hadi, şovumuzu yapalım."

Elini gösterişli bir tavırla uzattı. Leydi Rahela uzatılan eli kabul etti ve "Kız kardeşim müzikaldeki her şarkıyı ezberlediğim için benimle alay ediyordu," diye mırıldandı.

Marius'un müzikalin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Leydi Lia'nın başarılı bir arp sanatçısı olduğunu duymuştu. Bu zarif ve makuldü, burada olanlara hiç benzemiyordu. Leydi Rahela bile ne kadar utanmaz bir cadaloz olursa olsun endişeli görünüyordu.

Ya da belki Kobra onu kendine çeksin diye sinirleri bozuk gibi davranıyordu. "Hani kalabalıklar hayatlarının normal akışında birden şarkı söyleyip dans etmeye başlar ya? İnsanlar böyle anların gerçek olmalarını istedikleri için bu sahneleri yazıyor. Sanatın ve sevincin içinde bulunduğumuz anı görkemli kılacağına inanıyorlar. O yüzden inan."

Rahela çoğu kişinin Popenjoy'a gülümsediği şekilde gülümsedi. "İnanıyormuş gibi yapacağım."

Müzik henüz başlamamış olsa da Popenjoy leydisini piste çıkarmaya kalkıştı. Her ne planlıyorlarsa, Marius buna engel olmalıydı. Bedenini Popenjoy ve hedefi arasına yerleştirdi.

"Siz kötülerin gösteri yapmasını izlemeyeceğim."

Rahela hafifçe seğiren dudaklarıyla sırıttı. Kobra ise altın uçlu kirpikleriyle küçümseyici bir bakış attı ve eğilip, "O zaman başka yere bakın, lordum. Kötüler şu anda bütün ilgiyi çekiyor," diye fısıldadı.

Marius yeterince sabretmişti. Kobra'nın bileğini tuttu, ne olay çıkarmaya ne de tehdit etmeye gerek vardı, bir demiri ya da taşı paramparça edebilen Valerius gücünü kullanıyordu. Etten kemikten hiç kimse ona karşı koyamazdı.

"Elimden kurtulamazsın," dedi Marius sessizce. "Denersen bileğini kırarsın."

Kobra hizmetli çocuğa bahşiş veriyormuş gibi ışıltılı bir gülümsemeyle ona baktı. "Bana uyar."

"Sana uyar mı?" Marius duyduklarına inanamayarak onu tekrarladı.

"Olay çıkarmak istiyorum," diyerek açıkladı sakince. "Nasıl olduğu umurumda değil."

Şarkı söylese dans edebileceğiniz sakin ve davetkâr bir sesle konuşuyordu. Marius Valerius dans etmekten hoşlanmazdı.

Öfkelenmiş ve şaşkına dönmüş halde olduğu yerde donakaldı. Kobra daha fazla tartışmadan bileğini çekmeye başladı. Kolunu bir demirci ocağına vurmak kadar anlamsızdı bu, tek bir sonucu olabilirdi ve o da kemiklerinin parçalanmasıydı. Kobra yerinden kıpırdatamadığı güç karşısında acı dolu, hızlı bir nefes aldı.

Marius sıktığı yumruğunu tamamen iradesi dışında açtı. Kobra zarar görmeden uzaklaştı. Marius öylece açık duran eline baktı. Kobra bunu nasıl yapmıştı?

O sarsılmış halde dikilirken orta yaşlı, orta boylu ve orta itibarlı bir vekil yanına yaklaştı. Politika konuşmadı, Marius'la arkadaş olabileceğini düşündüğü çekici, sevecen ve yakışıklı oğlu hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. Marius ne çekici ne de sevecendi ve onlu yaşlarında saçları beyazlamaya başlamıştı. Oğlanla pek ortak noktaları varmış gibi görünmüyordu ama vekilin böylesine gururlu bir baba olması dokunaklıydı. Marius kaçan dikkatinin dizginlerini yakalamaya ve adamın sözlerini takip etmeye çalıştı.

Tam o anda adam kendi sözünü yarıda kesip, "Ne *yapıyorlar?*" diye sordu.

Marius hızla dönüp baktı.

Büyük avizedeki tüm mumlar içeride esen ani bir rüzgârla söndü. İç balkonda sallanan büyük bir lamba, parıltılı siyah zemine bir ışık halkası saçıyordu.

Altın Kobra ve Kana Bulanmış Güzellik ışığın kenarında, bütün salonun odağının merkezinde duruyordu. Leydi Rahela'nın elbisesinin eteği yılan şeklinde kesilmişti ve hiçbir yerini örtmüyordu, yakuttan ve kırmızı ipekten yapılmış perdeler gibi dalgalanıyorlardı.

Kobra'nın herigaut'u altın rengiydi, yılan şeklindeki mücevherli bir kemer iki parlak kumaş parçasını zar zor bir arada tutuyordu. Leydi Rahela'nın göğsünü pek sarmayan transparan beyaz kumaşın kenarlarını altın iplikler çevreliyordu; iki porselen fincanın yaldızlı kenarları gibi görünüyordu. Kobra'nın herigaut'unun kenarları ise kırmızıyla çevrelenmişti. Kıyafetinin kırmızı işlemeli kolları dirseklerinden başlıyor, omuzlarıyla üst kolları tamamen çıplak bırakıyordu. Esmer teninin üzerine Rahela'nın bileziğine benzer parlak sarmal engerekler çizilmişti.

İkisi de bir diğerinin renginden dokunuşlar taşıyordu. Saraydaki en kötü şöhretli erkek ve kadın uyumlu giyinmişti.

"Hanımlar beyler." Kobra'nın sesi karanlıkta altın gibi çınladı. "Kötülük için biraz anlayış rica edebilir miyiz? İsterseniz şarkımıza katılın."

Marius'un kahkahayı şarkıya dönüştürebileceğini bildiği tek adam olan Kobra'nın sesi yükseldi. *"Sonunda iyiler kazanır. Perde iner günahkârların üstüne."*

Rahela'nın kırmızı dudakları kıvrıldı ve söylemeye başladı: *"Sonunda perde herkes için kapanır. Hem gerçekçi olalım. Kötü olmak güzeldir."*

Leydi Rahela gölgeden ışığa doğru salındı. Kobra onun arkasında kıvrılarak hareket etti, güçlü elleri çıplak omuzlarından kalçalarına doğru kaydı ve birlikte şarkı söylediler. Leydi Rahela, Kobra'nın göğsüne yaslandı. İncecik parmakları altın rengi boyayı dağıtarak Kobra'nın çenesinin keskin hattını takip etti, parmak uçları hep boya olmuştu. *"Işığın tarafı çok stresli. Bizlerse sakiniz ve güzel giyiniyoruz. Mutlu sonumuz yok, sadece eğlence var. Evet, suçluyum! Göz kalemi çekmeyi ve suç işlemeyi sevmekten."*

Kobra, Leydi Rahela'yı döndürünce kırmızı eteği taçyapraklar gibi uçuşup bacaklarını gözler önüne serdiğinde kalabalıktan şaşkın nefes sesleri yükseldi. *"Kilitle beni, anahtarı uzaklara at. Gel ve benimle zincire vurul."*

Leydi Rahela sırtı Leydi Horatia Nemeth'e değene kadar dans etti. Sonra çömeldi ve Horatia sanki bir duvarmış gibi bedeni boyunca aşağı kaydı. Leydi Horatia'nın yüzü kızarmıştı; iki elini de ağzına götürerek, "Şeytan!" diye bağırdı.

Kobra omzunun üstünden eğlendiğini gösteren bir bakış attı ve General'in eline erkek eli değmemiş teyzesinin ayaklarının dibinde diz çöktü! Annesiz ikizlere eşlik etmek için gelen gri saçlı, saygıdeğer Leydi Lavinia ahlaksız adam avucunu öperken bakakaldı; dudakları nereye değdiğini hatırlatmak için arkasında ışıltılı boya izleri bırakmıştı. "*Tanrı biliyor, pişman olacaksınız. Herkes kötülerin işi başaracağını biliyor.*"

Leydi Lavinia uçarı bir kız gibi kıkırdadı. "Şeytan!"

Kobra, Leydi Zenobia ve Lord Fabianus'un etrafında daire çizerek dans etmeye başlamışken lord ona vurup, "Şeytan!" diye bağırdı. Bu esnada Leydi Rahela aday leydilerin yanına koştu. İkisi de teker teker yakınlarındaki insanlara dönerek sırayla aynı nakaratı söylüyordu. "*Ölüm sahnemde yaşanan her şey için özür dilerim. Yaşadığım sürece, komik ve kaba olacağım. Affetmezsen affetme, o affedecek. Kalpsiz ve yarı çıplak: Öp beni, ben şeytanım.*"

Hava ve Zarafet Sarayı'ndan sağ kurtulan kızlar alkışlayıp, "Şeytan!" diye bağırıyordu. Leydi Rahela, kaçıp tahtın arkasına saklanan Başvekil Pio'ya doğru bir yırtıcı edasıyla ilerledi. Gülümsedi, omuz silkti ve şarkısına devam etti: "*Siz nefret etmeye devam edin, ben şanslı günümdeyim. Kötülük ruhun köpük banyosu gibidir. Kaderimi bir Judas öpücüğüyle mühürlüyorum. Bu konuda hiç de usturuplu değilim.*"

Kral'ın yanında geçerken kızıl dudakları günahkâr parmak uçlarına doğru bir öpücük üfledi. Kral ona doğru uzandığında Rahela, Kobra'ya döndü.

Kobra şarkıya devam ediyordu. "*Kendi kötülüğüne karşı dürüst ol. Bunu beklemiyor muydun? Eh, suçlusu biraz sensin.*"

Rahela sirkteki cambazlar gibi amuda kalktı. Ayakları yerine ellerinin üstündeydi, havada uçuyor gibi görünüyordu. Kobra onu

bacaklarından yakalayıp geniş omuzlarına yerleştirdi, ayak bileklerine dokunmuştu! Rahela kalktı ve bir elini beline koyup kırmızı dudaklarını abartıyla bükerken Kral'a el salladı.

"*Belki de sen hikâyenin kahramanısın çünkü bana acı çektiriyorsun. Belki de seni var eden benim. Hadi, seslen bana, sevgilim diye.*"

Rahela geriye düştü. Kobra onu yakaladı. Rahela dönerek onun kollarının arasından çıkana kadar döndüler, güldüler ve şarkı söylediler. Rahela birden ciddi bir ifade takındı ve şarkısına karanlıkta devam etti. "*Olacakları görüyorum, aptal değilim. Doğru, yalancıyım ve bu hikâye acımasız. Kalabalık coşarken kesin kellesini. Beni kurtaracak bir kahraman yok, seksi ama kötü seçimler yaptım.*"

Rahela sırttı, Prenses Vasilisa sert ve ciddi bir ses tonuyla, "Şeytan!" diye bağırdı. Lord Fabianus işareti aldı ve Prenses'in elini tutup döndürerek onu dansa kaldırdı.

Kobra da yarı konuşur yarı şarkı söyler halde ritmik bir şarkıyla karşılık verdi. "*Kötü mü? Ben kötülüğe çekiliyorum, sen de bana. Buna kötülük dediğinde sadece kendini ele veriyorsun. Her şeyi ortaya dökmeyeceğim. Şeytan mı? Benim iyiliğim ol. O kadar güçlü oyna ki beni yanlış anladıklarını söylesinler.*"

Sarayın yarısı dans ederken coşkuyla, "Şeytan!" diye bağırıyordu.

Leydi Rahela, Kobra'nın yılan şeklindeki kemerini çıkararak başının üstünde döndürdükten sonra Kobra'nın bileklerinin etrafına sarıp şarkı söylemeye devam edince Kral'ın demin ilgiyle bakan yüz ifadesi öfkeye bürünmüştü. Kobra bağlı bileklerini uzatarak Rahela'nın onu çekmesine müsaade etti. Leydi Rahela onu aşağı eğdiğinde saçları çan sesleriyle birlikte yeri süpürdü. Birlikte şarkı söylerlerken baş aşağı duran Kobra sırıttı. "*Bir zamanlar çok geç kaldı. Kaderime boyun eğmektense ölmeyi yeğlerim. Gök gürültüsü ve uğursuz ışıkların sırası. Aşağı indiğimi duydun mu... savaşa?*"

Marius bu önemli duraksamanın nedenini anlamamıştı ancak Kobra'nın sırıtışına bakılırsa kesinlikle onun onaylamayacağı bir nedeni vardı.

"Tutuklanmalılar," diye söylendi Marius. "Hayır, idam edilmeliler."

Tutuklanmıyorlardı. Kral'a doğru dans ediyorlardı. Kötü çift şarkısını söyleyerek Kral'ın etrafında dönerken onu sahnelerinin merkezi yapmıştı ve Octavian neşeli bir kaosun içinde kalmıştı. "*Bana yılan de ama ben sürünmem. Tövbe etmek istedim ama aslında hiç de üzülmemişim. Kötü sonumla karşılaştığımda mezarıma şöyle yazın: Burada bir günahkâr yatıyor ve tam bir fıstık.*"

Kobra, "*Sonu başlangıç satırında gelmişti,*" diye itiraf etti.

Rahela gözleri Octavian'ın üzerindeyken şarkısını söyledi. "*Son söz senin ama bu benim.*"

Kobra onu uyardı. "*Kızım, kötülük sadece üzüntüye yol açar.*"

Leydi Rahela, "*Oğlum, yemin ederim kendimi düzelteceğim... yarın,*" diye mırıldandı.

Güzellik bedenini öyle bir kıvırdı ki, koruması özenle araya girip ağırlığını yüklenmese ve Kral elini tutmasa dengesini kaybedecekti. Kobra bir anlığına dirseğini Kral'ın omzuna dayadı, yardımı için muhafıza bahşiş verip tablodan uzaklaştı.

Stratejik dansları işe yaramıştı. Octavian alkışlamaya tenezzül ederek bu korkunç gösteriyi müstehcen bir eğlenceye dönüştürmüştü.

Leydi Rahela'ya bakarken Octavian'ın gözleri tıpkı eski günlerdeki gibi, dünyanın en heyecan verici kadınını görmüşçesine parlıyordu. Kobra, Marius'un az önce sohbet ettiği vekile doğru yürüdü, adamın şampanya kadehini kaptı ve bir dikişte bitirdi. Yanından geçen garsonun tepsisinden bir kadeh daha aldı ve onu da içti.

"Affedersiniz, çok susadım. Görünüşe göre Leydi Lavinia da öyle."

Marius diğer insanların arkadaşlar arasında gizli şakalaşmalar yaptığını duymuştu ancak Kobra sadece kendisini eğlendirmek için şaka yapardı. Marius her zaman yaptığı gibi Kobra'nın daha sonra içmesi için bir kadehe daha uzandı.

"Bu kimin için?" diye sordu Kobra. "Benim için olamaz, sonuçta arkadaş değiliz."

Marius elini tepsiden çekti. Kobra'nın yüz ifadesi onunla alay ediyordu.

Vekil uzun süre güneşe bakmış gibi gözlerini kırpıştırarak Kobra'yı izliyordu. "Lord Popenjoy, şehrin ufuğunu pislettiğiniz gibi Kral'ın sarayına da leke sürüyorsunuz!"

Kobra'nın sesi nazik ve meraklıydı. "Altın Genelev'i müşteri olarak onurlandırdığınızı sanıyordum, Lord Zoltan."

Zoltan'ın yüzü ıstakoz rengine büründü. "Erkeklerin ihtiyaçları vardır."

"Beni ve Lord Marius'u aşağılamak *zorunda* mısınız?"

Zoltan'ın gözleri, dehşet içinde etrafa kaçışan kemirgenler gibi alelacele Marius'a kaydı. "Lord Marius, asla öyle bir şey yapmam!"

"Lord Marius da bir erkek. Erkeklerin ihtiyaçları olur, öyle mi? Beni pas geçin. Erkeklerin yemeğe, uykuya ve barınacak bir yere ihtiyacı vardır. Başka bir şeyi ihtiyaç olarak nitelendirmek açıkçası utanç verici. Cinsel aşırılık kin güdülecek bir ihtiyaç değil, zevk aldığım bir lükstür."

"Zevk almak için yapmıyorum!"

"Hem karınız hem de iki metresiniz adına üzüldüm."

Kobra omuz silkip gözlerini mermer merdivenin kıvrımlarına dikti. Marius onun bakışlarını takip etti.

"Şimdi ne olacak?"

"Buraya konuşmaya gelmedim."

"Ciddi misin?" diye sordu Marius. "İlk defa bir yere konuşmaya gelmemişsin."

Kobra güldü. Marius'a yaklaştığına ve güldüğüne göre belki de kızgınlığı neredeyse geçmek üzereydi. Kobra'nın Marius'a kızgın olması alışkın olduğu bir his değildi ve beklediğinden daha rahatsız ediciydi. Marius'un dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı, sonra yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Merak etme, çok durmayacağım," dedi Kobra mantıksızca. Kimse gitmesini istememişti. "Sadece ön sıradan bir koltuk istiyorum. Hava ve Zarafet Sarayı'nı hatırlıyor musun?"

Kobra geçmişteki olayları hatırlamak anlamına gelen tuhaf bir kelime kullanırdı. *Geriye dönüş* derdi. Marius anıların zihninde bir ürperti gibi dolaştığı şu ana kadar bunu hiç anlamamıştı.

"Hatırlıyorum. Neden kendini bir hortlağa yem etmeye çalıştın?"

Kobra, Marius'un mantıklı sorusunu duymazdan geldi. "Leydi Lia'yı fark ettin mi?"

"Birliklerimizi hortlakların istilasına karşı topluyordum."

Kobra nedense neşelendi. Marius hortlaklar hakkında konuşurken neşelenmenin uygunsuz olduğunu düşündü. "Onu görmediğini *biliyordum. Göreceksin.* İlk kez! Bu gece. Muhtemelen nasıl göründüğünü hayal etmişsindir, değil mi?"

Leydi Lia'nın yumuşak sesi aklına geldi, o kadar korkmuştu ki hava ve küllere yalvarıyordu.

"Tek düşündüğüm ona ne kadar yardım etmek istediğimdi."

Kobra yüzünü endişe verici bir şekilde buruşturdu. "Çok temiz."

Marius anlamadığı yorumlara cevap vermeyi reddediyordu. "Leydi Lia neden hâlâ gelmedi?"

"Dramatik bir zamanlaması olacak." Kobra çıplak bileğine bir kez vurdu. Sonra bir kez daha. Dans yavaştan bitmeden önceki son şarkının müziği azalırken de üçüncü kez vurdu.

Merdivenlerin başında bir kız belirdi.

Marius elbiseyi tanıdı, kızı değil.

Elbise "havayla dokunmuş" denilen bir kumaştan yapılmıştı, bu kumaşın ipleri o kadar ince ve soluktu ki elbiseyi transparanmış gibi gösterirdi. İnsanlar bu malzemenin denizdeki hayaletler tarafından dokunduğunu ve su gibi yumuşak hale getirildiğini rivayet ederdi. Salondaki hanımlar ve Lord Fabianus bu materyalin sevkiyatı geldiğinde

"havayla dokunmuş" hakkında konuşmaktan kendilerini alamazlardı. Bu kumaş bir evden daha pahalıydı. Marius kız kardeşinin en iyilerine sahip olmasını istiyordu.

Ama sonra, annesi bu yıl sarayı ziyaret edemeyeceklerinin haberini yollamıştı. Marius bu materyalle ne yapabileceğini düşünürken aklına Leydi Lia gelmişti. Caracalla'nın sarayda hiç arkadaşı olmasaydı ve ne yapacağını bilmeseydi birisinin ona yardım etmesini isterdi. Elbiseyi dikecek ve sır saklayacak kadar paraya ihtiyacı olan bir hizmetçi buldu.

"Demek o Leydi Lia," diye mırıldandı Marius.

Leydi tıpkı sesine benziyordu. Marius'un unutamadığı o sese.

Kumaş Lia'nın zayıf bedenini sarmıştı, karmaşık desenler suyun altında parıldayan solgun çiçekler gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Leydi Lia'nın saçları altın rengi bir nehirdi ve üzerinde zambaklar süzülüyordu.

Marius sonunda doğru bir şey yaptığını hissetti.

Zoltan, "Benim de sevimli bir kızım var," dedi. İkisi de sözsüz bir anlaşmayla Lord Zoltan'ı duymazdan geldi.

Kobra usulca sordu: "Güzel, değil mi?"

"*İğrençsin*," diye homurdandı Marius. "Hiç utanmaz mısın? Ağza alınmayacak kadar edepsiz bir dans sergilediğin kadının *kız kardeşini* süzüyorsun!"

Kobra ağzı açık bakakalmıştı, ta ki ağzım kapayıp sırıtana kadar. "Evet, ben kötüyüm. Yardıma muhtaç olan genç kıza odaklan."

Etrafına ışık saçan kız, ilk resmî dans müziği çalmaya başladığında merdivenin son basamağına ulaştı.

Leydi Rahela, Octavian'ın yanından yılan hızıyla fırladı. Kral ve Prenses Vasilisa sanki bir idama gider gibi birbirlerine doğru yürüyordu. Bütün saray Octavian'ın son basamakta bakışlarını Lia'ya çevirdiğini, Lia'nın ışığının gözlerini nasıl doldurduğunu... ve Prenses'e nasıl geri döndüğünü gördü.

Leydi Lia balosunu Kral'la dans ederek açmayan ilk aday leydi olacaktı.

Leydi Lia'nın koruması, hatta hizmetçisi bile yoktu. Tamamen yalnızdı. Bu durum onu hedef haline getiriyordu. Güzelliği tek bir kişiyi bile yanına çekemediği için acınası görünüyordu. Lia dalgalanan suya vuran ayışığı misali titredi ve kalabalığın içinde alaycı bir kahkaha yükseldi.

"Biri bir şey yapmalı," diye fısıldadı Marius.

"Evet," diye mırıldandı Kobra ona cesaret vererek.

"Sen... onu... dansa kaldırır mısın? Edepli olarak!"

Kobra iç çekti. "Her şeyi ben yapmak zorundayım."

Marius'u kürekkemiklerinin arasından sertçe itti. Hazırlıksız yakalanan Marius tökezledi. Bu sadece bir adımdı ama onu görünmez bir çizginin üzerinden Kral, Prenses ve yardıma muhtaç genç kızdan başka kimsenin bulunmadığı dans pistine geçirmişti. Marius'un arkasındaki Kobra, Lord Zoltan'ı uzaklaştırmış, sevkiyat hakkında konuşuyordu. Anlaşılan limanda yapılması gereken yatırımlar vardı.

Marius dans pistinin ortasına terk edilmişti. Muhabbet açması gerektiğini anlayınca dehşete kapıldı. Bir düşman ordusuymuş gibi Leydi Lia'ya döndü.

Sarayın kahkahalarını hatırlayarak bir kraliçenin önünde eğilir gibi eğildi.

"Sizinle kendimi tanıtmadan konuştuğum için beni bağışlayın. Ben Marius Valerius."

Doğruldu ve bakışlarını aşağıya çevirdi. Çiçek narinliğindeki yüz Marius'a döndü. Leydi Lia minik ve narin olsa da korkmuşa benzemiyordu.

"Kim olduğunuzu biliyorum, lordum. Size çok şey borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz. Aksine, benimle dans etme lütfunda bulunursanız ben size borçlanacağım."

Marius boğaz sıkmak için yaratılmış vahşi elini uzattı. Lia zambak kadar yumuşak elini onun avucuna koydu. Etraflarına sessizlik çöktü. Marius daha önce hiç sarayda dans etmemişti. En son eve döndüğünde,

kız kardeşinin küçük ayakları onunkilerin üzerinde dengede durmaya çalışırken dans etmişti.

"Umarım hâlâ nasıl dans edildiğini hatırlıyorumdur," diye mırıldandı.

Caracalla dönüş sırasında gülmüştü. Kobra'yla dans eden Leydi Rahela da dönerken gülmüştü. Belki de kadınlar döndürülmekten hoşlanıyordu.

Marius dikkatle Leydi Lia'yı döndürdü. Koyu zemin üzerinde ince, tiril tiril elbisesiyle zarif bir bulut gibi süzülüyordu. Savaş, Marius'un kemiklerinde yaşıyordu; vücutları kitaplardan daha iyi okurdu. Birinin hareketlerinin ne zaman yalpalayabileceğini biliyordu. Lia'nın elini sıkıca tuttu, bocaladığında onu düzeltti, kimsenin leydinin zarafetin vücut bulmuş hali olmadığını düşünmesine izin vermedi.

Leydi Lia'nın yüzü, suya vuran ay gibi ışıl ışıldı. "Sizi arkadaşınızla konuşurken gördüm. Onu kalabalığın içinde bulmak kolay. Lord Popenjoy oldukça hoş bir adam."

Kobra kadınlara nasıl bir büyü yapıyordu böyle!

"Saraya geldiğimden beri bana karşı çok nazik davranıyor. İkinizin yakın olduğunu biliyorum, bu yüzden size söyleyebilirim. Bana bir soyluymuşum gibi yemek servisi yapılması için aşçılardan birine para verdi."

Lia açıkça karşısındaki adamın Kobra'nın bu yiğit hareketinden gurur duyacağına inanıyordu. Aksine, Marius kendini bir korku denizinde sürükleniyor gibi hissetti. Kobra'nın bu korunmasız güzel üzerinde ne gibi planları vardı?

"Siz de onun gibisiniz," dedi Lia, Marius'u dehşete düşürerek. "Nezaketiniz için size ne kadar teşekkür etsem az. Bu elbise harikulade. Korkarım ki pahalı da."

Marius başını iki yana salladı. Yalan söylemek yanlıştı ancak bir kadını utandırmak da öyleydi. Hangi günahı daha çok sevdiğini seçmeliydi.

Lia'nın gözlerine ulaşan anlayış dolu gülümsemesi gerçeği bildiğini gösteriyordu. "Bu elbise benim hayatımdan daha değerli. Ancak ben hayatıma bağlıyım. Beni idamdan kurtardınız, lordum. Teşekkür ederim."

Kobra ne diyeceğini bilirdi. Marius bilmiyordu. Bu daha şimdiden akrabası olmayan bir kadınla yaptığı en uzun konuşma olmuştu.

"Tutumum bencilceydi," dedi. "Yalnızca kendi istediğimi yaptım. Doğru olanı yapmak istedim."

Octavian ve Prenses Vasilisa dans ederek yanlarından geçtiler, o kadar keskin bir doğrulukla hareket ediyorlardı ki tahta kuklalar gibi görünüyorlardı. Lia irkilip geri çekilirken elbisesinin eteklerine takıldı. Marius aceleyle onu kollarından yakalayıp göğsüne yasladı. Yavru bir kediden ya da kuştan birazcık daha ağırdı.

"Özür dilerim," dedi Marius bir çırpıda.

Lia'nın sesi Marius'un kulaklarına dolarken bakışları düğmelerine sabitlenmişti. "Sizin hatanız değil. Çocukken dans etmeyi öğrenmiştim. Mutlu günlerdi ancak çok eskide kaldı. Unutmuş olmalıyım."

Güzel, kederli sesi anıları ani bir sel halinde değil, kıvrımlı bir nehir gibi yavaş yavaş geri getirdi. Annesi Caracalla'nın beşiğinin başında şarkı söylerken babası Marius'un küçük eline bir kılıç tutuşturmuştu. O savaş müzikleriyle büyümüşken kız kardeşi için söylenen tatlı şarkıyı dinliyordu. Bebeği tutuyor ve ilk kez nazik olmayı öğreniyordu. Marius için sevgi, kendi doğasına karşı gelmek demekti.

Mutlu günler çok eskideydi.

"Dans etmek istemiyorsanız biraz hava almanız için size balkona kadar eşlik edebilirim," diye önerdi Marius, sonra hizmetçilerin ve muhafızların büyük balkona çıkmasına izin verilmediğini, sadece soyluların çıkabildiğini hatırladı. Şövalye eğitimi alan gençler, oynaşmak için leydileri balkon köşesine sıkıştırdıklarından bahsedip kıs kıs gülerdi. "Böyle bir öneride bulunduğum için özür dilerim. Size bir bardak limonata getireyim."

"Size güveniyorum," dedi Leydi Lia. "Gidelim."

Bütün dünya Marius'tan korkuyordu. Saray bu kıza kötü davranmıştı, kendi ailesi ona yanlış yapmıştı ancak bir yabancıya güvenme riskini almaya hazırdı. Ya çok temiz bir kalbi vardı ya da Marius'un içinde kendisinin bile göremediği bir şey görmüştü.

"Korkarım havai fişekler bir süre daha patlamayacak."

"Ayışığını tercih ederim."

Marius, Lia'ya gülümsedi. "Ben de."

Kapıları açtıklarında balkonun ayışığından bir göle dönüştüğünü gördüler. Leydi Lia dışarı çıktı ve bir anlığına ayışığıyla sarmalanarak görünmez oldu. Çok yukarıda ay, yumuşak bulut denizinde süzülüyordu.

Balkon vadiyi seyretmek için tasarlanmış kutsal bir yerdi. Balo salonu ve saray cam kapıların ardındaydı. Keskin bakışlar ve zalim fısıltılardan kurtulmak rahatlatıcıydı. Marius'un orada özlediği hiçbir şey yoktu.

Marius omzunun üstünden Kobra'ya baktı. Lia haklıydı, kalabalıkta onu bulmak kolaydı. O bir kuyrukluyıldızdı, geceyi terk eden en parlak şeydi. Leydi Rahela'nın muhafızına bir daha bahşiş verdi ve balo salonunun kapısından gelişigüzel vals yaparak çıktı.

Vekiller Kobra'nın personele para saçmasının, onun ülke ekonomisinde söz sahibi olmaması gereken bir savurgan olduğunu kanıtladığından yakınırdı. Kobra ise bahşiş vermeyenlerden nefret ettiğini söylerdi. Gören herkes Kobra'nın her zamanki gibi etrafa para saçtığını söyleyebilirdi. Başka kimse Kobra'nın dans sonunda korumaya para attığını hatırlamayacaktı.

Ama Kobra bile aynı kişiye iki kere bahşiş vermezdi.

Birden Marius'un aklına Leydi Lia'nın ayağının kayması ve Leydi Rahela'nın Kral'ın yanındayken neredeyse düştüğü geldi. Leydi Rahela birçok korkunç manevrayı atletik bir zarafetle tamamlamıştı. Herkes düşebilirdi tabii ancak Rahela'nın bu sakarlığı Marius'un hiç hoşuna gitmemişti.

Kobra, Octavian ne zaman konuşsa Kral'ın arkasından gözlerini devirir ve elinden gelse Octavian'a asla dokunmazdı. Ama bu gece dokunmuş ve hemen ardından Leydi Rahela'nm korumasına bir şey vermişti.

Marius'un gözleri hiçbir varsayım görüşünü gölgelemezken ona ne anlatıyordu?

Leydi Rahela kızıl bir yanıltmaca yaratmıştı. Kobra da bir eşyayı Leydi Rahela'nın korumasına vermişti.

Şimdi de Marius ya Kobra'nın korumaya başka bir şey verdiğini ya da korumanın Kobra'ya bir şeyi *geri* verdiğini görmüştü.

Kobra'nm Kral'dan aldığı bir şeyi.

"En içten özürlerimi sunarım, leydim. İşlenmekte olan bir suçu önlemek zorundayım."

"*Ne?*" diye haykırdı Leydi Lia. Marius çoktan balkondan ayrılmıştı.

Koşmadı. Koşmak dikkat çekerdi. Kalabalığı bir savaş alanındaymış gibi yarıp geçti, hız kesmeden ilerleyerek avının peşine düştü.

Hiç zaman kaybetmeden balo salonu kapılarından geçtiğinde bir herigaut'un altın rengi eteğinin köşeyi döndüğünü gördü ve onu takip etti. Kobra'nın onun varlığını fark edemeyeceği kadar uzaktaydı. Kaçma şansı olamayacak kadar da yakınındaydı.

Kobra kasılarak yürüdü ve sarayın kalbine girip taht odasına yöneldi.

Kobra parlak çifte kapıya ulaşmadan önce Hafıza ve Kemik Odası'na daldı. Marius eşikte durmuş, Popenjoy'un elini fildişi bir panelin üzerine koymasını inanamayarak izliyordu. Panel yana kaydı ve ortaya dairesel bir tünel çıktı, Kobra içeri girdi. Panel kayarak kapanırken Marius çömeldi ve öne atılarak yuvarlandı. Kobra'nın nefes alışını ve taşı döven hızlı, kararlı adımlarını duyabiliyordu ama Kobra onun geldiğini duymuyordu.

Ne kadar iri olursan ol, yumuşak yürümeyi öğrenmelisin, demişti babası Marius'a çocukken. *Bir adamın arkasından sinsice yaklaşıp o senin orada olduğunu anlamadan boğazını kesecek kadar yumuşak.*

Tünel, sarayın üzerine inşa edildiği uçuruma doğru iniyordu, kayaya oyulmuş daire yetişkin bir adamın sığabileceği kadar uzun ve genişti. Bunu kim, ne zaman, neden yaptırmıştı ve Kobra burayı nereden biliyordu?

İleride, bir havzayla duvar arasına yerleştirilmiş yanan bir mum, kayanın üzerinde dalgalanan soluk bir ışık havuzu oluşturuyordu. Kobra giysilerini çıkarmaya başladığında zayıf ışık altın işlemelere vurdu.

Marius edep gereği arkasını döndü ancak sonra Kobra'nın ahlaksız bir suçlu olduğunu hatırladı ve etrafına bakındı. Kobra herigaut'unun altına deri bir pantolon giymişti. Eğildi ve aynı deriden bir yelek çıkardı, havzadan bir bez alıp hızlıca göğsündeki ve kollarındaki altın rengi boyayı sildi.

Marius gözlerini devirdi. Kobra suç gecesi kendisini *boyamasa* da olurdu. Ayrıca gömlek de giyebilirdi.

Ama bu önemli değildi. Hırsızlık önemliydi. İhanet önemliydi.

Kobra altın rengi giysilerini katlayıp pis taş tünelin zeminine bıraktı ve bu sefer gölgelere çok daha iyi karışarak ilerledi. Farklı giyindiğinde farklı hareket ediyordu, sanki bir oyunda iki karakteri canlandıran bir oyuncuydu ve kostümüyle birlikte karakteri de değişiyordu. Tünelin diğer ucundan rüzgâr esti; baharat kokusu ve at arabalarının ağır tekerlek seslerini taşıyan bir gece rüzgârı.

Tünel daralıyor ve kıvrımlı tavan alçalarak Kobra'nın eğilmesine neden oluyordu. Marius, Kobra'nın peşinden karanlığa doğru ilerledi. Gece havası yüzüne çarptı, ne soğuk ne de temizdi.

Marius, Kobra ve Güzellik'in bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu ancak bu kadarını tahmin edememişti.

Taht odasındaki gizli geçit Cauldron'a çıkıyordu.

Kobra'nın, Themesvar'ın en pis günah yuvasının renkli ışıkları ve ele avuca sığmayan cümbüşü önünde beliren silueti tünelin girişinde

durdu. Cauldron'un sokakları kanun kaçaklarıyla kaynıyordu. Buraya hırsız yuvası diyemezdiniz çünkü katiller hırsızları bastırmıştı.

Marius sinsice ilerledi; hareketleri, bir adamın arkasından yaklaşıp avı onun orada olduğunu anlamadan boğazını kesebileceği kadar yumuşaktı.

Kobra'nın hemen arkasından mırıldandı. "Kralımdan ne çaldın?"

ON DOKUZCU BÖLÜM

Dur, Şu Pencereden Bir Leydi Geçiyor

Marius limonata alırken lord balkondaki Lia'ya yaklaştı. Marius dönene kadar genç sarhoş, Lia'yı gölgeye çekmeye çalışmıştı.

Olaylarla dolu bir an yaşandı. Bir bardak ve bir adam balkondan düştü.

"Daha önce hiç bir bardak limonatayla neredeyse öldürülen bir adam görmemiştim," dedi leydi.

Marius kalan bardağı Lia'ya uzatırken eğildi ve gölgesi bile ona değmeyecek şekilde geri çekildi. "Vahşiliğimin sizi şaşırtacağının ve korkutacağının farkında olmalıydım. Özür dilerim."

"Korkmadım." Lia'nın gülümsemesi tüm gölgeleri uzaklaştırdı. "Minnettar oldum."

Demir Çağı, ANONİM

mer halka açık ortamlarda Rahela'nın kozmetik ürünleriyle dolu büzmeli bir çantayı bileğinde taşır, gülsuyu, melekotu kökü allığı ya da mercanköşk dudak boyası bulmak için sık sık içini karıştırırdı. Bu gece, Emer doğru olanı bulmak için bir duygu torbasını karıştırıyordu.

Büyüdükleri arazide herkes Rahela'nın erken açan ve yakında solacak, gösterişli bir kırmızı gül olduğunu, Lia'nın ise bir inci olduğunu söylerdi. Fısıltılar, miskin Sisli Vadiler'de buğday misali büyüyordu. Emer bu fısıltıları her zaman kafa karıştırıcı bulmuştu. Neden çiçeklerin solması üzücüyken kadınların solması aşağılayıcı bir şeydi? Fısıltılar buna cevap vermiyordu. Fısıltılar Rahela'yı Lia sadece küçük bir çocuk olmasına rağmen onu perişan etmeye itiyordu. Lia'nın dersleri kesilmişti. Lia bir hizmetçiden birazcık daha iyi giyiniyordu. Ama hiçbir şey fark etmedi.

Rahela da daha çocuk denecek yaşta olmasına rağmen fısıltılar devam etti. Rahela'nın güzelliği ahlaksızdı; ona sahip olmak, hatta hayran olmak neredeyse aşağılayıcıydı. Zevkli beyefendiler daha rafine güzellikleri beğenirdi. Rahela ise ucuzdu.

Sonrasında anlaşıldığı üzere Rahela çok pahalıydı. Sadece Kral onu karşılayabilirdi. Başkente geldiklerinde ve Kral, Rahela için çılgına döndüğünde insanların konuşma şekli değişmişti. Birden şarkıların ve şiirlerin öznesi olmuştu; o bir afetti, skandaldı, Kana Bulanmış Güzellik'ti, kar ve alevin efsanevi kadınıydı. Güzelliği eşsiz, zehirli ve felç ediciydi, hiçbir erkek ona karşı koyamazdı. Ama Rahela aslında öncekinden hiç de farklı görünmüyordu.

Yıllar geçti, Lia kırsaldan geldi ve hikâye aniden değişti. Rahela'yı karşı konulmaz olmakla suçlayan adamlar şimdi küçümsüyordu ve bu da Rahela'nın suçuydu.

Çiçek solmuştu. İnci parıldıyordu.

Lia dünyalar güzeliydi. Herkes bu konuda hemfikirdi.

Emer da öyle. Çocukken Lia'dan elinden geldiğince kaçınırdı. Şimdi Lia saraydaydı ve Rahela zihnindeki ihaneti görebilir diye Lia'ya bakmaya cesaret bile edemiyordu. Ta ki Rahela, Emer'dan Lia'ya gitmesini ve onunla arkadaş olmasını isteyene kadar.

Nihayetinde, Lord Marius Valerius'un, yani Son Umut'un da diğerlerinden farkı yoktu. İnsanlar adamın benzediği o güzel heykeller

kadar soğuk olduğunu söylüyor, hatta hizmetçilerin kadarından gelen dedikodular bile skandal söylentilerini doğrulayamıyordu.

Çalışanların çoğu Lord Marius'un dikkatini çekmeye çalışırdı. Emer ustaca düşürülmüş bir toz alma püskülünü yerden en kışkırtıcı şekilde alma yarışmasını kendi gözleriyle izlemişti. Hanımlar dikkat çekmeyi başaramayınca, birkaç uşak ve uşak yardımcısı avizeleri temizlemek için güçlü kollarını ve boylarını sergilemeye çalışmıştı.

Altın Kobra bir keresinde içeri dalmış ve ona durumu anlatmaya çalışmıştı. "Marius, burada *beş kişi* toz alıyor."

"Kütüphaneler çok tozlu olur," diye sertçe karşılık vermişti Son Umut. "Kitaplar yüzünden."

Kobra gülmüş ve gitmeden önce raftan Marius için bir kitap seçmişti. Lord Marius bütün dikkatini kitaba vermiş ve bir daha başını kaldırmamıştı.

Lord Marius kimseyi fark etmemişti. Ta ki Lia'ya kadar.

O kişi Leydi Lia olmuştu. Işık ya da hava gibiydi. Kapıyı ve pencereleri kapasanız bile içeri sızardı.

Leydisinin en yeni çılgın numarası karşında Emer'ın başı hâlâ dehşetle dönerken, Lia'nın balo salonunun dedikodu fırtınasının ortasında kalmış yalnız bir mum alevi gibi titrediğini görmüştü. Lord Marius içeri girmiş ve Lia'yı kollarına alarak herkesin önünde onu kurtarmıştı. Lia'nın yüzü minnettarlıkla ışıldamıştı.

Rahela, Emer'ı düzenbazlık görevine gönderdiğinde Lia aday leydiler kulesine taşınmasına rağmen harçlığı ya da resmî bir statüsü yoktu. Ona bir hizmetçi ya da koruma verilmemişti, bu yüzden Emer'ın alt katta kalacak bir yeri yoktu. Lia'yla bir yatağı paylaşırlar ve sırlarını fısıldamak için beyaz çarşafı başlarının üstüne çekerlerdi.

Lia ve Marius'u izleyen Emer o geceleri unutamıyordu.

"Bir gün hepimiz evlenmek zorundayız." Lia'nın fısıltısı pencerelerinde yanan mum kadar alçaktı. İnce çarşafın arasından süzülen mum ışığı kirpiklerini altın sarısına boyuyordu. "Kocanın olması nasıl bir şey acaba?"

Yıllar önce tüm taşralı kızlar üç ünlü parlak şövalyenin hayali çizimlerini yapmışlardı. Sarayın güneşi, gülen Lord Lucius. Genç prens. Ve yenilmez Lord Marius.

Belki de Lia onu yenen kişi olacaktı. Balo salonunu aştılar ve balkon kapılarından geçerek romantik ayışığına çıktılar. Emer pırıl pırıl cam kapıların mükemmel çiftin arkasından kapanışını izledi.

Sonrasında Lord Marius, soğuk yüzünü taş gibi gösteren bir ifadeyle tek başına balkondan çıktı. Kalabalığın arasından Kobra'nın az önce bulunduğu yere doğru ilerlerken insanlar onun buz gibi alevinden kaçtı.

Fark edilmişlerdi. İşleri bitmişti.

Lia terk edilmişti. Emer camın ardından Lia'nın soluk elbisesinin uçuştuğunu görebiliyordu ve yaptığı hesapları tahmin ediyordu. Lia içeri geri girerse, eşlikçisi kaçtığı için tekrar yalnız kalacak ve utanacaktı. Orada kalırsa da av olacaktı.

Seçim yapacak vakit yoktu. Emer, Lia'nın yalnız olduğunu fark eden tek kişi değildi. Sarhoş sarhoş yalpalayan züppe, genç bir saray mensubu balkona çıktı.

Bir leydi arzu edilebilirdi ancak asla sahip olunmamalıydı. Onu koruyacak kimse yoktu. Hizmetliler balkona çıkamazdı ve hiçbir hizmetçi de bir lordu durduramazdı.

Tabii hizmetçinin silahı yoksa. Emer, Hava ve Zarafet Sarayı'nda kılıç savururken hissettiği özgüveni ve gücü hatırladı. Sonra bu çılgın hayalden kurtuldu. O, Key değildi.

Yardım edebileceği tek bir yol vardı. Rahela, Kral'ı kıskandırıp öfkelendirmek için üvey kardeşini kabullenmiş gibi davranıyordu. Başarısız olacağı kesin ama zekice bir plandı.

Nihayetinde Octavian her zaman Lia'yı seçecekti. Kim olsa öyle yapardı.

Ama Emer şimdi Lia'ya yardım etmek için Rahela'nın yalanını kullanabilirdi. Emer dikkat çekmemek için balo salonunun kenarlarından

ilerliyordu, mükemmel bir hizmetçi olarak başı öne eğikti. Eski Rahela insanların, onun beyninden çok bedeninin iş gördüğünü düşündüklerinin farkındaydı. Yeni Rahela ise edebiyat salonunun üyelerinin arasına oturmuş, saraydaki en zeki ve iyi bağlantılara sahip olan kadın Leydi Zenobia Marcinaus'la sohbet ediyordu. Daha da şaşırtıcı olanı, Lord Fabianus Nemeth'in yabancı prensesle konuşmasıydı.

"Lütfen saygısızlığımı bağışlayın."

"Ne kadar saygısız olmaya niyetlendiğinizi bilmeden bağışlayamam," dedi Prenses Vasilisa.

"Çok zekisiniz! Rahat bir giyim tarzının size gerçekten yakışabileceğini söylesem gücenir miydiniz? Saçlarınızı açık bırakırsanız ve sıcak tonları tercih ederseniz..."

Kimse Fabianus'un yüksek sesinden ipeğin yırtılma sesini ya da art arda gelen tıkırtıları duymamıştı. Yakutlar pahalı oyun taşları gibi birer birer mermer zemine düştü.

"Ah, olamaz, leydim," dedi Emer duygusuzca. "Elbisenizi yırtmışsınız."

Rahela'nın kaşları kırlangıç kanatları gibi havalandı. Emer ipeği hâlâ sıktığı yumruğunda tutuyordu. "Gerçekten de yırtılmış!" Ardından tıslayarak ekledi: "Elbiselerimden birini daha kaybedemem. Çok yok zaten!"

Emer önlüğünden iğne iplik çıkardı. Leydisinin yırttığı elbiseyi onarırken ağzının kenarından Rahela'ya mırıldandı.

"Leydi Lia balkonda yalnız. Bir soylu sinsice yanına gitti."

Rae elini sallayarak onu geçiştirdi. "Hiç endişelenme."

Emer'ın kalbi, Rahela'nın kayıtsızlığının şatafatlı yelkenlisinden bir çapa gibi düşüp dibe çakıldı. Rahela'nın Lia'nın kötü duruma düşmesine sevineceğini tahmin etmeliydi.

Rahela öne eğildi. "Ciddiyim, sorun yok. Son Umut o aptalı balkondan aşağı atacak. Bu da ikisini birbirine bağlayan bir deneyim olacak. Güven bana, bebeğim, ben kutsal elçiyim."

Leydisi bugünlerde Kobra'nın kullandıklarına benzer deyişler kullanıyordu. Emer leydisinin bunu Kobra'yı kendi tarafına çekmek için yaptığım düşünüyordu. Rahela'nın leydi annesi her zaman erkeklerle aynı ilgi alanlarına sahipmiş ve onların düşündüklerini düşünüyormuş gibi yapılması gerektiğini öğütlerdi. Erkeklerin kadınlardan tek isteği, kendilerinin memeleri olan yansımaları olmalarıydı.

Emer iğnesini sertçe ipeğe batırdı. "Tanrıları tekrar kontrol etmek isteyebilirsiniz, leydim. Marius az önce Kobra'nın peşinden giderek balo salonunu terk etti."

Rahela çimdiklenmiş gibi sıçradı. "Ne yaptı dedin!"

Rahela'nm saçındaki yakut tokaları tuttuğu ve derin nefesler aldığı bir süre geçti, besbelli Kobra'nm yeni başarı olasılıklarını gözden geçiriyordu. Elbette yalnızca planı için endişeliydi. Emer ipi birinin boğazını koparıyormuş gibi kopardı, Rahela onun suçlayıcı bakışlarına karşılık gözlerini kırpıştırıyordu.

"Doğru, yardıma muhtaç kız. Sanırım bu iş bir kahramana göre? Kahramanın vakti geldi. Kral Octavian gelmeli ve onu kurtarmalı. Oyuncuya değil, oyunu yazana kız."

Kral'ı aramak için etrafına baktı.

Leydi Zenobia'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Majesteleri Zevk ve Dinlence Odası'nda. Her zamanki gibi."

Rahela ve Emer endişeyle bakıştı. Aynı anda dönüp parıldayan cam kapılardan dışarı baktılar. Lia yüzünü ayışığına dönmüştü. Adamın, zayıf ve solgun sırtına düşen gölgesini göremiyordu.

"Annem haklı mı acaba?" diye homurdandı Rahela. "Erkekler işe yaramaz mı? Çöpü atmazlar, yardıma muhtaç kızı kurtarmazlar. Kötü kadının bir partide yapması gereken tek şey iğneleyici sözler söylemek ve kadın kahramanın elbisesine kırmızı şarap dökmektir! İğneleyici sözler edecek tek huzurlu bir anım olmadı."

Emer, Rahela'nın söylenmelerini duyunca şaşırdı. Rahela'nın leydi annesi erkekleri pek çok şekilde kullanırdı. Onları devlet sırları için

baştan çıkarabilir, para ve mülk için evlenebilir ve iyi hissetmek için zehirleyebilirdi.

Rahela oturduğu yerden fırladı ve kararlı adımlarla balkona yöneldi. Artık uzun eteklere alışmış gibi yürüyordu ancak yine de eskisinden farklı hareket ediyordu. Sanki insanların yolundan çekilmesini bekliyordu.

Emer çok daha ihtiyatlı hareketlerle ayağa kalktı, Leydi Zenobia'ya reverans yaptı ve Key'in yabancı kadın korumayla bıçak numaraları konuştuğu galeriye gitti. Buzullardan Ziyi açıkça flört sinyalleri veriyordu ancak Key onun cazibesinden çok bıçaklarıyla ilgileniyor gibiydi.

Hava ve Zarafet Sarayı'ndaki olaydan sonra Emer onun faydalı olabileceğini fark edince Key'le kendi anlaşmasını yapmıştı.

Ziyi, Emer'a sırıttı. "Ah, kılıçlı hizmetçi."

Emer temkinli bir gülümsemeyle Key'e yaklaştı ve "Leydi Rahela..." diye mırıldandı

"Balkonda aptal kardeşiyle ilgileniyor," diye mırıldandı Key. "Nerede olduğunu söylemene gerek yok. Onun nerede olduğunu her zaman bilirim."

Key'e, Leydi Lia'nın aptal olduğunu düşünüyorsa onu hiç tanımadığını söyleyecekti ancak sessiz kaldı. Lia'ya çoktan ihanet etmişti.

Ziyi tek kaşını kaldırdı. "Onunla mı ilgileniyorsun?"

"Saçmalama," diye tersledi Emer. "Affedersiniz. Krallığımızda yeni olduğunuzun farkındayım. Belki de bir leydinin adı bir hizmetkârla anıldığı takdirde bunun ne kadar kötü sonuçlar doğuracağım bilmiyorsunuzdur. Leydi Rahela bir muhafızın eline dokunmayı bile aklından geçirmez."

Key'in bakışı o kadar sertti ki canını yaktı. "Doğru," dedi yavaşça. "Leydi Rahela bana asla dokunmaz."

Key bugünlerde farklıydı. Emer onu leydinin odasının önünde bekçi köpeği gibi uyurken yakalamıştı. Alt kattaki görevlileri,

sürekli sıcak su ve atıştırmalık getirmeleri için tehdit ediyordu. Emer taş zeminde nasıl uyuyabildiğini sorduğunda ona herhangi bir yerde uyuyabileceğini söylemişti. Kan ve kısa süren hayatlarla ilgili kâbuslar gördüğünü hiç de uygun olmayan neşeli bir sesle eklemişti.

Key kâbusun ta kendisiydi.

Şu anda sadık bir hizmetkâr olmaya heveslenmişti. Emer bu hevesin devam edeceğine güvenebilir miydi bilmiyordu. Hangisinin daha tehlikeli olduğuna karar veremiyordu: Devam etmesi mi, etmemesi mi?

Yakınlardaki bir muhafız nereye baktıklarını gördü ve güldü. "Fahişe belki de oynaşmaya gitmiştir."

Key boynunu yılanvari bir tavırla çevirdi. "Dilini ağzında tut. Yoksa ikisini de kaybedersin."

Savurduğu tehdit, bir ateşten çıkan ısı dalgaları gibi bedeninden yayıldı. Muhafız ve Ziyi sessizliğe gömüldü. Sohbetlerini sonlandıran Key gümüşle perdahlanmış camın arkasındaki geceye odaklandı.

"Bir şey görüyor olamazsın," dedi Ziyi kafası karışmış halde.

Emer bir elini Key'i zaptetmek için kol zırhını yerinde tutan deri kordonların üstüne koydu. Soylu biri nasıl bir belaya bulaşırsa bulaşsın, bir hizmetkârdan daha güvenli bir konumda olurdu. Hizmetkârlarsa herhangi bir ihlalden ötürü Dehşet ve Bekleme Odası'na gönderilirdi. Balkona çıkmamalıydı.

Yine de Emer ve Key bir şeyi açıkça görebiliyordu.

Orada fena halde ters giden bir şeyler vardı.

Düzenleme
Ny.ozlem

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kötü Kadın Romantik Balkonda

Leydi Rahela ölüp yere yığılmıştı, ateşten dumanlar tütüyordu. Yılan bileziği su toplamış etine yapışmıştı. Kral çizmesinin ucuyla bir zamanlar şeytani Güzellik olan yığına dokundu.

"Onu üstündeki o zavallı şeyle birlikte uçuruma atın. Yeni bir ayrıcalık işareti yapacağım." Leydi Lia'ya gülümsedi. "Yeni gözdem için."

Demir Çağı, ANONİM

ia'ya yaklaşan lord, "Yalnız mısınız, leydim?" diye sordu. Çarpık aynalardan yansıyan ayışığı, balkonu parlak gümüş ve koyu gölgelerle kaplı bir yere çevirmişti. Rae yeterince şey görmüştü. Adamın eli Lia'nın belindeydi ve onu güya oyunbaz bir tavırla balkon korkuluğuna doğru sıkıştırıyordu. Lia'nın tek kaçış yolu balkondan atlamaktı.

"Ellerini çek," diye çıkıştı Rae.

Adam şaşırarak döndü.

"Yalnız değil. Kız kardeşi burada." Rae şehvetle gülümsedi ve elbisesinin kısa kumaşını yukarı çekti.

Adamın gözleri iradesi dışında çıplak baldırına kaydı. Rae büyülü bıçağını bacağına bağlı kından çekip çıkardı. Adamın gözleri iradesi dışında çıplak çeliğe kaydı.

Lia gözlerini kıstı. "Buraya ne getirdin?"

"Bıçak!" diye şakıdı Rae.

"Ah, hayır," diye mırıldandı Lia.

"Kafayı yemiş!" Genç lordun gözleri, kaçış yolu arayan bir fare gibi cam kapılara kaydı. Hemen ayılmıştı.

"Çok ayıp. Bazı insanların kötü yolu seçerken sakin ve mantıklı kararlar verdiğini kabullenin. Hiçbir akıl sağlığı sorunum yok, yalnızca kötüyüm ve kontrolden çıktım." Rae adama doğru ilerledi, bıçağı ve dişleri parlıyordu. "Romantik balkonda başıboş bir kötü kadın var! Kimse ne yapacağını bilemez, kötü kadının kendisi bile!"

"Kimseyi gücendirmek istememiştim," diye kekeledi adam. "Leydi Lia bana davetkâr bakışlar atıyordu..."

Boğuk bir çığlık adamın cümlesini kesti.

Rae onu bıçaklamamıştı. Lordun boğazına bir ok saplanmıştı. Ok, boynunun o kadar derinlerine girmişti ki sadece tüyleri görünüyordu. Ayışığında siyah görünen kan adamın işlemeli ceketinin önüne akıyordu.

Genç lord yavaşça balkon demirinden aşağıya, karanlığa yuvarlandı.

Rae, Lia'ya doğru atlayarak onu yere serdi. Lia'nın debelenmesini beklemişti, kendisine sımsıkı tutunduğunu görünce şaşırdı. Bir kolunu Lia'nın omuzlarına sardı. Boştaki eliyle bıçağını sımsıkı tutuyordu.

Lia'nın sesi kısık ve korkmuş geliyordu. "Rahela, ne oluyor? Göremiyorum."

"Biri çatının üstünden ok atıyor," diye fısıldadı Rae. "Neden bilmiyorum."

Kitapta böyle bir şey olmuyordu! Rae, Alice herkesin peşinden koştuğu balo güzelini okurken pek dinlememişti. "Suikastçılar da peşinden koşuyor," deseydi dikkat kesilirdi. Ancak şimdi hikâyelerin daha fazla romantik ara bölümlere ve daha az suikastçıya ihtiyacı olduğunu ilk elden deneyimliyordu.

Bu dünyada ölürse kendi evinde uyanamazdı.

Hisleri keskinleşmişti sanki, ayrıca sinirleri de çekilen bir ok gibi gerilmişti. Rae çevresinin son derece farkındaydı ve bu yüzden çığlık atmak istiyordu. Sanki biri onu görmek istemediği şeye bakması için zorluyor ve bunların gerçek olduğunu haykırıyordu. Gece rüzgârı, soğuk bir parmak gibi yanağına dokundu. Gri çatının eğimindeki gölgelerde bir hareketlilik oldu.

Rae, Lia'yı iyice kendine çekti ve taş korkuluğa yaslandı. Ok Lia'nın parlak babetinin bir santim ötesine saplandı. Lia küçük, sıkıntılı bir ses çıkardı. Rae gecenin karanlığını zonklatan yüksek ve acı dolu bir çığlık attı. Gerçek acının kulağa nasıl geldiğini biliyordu. Taklit edebilirdi.

Lia'nın sesi panikle yükseldi. "Vuruldun mu?"

Birazdan balo salonundaki şarkı ve dans sona erecekti. Birisi balkondan gelen çığlıkları duyabilirdi. Okçu, duyulmayı göze alamazdı. İşini bitirmek için bulunduğu yerden inecekti. Biri yaralı iki kadın ne kadar zorlayıcı olabilirdi ki?

Lia'nın boynuna doladığı kolu ve bıçağının kabzasını kavrayan parmakları sımsıkı tutmaktan ağrıyordu. Lia'nın kulağındaki nefesi kalp atışı gibi hızlıydı.

İkisi de bir botun çatı kiremidine hafifçe sürtündüğünü duydu. Bir gölge karanlıktan sıyrıldı ve sıçrayıp balkonda hafifçe önlerine indi. Rae, Lia'yı kenara itti ve sesini gitgide yükselterek bağırdı.

"Ahh!" diye bağırdı Rae sesini olabildiğince cırtlak hale getirip. "Dayanılmaz bir acı!"

Çok erdemli olanların acı eşikleri yüksek olurdu. Kahramanlar mücadeleye devam ederdi ama kötüler mızmızlanırdı.

Lia da kendince bu kargaşaya katıldı. "Efendim, ben yanlış bir şey yapmadım, yalvarırım bize merhamet edin..."

Lia'nın yaşlarla dolu kantaron mavisi gözleri ayışığında parlıyordu. Gölgelerle mükemmel karışmasını sağlayan siyah ve gri kıyafetler

içindeki adam onlara doğru ilerledi. Lia'nın gözlerinin saçtığı ışığa bile bağışıklığı varmış görünüyordu ki bu şaşırtıcıydı. Lia yalvaran kadın kahraman giriş rehberiydi.

Rae'in zihnindeki dişliler döndü, sahnenin her ayrıntısını not ederken soğuk metaller bir tıkırtıyla yerine oturdu. Vücudu korkarak ona ihanet etmişti. Ter gözlerini yakıyordu ve omurgasından aşağıya doğru ateşten bir iz bırakarak akıyordu. İnatla bacağını tuttu, feryat etti ve kirpiklerinin altından onu inceledi. Adam profesyoneldi. Biri onu durdurana kadar durmayacaktı.

Suikastçının bıçağı kavis çizerken, Lia son bir sessiz yakarışla adamın kıyafetinin kolunu yakaladı. Bu hareketi sayesinde savurduğu bıçak hedefini bulmadı. Rae bu fırsatı değerlendirip eteğinin altına sakladığı bıçağı çıkararak adama atıldı.

"Birden kendimi çok daha iyi hissetmeye başladım," diye soludu hilekârlığın ve hainliğin hanımı.

Dövüş sırasında espri yapan kahramanların hayatta kalma şansı daha yüksekti. *Tanrım, umarım bundan sağ çıkarım,* diye düşündü.

Bıçağın kabzası ona ihanet ederek terli ellerinde kayıyor, düşmeye yüz tutuyordu. Bıçak düşerse ölürlerdi. Rae kabzayı daha sıkı tuttu ve bıçağı adamın göğsüne sapladı. Bıçağın büyüsü eline yol göstermeliydi ancak Rae, Key gibi hareket etmeye çalıştı ve adamın üstüne çıkıp onu iki kez bıçakladı. Bıçağının eti delme sesini duydu ve suikastçının bıçağının kemiğine dayandığını hissetti, gözçukurundan ve elmacık-kemiğinden bütün vücuduna bir acı yayıldı. Bıçağı adamın boğazına sapladı. Bu gerçek değildi, kazanmak için her şeyi yapmak zorunda olduğu bir video oyunuydu sadece. Yüzünden kan akıyordu ve dudaklarının arasında sıcak metal tadı vardı. Rae bu kanın gözündeki yaradan akan kendi kanı mı yoksa adamın kanı mı olduğunu bilmiyordu. Kan ne kadar gerçek gibi gelse de öyle değildi. Rae'in altındaki beden gevşedi.

Lia'nm dehşet yüklü fısıltısı geceyi böldü. "Rahela!"

Suikastçı aslında ölmemişti. Rae aptalın tekiydi, katiller her zaman ölmüş gibi görünürdü ancak sonra öyle olmadığı anlaşılırdı. Rae aşağıya, suikastçının hareketsiz suratına baktı. Ölü gibi görünüyordu. Lia'ya bakmak için döndü ve onun yukarı çevirdiği yüzüne yeni bir gölge düştüğünü gördü. Farkındalık zihnine günbatımından hemen sonraki karanlık gibi çöktü.

Birden fazla suikastçı vardı.

Rae'in tenindeki ter buza dönüştü. Cesedin üstünde donmuş halde bir sonraki hamlesinin ihtimalini hesaplarken bir gölgenin daha yere konduğunu gördü. İki suikastçı; her kadına bir tane. Gölgeler yaklaştı.

Hava birden ışığa boğuldu. Balkonun kapıları dışarı doğru patlarken, ayışığı kırık cam parçalarını şimşeğe dönüştürmüştü. Key sahneye daldı. Bıçağını Lia'ya yaklaşan suikastçıya fırlattı, silah adamın sırtına saplandı. Muhafız başka bir bıçağa uzanmak yerine camların yere düşmesinden daha hızlı hareket edip gece yarısı havasında süzülen camlardan birini kaptı. Bir elinde cam, diğerinde suikastçının saçıyla Rae'in yanına indi. Adamın başını geriye çekip cam parçasıyla boğazını kesti. Key'in ayaklarının altında siyah bir kan gölü oluştu, dağınık saçlarına kan sıçramıştı ve hırlarken gösterdiği dişleri kırmızıya boyanmıştı. Bir şeytana benziyordu ve yakında size musallat olacak bir kâbus gibiydi.

Rae yardakçısıyla *çok* gurur duyuyordu.

Ağzını Key'i övmek için açtığında kendisini, "Birini öldürdüm," derken buldu.

Key'in "aferin" diyeceğinden emindi. Ama Key'in gözleri Rae'in kan kaplı yüzünde dolaştı ve beklediği şeyi söylemedi. Bıçak tutmadığı elini uzatıp Rae'i kendine çekti. Rae'le dünya arasında bir kalkandı.

"Unutma," diye mırıldandı Key. "Başkaları gerçek değil."

Kötülerin sırtı sıvazlanmazdı. Onlar için yalnızca uğursuz fısıltılar vardı. Yine de sarılmak iyi gelmişti.

"Gerçek değiller," diye tekrar etti Rae, uyuşmuş halde. "Gerçek değiller."

Parmaklarını Key'in zırhındaki kanlı kayışların altına soktu. Key'in eldiveninin çatlakları saçlarına takıldı.

"İstemezsen öldürmek zorunda değilsin," diye söz verdi Key. "Onları senin için öldürürüm."

"Kimi öldüreceksin?"

Key'in dudaklarının saçlarında kıvrıldığını hissetti. "Herkesi."

Key aniden hareket etti ve kolunu Rae'in beline dolayarak ayakta durmasını sağladı. Çıplak omuzlarına ılık bir sıvı sıçradığında Key'in arkasındaki birini gelişigüzel öldürdüğünü anladı. Rae başka bir suikastçının daha yere yığıldığını görmek için döndü ve korku içinde Lia'yı aramaya koyuldu.

Çaresiz ve çıtkırıldım beyaz bir yavru kedi gibi balkon korkuluklarının dibine kıvrılmıştı. Key onları suikastçılardan kurtardığı için bir ödülü hak ediyordu. Rae kenara çekildi, bu sayede Key sevdiğiyle ilgilenebilecek ve Rae de şüphesini doğrulayacaktı.

Rae öldürdüğü adamın yanında diz çöktü, parmaklarına titremeyi yasaklayarak adamın gömleğinin iplerini çözdü ve cesedin göğüs kemiğindeki işareti ortaya çıkardı. Hakikat Dağları'nın tepesine yerleştirilmiş bir taç dövmesi.

"Bir kraliyet mührü," dedi Rae yavaşça. "Bunlar saray suikastçıları."

"*Bunu* nereden biliyorsun?"

Emer balo salonunun eşiğinde duruyordu, sesi aralarındaki kırık cam denizi kadar keskindi. Tanrılar söyledi diyerek Emer'dan azar yemeyi göze alamadı. Emer buna inanmazdı. Rae'in söyleyeceği hiçbir şeye inanmazdı.

Key sevdiğiyle ilgilenmiyordu. Ölüye odaklanmıştı. Yüzünde korku yoktu, yalnızca dikkat kesilmişti.

"Suikastçılar senin peşindeydi," dedi Rae'e.

Kendi versiyonunda Lia suikasta kurban gitmişti ancak Rae bu kehaneti duyurarak hiçbir destekçi kazanamazdı. "Lia'mn peşinde olduklarına eminim. Çok eziyet çekti. Bazı insanlar gerçek aşkı ve feci tehlikeleri mıknatıs gibi çeker."

Key etkilenmişe benzemiyordu. "Biri kutsal elçi olduğunu söylediğin gün yatak odana suikastçı yollamıştı."

Rae bakakaldı. "Sanki bunu daha önce söylemen gerekiyordu!"

Key, Rae'in haklı öfkesini görmezden geldi. "Biri sen avluda mahsur kaldığın zaman hortlakları gönderdi. Biri balkona çıktığında vurması için çatıya bir okçu göndermiş. Biri *seni* öldürmeye çalışıyor."

Key onun ölümün kıyısından döndüğü anları arka arkaya sıraladığında gerçekten de öyle duruyordu. Rae korkusunu demir yumrukla bastırdı. Suikastçılar hastalık değildi. Onlarla savaşabilirdi. Bundan kurtulmanın en iyi yolunu planlayabilirdi.

Ayağa kalktı ve cesedin yanında volta atmaya başladı. "Kimseyi şaşırtmak istemem ama Kral benimle birlikte olmaya çalışıyor. İstediğini elde etmeden suikast düzenleyeceğini sanmıyorum. Başka kim emir veriyor olabilir?"

Rae, Lia konuştuğunda şaşırdı, sesi gecede gümüş çanlar gibi çınlamıştı. "Kral'ın gözdesi. Son Umut. Başvekil ve General."

Rae parmağını şıklattı. "Kesin Başvekil. Yaşlı siyasetçi, bekâr ve kaba, uğursuz derecede seyrek sakallı."

Klasik bir ikincil kötü adam.

"Leydim, sakal bir sebep olamaz. Bu iş şaka değil," dedi Emer ciddiyetle.

Emer, Rae'in bunu ciddiye almasını istiyordu ancak almamalıydı. Alamazdı. Alsaydı çıldırırdı.

"Belki de hâlâ kurbanın ben olduğumu düşündüğü için durumu bu kadar eğlenceli buluyordur," diye fısıldadı Lia. "Sanki saraydaki tüm entrikaların merkezi benmişim gibi."

Key aşağıya, yavru kedi gibi kıvrılmış kadına baktı. "Kalk. İnsanları rahatsız etmeyi bırak."

"*Key*," diye çıkıştı Emer. Rae, Emer'a tamamen katılıyordu.

Key muhtemelen hikâyelerdeki erkeklerin sevdikleri kadınları ustalıkla azarladıkları şeyden yapıyordu. Rae bu hareketin cazibesini anlayamıyordu. "Ah, sevgilim, bütün gece bir şeyleri nasıl benden daha iyi bildiğini anlat."

Lia kararsızca Key'e bakarak gözlerini kırpıştırdı, onu kim suçlayabilirdi? Key iç çekti ve uzandı. Lia inci gibi solgun elini onun eline koydu. Key'in kesinlikle leydisine yardımcı olma konusunda pratiğe ihtiyacı vardı: Lia'yı patates çuvalı taşıyan bir adamın nazikliğiyle kaldırdı. Lia onun için özel biri değilmiş gibi davranıyordu ancak Rae gerçeği biliyordu. Kadın kahraman herkes için özel olurdu.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim." Lia görevlilere her zaman kibar davranırdı. "*Beş* suikastçı mı vardı?"

"Altı."

Key, Lia'nın elini bıraktı ve gecenin boş karanlığına doğru atıldı, karanlık hareketlendi ve Key'in bıçağının saldırısını karşılayan son suikastçıya dönüştü.

"Kral geliyor," diye tısladı Emer.

Key hamlesinin ortasında bıçağını düşürdü. Suikastçı rahat bir nefes vermişti ki Key tek hareketle adamın boynunu kırdı. Kral geldiğinde Key cesedi umursamazca bir kenara doğru tekmeliyordu.

Octavian ve saray mensupları, cam kapılardan geriye kalan tek şey olan tırtıklı gümüş parçaların arasında duruyordu. Kana bulanmış balkon, yaldızlı balo salonuna bir adımdan daha yakındı ancak aralarında uzanan cam kırıkları daha büyük bir mesafe varmış gibi gösteriyordu.

"Rahela?" Octavian'ın sesi çınladı. "Lia! *Ne oldu?*"

Olan şey, kahraman hiçbir kahramanlık göstermeden az kalsın ölecek olmalarıydı! Octavian'm Lia'yı tam zamanında kurtarması gerekiyordu. Oysa Starbucks'taki buluşmasına geç kalmış gibi davranıyordu.

Rae, Kral'ın gururunu kırmamalıydı. Onun varlığıyla rahatladığını ve memnuniyet hissettiğini göstermesi gerekiyordu.

Rae bu sonuca tam da Lia'nın yakaran bir flüt gibi çıkan sesiyle, "Majesteleri, kayıp tanrılara şükürler olsun ki buradasınız," dediğini duyduğunda varmıştı.

Lia, Octavian'a doğru gitti, kendini Kral'ın göğsüne atmadan önce hafifçe tökezlemişti. Key'in kaşları öyle sert çatıldı ki çapraz duran kılıçları andırdılar. Zavallı Key. Bu romantik ana tanıklık ederken kalbi bir çekiçle eziliyormuş gibi hissediyor olmalıydı.

Kral boştaki elini Rae'ye uzattı. "Teselli istersen bana gel."

Zırh eldivenlerini takmıyordu ancak yine de geleceğin İmparator'uydu ve Rae'e uzanıyordu.

Neredeyse cezbedici olan bu an, kaba bir kahkahayla bozuldu.

"Neredeyse kraliyet suikastçıları tarafından öldürülüyordu. Emri kimin verdiğini bulana kadar sarayı yakıp yıkın, sonra da her kimse kalbini ve gözlerini çıkarın. Sonra bunları leydiye bir tabakta sunun," dedi Key. "Kayda değer bir şey yapamayacaksanız gücünüzün ne anlamı var?"

Şok, sıvı nitrojenmiş gibi Rae'in başından aşağı boşaldı. Bir köylünün Kral'la alay ettiğini duyan saray halkı da donakalmıştı. Octavian ileri atılınca samur pelerini gece rüzgârında savruldu, kraliyet onurunu hatırladı ve bir muhafıza işaret etti. Muhafız öne çıktı, büyülü bir zırh eldiven taktığı yumruğunu kaldırdı ve Key'in ağzına vurdu.

"Seni vahşi yaratık."

Key dişleri kan içinde, "Leydimin vahşi yaratığıyım. Onun sözüyle saldırırım," diye hırladı.

Rae olacaklardan korkarak, "O zaman kes şunu!" diye bağırıp onu tersledi.

Key ikinci yumruktan sonra sessizce yere düştü ve cam kırıklarının üzerinde yüzüstü yattı. En azından aklı başına gelmişti. Kral'ın yapabileceklerinden korkması gerektiğini hatırlamıştı.

"Muhafızımı affedin, majesteleri." Rae şeytani sesine kavuşmuştu. "Küstahlığından söz etmeye utanıyorum ama Leydi Lia'ya karşı gizli

bir hayranlık duyuyor. Pek çok kişi gibi! Ancak yalnızca siz ona elinizi sürmeyi umabilirsiniz."

Saray mensupları arasında fısıldaşmalar yükseldi, konu acil bir infazdan sıcak bir dedikoduya dönüşmüştü. Octavian, Lia'ya baktı. Lia ışıltılı yüzünü kaldırdı ve Kral'ın bakışına karşılık verdi. Ay ve Rae, onları neşeyle izliyordu.

Octavian, "Bunun için onu suçlayamayız," diyerek Rae'e hak verdi.

"Herkes onu istiyor!" diye onayladı Rae. "Altın güzelliğine eş bir altın kalbi var. Hatta Son Umut bile etkilendi ve bizler de danslarını seyrettik."

Çevredeki saray mensuplarına anlamlı anlamlı başını salladı ve Lord Marius'un adının şüpheyle mırıldanıldığını duydu.

"Rahela, lütfen," diye mırıldandı Lia.

Bariz bir hüzne boğulmuş alçakgönüllü bir sesin balkonda yankılanması insanların Rae'e tekrar kaş çatmasına neden olmuştu. Rae'in kalbi sıkıştı. Elleri kanla kaplıydı. Yüzü çiziklerle ve berelerle doluydu. Lia'nın lekesiz güzelliği karşısında kendisinin suçlu göründüğünü biliyordu.

Başvekil Pio, Kral'ın soluna geçti. Kurgularda genel olarak kötülerin tarafı olduğu Rae'in gözünden kaçmadı. Sesi soğuktu, dar bir yüzü vardı ve saçma keçisakalının ardında inkâr edilemeyecek kadar zeki görünüyordu. Gözleri Rae'in bileğini saran yılan şeklindeki bileziğe kaydı.

"Bu adamlar gerçekten de kraliyet suikastçısıysa, Leydi Rahela'nın saraydaki herkese emir verebilecek bir sembol taşıdığını hatırlatabilir miyim?"

Emer, Kral'ın gözdesinin suikastçılara emir verebilecek birkaç kişiden biri olduğunu belirtene kadar Rae bileziğin yalnızca bir sembol olduğunu sanıyordu. Elinde planını harekete geçirebilecek bir araç olduğunu fark etmemişti.

"Belki de kadın kahraman rolünü oynamak için başka bir girişimdi," diye devam etti Başvekil.

Bürokratik kötülüğün küçük keçisakalını başka bir yerde okşayabilirdi. Rae hiç havasında değildi.

Kral'm sağındaki General Nemeth homurdandı. "Kimseyi kandıramayacağı bir rol."

Rae, Başvekil'in ve Komutan'm bu şekilde hemfikir olabilmesini sağladığı için memnun olmuştu.

"Beni kurtardı," diye mırıldandı Lia. "Art niyetle hareket ettiğini düşünmek istemem."

Teşekkürler, Lia, pek de yardımcı olmadın! Saray mensuplarının Rae'e diktiği gözleri soğuk ve sert bakmaya başladı. Düşmanlıkları arttıkça sanki ona çevirdikleri dikkatleri daha da ağırlık kazanıyordu, suyun bir buz kütlesine dönüşüp göğsüne baskı uygulaması gibiydi.

Aynı şey Lia Hava ve Zarafet Sarayı'nda konuştuğunda da olmuştu. Rae kaşlarını çattı ancak söyleyecek bir lafı yoktu. Eğer insanlar kötü olduğunuza inanıyorsa, yapacağınız herhangi bir savunma itiraf gibi görünürdü.

Octavian uzattığı elini sonunda indirdi. Dudakları kızgınlıkla kıvrıldı. Lia için endişelenmiş olmalıydı.

Rae sevdiği çiftin etkileşimlerine tanık olmaktan daha fazla keyif alacağını düşünürdü. Onlara bakmak istemedi. Kırık camların üzerinde uzanan Key'e de bakamadı. Onun için hissettiği korku, küçük bir yaratık yutmuş da o da pençeleriyle dışarı çıkmaya çalışıyor gibi hissettiriyordu. Bu duyguyu bastırabilirdi. Key için korkmak saçmaydı. O gerçek bile değildi.

"Leydi Lia değerli bir hazine gibi korunmalı, Rahela ise patavatsızlığından ötürü düzgünce terbiye edilmeli." Octavian bakışlarını bir kraliyet asası gibi ona yöneltti. "Leydi Rahela, bu vesileyle gözdem olma statünüz elinizden alınmıştır."

Acı ayışığı sahneyi yıkıyor, hepsini siyaha ve beyaza ayırıyordu. Rae gölgede kaldığına şaşırmadı. Kitapta böyle olmamıştı. Rahela idam edilmişti. Rae ise rezil olmak için hayatta kalmıştı.

Gerçek Rahela olsa ayrıcalıkları herkesin önünde elinden alınırken utançtan alev topuna dönerdi. Rae kolundaki yılan bileziği çıkarıp parlayan engereği kanlı mermere ve cam kırıklarına fırlatırken utanç alevlerinin soğuk hayaletini hissetti.

"İşimiz bitti mi?"

Kral'ın gözleri zümrüt parçaları gibi küçüldü. Lia güvendeydi. Rae güçsüzdü. Kral istediğini almıştı. Neden öfkesinin yükseldiğini anlayamamıştı. Öfkesinden de kaçamamıştı. Kimse kaçamazdı. Kral olmanın anlamı buydu.

Bir muhafız Rae'in yılan bileziğini Octavian'a uzattı. Kral sarayın dikkatli bakışları altında bileziği Lia'nın ince koluna taktı.

Hâlâ Rae'e bakıyordu. "Aday leydilerim saray için utanç kaynağı oldu. Turnuva zamanı geldi ve kraliçemi seçeceğim."

Doğru değildi. Kraliçe Turnuvası ikinci kitaba kadar, Octavian İmparator olana kadar geçekleşmeyecekti! Daha da kötüsü, Rae turnuvayı korkunç bir netlikle hatırlıyordu. Kraliçe Turnuvası'nda hem Lia hem de Lord Marius'un hayatı tehlikeye girecek, Yalnızca İmparator'un gücü onları kurtarabilecekti.

Octavian'ın henüz kavuşmadığı güç.

Herkesin beklenti içindeki bakışlarının onunla Lia arasında gidip geldiğini fark etti.

"Şeytanın bacağını kır, kardeşim," dedi Rae.

Saray halkı Rae'e dehşetle baktı.

Rae, "İyi şanslar anlamına geliyor," diye mırıldandı.

Octavian onu duymamış gibi devam etti ancak sesindeki keskinlik duyduğunu belli ediyordu. "Son, önemsiz bir mesele. Bu gardiyan balkona izinsiz girmiş. Onu Dehşet ve Bekleme Odası'nda on beş kırbaç cezasına çarptırıyorum."

Vücudunun yarısı perdenin arkasına gizlenmiş Emer, ağzından kaçabilecek herhangi bir itirazı engellemek için elini dudaklarına kapadı. Ellerinin üstünden Rae'e bakıyordu.

"Onun adına konuşmak mı istiyorsun, Rahela?" diye teşvik etti Kral. "Belki de saraydan ve benden sürgün edilmek istiyorsundur? Artık kutsal bir kadınsın. Kâhin gibi bir mağaraya kapatılıp kayıp tanrılar üzerine meditasyon yapabilirsin."

Saraydan sürgün edilirse Yaşam ve Ölüm Çiçeği açtığında orada olamazdı. Sürgün edilirse ölürdü.

Rae ağzını açtı, ardından dudağını ısırdı.

"*Patron.*" Key cam kırıklarını silkeleyerek ayağa kalktı ve başını iki yana salladı. "Kırbaç cezasını kabul ediyorum," dedi yüksek sesle.

Muhafızlar Key'i omuzlarından tuttu. Rae o zamana kadar Key'in nasıl dövüştüğünü görmüştü. Bu muhafızları yerle bir edebilirdi ama o zaman Kral daha fazlasını çağırırdı. Kimse bir orduya karşı gelemezdi.

Rae neden kahramanların her zaman odadaki en güçlü karakter olduğunu anlamıştı. Kral sarayının tanrısıydı. Güneşin parlamasını ve rüzgârların üzerinizde hafifçe esmesini sağlardı... ya da sağlamazdı. Eğer onun tarafında değilseniz, bu tür bir gücün neler yapabileceğini hayal bile etmek istemezdiniz. Hikâye gücün iyi tarafta olacağını önceden belirlemişti. Kahramanın herkesten daha fazla etkisinin olması iyiydi. Kahramanın gücü, kadın kahramanı ve erdemlileri koruyordu.

Ancak onlar kötülerdi.

Octavian parıldayan yıkımın üzerinden eğildi ve Key'in cam kırıklarına itildiği için kanayan yüzüne bir bakış attı. Key'in hırıltısı saçlarından daha vahşiydi.

"Seni kırbaçlamak için senden izin istemiyorum. Hiçbir şey için izne ihtiyacım yok benim. Gözlerini ve aklını kadınımdan uzak tut. Yerini bil. Cauldron kenar mahallelerindeki çöplerden birisin. Daha aşağıda tek bir yer var. Tek bir yanlış hareketinde, kenar mahalle pisliği, uçurumu boylarsın."

Kraliyet pelerininin kuyruğu cam parçalarını süpürerek balkondan çıktı ve balo salonunun ayna gibi parlayan siyah zemininden geçti. Geleceğin İmparatoru zafer kazanmış bir edayla ayrılmıştı. Rae

olmaktan nefret ettiği şeydi şu an: sessiz ve çaresiz. Muhafızların Key'i kırbaçlanmak üzere balo salonundan dışarı sürükleyişini izlemek zorunda kalmıştı. Lia'nın, kolunda parıldayan gözde leydi bileziğiyle Kral'la beraber uzaklaşmasını izlemek zorunda kalmıştı.

Rae kan ve cam kalıntıları arasında tek başına dikiliyordu, hizmetçisi bile ondan kaçıyordu. Yüzü de fahişe elbisesi gibi harap olmuş ve lekelenmişti. Yalan söylemiş, hile yapmış ve öldürmüştü. Sadık hizmetkârlarına ihanet etmiş ve onları savunmak için tek bir kelime bile etmemişti.

Kötü görünüyordu. Kötüydü.

İçinden çıkılmaz bir an bir kez daha Lia için zafere dönüşmüştü.

Avizenin ışıkları kırık kapılardan yansıyarak Rae'in gözlerinde kırılıyor, bir yangını başlatabilecek başıboş düşüncelerin kıvılcımları saçılıyordu. Lia okçuluk turnuvasında, "*Kaybeden cezasını çeker*," demiş ve Leydi Hortensia'yı Rae'i sürgüne göndermesi için motive etmişti. Lia canı istediği zaman ağlayabiliyordu. Lia daima bir şey yapamayacak kadar çaresiz ve sevimliydi. Lia, "*Sadece işe yaramazım*," demiş ve bunu kullanmıştı. Burada hikâyenin kadın kahramanın lehine sonuçlanmasından fazlası söz konusuydu.

Rae cam kırıklarının etrafında dolaşarak balo salonuna girdi ve Emer de sessizce ona katıldı. Sersemlemiş bir halde odasına döndü.

Birisi Key'i kırbaçlıyordu. Birisi Rae'i öldürmeye çalışıyordu. Saf ve güzel Leydi Lia ise soğukkanlılıkla zirveye tırmanıyordu.

Plan yapan tek kişi Rae değildi. Her durumu kendi lehine çeviren ve maskesini hiç düşürmemiş kızın karşısında o *amatör* kalıyordu.

Emer, Lia'ya her zaman ciddi bir dikkatle bakardı. Rae suçluluk hissettiği için öyle baktığını sanmıştı ama belki de daha fazlası vardı.

"Lia'nm beni kendi oyunumda yenebilecek kadar zeki olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Rae bronz aynasının karşısına oturmuş, Emer onun saçlarını tararken.

"Evet, leydim," diye mırıldandı Emer.

"Birinin beni öldürmeye çalıştığını da biliyor muydun?"

"Evet, leydim."

Rae ses tonuna sızan öfkesini saklayamadı. "Bunları anlatmaya değer görmedin mi?"

"Hizmetliler kendileriyle konuşulmadığı sürece konuşmamalılar. Ve leydim, siz bana sormadınız."

Rae'in dilinin ucundaki itham oda kapısının dışından gelen bir sesle kesildi.

Konuşmaya neredeyse cesaret edemeyen Rae, "Madem her şeyi biliyorsun, kimin geldiğini de biliyor musun, Emer?" diye fısıldadı.

Ayak sesleri taş basamaklarda ve taş duvarlarda çan sesi gibi yankılanıyordu. Başka bir suikastçı olabilirdi. Kral, Son Umut, Key veya Kobra olabilirdi. Yaşam ya da ölüm olabilirdi.

Rae ve Emer kapı kolunun dönüşünü izledi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kobra Cauldron'da

"Seni güvenli bir yere götüreceğim. Öncelikle Kobra'yı bulmalıyız."

"Lordum?" diye fısıldadı Lia.

Son Umut'un yüz ifadesi Kobra'nın birkaç hafta önce öldüğünü hatırlayınca değişti.

Demir Çağı, ANONİM

Marius'un sesi boş tünelde yankılandı. Kobra omzunun üzerinden baktı ve koyu renk gözleri irileşti. Marius şok ya da korku bekliyordu. Öfkeye ise hazırlıklı değildi.

Kobra gizli tünelin içinde Marius'a döndü. "Her şeyi mahvedeceksin. Ne *yapıyorsun* burada?"

Marius savunma yapmak istercesine kolunu kaldırdı, mantığı araya girmeden önce askeri içgüdüsüyle hareket etmişti. Kobra kenara çekildi ve gülümsedi.

Beni gülerken gör, diyordu gülümsemesi. *Dalga geçiyor olmalıyım.* O gülümseme ufuktaki felaketti, ilerleyen ordunun mızraklarına yansıyan güneşti. Marius'un tüm duyuları gergin kaslar gibi yanıyor, tehdidi bulmak için mücadele ediyordu. Babası bir Valerius'un düşmana karşı her zaman silahlı olmasını doğuştan bir yetenek olarak nitelendiriyordu. Yine de her şeyin bu kadar farkında olmak bütün dünyayı düşmanı haline getiriyordu.

Marius dişlerini sıkarak, "Bir hırsızı yakalıyorum," diye cevapladı.

Kobra tünelden çıktı. Marius kumsaldaki ıslak çakıl taşları gibi ayaklarının altından kayan kırık çatı kiremitlerini takip etti. Tünelin diğer ucunda atıkların yüksek şehir duvarlarının üzerinden dışarı gönderilebilmesi için bir çatıya paralel olarak uzanan, uzun süredir kullanılmayan geniş, çatlak bir atık borusu vardı. Gizli bir tünel için fena bir kamuflaj değildi. Saraydan şehre çok sayıda atık borusu uzanıyordu. İnsanlar bariz sebeplerden ötürü bunları keşfe çıkmazdı.

Vadinin kasvetli parıltısından daha cırtlak bir kırmızılıkla yanan ışıklar aşağıdaki dar sokağı aydınlatıyordu. Meşalelerden yoğun kokulu dumanlar yükseliyordu. Bir boru patlasa Cauldron'daki atmosferi iyileştirebilirdi.

Kobra kırmızı sis içinde çatının kenarı boyunca dans etti. "Henüz yakalanmadım, lordum."

Gecekondulardan ikisi birbirinden biraz uzaktaydı. Kobra bir çatının köşesinden diğerine zıplıyor, o sırada süsleri çınlıyordu. Virane çatılarda da tıpkı balo salonundaki gibi dans ediyordu; umursamazca saçlarını düzeltiyor ve her ayrıntının farkındayken fark etmiyor numarası yapıyordu.

Tembelliği iyi taklit ederdi. Her şeyi çok iyi taklit ederdi.

Marius kararlıydı. Bir Valerius avını her türlü arazide takip edebilirdi.

Kobra kaçamazdı. "Bana ne çaldığını söyle."

"Mülkiyetin hırsızlık olduğunu hiç düşündün mü?"

"Çaldığında hırsızlık olur, evet!" diye çıkıştı Marius.

Kobra yeleğine uzandı. Marius, çaldığı eşyayı çıkaracağını düşündü. Kötü ışık, dövülmüş altının kıvrımlarına vuruyor ve çöreklenmiş yılan şekillerini ortaya çıkarıyordu. Marius bu takıyı yıllar öncesinden tanıyordu. Bu küpeler Kobra'nındı. Bilezikler pazılarının üstünde altın rengi bir ışık saçıyordu.

Cauldron'da bu tür takılar takmak bir suçlu olduğuna ya da bir suçluyu kiralayacağına işaretti.

"Erkeklerin süslenmesi yasak."

"O, Başvekil'in benden aldığı küçük bir intikamdı."

"Ah, gerçekten mi?" Bu adam aşırı kibirliydi, muhtemelen ozanların da şarkılarını onun için yazdığını düşünüyordu.

"Pio'nun yatırımlarını mahveden ithalat kısıtlamasından *ben* sorumlu olduğum için."

Çok az kişi lanetli Eyam topraklarına gelirdi ancak kâr sağlamak, insanların kalbinde şeytanlardan ya da kutsal şeylerden daha değerliydi. Tüccarlar gemilerini limana getiriyor ve orikal karşılığında altın ve mal teklif ediyordu. Yıllar önce Kobra'nın para verdiği şehir muhafızları yanlış gemiye girmiş ve gizli bir kargo bulmuştu: İstekleri dışında çalıştırılan köylüler. Kobra, "Bunlar *gerçek insanlar*," diye hırlamış ve masanın üzerinden geminin sahibi genç lorda doğru atılmıştı. Marius onu zor tutmuştu.

Kobra gergin bir anın ardından Marius'a sıkıcı olduğunu söylemiş ve toplantıdan ayrılmıştı. Genç lord ağır bir para cezası almış, Kobra'nın ithalatı gözetlemeye dair yasa önerisi de kabul edilmişti. Marius bu konuyu bir daha hiç düşünmemişti.

"Gemi sahibi kasten mahvettiğin genç lord muydu?" diye sordu Marius yavaşça.

Kobra omuzlarını silkti.

Marius bu konu yüzünden onu azarladığında Kobra lord için, *Özgürlüğünün kıymetini bilemedi,* demişti. Kimseyi bir anlık hevesle mahvetmemiş gibi görünüyordu.

Öyle bile olsa, Başvekil inadına bir yasa çıkarmazdı. Yalnızca Kobra gibi kötüler intikam planı yapardı.

Kral tacını takmalıydı, bu yüzden erkeklerin baş süslemeleri hâlâ yasaldı. Kobra yasa yürürlüğe girdiği günden beri o kadar çok saç süsü takıyordu ki çınlamaları alaycı bir melodi oluşturuyordu. Başvekil Pio ne zaman Kobra'nın geldiğini duysa acı çekiyormuş gibi görünürdü. Kobra çatının kenarında trapez gösterisi yapan bir akrobat gibi denge-

deydi ve her zamankinden daha sessizdi. Bu da herkesi kızdırmak için bilerek yaygara kopardığının bir işaretiydi.

"Mücevher takan erkekler hakkındaki kişisel düşüncelerin neler?" diye sordu Kobra, aldatıcı bir yumuşaklıkla.

"Bana şantaj yapmamalılar."

Kobra'nın kahkahası, Marius'un omurgasını alev almış kuru bir meşaleye çevirdi.

"Sen kanun kaçağı gibi davranan, hiçbir şeye aldırış etmeyen aklı havada bir şımarıksın." Sözlerinde yanan odunun çıtırtısı vardı. "Cauldron sokaklarına indiğin an soyulacaksın ve boğazın kesilecek."

"Çok heyecanlı," diye mırıldandı Kobra.

İlk karşılaşmaları sık sık Marius'un aklına gelirdi. On sekiz yaşındaydı ve saray kapılarından çıkmış şehirde tek başına dolanıyordu. En yakın arkadaşlarından biri Kral'dı. Diğeriyse ölüydü.

Oğlan gökten düşmüştü sanki. Bir süre sonra Marius onun alıç ağacının dallarında sallandığını fark etmişti. Marius'un yaşlarında, ufak tefek esmer bir oğlandı ve yüzü inanılmaz derecede parlaktı. Marius etrafına bakınmıştı ama oğlanın arkasında kimse yoktu.

"Marius," demişti yabancı soluklanırken. "Lord Marius Valerius. Son Umut."

Marius için iki şey, sanki bir bulut geçip gitmiş de ikiz yıldızları ortaya çıkarmış gibi netleşmişti. İlk olarak hiç kimse Marius'u gördüğüne bu kadar sevinmemişti. İkincisi, Marius çok yalnızdı.

Temkinli olmakla sevinmek arasında kalan Marius, "Beni nereden tanıyorsun?" diye sormuştu. Oğlan tereddüt etmişti. Yabancının yüzüne gölge düştü ve güneş maskelenmiş kadar oldu. Yıllar geçecekti. O ilk altın açıksözlülük geri gelmeyecekti.

"Söylesem bile," demişti oğlan, "bana asla inanmazsınız. Sadece şunu bilin ki sizin bir numaralı fanınızım. Ve yapacaklarım için özür dilerim."

Endişelenen Marius şöyle sormuştu: "Ne yapmayı planlıyorsun?"

Oğlan ona şantaj yapmaya başlamıştı.

Kobra için bir Valerius'a şantaj yapmak sadece başlangıçtı.

Gürültülü sokakların tepesindeki çatılara sessizlik hâkimdi. Marius bir hata yaptığını fark etti. Kobra'nın saçlarını düzelttiğini düşünürken aslında o süslerini çıkarıyor ve altın yılanları aşağı bırakarak yağmur gibi yağdırıyordu.

Paçavralar içindeki dilenci bir tanesini yakalamıştı. Kobra ardından yılan şeklindeki başka bir parlak süsü bir sokak çocuğunun ellerine atıp el salladı. Küçük kız da mücevheri yakaladığındaki kadar parlak bir gülümsemeyle ona baktı.

Hazine yakalayan kimse şaşırmışa benzemiyordu. Sanki yukarıdan yağan bereket hikâyelerini duymuşlardı ve bu hikâyelere, ihtişamın bir gün onları da bulacağı olasılığından doğan bir inanç duyuyorlardı.

"Cauldron'da senin için çalışmaya hazır casusların olsun diye düzenli olarak bağış mı yapıyorsun?"

Kobra sırıttı. "Yerel para biriminin istikrarını bozmak için deneyler yapıyorum."

Marius dişlerini öfkeyle öyle bir sıktı ki sızladılar. "Madem suçlu olmakta ısrarcısın, neden yasa yapma kurulumuza katıldın?"

"Daha iyi yasalar ya da suçlular yaratmak için," diye karşılık verdi Kobra. "Adalet sistemi düzelene kadar suçlar devam edecek."

"Kral'dan çalmak hiçbir zaman yasal olmayacak."

"Ben monarşiye inanmıyorum."

Kobra bir bacanın etrafında kayıtsızca sallanıyordu. Marius gözlerini o kadar sertçe devirdi ki kafasının içinde tıkırtı duymayı bekledi.

"Harika haber. Ben de yerçekimine inanmıyorum, o yüzden bir daha asla düşmeyeceğim. Kral var ve seni ihanetten idam ettirecek. Ve..."

Marius'un jetonu geç düştü. Zihnindeki çarklar tekleyip alev aldı ve vadiden gelen uğursuz kırmızı kıvılcımlar gibi yavaşça yükselip etrafa saçıldı. Kobra sıklıkla saçmalardı ama hiçbir zaman amaçsızca konuşmazdı.

"Dikkatimi dağıtmak için gevezelik ediyorsun."

"Anladın demek, ha?"

Kobra kendini uçurumun kenarından gülümseyerek sırtüstü bıraktı.

Marius hızla esen rüzgârın ve kulaklarındaki uğultunun arasından Kobra'nın bağırdığını duydu. "Yeterince hızlı değilsin!"

Marius çatının kenarına koşarken kiremitler kaldırım taşlarına düşüyordu. Lord Popenjoy, Marius'un yasal yollarla elde edildiğini hiç sanmadığı mallarla dolu bir at arabasının üzerine atlamıştı. Kaçakçıların arabası hızla köşeyi döndü. Çalıntı bir halının üzerine çömelen Kobra el sallayarak veda etti.

Panik savaş kaybettirirdi. Marius'un kasları sıçramak için gerilmiş olsa da atlamadı. Çatılar ona yukarıdan görüş sağlıyordu. Yüksekte kalırsa Kobra'yı yakalama şansı olurdu. Çatı boyunca koşup arabayı kovaladı. Çürümüş bir oluğa bastığında düşüşün darbesini omzuyla karşıladı. Acıya dayandı ve aşağıdaki kaldırım taşları ve suçlularla dolu geniş boşluğa düşmeye devam etti, ta ki çatının kenarına tutunana kadar. Marius kendini sallayıp ivme kazanarak botlarını duvara vurdu, pelerini oluğun kırık, sivri ucuna takılınca yırtıldı ve bir sonraki çatıya atladı. Aşağıda heyecanlı bir konuşma patlak vermişti. İnsanlar onu tanımıştı. Fildişi Kulesi'nin diğer âlimleri zaman zaman başkente kısa ziyaretlerde bulunurdu, tabii âlim kardeşlerinin çatılarda kovalamaca peşinde olduklarını sanmıyordu. Kendini bilime adamanın fiziksel zindelik üzerinde korkunç bir etkisi vardı.

Marius'un evdeki tüm kapılar ardına kadar açılmış gibi hissettiren keskin duyularının sebep olduğu algı istilası bazen faydalı oluyordu. Kaçakçının arabasının bir tekerleği hafif eğriydi. İki sokak solda, dikkat çekici bir gıcırtı çıkardı. Marius çatıdan atladı ve karanlığa doğru sırıttı. Çatı kovalamacası, balo salonundan çok daha eğlenceliydi.

Arabanın tıkırtısı her zamanki ritmine dönmeden önce yavaşladı. Uzun saçlı zarif bir siluet ayışığıyla aydınlanan kaldırım taşına gölge

düşürdü. Kobra bir gölgeden diğerine karışarak Maymuncuk Caddesi'ndeki dar, gri bir binaya girdi.

Siyah tekerlekler ve altın rengi çiçeklerden oluşan bir tabelanın altında kıvrımlı bir yazıyla Çıkmaz Hayat yazıyordu.

Marius, Kobra'yı takip etti. İşin garibi, dövmeli bir kapıcı kıyafetlerine bakıp Marius'a iyi avlar dilemişti. İçeride, balo salonunda olduğu kadar kötü bir izdiham vardı. Yumuşak metal şıngırtıları, gizlenen silahlar ve sergilenen mücevherler anlamına gelirdi. Her erkek en azından bir küpe ya da bilezik takıyordu ve kadınların da onlardan geri kalır yanı yoktu. Barın üzerindeki mumlar, alevleri kırmızı, yeşil ve maviye dönüştüren farklı renklerdeki abajurların altında yanıyordu. Barın üstündeki tabelada ise Tüm Gezginler & Susamış Sakinler Hoş Geldiniz yazıyordu. Uzak uçta dekolteli elbise giymiş bir kadının alçak sesle şarkı söylediği bir sahne vardı.

Kobra bardaydı ve mücevher takmamış birkaç kişiden biriyle konuşuyordu. Kadının yara izlerine ve kaslarına bakılırsa demirci olmalıydı. Marius onların avuçlarını birbirlerine vurmalarını izledi, ya pazarlık yapıyorlardı ya da bir eşyayı takas ediyorlardı. Demirci kalabalığın içinde kayboldu. Marius gitmesine izin verdi. Nasılsa geri dönecekti.

Marius'un cüssesinde ve tamamen beyaz giyinmiş birinin dikkat çekmemesi çok zordu. Kobra'nın kulağına fısıldadığında irkildiğini görmek tüm çabalarına değmişti.

"Hırsızlık yaptın, Kral'a ihanet ettin, saraydan kaçtın, Cauldron'daki en aşağılık hana sanki sahibiymiş gibi kasıla kasıla girdin, şimdi de içiyor musun?"

Kobra'nın şaşkınlığı kayboldu ve içkisini bitirdi. "İçmek yasak değil. Kasıla kasıla yürümek de yasalara aykırı olsaydı çoktan müebbet yemiştim."

Marius dudaklarının keskin bir şekilde ikiye katlanmış bir kâğıt parçası gibi inceldiğini hissetti. "Alkol bir bağımlılıktır."

"Faydalı şeylerdir. Bağımlılıklar yani," diye çıkıştı Kobra. "Birinin ihtiyacı olmadığı bir şeye bağımlı olduğunu gördün mü hiç?"

Marius kararsızlıktan kaçarak sessizliğe sığındı.

Kobra omuz silkti. "Güneş doğudan doğar, Marius beni cidden hor görür. Ah, özür dilerim. Lordum demek istedim."

Çok acınasıydı. "Sadece Marius de!"

"Buna cüret edemem, lordum. Buranın atmosferinden keyif almıyorsanız gidin. Kapıdaki adamları görüyor musunuz?"

Her kapıda bir çift olmak üzere, kaslı ve silahlı altı iriyarı adam vardı.

"Kendilerine haydut denmesi konusunda ısrarcılar," dedi Kobra, bir içki daha almak için eliyle işaret etti. "Bir keresinde onlara koruma demiştim. Onlar da korumayı bir de dışarı attıkları kişilere sormamı söylemişti. Cauldron'da insanlar dürüsttür. Sarayda hırsızlara ve canilere vekil diyoruz, metreslere de aday leydi."

Kızıl saçlı, gözlerinin etrafına parlak yeşil malakit macunu sürülmüş bir kadın yaklaştı. Kobra dışında, Marius'un gördüğü herkesten daha gösterişliydi.

"Aman," diye mırıldandı kadın. "Genelevlerin Son Umut için şimdiye kadar hazırladığı en iyi kostüm bu."

Marius şaşkınlıktan donup kalırken kadın onun sol göğsüne vurdu.

"Sen iri bir çocuksun, değil mi! Imm. Beni vücudunla tuğla duvara yapıştır, tek diyebileceğim bu."

"Hanımefendi, ben yeminliyim," dedi Marius soğuk bir sesle.

Kadın kıkırdadı. "Yaşasın, o meşhur laf."

Kobra kadehinin kenarından kıs kıs gülüyordu, ardından demircinin dönüşüne kadeh kaldırdı. Çok hızlıydı. Metalleri hızlı kopyalamak için orikal bir düzeneği olmalıydı, ki bu durumda o da bir suçlu oluyordu. Marius onların gizlice el sıkıştığını gördü. Gözleri parlak boyalı kadını geçmeye çalıştı. Kadın birden sertçe üst kolunu tuttu.

Parmakları Marius'un kolunun çeyreğini bile saramayınca bir "ooo" sesi çıkardı.

"Bir suçlunun peşindeyim."

Leydi Lia'nın aksine bu kadın anlayışlı değildi.

"Ne, Kobra mı? İyi şanslar ama o pek kabul etmez gibi. Bu kadar leziz olduğun için kabul ederse de, eh, aranıza katılmaya hayır demem..."

Mairus daha fazla dinlemeye dayanamadı. "Hanımefendi, elinizi çekin."

Kadını belinden kavradığı gibi onu kaldırıp barın üstüne, Marius'u tutamayacağı bir mesafeye bıraktı. Kadın şaşkınlıkla bir "ooo" sesi daha çıkardı.

Daha da şaşırtıcı olansa, Kobra'nın yasadışı malını alıp kaçmamasıydı.

Sahnedeki kadın, "Leydim benim neşemdi, leydim benim sevincimdi ve Leydim Jolenesleeves'ten başka kim..." diye şarkısını söylerken sözü yarıda kesildi. Kobra şarkıcıyı kollarının arasına aldı ve dudaklarına bir öpücük kondurup son saç süsünü vererek sahneye çıktı.

Kobra'nın eğlenen sesi hanın her köşesinde çınladı. Gözleri üzerine çekmek için altına ihtiyacı yoktu.

"Tahmin edin ne var, lordum. Buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla yürüyorum çünkü *buranın sahibiyim.*" Marius'u gösterdi. "Haydutlar. Yakalayın!"

Kobra eliyle işaret etti ve kızıl saçlı adam Marius'un önünü kesmek için sıçradı. Maymuncuk Caddesi'nde tabelasında *yazı* yazan tek yer burasıydı.

Marius aptalın tekiydi.

Kobra sahneden sıvışmadan önce ağzını oynatarak, "Özür dilerim!" dedi. Haydutlar yaklaşırken Marius isteksizce dikkatini onlara çevirdi. Altı iriyarı adam, barı süsleyen ışıkları engelliyordu. Yaralı eller, bir gürz de dahil olmak üzere silahlarını kuşandı. Zincire bağlı çivili top havada bir bulanıklıktan ibaret olurken insanlar hızla geri çekildi.

Zihninin asker tarafı, *Çok düşük bir ihtimal,* diye belirtti. Marius gülümsedi.

Onlar için.

Çivili bulanıklığın altından eğilirken gürzü zincirinden yakaladı. Şimdi silahın kontrolünü ele geçirmişti, yönünü tersine çevirdi ve adam hâlâ gürzün ucunu tutup nasıl tersine döndüğünü düşünürken çiviler ilk haydudun omzuna sapladı. Marius adamı duvara çarptı. Kopan acı çığlık çivilerin daha da derine saplandığını gösteriyordu. Marius döndü ve üstünde Tüm Gezginler & Susamış Sakinler Hoş Geldiniz yazan tabelayı indirdi. Tabela iki hayduda aynı anda vurabileceği kadar büyüktü ancak bu darbe onları yere sermeye yetmedi.

"Bu tabelayı kimin yazdığını sormaya gerek yok," dedi Marius. "Sizce o adam komik mi? Bence değil."

Başını tutmayan haydut ağzını açmıştı. Marius onun çenesine bir aparkat indirdi. Gruptaki tek kadın alttan saldırıyordu. Kobra bir keresinde, bulundukları yere gelmek için iki kat fazla savaşan insanların en az iki kat daha iyi olacakları konusunda Marius'u uyarmıştı. Marius bu uyarıyı aklında tutarak, kraliyet özel birliklerine liderlik etmesi için soylu olmayan birini Yüzbaşı seçmişti. Bu, Marius'un kadın savaşçıları dikkate aldığını gösteriyordu.

Kadın kısa kılıcını mükemmel bir duruşla tutuyordu. Marius onu hemen alaşağı etmeliydi. Barın içine doğru geri çekilerek kadının yaklaşmasına ve onu hafifçe bıçaklamasına izin verdi. Bir elini kadının bileğine sardı ve bıçağı güvenli bir mesafede tuttu, barın kenarındaki bir bardağı kırıp camı koluna sapladı. Kadın bıçağı bıraktı ve yarasını sarmaya odaklandı. Geri kalan üç haydut korkmuştu ve birbirlerine bakıyorlardı. Liderlik etmeye istekli olmayan biri asla savaş kazanamazdı ve bu adamlar öldürmek değil, dövmek için eğitilmişlerdi. Bugün bunu yapma şansları olmayacaktı. Marius üzerlerine doğru koşarak onları dağıttı. Bir sandalyeyi kırıp fırlattığı sandalye bacağı haydutlardan birinin koluna saplandı. Sandalyenin kalan parçaları başka bir haydudu yere serdi ve sonuncusunu yakasından yakaladı.

"Geri çekil," diye emretti Marius.

"Lütfen beni öldürme," dedi son haydut.

"Öldürmeyeceğim. Yeminliyim." Marius adamı yumuşakça boğarak bayılttı.

Adam ayaklarının dibine yığıldı. Marius sessizliğin çöktüğü barı taradı. Haydutların üstüne atlamasının üzerinden beş dakika geçmişti. Âlim olmak Marius'u yavaşlatmıştı.

"Kayıp tanrılar adına, sen gerçek Son Umut'sun," diye mırıldandı bardaki ışıltılı makyajlı kadın. "Size el sürdüğüm için özür dilerim. Tabii hoşunuza gittiyse, o durumda ben Amelia. Beni gece ya da gündüz, istediğiniz zaman Altın Genelev'de bulabilirsiniz."

Bıçak yok, sevgili yok, ellerimde tek bir kan damlası yok. Yemin gayet netti. Kimse neden yemine dikkat etmiyordu!

"İyi geceler, madam." Marius kaçtı.

Hangi pencerenin çatıya en yakın olduğunu hesaplamıştı. Marius, Kobra'nın hanının çatısına çıktı ve önünde uzanan şehre baktı. Ayışığı altında farklı tonlara bürünen parlak eğimli çatılar, yaşlı bir kaplumbağanın kabuğunun parçaları gibi iç içe geçerek şehrin surlarına kadar uzanıyordu. Çatılar bir yanda sarayın soluk altın rengindeki surlarıyla, diğer yanda da nehrin koyu gri sınırıyla kesiliyordu. Kobra saraya yönelmeyecek kadar zekiydi ama savaş görmüş herkes insanların önemli noktalara yöneldiğini bilirdi. Marius'un gözleri nehre giden çatıları taradı ve tanıdık bir gölge buldu.

Kobra çömelmiş, karanlık sokaklara bakıyordu. Tüten bir meşale aşağıdan yüzünü aydınlatıyordu.

Marius da aynı çatıya indi. "Teslim ol."

Kobra elinde tuttuğu meşaleyle ayağa kalktı. "Teslim olmak bana göre değil."

Kobra, Marius'un bir saray muhafızında görmekten memnun olacağı hızlı bir hareketle meşaleyi Marius'un görüşünü bulanıklaştırmak için döndürdü. Marius, Kobra'nın bir sonraki kaçış girişimini

engellemek için hareketlendi ancak Kobra hamle yapmadı. Onun yerine Marius'un pelerinini ateşe verdi. Marius yanan beyaz kumaşın ve uçuşan kıvılcımların kargaşası içinde Kobra'yı gülerken yakaladı. Marius'un pelerini kadar olmasa da gözleri tutuşmuş gibi parlıyordu. Marius şaşkınlık içinde bir kahkaha attı.

Bu kişi sarayın korkağıydı!

Kobra çatının kenarına fırladı. Marius onu yere devirdi. İkisinin de çatıdan aşağı düşmesini Marius'un kuvveti engelledi. Marius ikisini de geri çekerken Kobra kurtulmak için öfkeli bir harekette bulundu. Kobra o kadar uzun boylu ve güçlüydü ki, Marius onu bir bacaya yaslayıp kolunu boğazına dayayarak hava akışını kesme ve ona zarar verme riskini göze almak zorunda kalmıştı. Marius, Kobra'nın yeleğinin içine uzanıp iki anahtar çıkardı. Biri kralın orikal gümüşünden dövülmüştü, diğeri ise pirinçtendi. Marius pirinç anahtarı var gücüyle nehre fırlattı.

Kobra'nın nefes alamıyor olması gerekti ama, "*Yapma*," diye bağırdı. "Birinin hayatı buna bağlı! Ne yaptığını bilmiyorsun."

Anahtar aşağıdaki nehrin gölgeli çalkantısında kaybolmadan önce havada küçük, parlak bir yay çizdi. Ne yaptığını bilmiyor olabilirdi ama olan olmuştu. Kobra çırpınmayı bıraktı ancak vücudu teslimiyetle gevşemedi.

Marius kolunu çekince, "*Kahretsin, Marius!*" diye haykırdı Kobra. "Bütün şehir boyunca beni kovaladın. Sen terminatörsün!"

"Bana isim takma."

Marius biraz zor nefes alıp veriyordu. Uykuyu azaltmalıydı, gecede beş saat rezil bir tembellikti.

"Sana isim takmıyorum," diye homurdandı Kobra. "Bu senin tam bir canavar olduğun anlamına geliyor."

Marius ona dik dik baktı. "Başka bir hakaret yani!" Nefesi düzene girmişti ve âlim sakinliğinin, üstüne kışın yağan kar gibi yağmasını diledi. "Leydi Rahela'nın hain planını Kral'a açıklayacaksın.

Muhafızının yaptıklarını ve başka kimlerin bu işe karıştığını da. Onun kötülüğüne maşa olduğun için özür dile. Karşılığında Kral merhamet gösterecektir."

"Pardon?"

"Benden değil," diye homurdandı Marius. "Kral'dan..."

Kobra Cauldron'daki yıkık dökük bir bacaya yaslanmış halde dururken saraydaymış gibi sakindi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Kobra mükemmel, harika bir özgüvenle yalan söylüyordu. "Leydi Rahela mı? Muhafızı mı? Anahtarı Kral'dan tek başıma çaldım. Bunu itiraf edeceğim. Majesteleri de başka soru sormayacak. Benden hiç hoşlanmaz."

Mevsim yazdı ancak gece soğuktu.

"Dans ederken sizi gördüm..."

Kobra'nın sesi derisini yüzen bir bıçak gibiydi. "El çabukluğuma güveniyorum. Tahmin edebilirsin ama görmedin. Ve mutlak doğru olmayan hiçbir şey üzerine yemin etmezsin, değil mi? Kadınları ve hizmetkârları bu konunun dışında bırak, Marius. Benimle uğraş."

Sanki biri ayı parçalamış da ayaklarının dibine atmış gibi dünya ters ve yanlış dönmeye başlamıştı. Bütün saray Kobra'nm ne kadar paragöz, sığ ve kalpsiz bir kötü olduğunu biliyordu ancak şimdi biri için ölmeye hazırdı.

"O kadına *âşık* mı oldun?" diye sordu Marius çaresizce.

Kobra daha önce kimseyle ciddi olmamıştı. Bir saray mensubu, Kobra'nın kendisini bir sandalyeye atıp kayıp aşkı Nettix'i özlediğini fısıldarken gördüğüne yemin etmişti. Yoksa Netsix miydi? Netflix? Marius dedikoduya hiç inanmamıştı; bu gerçek bir isim bile değildi.

Öfke, Kobra'nın altın sesini kararttı. "Gerçek bir şey yapmaya çalışıyorum. Bir şeyi değiştirmeye çalışıyorum!"

"Her neyi değiştirmeyi çelişiyorsan bu denli önemli olamaz."

"Benim için hayati derecede önemli," dedi Kobra.

Daha fazla açıklama yapmadı. Hiçbir zaman yapmazdı. Marius, Kobra'nın başka bir çılgın suç girişiminde bulunma ihtimaline karşılık gözlerini üstünden ayırmıyordu. Kobra'nın maskesindeki çatlakları düzeltmesini, acı ve öfke izlerini silmesini izlemek zorunda kalmıştı. Marius, Kobra'nın bunu gülerek geçiştirmek üzere olduğunu gitgide artan bir dehşetle fark etti.

Kobra teatral bir tavırla iç çekti. "Âşık olmak için çok stresliyim. On dört yaşımdayken daha büyük oyuncuydum, hem de o sıralar dolabım anime tişörtleriyle doluydu."

Bir kriz anındaydılar, dolayısıyla Marius karşısındaki adamın neden bahsettiğini çözmeye çalıştı. Bu bağlamda, "anime tişörtü" Kobra'nın geldiği yerin geleneksel giysisi olmalıydı.

"Ne oynuyordun ki?"

"Sevgilim pek olmuyordu demek istedim," dedi Kobra. "Ara sıra takılırdım."

"Her neye takıldıysan hemen bırak!"

Kobra başını iki yana sallayarak güldü. "Boş ver."

Bu kelimeyi sıklıkla kullanırdı. İşe yaramazdı. Marius boş veremezdi. Hele Kobra'nın kendini açıklamadan ölmeye niyetlendiği şu anda hiç boş veremezdi.

Şehrin üzerindeki gece örtüsü aniden beyaz bir ışıkla parçalandı. Yabancı prensesin şerefine atılan havai fişekler, sanki ay yüzlerce yıldıza parçalanmış gibi parlıyor, nehri koyu griden gümüş rengine dönüştürüyor ve çatıların üzerini bir katmanla kaplıyordu.

Kobra çatının yamacına oturdu. "Eğer idama götürüleceksem, önce havai fişek gösterisini izlemek isterim."

Suçlular daha sonra, daha uygun bir zamanda tutuklanmayı talep edemezdi. Marius kaşlarını çattı ve Kobra'nın başını gökyüzüne çevirdiğini, yüzünün sanki kendisi geceymiş ve duyguları da havai fişeklermiş gibi aydınlandığını gördü.

Böylesine küçük, tuhaf şeyler onu mutlu ettiğinde buna müdahale etmek kabalık gibi geliyordu.

Marius bu anın saçmalığını belirtme ihtiyacı hissetti. "Leydi Lia'yla havai fişeklerden ziyade ayışığını tercih ediyoruz."

Beyaz pelerininin yanmış kalıntılarını silkerek uzun bir şerit kopardı. Marius bir ucunu Kobra'nın bileğine, diğer ucunu da kendi bileğine bağladı, ardından isteksizce çatıya oturdu.

Kobra, Marius'a açıkça alaycı bir ifadeyle bakıyordu. "Ne güzel. Eminim en sevdiğin dondurma da vanilyalıdır."

"Neden o tonda 'vanilya' dedin ki? Vanilya oldukça pahalı bir aroma!"

Kobra'nın yüzünde parlayan coşkun neşe, yavaşça sönerek tebessüme dönüştü. "Pekâlâ, vanilya çocuk. Bence de leydi sevimli. Ayışığında huzur bulmanıza ve ona bakıp *ah* dediğin bir an yaşamana sevindim."

"Ah mı?" Marius kuşkuyla tekrarladı.

"*Ah*. Bu *ah*, aydınlanma anlamında olduğu için italik olur," dedi Kobra sertçe.

"İtalik ne demek bilmiyorum," diye mırıldandı Marius.

"Bir kelimenin altını çizerek vurgulamak gibi. Demek istediğim, konuşabileceğin birine ihtiyacın var. Lia'yla ayışığının aydınlattığı balkonda geçirdiğiniz o ışıltılı geceye kadar yıllarca birkaç dakikadan uzun süren muhabbetler edememen üzücü."

Demek Kobra dramatik halüsinasyonlara dalmıştı.

"Saatler süren muhabbetler ettim. Seninle! Daha da kötüsü, kitap kulübüyle."

"Ben olmasam kimseyle konuşmazsın."

"Belki konuşurum!"

Kobra, Marius'un sosyal beceriksizliğinden emin olarak başını iki yana salladı. Bu bir aşağılamaydı. Kobra'nın haklı olma ihtimali vardı ancak emin olamazdı.

"Ayrıca Leydi Lia'yla saatlerce konuşmadım," diye belirtti Marius. "Beş dakika konuştuk. Daha uzun süre konuşmamızı istiyorduysan belki de Kral'a ihaneti tekrar gözden geçirmeliydin."

Havai fişeklerin ışıltısı söndü. Kobra'nın yüzü asıldı.

"Romantik balkon sahnesini bozmak istememiştim."

Kobra'nın ne demek istediğini anlamıştı ve bu korkunçtu.

"Yeminimi bozacağıma dair imalardan hoşlanmıyorum."

Herkes Fildişi Kulesi'nin kurallarını bilirdi. Şiddetli zevkler, şiddetli sonlar yoktu. Şaraba, kadınlara ve silahlara dokunmak yasaktı. Kimse bir Valerius'un, Marius'un verdiği sözleri tutabileceğine inanmıyordu. Ama tutacaktı. Tutmak zorundaydı.

"Tabii, Leydi Rahela'nın annesiyle..." diye çekinerek hatırlattı Kobra.

"Leydi Katalin'le yeminimi bozmadım."

Birçok kişi Marius'un yeminini bozduğuna inanıyordu ama o, Kobra'nın onunla ilgili her şeyi bildiğini sanıyordu.

Marius insanların iğrenç dedikodularına müsaade etmişti. Kral'ı için saraya dönmüştü ama Octavian mesafeliydi ve Lucius ölmüştü. İdman sahalarına veya hanlara gidemiyordu ve bir daha asla eve dönemeyecekti. On sekiz yaşında yetişkin bir adam olmasına rağmen annesini özlemişti. Leydi ise gölge karası saçları ve altın gibi kahkahasıyla güzel bir kadındı, ayrıca dinlemenin güzel olmaktan daha önemli olduğunu bilecek kadar da deneyimliydi. Marius'un leydi güzel olduğu için değil de onun nazik olduğunu düşünecek kadar aptal olduğu için sırlarını dökmesi utanç vericiydi.

"Emin değildim," dedi Kobra uysalca. "Ama tahmin etmeliydim. Tek kadın adamısın sen."

"Ben kadın adamı değilim!" diye tersledi Marius. Kobra'nın yüzü son derece şaşkın bir ifadeye büründüğünde açıkladı. "Kimsenin adamı değilim! *Yeminliyim.*"

Gençlerken Octavian'la Lucius, Marius geneleve gitmeyi reddettiği için dalga geçer ve onunla uğraşırdı. Askerler de General Nemeth'in en büyük oğlu hakkında benzer şakalar yapıyorlardı. Lord Fabianus'un Kobra'ya nasıl yalakalık yaptığını düşünen Marius, bu

şakaların arkasında gerçeklik payı olduğundan şüpheleniyordu. Marius, Lord Fabianus'u hiç sevmezdi ama adam zararsızdı.

Marius ise değildi. O hiç kimseyi sevemezdi. Leydi Lia baloda bir kış gecesi rüyası kadar güzeldi. Marius için önemliydi çünkü ona yardım ederek doğru olanı yapmıştı. Ona asla yanlış yapmak istememişti ama haklarında bir skandal varsa bunu Marius başlatmıştı.

Bir Valerius yanına gelen herkesi incitirdi.

Bir Valerius buz kayalıklarından karanlık sulara atlar gibi severdi. İnsanın boynunu kıracak kadar hızlı, ölüm cezası gibi bir aşk. Marius'un kulaklarında parçalanan bir kapının ve çığlıkların anısı yankılandı. Bir Valerius'un aşkı, sevgilisini boğulmak üzere buzun altına sürükleyecek bir ağırlıktı.

Aşk imkânsızdı. Aşk affedilemez bir günahtı. Marius ona yol gösterecek bir ışık istiyordu.

"Fildişi Kulesi'nde," diye başladı Kobra nazikçe. "Yalnızlığın Soğuk Kayalıkları'nın eteklerindeki kasabada kadınların yaşadığı bir ev var..."

Bir adamın krallığın dört bir yanında casusları varsa olacağı buydu. Casusların zihni pis olurdu.

"İnsanlar yalnız yaşayan kadınların kötü olduğunu düşünmemeli."

Belli ki evin hanımı duldu ve kızlarını büyütmek için onlara maddi yardım sağlamak isteyen erdemli erkeklerin olduğu bir yere taşınmıştı.

"Sevimli, tarçınlı çörek. Bu dünya için fazla iyi, fazla masum."

Kobra'nın sesi ne diyeceğini bilemiyormuş gibi çıkmıştı. Bu durum gayet adildi çünkü kendisi de sıklıkla Marius'un ne diyeceğini bilememesine neden olurdu.

"Kule'de iffetsiz düşüncelerimizi itiraf ettiğimizde buz kayalıklarının önünde diz çöker ve karadiken dalıyla kırbaçlanırdık."

"Iy!"

Sanki tepkisini bastıramamış gibi Kobra'nın göğsünden irkilmiş bir ses çıktı.

"Bu standart bir şey."

Diğer öğrenciler hiçbir zaman Marius kadar sık itirafta bulunmazdı, ondan daha bilgili ve daha temiz kalpliydiler. Fildişi Kulesi'nin yöntemleri yıllar süren denemeler ve geleneklerle mükemmelleştirilmişti, yani oldukça etkiliydiler. Yeterince kırbaçlanıp kayalıklardan esen şiddetli rüzgârda gecelerce diz çökmenin ardından, iffetsiz düşünceler neredeyse tamamen kaybolurdu.

"O kısmı unut." Kobra yüzünü buruşturdu. "Bu kadar gergin olmana şaşmamalı."

"Gergin değilim," dedi Marius. "İnançlıyım. Onurluyum. Sen anlamazsın."

Kobra'nın ağzı, birini içten içe yargılarken takındığı o alaycı ifadeyle büküldü. "Belki ben de kendime göre onurluyumdur."

"Tek tür onur vardır!"

"Bu bir düşünce meselesi. Yoksa sadece tek bir düşüncenin mi önemli olduğunu düşünüyorsun? İnsanların gözalıcı, yaşlı bir kadına sırlarını açtığını bilmelerini neden önemsediğini hiç anlamadım. Sen iyi karakterli bir adam değil misin? Karakterin, kimse seni görmediğinde olduğun kişi değil midir?"

Marius *ailesinin* onurunu koruduğunu söylemek için ağzını açtı ancak geri kapadı ve başını iki yana salladı. Tamamen bu yüzden değildi. Gerçek şu ki, kendisi hakkında çok kötü düşünceleri vardı. Dünyanın da aynı fikirde olmasını istemiyordu.

Gerçek cayır cayır yakardı. Marius'un bunu umursaması utanç vericiydi.

Saraydaki insanlar, Kobra'nın gizli bir köylü kökeni olduğunu fısıldaşırdı. Marius ne demek istediklerini anlamıştı. Popenjoy asaletin ya da lekesiz itibarın değerlerini anlamıyordu.

Bu, insanın doğuştan ve diğer her yönden dipten geldiğinin kanıtıydı.

Meşhur Altın Kobra bir kez olsun mücevherlerle süslenmemiş vaziyette, koyu renk sade giysiler içinde, uzun saçlarındaki altın ipler

çözülmüş halde dizlerini göğsüne çekmiş çatıda oturuyordu. Onu böyle gören hiç kimse bir soylu olduğunu düşünmezdi.

Marius onun yanında sık sık olduğu gibi, eline çözmesi için son derece karmaşık bir bilmece verildiğini hissetti.

"Gerçek sen, bu mu? Lord Popenjoy sahte kişiliğin mi?" diye sordu yavaşça.

Kobra elini gelişigüzel bir tavırla salladı. "Hepsi sahte."

"Cauldron'da sarayda olduğundan daha çok evinde gibi görünüyorsun."

Kobra çenesini yumruğuna dayadı, havai fişekler gözbebeklerine yansıyordu. "Gittiğim her yer aynı. Her yer evden uzak."

"Evine gitmek istiyor musun?"

Marius, Kobra'nın tuhaf konuşma tarzından ötürü onun, gelenekleri kendi bildiklerinden son derece farklı uzak diyarlardan geldiğine inanıyordu. Marius böyle bir krallığı hayalinde canlandıramıyordu ancak "ev" kelimesi Marius'un aklına her zaman çocukluğunun geçtiği malikâneyi getirirdi. Marius'un bir daha asla gidemeyeceği o yeri. Kobra'yla ortak bir noktalarının olması ne kadar tuhaftı.

"Geçmiş artık başka bir ülke, Amerika benim için hiçbir zaman Amerika olmadı. Ayrıca..." Kobra omuz silkti. "Denedim. Bedelini annem ödedi."

Ayın çatlak yüzeyinde, akkor beyaz ve ateş kırmızısı bir havai fişek patladı. Aynı şey Marius'un kafatasının içinde de gerçekleşti. Kobra her zaman bağlamsız, çocukluğu ve hiçbir şeyle bağı olmayan, zincirlerinden kurtulmuş ve son derece gerçekdışı görünen biriydi.

"*Annen* mi vardı?"

"Onunla tanıştın." Kobra sanki kelimelerden oluşan bir gürz kullanmıyormuş gibi konuşuyordu. "Evimde çalışan kadınlardan biriydi, Kral'ın emriyle öldürüldü."

Uzun zaman önceydi ancak Marius hatırlıyordu. Şantaja uğradığı için kızgındı ama Kobra onun partilerde yalnız kalmadığından emin

olmaya, hizmetçilere hayatları hakkında sorular sormaya ve dans edecek unutulmuş utangaç kızlar bulmaya devam ediyordu. O zamanlar Marius, Kobra'nın şantaj yapmasının bir nedeni olduğuna inanıyordu. Kelimelerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı ama Kobra'ya nedenini sormayı planlıyordu.

Sonra Kobra'nın hizmetlisi Kral'a ihanetten suçlu bulunmuştu. Kobra sonraki yılı içerek ve Altın Genelev'i inşa ederek geçirmişti. Marius da onu anlama arzusunu kaybetmişti.

"O kadın tam olarak nasıl annendi?"

Şehirdışından gelmişti ve görünüşü Kobra'yla aralarında kan bağı olamayacak kadar farklıydı.

"Annemdi çünkü ben annem olduğuna inanmıştım, o da inanmıştı," dedi Kobra kararlılıkla. "Beni kurtardı ve evlat edindi. Gerçek annemle babam ben küçükken ölmüştü."

Sonunda, Marius'un anlayabileceği bir trajedi. "Hortlaklar mı öldürdü?"

"Hayır."

"Veba mı?"

"Tabii, veba," diye kabul etti Kobra. "Beni ablam büyüttü. Beni Shakespeare oyunları izlemeye götürdü ve tiyatro bölümü olan bir yerde burs kazanmama yardım etti ama kocası ona anne dememe izin vermezdi. Bu kelime onların gerçek çocukları içindi. Onu suçlamıyorum. Ben yüktüm. Bu da yaptığım şeyi daha da kötüleştirmişti. Çünkü kimsenin beni özlemediği bir yere dönmekte ısrar ettim."

Havai fişekler karanlıkta anlamsız desenler oluşturuyordu. Kobra'nın konuşması da aynı şekilde anlaşılmazdı. Marius onun saçmalıkları olmadan günler geçirmişti. Sessizliğe boğulmuş halde yalnız kalana kadar da istediğinin bu olduğunu sanmıştı.

Kobra ölürse, bu sessizlik sonsuza kadar sürerdi.

"Ablan seni neden özlemesin ki?" Boğazım temizledi. "Ben... kardeşimi özledim."

Kobra elini Marius'un koluna koydu. "Biliyorum."

Marius duraksadı, Kobra'nın dilenci çocuğa gülümseyerek mücevher attığını hatırladı. Kobra'yla yolları ayırdıklarından beri, dans etmek için zarafetle elini kabul eden Leydi Lia hariç kimse Marius'a dokunmamıştı. İnsanlar bir Valerius'a dostça dokunmaktan bile kaçınırdı.

"Bana acıyor musun?"

"Şefkat gösteriyorum. Şefkatin ne olduğunu biliyor musun?"

Kobra'nın sesi, bir kahkahanın kıyısından geliyordu. Halbuki gülünecek bir konu konuşmuyorlardı.

Valeriuslar genellikle akrabalarıyla evlenirdi. Aşk tehlikeliydi ancak vâris gerekliydi. Her zaman ülkeyi koruyacak bir dük olmalıydı.

Valerius kadınları bir kamuflaj kadar silikti ancak bir nesil önce uzaktan bir kuzen güzel ilan edilmişti. Sıradan görünümlü bir kız kardeşin refakatiyle ziyarete gelmişti. Genç dük, yani Marius'un babası ilk görüşte âşık olmuştu.

Vurulmuş, tutulmuş ve çarpılmıştı. Aşk için kullanılan tüm kelimeler vahşiydi ve Marius nedenini biliyordu. Güzel kadın boynu kırılmış halde bulunmuştu. Dük ertesi gün silik kız kardeşle evlenmişti.

Düşes doğu kanadında yaşıyordu. Marius annesini sadece kayıp tanrıları övmek için büyük salonda toplandıklarında görürdü. Babası öfkeden deliye döndüğünde yetişkin erkekler korkuyla sinerdi. Düşes, "Adap, lordum," derdi.

Dük içerlese de boyun eğerdi. Bayram günlerinde layıkıyla davranırlardı. Ziyafetten sonra annesi yüce tanrıçayı anmak için mum yakar ve hep beraber diz çökerlerdi. Mum duvarda bir madeni para kadar küçük, soluk altın bir daire çizerdi.

Dük gelinini pek düşünmezdi. Marius annesini bir hayli düşünürdü.

Valerius soyunda genellikle her nesilde bir oğul olurdu. Marius'un annesi, ikinci çocuğunu Marius sekiz yaşındayken doğurmuştu. Babası çocuğun kız olduğunu görünce ilgisini kaybetmişti.

Valerius Dükleri caracallus adı verilen kapüşonlu bir savaş pelerini giyerdi. Marius bebeği soğuk malikânelerinde sıcak tutabilmek için kendi pelerinine sarmıştı ve annesi de kızına bu ismi vermişti. Marius'un yaşlarındaki erkekler ondan korkuyordu ancak Marius kardeşini yatağına götürdüğünde Caracalla, bebek kollarını büyük bir güvenle abisinin boynuna sarardı. Marius kardeşinin güvende olduğuna emin olduktan sonra kilitli ve parmaklıkla çevrili kapısının dışında oturup düşesin kardeşinin beşiğinin başında söylediği şarkıyı dinlerdi.

Bir keresinde Marius dışarıda kulak misafiri olurken babası annesini çağırmıştı. Düşes yanından geçerken Marius onun elini yanağında hissetmişti.

Marius şefkatin ne olduğunu biliyordu.

Kobra'nın sıcak eli kolunun üstünde dururken içten içe dudak büktü.

Annesinin yaktığı mumun duvara vuran ışığı geçen zamanın gölgesiyle soldu. Hakikat, kutsallık ve aydınlıkla çevrelenmiş küçük, değerli bir çemberdi. Işığın ve sıcaklığın bu denli pervasız bolluğu yanlış olmalıydı.

"Suçlu bir hizmetlinin annen olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, annem bir hizmetliydi." Kobra'nın soğuk sesi aralarına kilometreler koymuştu. Marius bir kez daha şantajcı hainin kendisine öfkelendiği duygusuna kapılıp sersemledi. "Yani sana göre insan bile sayılmaz. Kendi hizmetlilerin dışında herhangi bir hizmetçinin adını biliyor musun?"

Hiçbiri zihninin yüzeylerinde değildi ancak Marius çok geçmeden birkaçını hatırlayabileceğine emindi.

"*Senin* adını bile bilmiyorum."

Bu hatırlatmayı, keskin bir ok gibi fırlatmıştı. Kobra sırıttı.

"Komik bir şey duymak ister misin? Hiçbir zaman karaktere bir isim vermedim."

Karakter. Sanki Kobra kendi hayatını bir tiyatro oyunu gibi yazıyordu. İnsanlar yolları Kobra'nın sohbet tarzı gibi inşa etseydi, yollar

önce manzaralı bir güzergahta kıvrıla kıvrıla uzanır, ardından çat diye okyanusa açılırdı.

Marius sonuca varmak için ısrar etti. "Annen sana nasıl sesleniyordu?"

"Gerçek adımla." Popenjoy göz kırptı. "Bu konuşma senin için kafa karıştırıcı olsa gerek."

Seninle yaptığımız tüm konuşmalar öyle, demek istedi Marius, sonra da artık Kobra'ya istediği şeyi söyleyebileceğini hatırladı. Hep bunun hayalini kurmuştu.

"Seninle yaptığımız tüm konuşmalar öyle." Marius istediğini söylemekte özgürdü, sesi yumuşak çıkmıştı. "Neden bahsettiğimizi kaçırıp duruyorum ama belki de bir yerden yakalayabilirim."

Kobra'nın sinir bozucu sesinde eğlence tınısı vardı. "Şüpheli. İnfaz edileceğim için bu son konuşmamız olacak. Öldüğüm zaman benimle yaptığın tartışmaları daha kolay kazanırsın."

Marius o zaman bile kazanamayacağından korkuyordu. Bu adamın ağzı insanı onu tanıyana kadar deli ediyor, tanıdıktan sonra daha da beter hale getiriyordu. Kobra mezar yolunda bile şaka yapıyordu.

"Kes şunu. Mezar taşına yazılacak ismini bile bilmiyorum."

Kobra zafer kazanmış bir edayla, "Sorun değil. Hainlerin cesedi vadiye atılır," dedi.

Marius çocuk değildi, elleriyle kulaklarını kapayamazdı. Onun yerine başını ellerine yasladı. "*Keser* misin şunu!"

Kobra neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Eric," dedi.

Marius başını kaldırdı. "Ne?"

Havai fişekler altın rengi yaylar çizerek aya doğru fırladı ve geceyi sahte bir şafakla aydınlattı.

Kobra ona belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı. "Adım."

"Eric," diye tekrarladı Marius tereddütle.

Ona pek uymuyordu.

"Eric Mitchell. Geldiğim yerde oldukça sıradan bir isim. Ben de oldukça sıradan bir çocuktum. Büyüyünce de sıradan biri olacağıma hiç şüphe yoktu."

Kötü şöhretli Popenjoy Markisi. Altın Kobra. Eric. Oldukça sıradan bir adam.

Marius, Kobra'nın az önceki alaylı tınısını tekrarladı. "Şüpheli."

Nihayet kafa karışıklığı yerine bulmaca için bir ipucu almıştı. Nihayet biraz gerçek almıştı.

Çatıların altında şehir kıpır kıpırdı.

"Tanıştığımız gün," diye söze başladı Marius.

"Sana şantaj yaptığım için kaç kere özür diledim."

"O önemli değil," dedi Marius sabırsızca. "Tanıştığımız gün bana, 'Sizin bir numaralı fanınızım,' demiştin."

"Öyle mi?" Kobra'nın yüzü komik bir utanca bürünmüştü. "Utanç verici!"

Kobra'nın telaşlandığı pek görülmezdi, Marius gülümsemesini saklamak için başını eğdi. "Bu bana söylediğin ilk anlaşılmaz şeydi. 'Bir' kelimesi sayı ve fan ise bir eşya. 'Ben beş numaralı tahta ördeğim,' de diyebilirdin. Ne demek istemiştin?"

"Kazanmanı istiyorum demek istemiştim."

Çok hoştu ama... "Neyi kazanmamı?"

"Aşk üçgenini!" Kobra kaşlarını çattı. "Yok, bu yanlış oldu. İnsan, kazanılabilecek bir ödül değildir. Demek istediğim, yaşama tarzını izlemeyi seviyorum. Mutlu olmanı ve herkesin senin en iyisi olduğunu kabul etmesini istiyorum."

"Neyde en iyi?" diye sordu Marius kısık sesle. "Dövüşte mi?"

Kobra dövüş sanatlarına hiçbir zaman ufacık bir ilgi bile göstermemişti.

"Hayır," diye cevapladı kısaca. "Lafı açılmışken, Leydi Rahela'nın muhafızına bulaşma, kazanamazsın."

Marius şaşkınlıkla öylece kaldı. "Ben kaybetmem."

Kobra ofladı. "Her neyse. Dövüş puanlarınla ilgilenmiyorum."

"Neyle ilgileniyorsun peki?"

Marius, Kobra'ya baktığında onun dalgın dalgın şehri izlediğini gördü. Havai fişekler nehrin gümüşi şeridini kısa süreliğine altın rengine bürümüştü. "Doğru olanı yapmak için çok uğraşıyorsun."

Marius'un görülmediğini zannettiği özenli uğraşının fark edilmesi tuhaftı. Fark edenin Kobra olması daha da tuhaftı.

"Eğer seni anlamaya çalışırsam," dedi Marius sessizce. "Neler olduğunu bana anlatır mısın?"

Son havai fişek de sessizce patlayıp geceye karıştı, siyah gökyüzünde mürekkep kabına düşen bir damla yaş gibi, mavinin en soluk tonuyla parıldayan gümüş bir taç belirdi. Kral'ın son havai fişeğiydi. Gerçek şafağa kadar görülecek son ışıktı.

Eric ciddi bir sesle konuştu. "Bir kitap düşün."

Ah, hayır. Marius kendini edebiyat metaforlarına hazırladı.

"Birinin bu yerin hikâyesini anlatan kitabı açtığını, insanların düşüncelerini okuduğunu ve kalplerindeki sırları öğrendiğini düşün. Orada birinin gözdesisin..." Eric, Marius'un ifadesini gördüğünde durdu.

Yüzü de midesi gibi kasılmıştı ve kusmak üzereydi. "Kalbimdeki sırları bilen herkesten nefret ederim!"

Birisi neden Fildişi Kulesi'ne gittiğini bilseydi, Marius'un doğu kanadının kapısını kırık bulduğu zamanı hatırlaması gerekirdi. Leydi annesini ve bebek kardeşini güvende tutmak için kilitlenmesi ve sürgülenmesi gereken kapıyı.

"Sanırım sorunumuz da bu. Beni öldürme," diye ekledi Eric.

O eski korkunç öfke Marius'un üstüne çöktü ve katranla buluşan alev misali sıkıntısının çalkantılı karanlığını tutuşturdu. Marius'un böyle hissetmesi Kobra'nın suçuydu. Kobra da herkes gibiydi, Marius ona zarar vermeye çalışmasa bile hemen sonuca atlıyordu. Marius

aslında çok hoşgörülü davranmıştı. Bu suçluyu olduğu yerde indirmeliydi.

"Bilmece gibi konuşmayı kes. Leydi Rahela o anahtarı neden istiyor? Bunu neden yapıyorsun?"

Kobra gülümsedi, göz kamaştırıcı ve korkutucuydu. "Şeytani, çürümüş kalbim yüzünden. Sen neden ilgileniyorsun? Sana eziyet çektirmeyi bıraktım sonuçta."

"Hâlâ eziyet ediyorsun!"

Sesi birbirine çarpan zincirler gibi çınlamıştı. Bu onu çok korkuttu. Mutsuz olduğunu düşünmek için kendisine hiç müsaade etmezdi.

Erik dik dik baktı ve başını iki yana salladı. "Beni kovalamak için tek kişilik bir göreve gerek yoktu. Birinin Kral'dan bir şey çaldığını mı gördün? Muhafızları çağır."

"Onlar kafanı keserdi!"

Kobra meydan okuyarak tek kaşını kaldırdı. "Yani?"

"İnfaz edilirsen hiçbir cevap alamam," diye tersledi Marius. "Bir sırrı korumak için yalan söylüyorsun. Seni infaza sürüklemem bana istediğim şeyi söylemeyecek."

"Harika haber." Kobra ayağa kalktı ve ellerini başının üstünde birleştirip miskin miskin gerindi, vücudu parlak gökyüzünün altında bir yay gibi bükülmüştü. "Sürüklenmediğime göre eve gidiyorum o halde. Boş bir zamanında beni idamıma götürürsün."

Marius öfkeyle bileğine baktı. Kobra'nın becerikli ellerinin ipi çözdüğünü fark etmemişti bile. Bir anlığına, Kobra'nın neden Marius'un tarafını çözdüğünü anlamamıştı. Kobra hâlâ beyaz görünen ipi oluğa bağlayıp hareket halindeki başka bir arabanın üzerine atlayıp akrobatik hareketlerle arabadan kaldırım taşlarına yuvarlanınca sorusu cevaplandı.

Marius savaş atından düşmemek için eğitim almıştı. Atladı ve Kobra'nın yanına indi. Sessizce saraya döndüler, altın surlar hâlâ gölgeler içindeydi ancak doğan güneşle hafifçe parlamaya başlamışlardı.

Onunla birlikte eve yürüdüğü son seferde Kobra sarhoştu. Mikrofon dediği büyük bir kaşığa doğru şarkı söylüyordu, bu da onun yatağa götürülmesi gerektiğinin işaretiydi. Yolda Kobra Themesvar'a bakan surların üstünde durmuştu.

"Bu şehrin hayal edilmiş olması inanılmaz," demişti o zamanlar.

"Her şehir hayal değil midir?" diye sormuştu Marius. Kobra'nın sorgulayıcı bakışlarının üzerine devam etmişti. "Birileri bir ev inşa etmeyi düşünür. Birçok insan da bir liman inşa etmeyi düşünür."

Kobra yavaşça başını yukarı aşağı sallamıştı. "Hepimiz hayal dünyamızda yaşıyoruz. İçinde bulunduğun hikâyeyi, yaptığın şarkıyı, düşlediğin şehri sev. Ben şehir çocuğuyum."

O anda Kobra'nın keskin ışıltısı bulanıklaşarak daha yumuşak bir parlaklığa dönüşmüş gibiydi. Her zaman hızlı hareket eder, ondan da hızlı düşünürdü; ses ve ışığın vücut bulmuş haliydi. Marius ne demek istediğini anlamıştı. Şehir çocuğu. Şehir gibi çocuk.

"Gerçek olduğun için teşekkürler," diye eklemişti Kobra.

O gece oydu, bu gece bu.

Dünya yıllar önce yanlış dönmeye başlamıştı. Marius bunu tam olarak nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. "Öylece evine *gidemezsin.*"

"Durdursana," diye cevapladı Kobra bıkkınlıkla. "İkimiz de yapabileceğini biliyoruz."

Kobra kendi kapısını çaldı, yasak yüzükleri ahşaba çarpmıştı.

Marius arkasını döndü.

Yedi yıl önce doğu kanadının kapısı kırılmıştı. Babasının adamları kırmıştı. Marius babasının yaptıklarını düşünmeyi reddediyordu ancak öfkesi hâlâ canlıydı. Göğsünde bir ateş fırtınası vardı, boyunları kıran ve savaş alanlarını kana boyayan hisle aynıydı. Marius soğuk ve taş bir malikâneydi ancak duman koridorlarına dolup onu boğabilirdi. Ateş, geriye kömüre dönmüş bir iskelet kalana kadar yakabilirdi.

Ailesi, arkadaşı ve sevgilisi olamazdı. O bir Valerius'tu. Bunlar güvenli değildi.

Gerçeklik bir tokat gibi suratına çarptı. Marius hızla arkasına döndü ve Kobra'yı duvara fırlatıp Kral'ın anahtarını buldu. Kobra'nın Marius'un kolunu okşarken çaldığı anahtar.

"Şefkat gösteriyordun, öyle mi?" diye sordu buz gibi bir tavırla.

Kobra omuz silkti, Marius'un elleri yeleğini tutuyordu. "Denemeye değerdi."

"Seni *kötü adam*," diye hırladı Marius.

Eric göz kırptı. "Bilirsin."

Marius'un şaşırdığı kısacık andan faydalanıp onu geri itti. Kobra'nın hizmetçisi Marius'a zehirli bir bakış atarken efendisinin içeri girebilmesi için kapıyı açık tuttu. Marius hizmetçinin adını bilmediğini fark ettiğinde sinirlendi.

Kapı Marius'un yüzüne kapandı. Sorun değildi. Bir orduyla gelip bu kapıyı kıracaktı.

İlk olarak Kobra'nın ağzından kaçırdığı doğruları paylaşmalıydı.

Marius, Kobra'nın hain hizmetlisinin, yani infaz edilen "annesinin" adını hatırlamıyordu. Ama suçunu hatırlıyordu. Bir çiçeği koparırken yakalanmıştı. Eric de kraliyet saraymın anahtarını çalmıştı.

Leydi Rahela ve Kobra, Yaşam ve Ölüm Çiçeği'nin peşindeydi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Leydimin Gözleri Güneşe Benzemez

Duvar sırtına bir yumruk gibi çarptı. İmparator elini boğazına sarmıştı. Emer, İmparator'un nefret dolu yüzüne baktı. Her zaman düşman olmuşlardı. Emer ilk başta küçümsedi. Ardından korktu.

"Biliyor musun?" diye sordu İmparator gülümseyerek. "Seni öldürmeyi ne kadar sık düşündüğümü?"

Demir Hizmetçi önlüğünün altındaki baltasını kavradı, hemen teslim olmayacaktı.

İmparator'un gözkapakları bakışlarındaki alev almış deliliğini örtüyordu. "Seni öldürmeyeceğim çünkü o bunu istemezdi."

Emer hayal kırıklığına uğradığını fark etti. "Lia öldü. Ne istediğinin bir önemi yok artık. Artık hiçbir şeyin önemi yok."

Demir Çağı, ANONİM

Kapı savrularak açıldı. Emer'ın leydisi öne fırladı. Emer gizlice şifoniyerde silah olarak kullanabileceği bir eşya aradı.

Sarayda hizmetli olarak yaşamak zordu ancak savaşmak kolaydı. Hava ve Zarafet Sarayı'na hortlaklar saldırdığında bir balta kullanarak kendisini korumuştu. Lia'yı korumuştu.

Yüzüne gülen kızlardan ya da tavsiye veren erkeklerden baltayla korunamazdı. Pekâlâ, aslında *korunabilirdi* ama o zaman idam edilirdi. Buna değmezdi. Eğer Rahela'yla hapse sürüklenirse, Emer en azından bir muhafızı bıçaklayıp kaçmayı deneyebilirdi. Dağlarda saklanabileceği yerler vardı. Kâhin'in muhafızlarından biri olarak hizmet edebilir ya da eşkıya olabilirdi.

Altın Kobra içeri girdi. Emer, Kobra'nın ne kadar makul giyindiğini görünce şaşırdı.

"Seni Key sandım," dedi Rahela.

"Neyse ki değilim," dedi Kobra usulca. "Çocuğun durumu hiç iyi değil."

Emer, Rahela'nın arkasından onu başıyla onayladı. Lord Popenjoy'un her şeyi bildiği doğruydu.

Rahela yakut ve altın rengi elbisesinin üstüne giydiği kırmızı saten sabahlığının yakalarını tuttu. "Key Dehşet ve Bekleme Odası'nda, Lia'yı kurtardığı için on beş kere kırbaçlanacak. Emer, Lia'nın yardıma muhtaçları ziyarete giderken götürdüğü merhem ve bandajları nereye sakladığını biliyordu, onları çaldık. Nerede doktor bulabileceğimizi biliyor musun?"

"On beş kere!" diye tekrarladı Kobra.

Kobra'nın gözleri Emer'ı buldu, bakışmaları dile getirilmeyen bir farkındalıkla ağırlaşmıştı.

Büyülü bir kırbaçla beş, hatta on darbeyle hayatta kalınırdı. On beş taneyle kalınmazdı. Olur da yaşarsa, savaşmak bir yana yürüyemeyen ya da kendine bile bakamayan bir et yığını olacaktı. Hanımı, Key'in iyileşmesi hakkında konuşup duruyor, ölmüş olabileceği gerçeğini içtenlikle görmezden geliyordu.

Emer, Rahela'nın bu gerçekle yüzleşmek istemediğini düşündü. Ama gerçekleşmesine izin vermişti. Gerçekten önemseseydi, Key adına konuşurdu. Ancak bir muhafızın hayatı, bir soylunun hayatının yanında neydi ki? Emer'in leydisi saray zevklerinden sürgün edilme riskini göze alamazdı. O yüzden de konuşmamıştı.

Popenjoy, "Yaşam ve Ölüm Çiçeği'ni merak ediyor musun?" diye sordu.

Rahela yakasını çekiştirmeyi bıraktı ve Kobra'nın kolunu tuttu.

"Anahtarı aldın mı?"

"Aldım, ayışığı altında çatı kovalamacası yaşadım, sonra da Marius anahtarı kahrolası nehre fırlattı."

Emer'ın hanımı Kobra konuşurken sıradışı hareketler yapıyordu; ellerini zevkle çırpmış, beklentiyle sıkmış ve korkuyla bükmüştü.

Bu anahtarın diğerinden bu denli önemli olması hayret vericiydi. Rahela ne tür bir şeytanlık planlıyorsa, pek de ölüm kalım meselesi gibi görünmüyordu.

Emer'ın hanımı eliyle ağzını kapayarak giriş salonunun camına yaklaştı. Yakut renkli camdan dışarıdaki uçurumu izlemeye koyuldu. Kobra endişeyle Rahela'ya bakıyordu.

Emer'ın anlamadığı bir şaka yaptı. "Küçük karakterler bu saçmalıklarla uğraşmamalı. Marius'un romantik balkon sahnesi gerçekleşmeliydi."

Lord hazretleri saçmalıyordu ama etkili bir saçmalıktı. Rahela'yı gülümsetti. "Vay canına. Sanki romantizm kaderinde yokmuş gibi."

"Bunu dinlemek zorunda değilim."

Emer da değildi. Hangi erkeğin Lia'nın elini tutmaya layık olduğu hakkındaki konuşmaları dinlemek istemiyordu. Seçimi Lia'nın yapması gerektiği kimsenin aklına gelmemiş gibiydi.

Sanki bu sarayda kimse kendi kararlarını alamıyordu.

Emer dikkatlerini çekerek öksürdü. "Lordum, leydim. İzninizle. Son Umut ne zaman bizi tutuklamak ve idam ettirmek üzere askeri birlik gönderecek?"

Kobra, Rahela'nın taburesini bir ayağıyla kendisine çekti ve dramatik bir iç çekişle oturdu. Heyecanlı bir yarasa gibi çırptığı altın rengi, geniş kollu kıyafetini giymemişti ama ruh halini yansıtıyorsa anlaşılabilirdi.

"Bizimle sert konuşuyorsun. Lütfen unutma: Sert sözler iyidir! Sert baltalar ise pek değil. Sakin ol, Emer. Planımız suya düştüğü için endişelendiğini anlayabiliyorum. Planımızın dinlenmeye ve deniz havasına ihtiyacı var. Marius beni tutuklamadı çünkü Rae'yle birlikte çalıştığımızı düşünüyor. Şeytani planımızı çözmeye yemin etmiş. Sanırım şüphelerini anahtarla birlikte Kral'a götürecektir."

Dış kapı tıklatılınca herkes yaydan fırlamış ok gibi sıçradı.

"Yani Son Umut birlikte çalıştığımızı düşünüyor ve şimdi de biri bizi... birlikte çalışırken bulacak," diye mırıldandı Rahela.

"Camdan atlayabilirim," diye fısıldadı Kobra.

"Buyurun, lordum," dedi Emer.

"Cam doğrudan dehşet vadisine açılıyor!" dedi Rahela.

Kobra, Emer'a eğlenen bir bakış attı. İyi huylu bir adamdı, hakkını yiyemezdi. Ne yazık ki utanmaz bir çapkındı.

"Kapıdaki kimse gönderin gitsin, leydim!" diye zorladı Emer.

Kimse kapıyı izinsiz açmadığı için Kral ya da yüksek konumdaki soylulardan biri olmadığı kesindi. Rahela geleni yollayabilir ve güvende kalabilirlerdi.

Rahela yakasını çekiştirdi. "Key'i geri getiren muhafızlar olabilir."

Şimdi de önemsiyormuş gibi davranıyordu. Emer sabrını yitiri. "İtibarınız zaten paramparça. Kalan parçaları da alt sınıf bir kabadayı için aleve mi atacaksınız?"

"İnsanları doğduğu yerden ötürü yargılamayalım." Kobra duraksadı. "Kafayı yemiş katiller oldukları için yargılayalım."

Rahela kollarını kavuşturdu. "Key yanlış bir şey yapmadı!"

"İnanasım gelmedi," dedi Kobra.

"Bu sefer yanlış bir şey yapmadı! Key, Lia'yı koruyordu. Bir de beni. Ben onun akıl hocasıyım. Ondan sorumluyum."

Kobra "akıl hocası" kelimesini duyunca Rahela'ya yoğun bir şüpheyle yan yan baktı.

Emer'ın hanımı fildişi, kırmızı ve kaosun vücut bulmuş hali olarak ayağa kalktı ve "Girin!" diye seslendi.

Kraliyet giysileri giyen iki muhafız Key'i sürükleyerek içeri girdi. Siyah saçlı başı aşağı eğilmişti, sırtı işkence görmüş bir akbaba gibi kamburdu. Ayakları arkasından sürükleniyordu, vücudu gevşekti. Arkasındaki beyaz mermere kan bulaşmıştı.

Yaşıyordu.

Daha da şaşırtıcısı, bilinci açıktı. Bir şeyler geveledi.

Muhafızlardan biri güldü. Cauldron kenar mahallesinden birine sarayda bir pozisyon verilmesi muhafızların hepsini sinir etmişti. Key alt katta parlak bıçaklarıyla sırıtıp kasılarak yürürken mutfak fareleri gibi ses çıkarmaya korkarlardı. Şimdi Key oldukça çaresiz durumdaydı ve istedikleri kadar hınçlarını alabilirlerdi. Bu yüzden asla çaresiz bir duruma düşmemek gerekiyordu. Kimse için.

"Umarım dersini almışsındır, kenar mahalle pisliği. Ne dedin?"

Diğer muhafız, Key'in yüzünü göstermek için bir tutam siyah saçı tuttuğu gibi başını geriye çekti; adamın altın rengi teni, sıçrayan kan lekelerinin altında solgun görünüyordu.

Kan Key'in vahşi gülümsemesini lekeliyordu. "Hâlâ seni yenebilirim."

Key ayakta bile duramıyordu ama muhafız geriye çekilmişti.

"Kobra, yardım et!" Rahela öne fırladı.

Lord Popenjoy hatırı sayılır boyunu gözler önüne serdi. Emer muhafızların leydinin odasındaki basit giyimli adamı sırf Altın Kobra adıyla bile skandal yaratan kişiyle eşleştirmelerini izledi. *Leydim, leydim, neden?* Bu insanlar şehir meydanlarında fahişe taşlıyordu! Emer irkildi. Rahela ve Kobra, Key'i Rahela'nın yatağına biraz taşımak biraz da çekiştirmekle meşguldü.

Rahela'nın yatağına! Leydi Rahela ve Kobra'nın abartmak için can atmadıkları hiçbir felaket yoktu.

Engerekler Key'i şiltenin üstüne yatırdı. Kaba, beyaz keten bir kumaşa sarılmıştı; bu kumaş, cesetleri vadiye atmadan önce sardıkları kumaştı. Dehşet ve Bekleme Odası'ndaki muhafızlar Key'i çoktan

kefenine koymuşlardı. Kumaş karyolanın direğine takılıp da kurumuş kanla açık yaralar sıyrıldığında Key'ın dişlerinin arasından bir ses çıktı.

Rahela onu rahatlatmak için mırıldandı. Kobra da Key'in kolunu pışpışlıyordu. Onların soğukkanlı bir pratikliğe ihtiyaçları vardı ama görünüşe bakılırsa kötü şöhretli Altın Kobra yumuşak biriydi.

Yüzü yastığa gömülü bir halde uzanan Key bir gözünü araladı. "Benden korkuyorsun sanıyordum."

Kobra tek kaşını kaldırdı. "Bütün şu öldürme mevzusu yüzünden. Cinayete yokum."

Muhafızlar sarayın korkağına kıs kıs güldüler.

"Ama şimdi beni destekliyor musun?" diye sordu Key.

Kobra, Key'in keten altında kanayan sırtına baktı ve canı sıkılmış bir teslimiyetle iç çekti. "Tabii, Bay Arkadaşlık-Kara-Büyüdür."

Key büyük bir çabayla elini kaldırdı. Kobra ya kendine ya da dünyaya üzülerek başını iki yana salladı ve Key'in eline hafifçe beşlik çaktı. Sonra görgü maskesini tekrar taktı, tavrı mücevherlerinden daha aristokrattı. Lord Popenjoy kara gözlerinde altın bir parıltıyla muhafızlara döndü. Dudağının alaycı kıvrımı Emer'a hanımını hatırlattı.

"Siz muhafızlara gitmeniz için rüşvet teklif edebilirdim ama yok illa kaba davranmak zorundaydınız. Dikkatli olsanız iyi edersiniz. Ayıplanan şeylerle anılırım. Ve üniformalı adamları severim."

Bir muhafız kelimenin tam anlamıyla dönüp kaçtı. Diğeri kapının eşiğinde duraksadı ve "İşten dörtte çıkıyorum," diye mırıldandı.

Kobra, Rahela'ya katılıp ilaç sepetini karıştırmaya başlamadan önce şaşkınlıkla kahkaha attı. Emer birden Kobra'dan nefret etmişti. Leydisinin odasında flört ediyordu. Leydisine *Rae* diyordu. Kobra altın fahişeler yuvasının sahibi olmasına rağmen insanlar Leydi Rahela'nın günahlarını daha fazla konuşurdu. Lord Popenjoy'un üzerinden bir günde temizleyebileceği leke, bir kadını sonsuza kadar damgalardı.

Rahela bandajı şeritler halinde keserken Key elini uzattı, ardından duraksadı. Ona değmeye bile tereddüt ediyordu. Sanki Rahela'ya dokunmaya layık değilmiş gibi elini indirdi.

Key'in yüzü kırmızı saten yastıkların üstünde kemik beyazıydı. "Beni buraya getirmemelerini istedim. Kandan hoşlanmıyorsun."

Rahela yatağın yanında diz çöktü. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, Key için gülümsemeye çalışırken yüzündeki siyah ben, dalgalar üzerinde kaderine terk edilmiş bir gemi gibi yükseldi. "Engerekler birlikte, unuttun mu? Sonunda kötülük kazanacak. Sana bakacağım."

Key ona sanki aynada kendi ruhunu görüyormuş gibi bakıyordu. Sanki o açlıktan ölmek üzere olan bir köpekbalığıydı, Rahela da dünyadaki kanlı canlı son şeydi ve geri kalan her şey engin acı sulardı.

Kobra şaşkına dönerek karyola direğine dayandı. Gözleri sessizce çığlık atan Emer'ı buldu.

Emer kendisinden başka birinin afalladığını ve dehşete kapıldığını gördüğüne sevinmişti.

"Şunları atayım." Bir leydi hizmetçisi olarak temizlik onun görevi olmamasına rağmen Emer kanlı keten parçalarını kaptı.

Döner merdivenlerden indi, keten parçalarını çamaşırhaneye bıraktı ve gizlice yan avluya girdi. Önce sağına, sonra soluna baktı ve dekoratif bir ağacın dibindeki sığ bir mezarın yanında diz çöküp orada gömülü kılıcı çekerek çıkardı.

Key'le yaptığı anlaşmaydı bu. Key, Emer'a birkaç kılıç hareketi göstermiş, karşılığında da Emer ona alfabeyi öğretmişti. Key hayatta kalsa bile bir daha dövüşemezdi. Emer artık eğitiminde asla gelişemeyecekti.

Her ne kadar umutsuz vaka olsa da öğrendiği hareketleri yaptı. En tepedeki kulenin ışığı bir yıldız gibi üzerinde parlıyordu. Gece havası serin avuçlarıyla sıcak yanaklarını tuttu.

"Doğru hareket ediyorsun," dedi otoriter ve beklenmedik bir erkek sesi.

Emer'ın kalp atışları hızlandı ve sanki kurbağa yutmuş gibi boğazına bir yumru oturdu. Lord Marius Valerius'a reverans yaparken duygularını bastırdı.

Soylularla gerçekleştirilen sürpriz konuşmalar her zaman kötü sonuçlansa da Emer aldığı övgüden memnun kalmıştı. Lord Marius

eğitimini tamamlasaydı neslinin en iyi savaşçısı olacağını herkes biliyordu. Emer, Key ona ders verirken kendisine vurması için ne kadar çabaladığını görmüştü. Emer berbat olduğunu farz etmişti.

"Teşekkür ederim, lordum."

"Sen benim için Leydi Lia'nın elbisesini değiştiren kızsın," dedi Lord Marius soğuk ve ciddi bir sesle. "Adın nedir?"

Ah, hayır, bu nereden çıkmıştı şimdi? Emer hizmetlilerin kimliklerine duyulan ani merak için Altın Kobra'yı suçladı. Kobra her zaman alt katta dolaşıp karşısındakilerle aynı seviyedeymiş gibi sohbet etmeye çalışırdı. Emer onunla aynı seviyede değildi. Onun altın dağları ve birden çok malikânesi yoktu, ayrıca Emer hiçbir soylunun adını bilmesini istemiyordu.

Gizli kalmak güvenliydi. Alt kattaki gölgelere karıştığınızda soylu zihinlerden uzaklaşırdınız. Eğer bir soylu sizi hatırlarsa size karşı kin besleyebilirdi.

"Ciddi" tam olarak Lord Marius'u anlatan bir kelimeydi. Üniforması bembeyazdı, çatı kovalamacasından sonra üstünü değiştirmişti demek. Karanlığın ortasında bir buz dağı gibi dikiliyordu. Yüzü, kilitlenip sürgülenmiş bir kapı gibiydi. Sesi de hiçbir kaçışa yer bırakmıyordu.

Kral'ın en güvenilir dostuna yalan söylerken yakalanırsa başı belaya girerdi. "Emer," diye itiraf etti.

Birçok soylunun çenesi düşüktü ve hafızası zayıftı ancak Lord Marius'un beyaz kurt gözleri son derece keskindi.

"Leydi Rahela'nın hizmetçisisin."

Emer korkusu yerine kılıcının ucuna odaklandı. "Evet."

"Sana iş verdiğimde bunu bilmek isteyeceğimi düşünmemiş miydin?"

"Söyleseydim vermezdiniz."

"Çünkü Leydi Lia'nın elbisesini sabote eden sen olabilirsin."

Bir öğretmen edasıyla konuşuyordu ancak Emer'a daha önce eğitim alması için izin verilmemişti.

"Hiçbir şeyi sabote etmedim," diye belirtti Emer.

Elbise çoktan giyilmiş ve balo sona ermişken artık kötü niyetli olmadığını kanıtlayabilirdi. Lord Marius ona neden kanıt olmadan güvensindi ki?

Elbiseyi sabote etmek neydi ki? Emer malzemeden kısabilir, o güzel kumaşın parçalarını pazarda güzel bir fiyata satabilirdi. Rahela'ya Lia'nın karakteriyle ilgili gerçeği söylememesiyle aynı nedenden ötürü bunu yapmamıştı. Lia'ya yeterince ihanet etmişti.

"Leydi Lia'nın sırlarını Leydi Rahela'ya anlattığını duydum," diye devam etti Lord Marius yavaşça. "Leydi Lia'ya ihanetinin özrünü böyle mi diliyorsun?"

Emer bunu kimsenin öğrenmemesini istediğinden özür için aptalca bir yoldu.

Emer omuzlarını silkti. "Sadece biraz para kazanmak istedim, lordum."

Marius, Lia'ya karşı kibardı. Emer lordun kibarlığının karşılığını beklediğinden emindi, Lia'nın kalbi Emer'ın iğnesi kadar kolay satın alınabilecek bir þeymiş gibi. Lord Marius'un Emer'la ilgilenmesinin tek nedeni Lia için yeniden kahramanlık yapmak istemesiydi. Onun şeytani bir plan yaptığından şüphelenmiyordu.

Rahatlamalıydı.

Emer, Lord Marius'un çalışanlara karşı ilgisiz kalmasını tercih ederdi. "Elbiseyi değiştirdim çünkü değiştirmek istedim. Özür dilemeyeceğim ya da bir açıklama yapmayacağım. Konuşmaktansa eyleme geçmeyi tercih ederim."

O kadar uzun bir sessizlik yaşandı ki Emer dükün oğlunun gittiğini umdu. Lordlara, kule pencerelerine, yıldızlara ya da onun üstünde olan hiçbir şeye değil, kılıca odaklanmıştı.

Tam arkasından Lord Marius'un kan donduran sesi geldi. "Kabzayı düzgün tut."

Boğaz sıkmak için yaratılmış büyük elleri ona nasıl tutacağını gösterdi. Emer tutuşunu düzeltti.

"Bacaklarını bük. Yere yakın olursan seni kıpırdatamazlar."

Emer'ın deneyimlerine göre, bacaklardan konuşmak hiç iyi yerlere varmazdı. Lord Marius'un elleri Emer'ın belinin hemen üstünde havada duruyordu, yakınlığının belli belirsiz sıcaklığı ona rehberlik ediyordu. Emer onun talimatlarına uydu. Kıpırdatılamaz olma düşüncesi hoşuna gitmişti.

"Savuruşunu yönlendir," diye devam etti Lord Marius. "Sadece kolundan değil, bedeninden güç alman lazım."

Belli belirsiz sıcaklık, açıklayıcı bir şekilde omuzlarına doğru ilerledi. Emer itaat etti ve kılıcı savurdu. Farklı bir histi.

Lord Marius uzaklaşıp ellerini arkasında birleştirdiğinde sıcaklık da kayboldu. "Kimse bir hizmetçinin savaşmasını beklemez. Onları şaşırtarak yenebilirsin. Öldürücü bir hamle, şaşkınlıklarını üzerlerinden asla atamayacakları anlamına gelir."

Sonra da veda etmeden yürüyüp gitti. Emer kafa karışıklığıyla adamın sırtını, buz beyazı ve koyu renk buklelerini, karanlığın içinde kaybolan beyaz âlim üniformasını inceledi. Soğuk bir adamdı, Emer onu tavsiye vermeye iten sebebi merak etti. Ondan her ne istiyorsa vermeye hiç niyeti yoktu.

Düşünceleri fark ettiği şeyle yarıda kesildi. Lord Marius diğer lordlar gibi leydilerin kulesinin etrafında dolaşmazdı. Kobra'yı takip ettiği için burada olmalıydı ve onu Rahela'nın odasına girerken görmüştü. Şimdi de Kral'ın odasına yönelmişti.

Engerekler Lord Marius'un Octavian'a ne söylediğini bilmeliydi. Emer kulak misafiri olarak önemli pek çok şey öğrenmişti.

Kılıcını bir ağacın arkasına sakladı ve Lord Marius'un peşinden koştu. Leydisini karanlıkta binlerce kez kraliyet yatak odasına götürüp getirmişti. Kimse Kral'ın odasına nasıl gizlice girileceğini ondan daha iyi bilemezdi. Kral Octavian ailesinin yaptığı gibi çalışanlarla çevrili ana sarayda uyumazdı. Rahatsız edilmeden eğlenebileceği ayrı bir bekâr odası vardı.

Küçük köprünün üstünden üç kuğu heykelinin bulunduğu bahçeyi geçti, dördüncü nöbet noktasına yerleştirilmiş tembel muhafızın

oraya vardığında başını eğmiş ve adımlarını yumuşatmıştı. Her zamanki gibi. Tek farkla. Bu sefer koridora değil, binaya dayanan söğüt ağacına koşmuştu. Yeşil bir dala tutunarak kendini çatının suçlayıcı bir parmak gibi sivrilen çıkıntısına savurdu ve uzun elmas pencerelerden içeriyi gözetleyebilmek için karnının üstünde süründü. Kral'ın muhafızları onu pencereyi kapalı tutması için uyarırdı ancak Octavian kayıtsızca açık bırakırdı.

Emer Kral'ın sorusunu duymak için açık pencereye tam zamanında ulaşmıştı.

"Bunu nereden buldun?"

Krallığın en meşhur adamları, ilk Kral'ın ve Birinci Dük'ün canavarlara karşı verdiği savaşın anısına dokunmuş duvar halısının önünde oturuyordu. Kral Octavian elinde bir anahtar tutuyordu ve yüz ifadesi oldukça tatsızdı.

"Sanki bilmiyorum."

Sorun şuydu ki Octavian aptal değildi. Kral olmak zekâsını köreltiyor gibiydi ancak ara sıra kendini gösteriyordu.

Her zaman da en uygunsuz zamanlarda. Lord Marius tek kelime etse Kobra'nın kafası kesilirdi.

Lord Marius sessiz kaldı.

Octavian kararlılıkla devam etti. "Eğer biri benden bir şey çalsaydı, suçluyu zincirlere vurup getirirdin. Suçlu malum kişi olmadıkça."

Lord Marius kararlılıkla sessizliğini korudu.

Kral Octavian hoşnutsuzlukla konuştu. "Biliyorum, sen... o adama düşkünsün ama..."

"O adama düşkün filan değilim," diye hırladı Lord Marius, sesi o kadar sertti ki Emer'ın aklına bir taşra deyişi gelmişti: *Ulursan vurulursun.* "Leydi Rahela kendisini hem Kobra'ya hem de yabancı prensese sevdirdi. Buz istilacıları çok zorlu bir tehdit oluşturuyor. Sarayınızdaki güçlü insanlar Buz Kralı'yla çalışıyorsa bunun sebebini bulmalıyız."

Emer, insanın sağlam basabileceğine inandığı zeminin güvenilmez olduğunu ve kendisine yalan söylendiğini fark ettiğinde gelen o histen

nefret ediyordu. Her tarafa vahşice saldırmak istemesine neden oluyordu. Herkes düşman olabilirdi.

Rahela ve Kobra, Tagar kraliyet ailesiyle işbirliği mi *yapıyordu*? Yapıyorlarsa da asla Emer'a söylemezlerdi. O sadece bir hizmetliydi.

Octavian'm dudakları gerildi. "Sence onunla birlikte olmuş mudur?"

Majestelerinin öncelikleri ilginçti.

"Bekâr bir soylu kadınla mı? İmkânsız!"

Lord Marius öyle dehşete düşmüştü ki çenesi kaskatı kesilmişti. Emer gözlerini devirdi. Herkes Kral'm ve Lord Marius'un çocukluk arkadaşı olduklarını biliyordu ancak birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

Kral Octavian yürüdükçe sırmalı ipek sabahlığının kuyruğu yerleri süpürüyor ve boş bir tahtı tasvir eden mozaikleri gizliyordu. "Sence Rahela ondan hoşlanıyor mu?"

"Sanırım." Lord Marius'un sesinden buz istilacıları hakkında konuşmayı tercih edeceği anlaşılıyordu. "Kadınlar Kobra'ya deli olur."

Emer bildiği üzere kadındı. Lord Popenjoy'a deli olduğu yoktu.

"Sence kehanet hakkında yalan mı söylüyor?" Octavian'ın sesinde yeni bir tını belirdi. Emer'a tehlikeli gelmişti. "İmparator olduğuma inanmıyor musun?"

Saraydaki tek dürüst adamdan cevap gelmedi. Kral kaşlarını çattı.

Hükümdarınızı sabahları uykulu ve darmadağınık halde gördüğünüzde kendisine uygun bir hayranlık beslemek zor oluyordu. Emer ciddiyetle leydisini giydirmeye çalışırken Kral Rahela'nın çıplak bedenine yapışırdı. Octavian için yakalanmamak bir oyundu. Emer ve leydisi için ise ölüm kalım meselesiydi.

Portakal yerken tek bir parçasını bile paylaşmayan insanlar vardı. Kehanet, *Bütün dünya onun krallığı,* diyordu. Bir kraliyet çocuğu olarak şımartılan Kral, arzusunun tatmin edilmesini hakkı olarak görüyor ve tatmin edilmeyen arzuyu hırsızlık sayıyordu.

"Sana daima inandım," dedi Lord Marius sonunda. "İmparator olabileceğine inanıyorum. Daha da önemlisi, iyi bir Kral olacağına inanıyorum."

Emer'a göre Octavian İmparator olabilirdi. Zaten akıl erdirilemez bir güce doğmuştu. Neden daha fazlası olmasındı? Tanrılar dünyayı böyle düzenlemişti. Güçlüler daha da güçlenirdi. Diz çökmek için doğanlar, karınlarının üstünde sürünerek ölürdü.

Emer, Lord Marius'un saf olduğunu düşündü. Hiçbir şarkıda İmparator'un *iyi* olduğundan bahsedilmiyordu.

Octavian birden gülümsemeye başladı. "Senin hakkındaki söylentilere hiçbir zaman inanmadım."

"Her ne söylentisiyse teşekkür ederim," diye yanıtladı Lord Marius. "Ben de sen ve Leydi Rahela hakkındaki alçak söylentilere inanmamıştım. Onurunu iyi bilirim."

Komik!

Kral hiçbir şey söylemedi. Elmacıkkemikleri hafifçe kızarmıştı. Octavian ne zaman utansa, bu duygunun yılana dönüşüp başkasına saldırmasını izlerdi.

"Son yıllarda aramızın açıldığının farkındayım," diye devam etti Lord Marius. "Benim hatam."

Marius onun yerine kendisini suçladığı anda, Octavian arkadaşının ne söyleyeceğine daha da büyük bir ilgiyle kulak kesildi.

"Saray kimin Başvekil olacağı konusuyla altüst olmuşken, Leydi Katalin sürgüne gönderilmeden önce ona aday listeni söyledim. Ertesi gece bilgiyi Lord Pio'ya sattı. Eğer hayatımı istiyorsan senindir."

Lord Marius'un havalı görüntüsüne rağmen oldukça dramatik bir kişiliği vardı.

Kral'ın gözlerini devirmesinden onun da aynı fikirde olduğunu anladı. "Kayıp tanrılar aşkına, dostum, buna hiç gerek yok! Gençtik. Rahela'ya listeden bizzat ben bile bahsetmiş olabilirim." Octavian, Son Umut'a artan bir samimiyetle baktı ve iki eliyle bir kum saati şekli çizdi. "Leydi Katalin? Güzel kadın. Kızına çok benziyor. Yani olgun kadınlardan mı hoşlanıyorsun?"

Marius'un sırtına vurdu. Marius'un kraliyet elini bileğinden tutup koparmamak için uğraştığı çok açıktı.

"Yeminliyim."

Majestelerinin yüzünde daha önce pek çok kez yeminler hakkında nutuk çekilmiş ve artık daha fazla duymak istemiyormuş gibi bir ifade belirdi. "Senden şüphem yok, Marius."

"Şüphelenmelisin. Altın Kobra suçumu biliyordu. Saraya girebilmek için bana şantaj yaptı. Arkadaşım olarak toplumdaki unvanı ve statüsü sorgulanmadı. Ama bana şantaj yaptığı günden önce onu hiç görmemiştim. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Lord Marius'un itirafının altında tedirgin edici bir şey yatıyordu, ince bir buz tabakasının altında gürüldeyen siyah suyu andırıyordu. Emer bu ikili arasında Kral'ın daha tehlikeli olduğuna inanıyordu. Belki de yanılıyordu.

"Tüm o tiyatro oyunlarına katılman için şantaj mı yaptı?" Octavian nefes verdi. "Tam bir canavar!"

"Özellikle oyunlara katılmamı istemedi." Lord Marius başını iki yana salladı. "Orası önemli değil. Bak. Neden Yaşam ve Ölüm Çiçeği'nin peşindeler? Açıkça görülüyor ki Leydi Rahela ve yeni müttefiklerinin bir amacı var. Sonuca, başlangıça bakarak ulaşabileceğimizi düşünüyorum. Kobra'nın nereden geldiğini ya da nelere yürekten bağlı olduğunu bilmiyoruz. Öğrenmeye niyetliyim."

"Sence Kobra, Tagar'ın Prenses'ten önce yolladığı bir casus mu?" Octavian düşündüğünü gösteren bir ses çıkardı. "Bunca yıl. Kobra'dan zehir kadar nefret ediyor olmalısın. Haklısın, onun örümcek ağını bozmalıyız. Bundan önce bile etkinlik alanının genişlemesinin güvenlik açısından büyük bir tehlike oluşturduğunu biliyordum. Sıradan insanlara yaranmak için planlar yapıyor."

Son Umut tek kaşını kaldırdı. "Hizmetlilerine cömert davranır ve muhtaçlara karşı hayırseverdir." Tereddüde düştü. "Gerçekten de ihanetim senin için önemli değil mi?"

Adamın kasları kadar sorumluluk duygusu da gelişmişti. Octavian bir elini onun iri omzuna koydu.

"Yaptıklarının karşılığını sadakatinle öde. Kobra'nın gizemli geçmişini öğrenebilir misin?"

"Öğrenebilirim. Tüm cevaplar dağlarda saklı," dedi Lord Marius sakince.

Octavian'ın yüzünden okunan şaşkınlık onu yeniden hayranlık duyabilen bir oğlan çocuğuna çevirmişti. "Kâhine gideceğini mi söylüyorsun? Gerçek adına ihtiyacın var."

"Bildiğime inanıyorum."

"Ah." Octavian'ın sesinden merak ettiği anlaşılıyordu. "Nedir?"

Yeniden kasti bir sessizlik oldu. Yalan söyleyemeyen bir adamın sessiz kalması yüze inen bir tokat gibi hissettiriyordu. *Konuşursam dişlerimin arasından yalan sızar,* diyordu sanki.

Kral'ın yüzünde beliren o taze sıcaklık soldu.

"Her zaman Lucius'la benden daha yakındın," dedi Lord Marius en sonunda ve Octavian'ın parmak eklemleri kısa süreliğine bembeyaz kesildi. "Ama ona güvendiğin kadar bana da güvenebilirsin."

Kral'ın dudakları seğirdi. Kahkahası kulağa çarpık geldi. "O kadar mı?"

Lord Marius, Kral'ın sözlerini hakaret olarak algıladı. "Doğam gereği nahoş ve sevilmesi zor biri olduğumu biliyorum. Ancak inan bana, dürüstüm. Sırrı bulacağım ve ayaklarına sereceğim."

Octavian'ın yüzü hafifçe yumuşadı. "Kraliçe Turnuvası'ndan sonra yeni gelinim için kutlama yapacağım. Bu fırsatı kullanarak görülmeden dağa git."

Lord Marius cevap verirken sesi kuruydu. "Eğlenceyi kaçıracağım için üzgünüm."

Kral neredeyse gülümsemişti. Emer bir anlığına eskiden birbirlerini ne kadar çok seviyor olabileceklerini gördü.

"Sana bir teklifim var. Bir generalin silah tutması gerekmez. General Nemeth yaşlı ve yetersiz. Ordularımın komutanında bariz bir zayıflık görmek istemiyorum. Sadakati sarsılmayacak ve bana ölene kadar itaat edecek bir adama ihtiyacım var. Kulağa nasıl geliyor?"

"Tek istediğim saygın bir lidere hizmet etmek," dedi Lord Marius. "Bunun uğruna seve seve canımı veririm."

İhtişam vaadi Son Umut'u pek etkilemiyor gibiydi. Belki zengin olduğu içindi. Belki de ciddi biri olduğu için.

Kral hayatını onu pohpohlayan saray mensupları ve kötü kadınlarla çevrili geçirmişti. Kimsenin şefkatine güvenemezdi. Lord Marius'u bakışlarıyla tarttı.

"Kâhin, kişinin hayatı boyunca yalnızca bir sorusunu cevaplar. Her zaman acımasız bir bedel ödenir. Yaptıklarının karşılığında ne istiyorsun? Benden bir ödül iste."

Lord Marius duraksadı. Kral'ın dudakları balığa takılmış kanca gibi kıvrılmıştı. Lord Marius, Kral'dan uzundu ancak biri reverans yaptığında boyunun kaç olduğunu söylemek zordu. Dolayısıyla Kral her zaman odadaki en uzun kişi olurdu.

Son Umut alçakgönüllülükle başını eğdi. İki adam bir duvar halısında tasvir edilen figürler gibiydi; ışık saçan Kral ve kusursuz şövalyesi, kötülüğü yenip krallığı kurtaracak cesur kahramanlar.

Emer kötülerden biriydi ve Lord Marius'un sesi onun için kıyamet çağrısıydı.

"Karşılığı ne olursa olsun, Kâhin'in dudaklarından o büyük sırrı öğreneceğim. Hainleri cezalandırmak için tahtına sürükleyeceğim. Buz istilacılarına ve sana karşı gelmeye cüret eden herkese karşı ordularını komuta edeceğim. Yalnızca bir isteğim olacak." Lord Marius buz beyazı ve mürekkep karası saçlarla dolu başını kaldırdı, yüzü ölü odaları gibi soğuk ve boştu. "Savaş çıkar. Dünyaları yık. Ama *Kobra'yı bana bırak.*"

Emer engereklere Kral'ın onların casus ve hain olduğuna inandığını, Lord Marius'un da Kobra'nın sırlarını açığa çıkarmayı planladığını söylemek için kulenin merdivenlerini çıkarken yüksek sesleri duyup irkildi.

Bütün saray Leydi Rahela'nın Kobra'yı ölümcül pençelerinin arasında tuttuğuna inanıyordu. Emer bunun doğru olmasını isterdi.

Kral'ın gözünden düştükten sonra etrafta koruma araması mantıklıydı. Ancak Kobra kimseyle ciddi bir ilişki düşünmüyordu, yani Rahela'nın itibarını kurtarmak yerine yalnızca mahvedecekti. Ayrıca Emer, Rahela'nın Kobra'yı baştan çıkarmaya çalışmadığını söyleyebilirdi. Onların gizli buluşmalarını dinlemişti ve "beni destekle" ile "hareketi topuklu ayakkabılarla geriye doğru yap" laflarının o korkunç dans provalarından geldiğini umuyordu.

Emer hanımının en azından Kobra'nın arkadaşlığını kazandığını düşünüyordu. Kobra arkadaşlarına sadakatiyle tanınırdı. Leydi Rahela güvenliğini biraz sağlamış olabilirdi.

Ama şu an Kobra'nın tok sesi taş duvarlardan yankılanıyordu. Asla ciddi davranmayan Kobra bağırıyordu.

"Bu onların dünyası, bizim değil! Birinin daha canı yanmadan dur."

Emer çaktırmadan kapıyı açtığında Rahela'nın Key'e baktığını gördü. Key uykusunda kıpırdanıyor ve inliyordu, acısı uykusunu bölüyordu. Rahela uzanıp onun dağınık saçlarını hafifçe okşayıp geriye taradı ve Key onun dokunuşuyla sakinleşti. Başkası görse, Rahela'nın önemsediğini düşünebilirdi.

Rahela cehennem alevleri gibi parlak bir gülümsemeyle baktı. "Kimsenin incinmesini istemiyorum. Ama aslında bir önemi de yok. Bu insanlar gerçek değil."

Önemsemiyordu.

Kobra tiksinerek arkasını döndü. "Bizim kadar gerçekler."

Rahela, Kobra'nın üzerine yürüdü. "Bu karakterler için üzülmeye devam et. Bir şeye dokunmaya korkan bir hayalet gibi bu dünyada dolaşmaya devam et. Kendine yalan söylüyorsun çünkü kabullenmek istemiyorsun..."

"Öldüğümü mü?" diye sordu Kobra yumuşakça.

Sessizlik, mezarlıkta atılmış bir çığlık gibi yankılandı.

Kobra, Rahela'yı kenara itti. Kapıyı hışımla açtığında karşısında Emer'ı buldu. Ulusun casus şefi hiçbir şey söylemedi. Sadece başıyla selam verip merdivenlerden hızla indi.

Lord Popenjoy ve Leydi Rahela arasındaki ittifak bozulmuştu. Key mahvolmuştu. Leydisi ekip olduklarını söylerken yalan söylemişti. Engereklerin beraber olduğu bir yuvaları yoktu. Hiç olmamıştı.

Emer sırlarını kendisine saklayacaktı.

Sonraki birkaç gün sürprizlerle doluydu. Emer, muhafızlar onları gözdelerin havadar odalarından alıp kulenin en dibindeki rutubetli odaya götürünce Rahela'nın ortalığı ayağa kaldırmasını beklemişti. Yeni odası diğerinin yarısı kadardı ve pencerelerinde parmaklık takılıydı. Zemin kırmızı mozaiklerle kaplıydı ve tanrı çocuğunun babası tarafından öldürüldükten hemen sonraki halini resmediyordu; taze kan Eyam topraklarına akarak ülkeyi sonsuza kadar değiştiriyordu. Rahela omuz silkip elbisesinin rengiyle uyumlu dekoru incelemekle yetinmişti, Key'in yatağının yanında hikâyeler anlatmaya devam ediyordu.

Emer'ın şaşırmadığı tek şey, Lia'nın Rahela'nın boşalttığı odasına yerleşmemesiydi. Leydi Lia düşman edinmeyecek kadar dikkatliydi, Kraliçe Turnuvası'na kadar gözdelerin odasına geçmeyecekti. Emer turnuvayı ve beraberinde getirdiği tehlikeleri ya da sonrasında olabilecekleri düşünmemek için kendini zorluyordu.

En büyük sürprizi yapan Key'di. Sırtındaki yaralar neredeyse birden iyileşmişti. Dördüncü gün yataktan kalkabilecek hale gelmişti. Emer'ın aklına Valeriusların vahşi savaşçıları hakkındaki efsaneler ve Lord Marius'un bir han kavgasında bıçaklanıp dışarıya vücudunda bir çizik bile olmadan çıktığı hakkındaki yeni dedikodu geldi.

Tamamen saçmalıktı. Lord Marius hana gitmezdi.

Valerius piçlerinin hiçbirinin yaşamadığı söyleniyordu. Belki de bu, soylu kadınların küçük lordlarla leydileri doğurduktan sonra daha iyi bakıldıkları anlamına geliyordu. Lord Marius'un babasının sıradan hizmetçi kızlara düşkün olduğu söylenirdi. Emer bunun mümkün olabileceğini düşünüyordu.

Rahela, Key'in yakında iyileşeceğinden bahsedip duruyordu. Hayal görüyordu.

Valerius piçi olsun olmasın, Key bir daha asla iyi olamayacaktı. Emer hiç derisinin altından çıkmaması gereken kaslara verilen zararı görmüştü. Asla eskiden olduğu gibi sıvı bir gölge gibi hareket edemeyecekti. Hâlâ karyola direklerine yaslanıyor, sandalyelere çöküyor ve genellikle ayak bağı oluyordu; özellikle de saray muhafızları gözde odasından eşyaları çıkarırken epey engel olmuştu. Muhafızların odayı değiştirmesi Key'in sakarlığı yüzünden bir gece ve gündüz sürmüştü.

Ne zaman zayıflık gösterse Rahela endişeleniyordu. "Uzanmak ister misin? Senin için ne yapabilirim?"

Bugün ayışığı rengi eteğindeki kırmızı işlemeler, dökülen kanlı gözyaşlarına benziyordu. Key yeni yatağında, karmakarışık durumdaki kara saçlarını Rahela'nın kan ve ayışığı rengindeki kucağına yerleştirmiş, anlattığı hikâyeyi dinliyordu. Genelde yüz ifadesi ya sıkılmış, ya eğlenmiş ya da düpedüz tehlikeli görünürdü. Onu mutlu görmek son derece tedirgin ediciydi.

Çoğu hizmetçinin gözü Key'deydi. Parası ya da statüsü yoktu, dolayısıyla güzel yüzünden ve korkunç şöhretinden etkileniyorlardı. Belli ki gökten akıl yağarken şemsiyeyle dolanmışlardı. Erkeklere hayranlık duymak Emer'a her zaman gülünç gelmişti ama Key'le bu kadar ilgilenilmesini asla anlamamıştı. Belki Key, Valerius piçiydi. Belki de tipik bir uçurum kimsesiziydi, küçükken o kadar kıvılcım yutmuştu ki sürekli yanıyordu. Belki Leydi Katalin kızı için uçurum kenarından bir arkadaş seçmeseydi, Emer da aynı durumda olurdu. Sebep her ne olursa olsun, Key makul bir insandan çok doğanın kişiliğe bürünmüş asi gücüydü. Bir cinayet sahnesinden diğerine insan suretine bürünen, karanlığın ya da vahşi bir gulyabaninin öfkeli ruhuydu.

İşte o vahşi gulyabani şimdi de âşık olmuştu.

"Bana okumayı öğret," demişti Key. Rahela da ders vermek için kitabını kapmıştı.

Emer'dan alfabeyi öğrenen Key, Rahela'ya arsızca hızlı öğreniyormuş numarası yapıyordu.

Key, leydileri yanlarında değilken sık sık yaptığı gibi yeleğinin cebine sıkıştırdığı yakut küpeyi çıkardı. Kırmızı parıltı yüzünde dans ediyordu. Emer ona defalarca mücevheri rehin bırakmasını söylemişti ve Key'in asla bunu yapmayacağını biliyordu.

"Okumak senin için neden bu kadar önemli?" diye sormuştu Emer.

Bir saray muhafızının ulaşabileceği en yüksek mevki doğrudan Kral'a hizmet etmekti ve Key kesinlikle bu konuda hırslı değildi. Görünüşe göre istediği şeyi elde etmişti ve artık para umurunda değildi. Emer her hafta onun maaşını toplamak zorunda kalıyordu ve bir gün parayı ona vermeyecekti.

"Hikâyeye göre, nasıl gerçek olunacağını biri tarafından sevilerek öğrenebilirsin," diye cevapladı Key. "Bence daha gerçek hale geldiğinde, birini hak ettiği gibi sevmeyi öğrenirsin. Ben yanlış doğdum. Yaptığım her şey yanlıştı. Birinin istediği kişi olmak ne demek hiçbir zaman öğrenemedim. Daha fazlasını öğrenirsem, ona daha iyi hizmet etmeyi de öğrenirim."

"Sen kırbaçlanırken seni savunmak için tek kelime bile etmedi," diye hatırlattı Emer. "Sen onun sevdiği bir evcil hayvandan başka bir şey değilsin. Eğer ölürsen, ancak yerine birini bulana kadar gözyaşı döker."

Key kırbaç yaralarına rağmen rahatlıkla omuz silkti. "Daha önce bu kadarı bile olmamıştı."

Dikkatini Rahela'nın dönüşüne vermişti, sanki onun masasından düşecek kırıntılara muhtaçtı ve bu kırıntılar hayatta kalmasına yeterliydi. Rahela, Key için bir çocuk masalı yazıyordu. Birlikte, oyuncakların gerçeğe dönüşmek için çıktıkları bir yolculuğu okuyorlardı.

Emer'ın leydisinin yeni hali biraz tuhaftı ama aptal da değildi. O yüzden de neden şu anda bu kadar salaklık ettiğini anlayamıyordu.

Eski Rahela erkeklerin üstündeki gücünün farkındaydı. Eski Rahela, ülkenin en meşhur baştan çıkarıcı kadınıyla baş başa kalan yirmi yaşındaki bir adamın ona akıl hocası olarak bakabileceğine asla inanmazdı.

Key galaksileri andıran, yıldızlarla dolup taşan karanlık gözleriyle Rahela'ya baktı. Rahela da ona gülümsedi.

Soru Emer'dan geldi. "Kraliçe Turnuvası'na hazırlanmıyor musunuz, leydim?"

"Hazırlanıyorum," dedi Rahela sakince. "Planımda kılıç da var."

Bu haber Key'i gözle görülür biçimde sevindirirken Emer'ı dehşete düşürdü. Rahela'nın planlarında daha önce hiç kılıç olmamıştı.

Karşısındaki Rahela'nın yüzüne sahip bambaşka biri gibiydi. Rahela gibi plan yapıyor, Rahela gibi yalan söylüyor, Rahela gibi şeytani gülümsemeler saçıyordu ancak ne istediği ve nasıl düşündüğü Emer'ın tanıdığı kadından çok farklıydı.

Gerçi Emer, Rahela'yı hiç tanıyamamıştı ya. Yakın ilişkilerini sadece hayal etmişti çünkü acınası derecede yalnızdı. Sanki inanırsa gerçek olurdu.

Kapıyı saçma çiftin üstüne örttü. Tabii ya, gerçek olmak. Herkes kendi gerçekliğinde yaşardı ve başka kimseyi oraya davet edemezdi. Nihayetinde her insan yalnızdı, evrenin uçsuz bucaksız çölünde hasretle inanacak birini arayan ancak bulamayan tek gerçek kişiydi. Eğer inandıysalar bile kandırılmışlardı.

Dışarısı Emer'ın sevdiği gibi soğuk, karanlık ve ıssızdı. Daha gerçek geliyordu. İllüzyon, Lia'nın odasındaki altın rengi mum ışığının dalgalanan soluk bir çarşaftan süzülmesiydi. İllüzyon Lia'nın bir okşayış kadar nazik fısıltısıydı.

"Bir gün ikimiz de evleneceğiz. Kocanın olması nasıl bir şey acaba?" Lia sonsuzluk gibi gelen kısa bir süre boyunca duraksamıştı. "Kocalar ne ister ki?"

Emer boğazını temizledi. "Çok şey."

Lia kendine özgü sevimli tarzıyla rica etmişti. "Göster bana."

İhanete kadar birkaç günleri kalmıştı. Binlerce yalan için yeterli bir zamandı. Lia'nın ayışığıyla gümüşi bir ışıkla yıkanan bedeninde saklı o ebedi yumuşaklık yalanı ve bir öpücük çalmak için sunulan dudağının ipeksi lüksü. Emer'ın öpücükleri aşağıya doğru ilerledikçe Lia'nın boğazında boncuk boncuk terler belirmişti. Lia başını geriye atarak bir elmastan daha fazla parıldamıştı. Lüks, Emer'ın çalması ama asla elinde tutmaması gereken bir şeydi.

Alt katta erkekler güzel hanımların ipek eteklerinin altına girmekle övünüyor, soylularla seviştikleri ve itibarlarını lekeledikleri için gülüyorlardı. Herkes Leydi Lia'nın bir inci kadar saf olduğunu biliyordu. Erkeğin dokunuşu bir kadını lekeleyebilirdi ancak Emer'ın dokunuşu hiç iz bırakmazdı. Sanki Rahela haklıymış ve Emer bir insan bile değilmiş gibi kimse bunu hesaba katmazdı.

Kimse bilemezdi ancak Emer biliyordu. O sahte ve hain bir kötüydü. En azından aptal değildi.

Emer kılıcını sakladığı yerden çıkardı ve geceyi parçalara böldü. Yukarıda, Lia'nın kuledeki odasının penceresi yıldız gibi parlıyor ve ulaşılamaz görünüyordu. Kraliçe Turnuvası yaklaşıyordu. Bütün saray kralın Lia'yı gelini yapmak istediğini biliyordu.

Bir soyluyu önemsemek, kendi kanını toprağa akıtmak demekti. Emer bunu yapmazdı. *Yapmazdı.*

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kötü Kadın ve İntikam Ateşi

Tüm canavarların arasında mantikor kadar acımasızı yoktu. Sesi gök gürültüsü, iğnesi ise ölümdü. Kraliçe Turnuvası'nın galibi, Leydi Lia'nın şampiyonu Lord Marius'a yakışır bir rakipti.

Mantikor zincirlerini kırdığında Leydi Lia kendisini Son Umut ve tehlikenin arasına attı. Düşmanlar ve hayranlar, dünyanın en güzel kadınının ve beyaz şövalyesinin öleceğine emin olarak izliyordu.

Ta ki İmparator elinde alev almış bir kılıçla karanlık bir fırtına gibi inene kadar.

Demir Çağı, ANONİM

Rae güpegündüz Kral'ın gece yarısı günahı odasına girdi. "Uyanın ve işe koyulun!"

Kral Octavian darmadağınık saçlarıyla saten ve kadife battaniyelerden oluşan yığının içinden çıktı. Rae, Kral'ı yalnız bulduğuna şaşırmıştı.

"Uyanıp işe mi koyulayım? Ülke istila mı edildi!"

Rae dört direkli karyolanın direklerinden birine yaslandı. "Hayır, henüz değil. Ama gün daha yeni başladı."

Çalışanlar birbirlerine şüpheci bakışlar attı. Rae sedef süslemeli bir paravanın arkasından bakır bir küvete su döküldüğünü duydu. Ayrıca

kıkırdamalar da geliyordu. Rae'in, Leydi Rahela'nın kısa süre içinde kraliyet yatak odasına refakatçisi olmadan girdiğinin bütün saraya duyurulacağından hiç şüphesi yoktu.

İtibarı daha da zedelenebilir miydi? Öğrenme zamanıydı.

Kraliyet emriyle kırbaçlanan ve yatağa mahkûm edilen muhafızını getiremezdi ya. Rae ne zaman bu konuyu düşünse, içinde nefrete yakın bir duygu uyanıyordu.

Bu yüzden de düşünmüyordu. Herkes en sevdikleri karakterlerin kötü özelliklerini kolaylıkla unuturken, pek de sevmedikleri karakterlerin başarısızlıkları üstünde dururdu. Başka seçenek yoktu. Kahramana karşı gelmek ölümcül olabilirdi.

Anahtarı çalma planı, kötü karakterlerin planlarının çoğu gibi tamamen başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ancak Kobra, *Hikâyeye girenler avantajlı çünkü biz kuralları biliyoruz,* demişti. Rae'in kullanım kılavuzu vardı. İmparator dirilecek, kayıp tanrılar bulunacak ve herkes Lia'yı sevecekti. Söz konusu İmparator'du; gücü, hastalık gibi önlenemezdi. Rae onunla savaşamazdı. Onun korkusuyla felç kalma iznini kendine veremezdi. Hikâyeyi kendi çıkarına kullanmalıydı. Kral'ın sevgisini geri kazanmalıydı.

Octavian ülkesinin eli kulağında bir tehlike altında olmadığına emin olunca tekrar kadife yastıklarına uzandı. Saçları, birkaç yetenekli stilist ve jöle okyanusu tarafından yapılmış gibi televizyonlarda göreceğiniz türdendi.

Octavian, Rahela'nın bakışlarını üstünde fark edince gerindi, damasko çarşaf kayarak çıplak tenini ve hareketlenen kaslarını gözler önüne serdi. Rae, Kral'ın çıplak mı uyuduğunu yoksa kraliyet baksırı diye bir şey olup olmadığını bilmiyordu ama öğrenmek üzere olması kuvvetle muhtemeldi.

"Leydi Rahela. Kralından ne arzuluyorsun?"

Rae seksi sesini kullandı. "Çaresizce, yanıp tutuşan bir arzuyla... ilahi bir kehaneti yerine getirmeyi arzuluyorum."

Octavian uzanmayı bırakıp oturdu. "Ne?"

Rae elçi sesini takındı, kulağa soğuk algınlığı geçiren teleseks işçisi gibi geliyordu. "Daha önce geleceğin bazı konularda esnek olduğundan bahsetmiştim. Öngörümde, yanınızda hüküm sürecek leydi için düzenlenen turnuvayı gördüm. Lia'nın kazandığını duyduğunuza sevineceksiniz!"

Octavian hâlâ uykuluymuş gibi gözlerini kıstı. "Turnuvaya katılmaya niyetli değil misin?"

"Katiyen olmaz." Rae ellerini dua ediyormuş gibi birleştirdi. "Tanrılar söyledi. Ben sizin kadınınız değilim. Ben sizi yüceliğe ulaştıracak kadınım. Bir sorunumuz var. Turnuva günü, imparatorluk gücünüzü bütün şehre göstereceğinizi görüyorum."

"Vadiye inmeden önce mi?" diye sordu Octavian kuşkuyla.

"Dehşet vadisi zaten sizde olan gücü açığa çıkarmak için var," diye açıkladı Rae. "Siz tanrıların çocuğusunuz. Kahramanların hayallerinin ötesindeki savaş hünerlerine ve halkınızdaki hastalıkları iyileştirme yeteneğine sahipsiniz."

Octavian'ın sesi oldukça şüpheci çıkmıştı. "Sanırım öyle olsa bunu fark ederdim."

Rae bir zamanlar İmparator'un alaycılığına hayrandı. Şu anda ise sinir bozucu buluyordu.

"Karakterin... şey, yani efsanevi hükümdarın zihninde güçlerini kullanmasının önüne geçen bir engel olması yaygın bir durumdur. Sadece kendinize ya da aşkın veya öyle bir şeyin büyüsüne inanın, bu her zaman işe yarar. Yapabileceğinizi biliyorum," diye ekledi cesaretlendirmek için.

Sabah ışığı Kral'ın yeşil gözlerine vurup çimenlerde biriken çiyleri anımsattı. "Söz mü?"

Rae başıyla onayladı. "Harika bir kahraman olacaksınız. Ve her kahramanın neye ihtiyacı olur? Kendine özgü, havalı bir silaha."

Kral Octavian'ın kraliyet kıyafetleri yatağının ayak ucundaki sandığın üzerine serilmişti. Octavian bazen Rae'in kafasındaki

İmparator'dan o kadar farklı davranıyordu ki aynı kişi olduklarına inanmakta zorluk çekiyordu. Şimdi burada dururken Rae kendisini azarladı. Başka kim İmparator olabilirdi? Kraliyet kıyafeti tam olarak hayal ettiği gibiydi. Pençeli zırh eldivenler, taçlı maske ve Eyam Kılıcı. Kraliyet gücünün atalardan kalma sembolü kılıcın kınına işlenmişti.

Rae yardımsever bir tavırla kraliyet kılıcını işaret etti. "Tanrılar bana bu kılıcın kırılıp yeniden dövüleceğini söyledi. Şimdi işe koyulalım. Kılıcın adını İntikam Ateşi koymalısın."

Octavian gözlerini kırpıştırdı. "Kimden intikam alacağım ki?"

Rae planını ilerletmeye çalışırken Kral neden alakasız ayrıntılara odaklanıyordu ki?

"Fazla düşünmeyin. Spesifik olarak birinden intikam almanız gerekmiyor. Sadece havalı bir isim."

Paravanın ardındaki küvetten, sanki bir tencerede su kaynıyormuş gibi yoğun buharlar yükseliyordu. Kral olmak güzel olmalıydı. Octavian yatağından kalktı, sadece ipek bir pijama altı giyiyordu. (Rae işte artık biliyordu.) Paravanın arkasına doğru ilerlerken Rae'e bir bakış attı. Rae hemen arkasına döndü ancak Kral'ın spor yaptığını fark etmişti. Ya da spor yapmıyordu ama yine de vücudu taş gibiydi. Kitap karakterleri miras aldıkları krallıklarını yönetmekle ya da büyülü kaderlerini gerçekleştirmekle spor salonuna zaman ayıramayacak kadar meşgul olsa da mükemmel kasları olurdu. Kurgusal erkeklerin karın kasları sayfalarca anlatılırdı. Octavian'ın kasları, Rae'in kendi dünyasında sadece ekranlarda gördükleri gibi etkileyiciydi.

Bu dünyada daha iyilerini görmüştü.

"Yani kraliyet kılıcını kırmamı ve yeniden dövdürmemi istiyorsun," diye mırıldandı paravanın ardındaki Octavian. "Nedenini söyle."

Octavian meşgulken Rae kraliyet kılıcını alıp dramatik bir tavırla savurmaya çalıştı. Neredeyse düşürüyordu, aceleyle sandığın üstüne yerleştirdi. Öğrendiği üzere geniş ağızlı kılıçlar ağırdı.

Son Umut iki gün içinde Lia'nın savaşçısı olabilmek için Kraliçe Turnuvası'na gönüllü katılacaktı. Lord Marius'un düellosu akılalmaz

derecede ters gidince, İmparator'un kraliyet locasından atlaması ve yeniden dövülmüş kılıcıyla büyülü bir yaratığı öldürmesi gerekecekti.

Mistik gücü olan bir silah edinmek için ellerini çabuk tutmalıydılar.

"Eğer dediğimi yaparsanız," dedi Rae. "İstediğiniz her şeye sahip olacaksınız. Sevdiğiniz insanları koruyabileceksiniz. İmparator olacaksınız. Lia turnuvayı kazanacak ve kraliçeniz olacak."

"Başka?"

Octavian paravanın ardından çıktı, saçları ıslaktı. Rae'e gülümsedi. Alice'in, İmparator'un ilk kitapta sürekli gülümsediğinden bahsettiğini hatırladı. Rae onun daha sonraları pek gülümsemeyeceğini biliyordu.

"Tüm düşmanlarınızı yenebileceğiniz bir kılıç yetmez mi? İntikam Ateşi'ne ihtiyacınız var. Buz istilacıları sizin için gelecek."

"Gerçekten mi?" Octavian yumuşak bir sesle sormuştu. "Özel bir yere gidip bunu daha ayrıntılı tartışalım mı?"

Rae fırsatı değerlendirdi. "Kraliyet serasında bir gezintiye çıkmak hoşuma giderdi."

Octavian uzunca bir süre duraksadı ve düşünceli bir tavırla Rae'i süzdü. Rae çaresizliğini belli ettiğini sandığı için kısa süreliğine panikledi. Son Umut, Octavian'a her şeyi anlatmış olmalıydı. Kendisini Yaşam ve Ölüm Çiçeği'ne yaklaştırmak için hiçbir nedeni yoktu.

Yine de Kral hizmetlilerinin onu giydirmesi için kollarını uzatırken başıyla onayladı. "Gidelim."

Kahramanla kol kola seraya doğru yola koyuldular.

Mucizevi bir şekilde, Rae için sonunda her şey yoluna girmişti.

Eyam'da cam pahalı olduğu için ülkedeki tek sera kraliyet serasıydı. Buraya en yüksek surdaki bir yürüyüş yolundan gidiliyordu ve her siperde, dik taş merdivenlerin en başında ve sonunda muhafızlar vardı. Güvenlik sıkıydı.

Kral'ın kolundaki Rae rahatlıkla geçmişti. İnkâr edemeyeceği kadar heyecanlıydı. Maskeli tacı ve pençeli zırh eldivenleri Octavian'ı neredeyse şimdiden İmparator yapmıştı: Gizli ve otoriter, tam bir görkemli gizemdi.

Yasaklanan ve ayrı tutulan kutsal görülürdü. Yarım daire şeklindeki mermer basamaklardan indiler. Arkalarında kalan giriş âdeta bir ışık kadehiydi. Devasa cam pencereler kemerliydi; kemerler ısıyı hapsetmek için metrelerce kalınlıkta taştan yapılmıştı. Sessiz ve ılık hava her şeyi sakin ve durgun kılıyordu. Burası büyük, camdan bir katedraldi.

Octavian zırh eldivenlerini bir muhafıza fırlattı. "Burada bekle."

Kral'la yalnız kalma ihtimali Rae'in önündeki camı bulanık görmesine neden oldu. Zihnini paniğin eşiğinden çekip işini halletmesi gereken dünyaya sürükledi ve zarifçe başıyla onayladı.

Narenciye ağaçlarının dalları altında yürüdüler. Parlak yaprakların ve daha da parlak meyvelerin cümbüşüne hafif bir esinti dahi dokunmuyordu. Kral'ın bahçesi, gökyüzü yerine kubbeli bir çatının altında yeşil kıvrımlar ve koyu renkli toprak karelerinden oluşan bir çiçek bahçesiydi. Bir tarhtaki bitkiler sıradan yeşillikler gibi görünüyordu ancak küçük çocukların boğuk çığlıklarıyla yeri sarsıyordu. Tüm ağaçlar kafese benzeyen, özenle dövülmüş demir ve abanozdan yapılmış güzel saksıların içinde yetişiyordu. Rae ve Kral, dallarını coşkuyla her yöne savuran bir ağacın altından geçti; küçücük yaprakları yeşil cam kırıklarına benziyordu, iri ve alçaktan sarkan meyveleri ise yakut rengindeydi. *Nar,* diye düşündü Rae ve başka bir dünyaya kaçırılan bir kızın hikâyesini hatırladı. Kız nar yemişti ve aç olmanın bedeli olarak orada kalmak zorunda kalmıştı.

Hiçbir güzellik ya da açlık Rae'i baştan çıkaramazdı. O gidecekti ancak giderken kimseyi incitmek istemiyordu.

"Birinci Dük'ün korkunç yaratıkların ve düşünen ölülerin kemiklerini kullanarak kılıcını dövdürdüğü ve kılıcın, önünde duran herkesi biçtiği efsaneyi hatırlıyor musunuz? Efsane gerçek. Tanrılar söyledi," diye aceleyle konuştu Rae.

Octavian ona Kral'a yakışır bir kafa karışıklığıyla bakıyordu. "Öyle mi?"

Kraliyet kılıcı, en iyi orikal çeliğinden ve Sedlace madenlerinden çıkarılan metalden yapılıp Themasvar'da dövülmüştü. Ama bir silahı iki kat büyülü hale getirmenin bir yolu vardı. Bu yolla Kral'ın kılıcı, İmparator'un İntikam Ateşi'ne dönüşebilirdi.

Rae uzun zaman önce internette tuhaf bilgiler okurken kendini kaybettiği bir gece, Vikinglerin kılıçlarını ruhani güçlerle donatmak için ayin yaptıklarını ve atalarının kudreti kılıca geçsin diye onların kemiklerini demirci ocağında yaktıklarını öğrenmişti. Vikinglerin ayinleri sırasında demir, yakılan kemiklerden çıkan karbon sayesinde çeliğe dönüşmüştü. Eyam'da da kemik yakmak çeliği başka bir şeye, kırılamaz ve aç bir metale dönüştürüyordu. Bu, Rae'e büyü gibi geliyordu. Vikinglere de öyle gelmiş olsa gerekti.

Bu sanata ister bilim ister büyü denilsin, Eyam halkı bunu unutmuştu. İmparator ise kırılan kılıcını yeniden dövdürürken şans eseri keşfetmişti. Ölü düşmanlarının bütün gücü ona hizmet etmek için orikal çeliğine geçmişti.

Büyü yapma zamanıydı. Vaktinden önce.

"Planımız şöyle: Kılıcı kırın. Bir tek boynuzlu at, *mantikor* ya da griffin kemiği alın ve kılıcınızı yeniden dövün. İşte, artık savaşlarda yenilmezsiniz! Kılıcı bizzat dövmeniz gerekiyor. Kraliçe Turnuvası'nda kesinlikle yenilmez olmak istersiniz. Güvenin bana."

"Güvenmeli miyim?" Octavian'ın sesinde tuhaf bir tını vardı. "Bana çok bağlı olduğun için mi? Kendi çıkarın için bana ihanet edersin."

Rae, Kobra'nın dediklerini hatırladı: *Şeytani kalbime inanın.* Oyuncular karşılarındaki oyuncuyu tanırdı; kahramanlar da kötüleri tanırdı. "Elbette ederim."

Octavian'ın yüzü ışıltılı maskesinin altından pek görünmese de şaşırmış gibiydi.

"Size yenilmez bir kılıcın nasıl yapılacağını söyleyerek nasıl ihanet edebilirim?" Rae ısrarcıydı. "Siz tanrısınız. Neden başkasının tarafında olmak isteyeyim?"

"Kobra'nın tarafında olmaya ne dersin?"

Rae altdudağını ısırdı. "Kobra'yla anlaşamadık."

Octavian bazı nedenlerden ötürü tatmin olmuş gibi görünüyordu. Bazı insanlar böyleydi. Sizi istemezlerdi ama onu istemenizi isterlerdi.

"Söylesene, neden buz istilacılarından bahsettin?"

"Çünkü saldıracaklar," diye cevapladı Rae. "İki kez. İlkinde bir tabur gelecek, sonra koca bir ordu. Birkaç yıl içinde uçurum genişlediğinde saldıracak küçük birliği geri püskürteceksiniz ancak yıllar sonraki..."

Octavian neşelenmişti. "Ah, yıllar sonra demek?"

"Evet! Yıllar sonra tekneleri Ölünün Gözyaşları Nehri'nden gelecek."

Octavian'ın neşesi *hoşgörülü* bir hal almıştı. "Tagar istilacıları yalnızca Acı Deniz'i aşarak nehre çıkabilir. Hiçbir şey Gözyaşları'nı geçemez. Nehrin kaynağı vadide."

Kimse Rae'in, İmparator'un evcil canavarını savaşa sürdüğü epik çatışma sahnesi hakkındaki bilgisini sorgulayamazdı.

"İstilacılar dükün arazisinden geçen İhlalci Nehri'nden yukarı hareket edecek, sonra da tekneleri karadan yürütecekler. Ardından kimse onları beklemezken, Ölünün Gözyaşları Nehri'ne inip istila edecekler. Hemen iki nehre de muhafız yerleştirmeniz gerekiyor. Uçurumun genişlediği gece, küçük birlik saldırdığında muhafızlarınızın balkonlarda değil, görev yerlerinde olduğundan emin olmalısınız."

"Gelecek çok dramatik görünüyor," diye mırıldandı Octavian.

"Bunlardan önce," diye devam etti Rae, "Kraliçe Turnuvası için kılıcınıza ihtiyacınız var. Lia'yı ve ülkeyi korumalısınız. Bana kulak verin. Her türlü felaketi yeneceksiniz. Buna inanıyorum ama hazır olmalısınız."

Uzunca bir sessizlik oldu. "Beni neredeyse sana güvenmeye ikna edeceksin, Rahela."

"Neden güvenmeyesiniz? Siz İmparator olacaksınız, ben de sizin kutsal elçinizim. Güç tutkuma güvenin."

Rae her zaman Eyam'daki canavarları sevmişti, İmparator birçoğuna hükmediyordu. Kanı bu toprakları değiştirmişti. Ölüleri bir canavar olarak dirilten aynı ilahi güç, metalin kırmızı parlamasına, yenilmez hayvanların vahşi, tuhaf yaratıklara dönüşmesine ve çiçeklerin hayat kurtarmasına sebep olmuştu. Bu dünyada her türlü fantastik şey mümkündü.

Onun sayesinde.

Etraflarındaki ağaçların yapraklarının arasından süzülen güneş ışığı önündeki maskeli adama vuruyordu. Altın rengi maskeli tacı ve yeşil gözleri ışıl ışıldı.

"İstediğin buysa. Kılıcımı Turnuva için yeniden dövdüğümde kavgalarımızı affedeceksin."

Elbette, Octavian'ın Key'i kırbaçlattığı ve Rae'in neredeyse idam edileceği şu minik kavgalar. Kendisi acı çekmemişti, dolayısıyla onların acıları olmamış gibi davranabilirdi. Eğer kralsanız, kimsenin acısı sizin için gerçek olmak zorunda değildi.

Rae duraksadı.

"Bak," dedi Kral Octavian gelişigüzel bir tavırla. "Bahçıvanlar Yaşam ve Ölüm Çiçeği'nin dokuz gün içinde açacağını söylüyor."

Başlarının üstünde kemer gibi uzanan koca gövde, canlı ve yeşil bir sokak lambasına benziyordu. Narin oval yapraklar gövdenin etrafında kıvrılmıştı, tomurcuk hemen üstlerinde asılı duruyordu. Tomurcuk da yapraklar kadar yeşildi. Rae hayatını kurtarabilecek çiçeğin rengini ayırt edemiyordu.

Octavian, "Geçen yıl Yaşam ve Ölüm Çiçeği açtığında çiçeğin altına uzandık ve ölmesini izledik. Güzel olduğunu söylediğin için koparmadık. Çiçeğin taçyaprakları saçına düştükçe gülmüştün," dedi anılara dalarak.

Hayır. İmparator böyle bir şey yapmazdı. Octavian, *Demir Çağı* kitaplarında her zaman çiçeği Cauldron'a götürürdü. Bu çiçek birinin ölmekte olan sevgilisini, güçten düşen anne babasını, yaralı

arkadaşını ya da hasta çocuğunu kurtarabilirdi. İmparator dediği gibi biri olamazdı.

Ama öyleydi.

Rae'in boğazından yükselen acı tat canını yaktı. Bu tat onu, annesinin evindeki en küçük banyoda midesindeki her şeyi çıkarıp artık boş bir kabukmuş gibi hissedene kadar kustuğu zamanlara götürmüştü. Artık bir insan bile değildi.

Kral'ın gülümsemesi bir teklifti. "Tekrar yapmak ister misin?"

Rae bunun ne teklifi olduğunu çok iyi anlamıştı. Lia evlenmeden önce asla yapmayacak, iffetli bir melekti ve bu yüzden Kral, Rahela'nın "takılmalık tebaası" olmasını istiyordu. İmparator'un Lia'dan başka kimseyi istemeyeceği zamanlar gelecekti ancak henüz o noktaya varmamıştı. Gücünün tamamına kavuştuğunda varacaktı. Rae ise o zamana kadar gitmiş olacaktı.

Rae fazla hevesle hareket ettiğinde annesi, *Boyundan büyük işlere kalkışma*, diye uyarırdı. Ancak Rae'in esas planı başarılı olduğunda, başka bir dünyada güvende olacaktı. Bu onun için eğlenceden başka bir şey olmayacaktı. Kitabı okuyup o kadar çok gülecekti ki katıla katıla sarsılacaktı.

Rae, Yaşam ve Ölüm Çiçeği'nin sapını sanki bir striptiz direğiymiş gibi kavradı. "Bu bir randevu o halde."

Kalın sera camından geçerken yoğunlaşan güneş ışığı doğrudan Octavian'a vuruyordu. Seçilmiş kişiyi ayrıştıran spot ışığı.

"Hayır, bir vaat. Bir imparatorluğum olacak ve tahtımın iki yanında dünyanın en güzel iki kadını duracak."

Rae ona baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle baktı. "Bir kahraman ol."

Rae, Octavian ona doğru geldiğinde kahramanların kitaplarda koktuğu gibi kokmasını beklemişti: orman, kaliteli deri ve kendisine özgü başka bir koku. Ama yalnızca pahalı kolonya kokusu aldı. Kadın kahramanların koku alma duyusu kötülerden daha iyi olmalıydı.

Parlak maskeli tacını yukarı kaldırdı ve Rae'i öpmek için öne eğildi. Octavian gerçekten çok güzeldi. Onun yüzü Rae'in aklına bir anının hücum etmesine sebep oldu. Key'in vahşi saçları, beyaz çarşaf ve yastıklarına yasladığı mahvolmuş sırtı. Anı, abanoz kadar siyah, kar kadar beyaz, kan kadar kırmızıydı ve bir hikâye değil, parçalanmış biriydi.

Rae'in cesareti kırıldı. Parmağını cilveyle salladı ve elini indirip merdivenlerden yukarıya, Key'e doğru koştu. Ter, gözlerini yakıyordu. Net göremezken bile Key'in asık suratındaki dehşet ifadesini fark etti ve her şeyi duyduğunu anladı.

Panik, Key'in suç işleyeceğinden kesin emin olan Rae'in planlarını bir tırpan gibi kesip attı ve onu umutsuzlukla baş başa bıraktı. Key'i öpmek için yeleğinden tutup çekti. Key'in dudakları aralanırken Rae onun saçlarını çeken elini ve batan dişlerini hissetti. Rae uzaklaştığında Key'in yüzü canlanmıştı, elleri bıçak yerine Rae'in saçlarını tutuyordu. Rae, "Burada olmamalısın!" diye tısladı.

"O zaman beni cezalandırın, leydim," dedi Key.

Rae'in başı beladaydı. Key yalnızca kızdığı zaman ona leydim derdi.

Key'in elini tuttu. Key onun kendisini siperler boyunca sürüklemesine müsaade etti, aşağıdaki vadiden kasvetli bir sıcaklık yükseliyordu ve tepelerindeki gri dumanlı gökten soğuk rüzgâr esiyordu. Rae başını çevirdiğinde, saçları siyah bir fırtına gibi gözlerine doğru uçuştu. Gözlerini kırpıştırınca, Key'in yüzündeki ifadeden yaraları yüzünden canının çok yandığını düşündü. Ardından Key sırıttı. Rae'in endişeleri kayboldu. Gülümsemesi hançer kadar keskin ve ürkütücüydü ancak tanıdıktı.

Kurgularda insanlar dramatik yaralar aldıktan sonra hızla iyileşirdi, geriye yalnızca ilginç yara izleri kalırdı. Key neredeyse tamamen iyileşmişti. Onu incittiği için Kral'a kızmak anlamsız olurdu.

Key durup taş siperlere yaslandığında Rae de durdu.

"Kral'ın ayaklarına kapanmayacağını söylemiştin," dedi Key yavaşça. "Eğer ayaklarına kapanmak zorunda olmasaydın geri dönmek ister miydin?"

Rae, Key'in sesinde en ufak bir yargılama belirtisi duysaydı arkasını dönüp gidecekti. Ancak Key cevap istiyordu, Rae'in hikâyesini duymak ve onu anlamak istiyordu.

"O İmparator olacak," diye hatırlattı Rae.

"Ve onu seviyorsun."

Octavian'ı, odasına İmparator'un siyah gökyüzünün altında tahtında oturduğu bir posterini asacak kadar çok seviyordu. Belki şu an onda İmparator'u göremiyordu ama ipuçları gözünün tam önünde olmasına rağmen Lia hakkında da çok şey kaçırmıştı. O İmparator'du, dolayısıyla kan, ateş ve karakter gelişiminden sonra onu sevecekti. Rae kendisini kötü hissettiği zamanlar İmparator en kötü olurdu. Hikâye Rae'in parmaklarının arasından kayıp gittiğinde bile İmparator'da teselli bulurdu.

"Onu seviyorum. Gücüyle neler yapacağını bilmiyorsun."

"Harika şeyler mi?"

Rae gülümsedi. "Berbat şeyler."

Kıvılcımlar uçuşarak Key'in gözlerinde bir ateş tutuşturdu. "Daha da iyiymiş." Rae bir anlığına Key'in onu tekrar öpebileceğini düşündü. Elbette öpmedi.

"Ne derler bilirsin. 'Seni bu denli sevemezdim, sevgilim, onurunu daha çok sevmeseydim.'* Tam bir kahraman saçmalığı. İmparator olduğunda, birini onurundan çok sevecek. Onu mantığın ötesinde sevecek. Onun için her şeyi yapacak, yani her türlü günahı işleyecek. Aşk için güneşi söndürecek ve dünyanın kalbini sökecek. Bu yüzden kötü adamları seviyorum. Bir kulede âciz halde seni kurtaracak bir

* Richar Lovelace'in "To Lucasta, Going to the Wars" adlı şiirinden alıntı. (ç.n.)

kahraman beklediğini düşün. Bir de canavarlara hükmeden kişi olduğunu düşün. Bu yüzden onu seviyordum ama... o beni seçmedi. Kader de beni seçmedi."

Bir zamanlar İmparator'u en sevdiği karakter olarak seçtiğinde, onun zirveye çıkarken bir kenara attığı insanlardan biri olabileceğini asla hayal etmemişti. Hikâyelerde ana karakterler sadece kendilerini düşünürlerdi. Diğer tüm karakterler de onları düşünürdü.

Erkek arkadaşı, en yakın arkadaşı ve babası Rae'i terk ettiğinde hiçbir şey hissedemeyene kadar ağlamıştı. İnsanlar umursuyormuş gibi davranabilirdi ama o bir daha asla kimseye güvenmemesi gerektiğini çok iyi öğrenmişti. Rae ne olduğunu biliyordu. İçinde kemik ve hastalık barından bir deri torbasıydı, organları iğrenç bir lapa gibi topak topaktı ve onu kimse sevmeyecekti.

Key'in neşeyle konuşmasına o kadar alışmıştı ki sesi ateşin sesine –yarı tıslama, yarı kükreme ve saf açlığa– dönüştüğünde neredeyse tanıyamayacaktı. "Seni incitti."

Rae başını iki yana sallayarak karşı çıktı. "Beni inciten gerçeklerdi. Bazı insanlar o kadar da özel değildir. Öyle olduğumu düşünürdüm ama dersimi aldım. Kimse sana inanmadığında, kendine inanmak çok zordur. Hastayken arkadaşlarımdan uzaklaştım, gözlerinde küçüldüm ama bu aslında beni hiç büyük görmediklerini gösteriyordu. Yerim doldurulabilir. Unutulabilirim. Ben evreni değiştirebilecek biri değilim."

İnsanlar seçilmiş kişiler hakkındaki hikâyeleri severdi çünkü o hikâyeler kader onları seçecekmiş gibi davranmalarına yardımcı olurdu. Rae bunu çok iyi biliyordu. Babası, arkadaşları, sevgilisi, hiç kimse onu seçmemişti. Ölüm döşeğindeyken dünya bir göl olsaydı, ölümünün bir dalga bile yaratmayacağını biliyordu.

"Evreni değiştirebilseydin," dedi Key. "Ne isterdin?"

Rae hayatını kurtaracak çiçeğin altında, Kral'ın ona yaklaştığı anı hatırladı. Yakında bütün göğü siyaha bürüyecek imparatorluk gücü,

kanserin yarıda bıraktığını tamamlayarak Rae'i tüketebilirdi. Bir iğnenin buz gibi batışına katlanmak zorunda olduğu gibi, Kral'ın dokunuşuna da katlanmak zorunda olduğunu hayal etti. Vadiden gelen ısı dalgasına ve Key'in elinin sıcaklığına rağmen soğuk onu yakalayıp sarstı. Bu soruyu mutlak bir doğruyla cevapladı. "Bir daha asla bana dokunmamasını isterim. Ancak ne istediğimin bir önemi yok."

"Hikâyeleri anlatırken değiştirdiğini fark ettim," dedi Key. "İstediğin gibi anlatıyorsun."

Rae, Key ve Emer'a çocuk hikâyeleri anlatmayı bitirmiş, yatmadan önce televizyon programları anlatmaya başlamıştı. Anlatırken birkaç küçük ayrıntıyı değiştirmiş olabilirdi.

"Aynı şey değil."

Key sanki Rae şaka yapmış gibi gülümsedi, elini tutuşu güçlüydü. "Aynı. Emer kelimeler gerçekliği değiştirir derken haklıydı. Bütün dünya hikâyelerden ibaret. İnsanların hayatının gerçekten de pek bir önemi yok. Ancak güçlüysen onların hayatını önemli kılabilirsin. Bu şehirde dilenciler açlıktan ölüyor. Herkes yapabileceği bir şey olmadığını söylüyor ancak kesinlikle bir şeyler yapabilirler. Yeterince umursamıyorlar sadece. Açlık çeken sevdiğin biri olsa, şehre elinde ekmekle koşarsın. Herkes aynı, ikimiz umursuyormuşuz taklidi yapmıyoruz. Cam üfleyicileri babamın önemsiz olduğuna inandı ve bunu gerçek kıldılar. Hayatlarının ona bağlı olduğunu bilselerdi üzerine titrerlerdi. Güç, başkasını hikâyene inandırdığın takdirde senindir."

Key'in gözleri vadinin bir yansımasıydı. Rae, uçuruma uzun süre bakarsanız uçurum da size bakar,* sözünü duymuştu. Ama sonra o uçurumun sizinle çok fazla ortak noktası olduğunu düşünen bir arkadaşa dönüştüğünü duymamıştı.

Yardakçılar doğal olarak güce aç akbabalardı ama bu durum endişe vericiydi. Yine de Key ahlak kurallarını nereden öğrenecekti ki?

* Friedrich Nietzche'nin bir sözüdür. (ç.n.)

Isı patlamaları Key'in vahşi siyah saçlarını sualtındaymış gibi dalgalandırdı. Uzaktaki kan rengi ateşlerin parıltısı yüzünü cehennem ışığıyla kaplıyordu. "Babam öldükten sonra hiçbir şeyim kalmamıştı ve hikâyemin hiçbir anlamı yoktu. Şimdi benim gördüğüm gibi gören, duyduğum gibi duyan Kobra, Emer ve sen varsınız. İnsanlar tanışır ve aralarında yeni bir hikâye başlatırlar, inanacakları bir sevgi yaratırlar. Önemseyecek kimsem olmadan insan sayılmam ama sen bana yazmayı öğrettin. Artık her masalın yazılabileceğini biliyorum. Bana gökyüzünün kırmızı, gerçeğin ise yalan olduğunu söyle. Dünyanın merkezi ve hikâyenin anlamı olabilirsin. Söylediğin her kelimeyi gerçek kılacağım."

"Bu..." Rae duraksadı. "Epik bir konuşma mıydı?"

Key aniden şaşkın bir kahkaha patlattı. "Konuşmaları sevdiğini sanıyordum."

"Senin yaptıklarını değil," dedi Rae.

Key'in ifadesi değiştiğinde aceleyle ekledi: "Senin yaptıklarını değil ve benim için olanları da değil. Epik konuşmalar lanetli elmaslar gibidir. Kötüler için değillerdir."

Key hikâyenin kimin üzerine kurulduğunu anlamıyordu: Octavian. Rae yalnızca onun etrafındaki hikâyeyi değiştirebilir ve bu kadarının yeterli olmasını umabilirdi. Leydi Rahela, kahramanı buz istilacıları hakkında uyaracak kadar uzun yaşamıştı. Gelecek yıllarda Octavian muhafızları onun söylediği konumlara yerleştirecek ve şehri koruyacaktı. Gelecek günlerde Octavian, Marius ve Lia'mn Kraliçe Turnuvası'ndan sağ salim çıkmasını sağlayacaktı. Rae diğer dünyada çaresizdi. Buradaysa bilgisi herkese yardım edebileceği bir güçtü.

Dokuz gün sonra hikâyeden kaçabilecekti. Elindeki zamanı karakterleri korumaya çalışmak için kullanacaktı. Mecbur kalırsa Octavian'ın istediğini almasına izin verecekti. Ne önemi vardı ki? Bütün dünya kahramana itaat etmek zorundaydı sonuçta.

Vadiden yükselen dumanı soludu, boğazını kavurup gözlerini yaktı. "Bir planım var. Octavian kötü ama gerekli."

"Bana gereken kötülük sensin."

"Güven bana. Kesinlikle zorunda kalmadıkça risk alma. Söz veriyorum, bir daha incinmene izin vermeyeceğim."

Key mırıldanırken sesinden gülümsediğini anladı. "Sana inanıyorum."

Elinin altında Key'in kalbinin ritmik atışını hissetti. Tıpkı canlı, gerçek bir insan gibiydi. Rae elinde savaş davulu tutuyordu sanki.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kötü Kadın Kraliçe Turnuvası'nda Fırtına gibi Esiyor

Birinci Dük, Eyam Kralı'na kraliyet giysisini verdi ve vârisine diz çökerek sadakat yemini etmesini emretti. İkinci Dük, Birinci Dük'ün ikizi gibi görünüyordu, sadece saçlarında beyaz tutamlar ve gözlerinde o korkunç parlama yoktu.

Maskeli taç, pençeli zırh eldivenler ve kraliyet kılıcı, himaye altına alınmaları için verilmişti. Kılıç dünyayı fethetmek, zırh eldivenler de toprağı kaza kaza mezardan çıkmak içindi.

"Bunları iyi koru," diye uyardı Birinci Dük, Primus'a tacını takarken. "Yüzünü sakla çünkü taç senin değil. Bir gün, dük soyu gerçek efendisine hizmet edecek. Bir gün, vadiden gökyüzüne kan karışacak ve ölülerin haykırışları zafer çığlıklarına dönüşecek. İmparatorunu bekle. Yüce tanrıça çok uzaklarda ama Kâhin doğruları söyler. İmparator tahtı için geliyor."

Dük bunları söyleyerek uçuruma indi.

Yüzyıllar süren bekleyişin ve unutuşun ardından hiç kimse krallığı kurtaran dükün geri gelen yüce tanrı olduğundan şüphelenmemişti. Ta ki gökyüzünün kızıla büründüğü güne kadar.

Demir Çağı, ANONİM

ae neden gizlice girmekle uğraştığını bilmiyordu. Saraydan ancak birkaç kişi Kule'nin adı çıkmış fahişesini kırık ay hâlâ gökyüzündeyken ve hava gündoğumuyla kızıla çalarken bir adamın yatak odasına girerken gördüğüne şaşırırdı.

Ama iki gün içinde iki farklı adamın yatak odasına gitmek onun için bile skandaldı.

Kobra'nın hizmetçisi Sinad, Key kapıyı onun için tutarken ve Rae, "Beni bekliyor!" diyerek hızla içeri girerken oldukça şaşkın görünüyordu.

Kobra onunla konuşmak istemeyebilir diye kapıyı çalmamıştı. Önce salonun, sonra da giyinme odasının kapılarından geçerek aralık kapıdan yatak odasına geçti.

Kobra altın bir göl kadar geniş, yuvarlak bir yatakta güneş rengi ipek yığının altında kıpırdandı. Yüzüstü uyuyordu, sabah ışığı kaslarının ve kürekkemiklerinin üstünden omurga çizgisini parlak bir parmak misali takip ediyordu. Çıplak omzunun üstünden ona bir bakış attı, yarı uykuluydu ancak keyifli görünüyordu.

"Selam," dedi Rae.

"Selam," dedi Kobra.

Rae'in eski odasında, az kalsın Kobra'ya öleceğini söylediği akşamdan beri konuşmamışlardı.

Derin bir nefes aldı. "Birkaç gündür çok düşünüyorum. Şey... çok plan yapıyorum."

"Çok şaşırdım." Kobra'nın sesi hiç de şaşırmış gibi çıkmamıştı.

"Kraliçe Turnuvası'nın bugün olduğunu düşünürsek senin de çok kafa yorduğuna eminim."

"Fark etmemiştim," diye belirtti kırmızı saçlı bir kadın ve kendisini altın rengi çarşaf yığınından kurtardı. "Birkaç gündür çok içiyor."

"Ah, pekâlâ!" diye bağırdı Rae.

"Çok utandım." Kobra'nın sesi hiç de utanmış gibi çıkmamıştı.

Çarşafların öteki tarafından çıkan sarışın bir adam ekledi. "Çok eğlendik."

Rae hizmetçinin şaşkın ifadesinin nedenini şimdi anlamıştı.

Kobra sarışın adama oldukça tatlı ve çekingen bir gülümsemeyle baktı. "Böyle düşünmene sevindim."

"Bunun bir iş olmadığını biliyorum ama etraftaki her şeyi alabileceğimiz doğru mu? Ne kadar pahalı olursa olsun?" diye sordu sarışın beyefendi.

Bütün tatlılık hali yok olmuştu. Kobra Omuz silkti. "Elbette."

Kızıl iç çekti. "Görgüsüzlük yapma, Leaf. Ve sen, romantik umutlara kapılma. Ben de birkaç tür para alacağım, belki küçük ama pahalı bir vazo da alırım." Duraksadı. "Sevgiyle."

Kobra kocaman gülümsedi, kadına hızlı bir öpücük kondurmak için eğildi, sonra da Rae'e baktı. "Giyindiğimde dışarı geleceğim."

Kobra salona girerken üzerinde yaldızlı canavar desenli açık yeşil herigaut'unun son iplerini bağlıyordu. "Beni yargılama, inanılmaz stresliydim!"

Rae bir elini kaldırdı. "Ben çılgınlar gibi plan yapıyordum. Sense çılgınlar gibi zevk peşindeymişsin. Yargılamıyorum." Rae duraksadı. "Barışırız diye umuyordum."

Başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Kobra kitap karakterini tehlikeye atmakla ilgili atıp tutmuş ve her zamankinden daha çok saçmalamıştı. Key'in zarar görmesi de her bir kelimenin canım daha çok yakmasına neden olmuştu. Rae haklı olduğunu bilmesine rağmen hatalıymış gibi hissetmişti.

Temkinli bir duraksama oldu.

"Bana çılgın planlarından bahset," dedi Kobra.

Rae, Octavian'ı İhlalci Nehri'ne muhafız yerleştirmesi hakkında uyardığını ve kraliyet kılıcını nasıl yeniden dövmesi gerektiğini anlattığını söyledi.

"Yani Kraliçe Turnuvası öne çekilmiş olsa bile önemli değil. Lia ve Marius zarar görmeyecek. Octavian hazırlıklı. Uçurum açıldığında ve istila başladığında ne yapacağını bilecek. Her şeyi düzelttim. Hepiniz güvende olacaksınız ve ben... ben de gideceğim. Kimseyi incitmek istemiyorum, hiç istemedim ama eve gitmeliyim."

Rae gözlerini yere dikmiş, Kobra'yı ikna etmek için mantıklı bir argüman bulmaya çalışıyordu.

"Hey." Güçlü kollar Rae'in düşüncelerini bölüp onu sıcaklıkla sarmaladı. "Sorun değil. Seni sağ salim evine göndereceğiz."

Rae de Kobra'ya sarıldı.

Ekibi yeniden birlikteydi. Turnuvayla yüzleşmeye hazırlardı.

Kraliçe Turnuvası için güzel ve çirkinleri getirmişlerdi.

Gerçek dünyada ortaçağ kitaplarındaki mitolojik canavarlar, o dönemde yaşamış insanların bilmedikleri bir hayvanla karşılaşıp paniklemesi ve gördüklerini bir canavar olarak çizmeleriyle ortaya çıkmıştı. Anlaşılabilir bir durumdu: Doğa belgesellerinin henüz olmadığı zamanlarda bir gergedan görmek çok büyük olay olmalıydı.

Rae'in dünyasında leucrota, birinin bunalım halinde çizdiği bir sırtlan resmiydi. Eyam topraklarındaysa vadinin yaratılışı bu canavarları gerçeğe dönüştürmüştü.

Bu dünyada Rae saray surlarının hemen yanında sergilenen kraliyet hayvan koleksiyonundaki yaratıkların kafeslerinin arasında dolaşabilir, şemsiyesini omzunda döndürerek kanlı canlı bir leucrota'yı hayranlıkla izleyebilirdi.

"Leydim," diye uyardı Emer. "Dişlerinden daha uzak bir mesafede merakınızı giderin."

"Biraz aslana, biraz da sırtlana benziyor," diyerek gözlemde bulundu Rae. "Ama daha da büyük."

Emer iç çekti. "Aslanlar hayal ürünüdür, leydim."

Altın-kahverengi canavar hem sırtlanı hem aslanı andıran özellikler taşıyordu ama boyu bir at kadar olduğu için daha da ürkütücüydü. Rae yanından geçerken canavarın sivri ağızlı, geniş ve yassı kafası ona doğru atıldı.

"*Rahela.*"

"Çok sevimli değiller mi? Keşke besleyebilsem."

"Besleyebilirsiniz," dedi oyunbozan Emer. "Elinizi yiyebilirler."

"Ben de onları seviyorum," diye katıldı neşeli ve tehlikeli Key. "Bir cesedin derisini bir dakikadan kısa sürede yüzebilirler."

*Leucrota*nın tek tek dişleri yoktu, altta ve üstte fildişi rengi bir dişlik gibi görünen sağlam kemik çıkıntıları vardı. Rae parmaklıkların arasından uzanıp boynunu okşadığında, diş bloklarını mutlulukla birbirine çarptı. Key memnun ve coşkulu bir kahkaha attı. Büyük bir keyifle yürümeye devam ettiler, Key sanki hiç yaralanmamış gibi akıcı bir rahatlıkla yürüyordu. Emer bile Rae'in herkese, *chewet* denilen ve içinde doğranmış domuz kıymasıyla erik bulunan küçük turtalardan almasına izin vermişti, bir sokak yemeği için hamuru fazla sertti. Sakız gibi çiğneyip durmanız gerekiyordu. Genellikle yaz oyunlarının sergilendiği, saray surları içindeki amfitiyatronun etrafına yiyecek tezgâhları ve gösteri kafesleri kurulmuştu; mavi ve altın rengi gökyüzünde mavi ve gümüş rengi bayraklar dalgalanıyor, on iki kadın Kral'ın kalbini kazanmak için mücadele ediyordu. Rae o kadınlardan değildi. Octavian'ın kılıcı dövmesini ve planının kusursuz ilerlemesini sağlamıştı. Lia turnuvayı kazanacak ve Kraliçe ilan edilecekti, daha sonrasında da imparatoriçe yerine bu unvanı tercih edecekti. Octavian kuşkusuz Yaşam ve Ölüm Çiçeği'nin açtığı geceye kadar Rae'i hatırlamayacak kadar nişanlısıyla meşgul olacaktı. O ve engereklerin yapması gereken tek şey kötü bir günün tadını çıkarmaktı.

Rae kaygısız bir ruh hali içinde parmak uçlarında döndü ve bir kafeste kılıç gibi boynuzları olan keçimsi yaratıkları, *ibex*leri gördü.

Kobra coşkuyla para attığı ozanların yanından dönmüş, başıyla Rae'in *chewet*ine işaret ediyordu. "Bir ısırık versene."

Bir parça koparmak yerine eğildi ve beyaz dişlerini Rahela'nın elindeki yiyeceğe geçirdi, ardından Key'in olduğu tarafa doğru sırıttı. "Bizi rahatsız etmek için hayatta kalmana şaşırtıcı derecede sevindim."

Key kaşlarını çattı ancak kısa süre sonra sırıttı. "Özellikle seni rahatsız edeceğim."

"Lütfen, olamaz." Kobra, Rae'e göz kırptı. "Benimle barışmak istemenin gerçek nedenini biliyorum. Sadece özel locama davet edilmek istiyorsun."

Rae sırnaşık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Beni yakaladın. Şeytani bir entrikacıyım ben."

Kobra onu takip etmeleri için elini sallayarak yürümeye başladı.

Bir muhafız, "*Fahişe*," diye fısıldadı Rae yanından geçerken.

Rae ileri atılan Key'i durdurmak için uzandı. "İstedikleri kadar konuşsunlar, canımı yakamazlar!"

Muhafızın geri çekilmesi için sadece Key'in gülümsemesi yeterli olmuştu. "Ben onların canını yakabilirim."

Halk sahneyi oluşturan toprak çemberin etrafını çevreleyen taş sıralarda oturuyordu. Aristokratlar ise taş basamaklara tepeden bakan, yastıklarla döşenmiş ahşap kulelerdeki localarda yerlerini almıştı. Kobra'nınki ihtişam bakımından Kral'ın locasından hemen sonra geliyordu ve pahalı bir çikolata kutusunun içi kadar altın rengi döşenmişti.

Aşağıdaki toprak çember çoktan hareketlenmeye başlamıştı. Zırhını kuşanmış yorgun bir şövalyenin zincire bağlı bir griffinle dövüşmesini izliyorlardı. Sabah boyunca şövalyeler, bir aday leydiye duydukları hayranlığı ifade etmek için leydinin şampiyonu olarak hizmet etmeye gönüllü olmuşlardı. Ya da aday leydinin babasına hizmet ettikleri için. En görkemli savaşı veren şövalye galip sayılacaktı.

Engerekler, kötüler olarak kasten geç gitmişlerdi. Ayrıca, sonunda kimin kazanacağını biliyorlardı.

Diğerlerinin hiçbir fikri yoktu. Rae ve ekibi Kobra'yı takip ederek locaya ulaştığında, içerinin yarı yarıya dolu olduğunu gördüler. Rae'in beklediği gibi Kobra'nın kitap kulübüydü. Leydi Zenobia yanında bir kitap getirmişti. Lord Fabianus ise bütün ailesini getirmişti.

Nemethler bir locayı karşılayamadıklarına göre para sıkıntısı çektikleri doğruydu. General Nemeth'in bu altın ahlaksızlık ve okur-yazarlık yuvasında rahat edemediği aşikârdı. Rae şüpheyle General'i inceledi. Rae'i öldürmeyi mi planlıyordu? Kendisini öldürmeyi planlayan birinin nasıl görünmesi gerektiğini bilmiyordu. Yanında, General'in saçları beyazlamamış hali, on bir yaşlarında gücü yerinde bir çocuk duruyordu. Tycho olmalıydı, zırh eldivenleri giymek için çok küçük olan erkek kardeş.

Bir de ikizler vardı. Genelde Leydi Hortensia ve Leydi Horatia'yı birbirinden ayırt etmek çok zordu. Bugün fark oldukça belirgindi. Leydi Hortensia'nın teni Hava ve Zarafet Sarayı'ndaki saldırıdan sonra neredeyse limon rengi saçları kadar sararmıştı ve derisi kemiklerinin üstünde sımsıkı gerilmişti. Hava sıcaktı ama Lord Fabianus kız kardeşinin güçsüz bacaklarına yün bir battaniye örttü.

Ölüm döşeğinde olduğu gayet açıktı.

Kobra, Rae'in yanından geçerken kulağına fısıldadı. "Hortensia'nın nasıl olduğunu sorma. Isırıklardan ötürü tükenmeye başladı. Daha önce benden bir düğme bile almayı reddeden Fabianus, şifacılar için borç para aldı."

Rae locaya attığı son adımda durdu ve sanki iki zalim parmak gökyüzünden uzanıp onu olduğu yere sabitlemiş gibi hissetti. Key'in dizlerinin üstüne çöküp ağzını Rae'in yarasına yapıştırdığı zamanı hatırladı. Key olmasaydı Hortensia'yla aynı durumda olabilirdi. Tekrar ölüyor olabilirdi.

İnsanın derisinin altında buzdan bir heykele dönmüş gibi etinin eriyip gitmesinin nasıl bir his olduğunu bilirdi. Ne yemek, ne ilaç ne de

sevginin faydası dokunabilirdi. Gelecek, insanın kendini yavaş ama amansızca tüketmesinden ibaretti.

General Nemeth'in dik bakışları Rae'in dikkatini dağıttı. Fahişenin, iffetli kızlara bakarak onları kirletme cesaretinde bulunmasına sinir olmuştu. Rae şemsiyesini açıp locanın içinde döndürdü. Sadece rahatsız etmek için.

Prenses Vasilisa'nın her zamankinden daha az mücevher takmış olması, General Nemeth'in varlığından daha da şaşırtıcıydı. Rae, Prenses'in kitap kulübüne katılıp katılmadığını merak etti.

Vasilisa aday leydi olmadığı için turnuvaya katılamazdı. Prenses diğerlerinin kralın kalbi için yarışmasını izlerken oldukça neşeli görünüyordu. "Merhaba, Leydi Rahela."

Rae alaycı gülümsemesini samimi bir ifadeye çevirdi. "Merhaba, Majesteleri. Harika görünüyorsunuz."

"Ben de aynısını söyleyip duruyorum." Lord Fabianus, Hortensia'yla ilgilenmeye ara verdi.

Vasilisa kızardı. "Teşekkür ederim."

Bir prenses Rae'i kaale aldığı için General ve kızları başlarını sallayarak ona selam verdi.

Servis yapan bir çocuk Kobra'ya gümüş bir tepside katlanmış kâğıt getirdi. Rae, Kobra kâğıdı çekingen bir tavırla göz önünden kaldırmadan önce, *kötü, kötü altın midilli,* yazdığını görmüştü.

"Dansımızdan beri hayranlarımdan gelen mektuplar arttı. Bu seni affetmemde önemli bir rol oynamış olabilir."

Rae yumruk tokuşturmak için elini kaldırdı. "Güzel."

Rae'e hayran mektupları falan gelmiyordu, yalnızca koridorda yürürken pis pis bakanlar artmıştı.

"Gerçi beni anneleriyle tanıştırmıyorlar." Kobra koltuğunda yayılmış, hafifçe çattığı kaşlarıyla kalabalığı izliyordu.

İnsanların ona karşı niyetleri onurlu olmadığı için kaşlarını çatmıyordu. Gözlerini kalabalıktaki yalnız birine dikmişti; mavi fuları, boynuna dolanmış bir gökyüzü parçası gibi uçuşuyor ve uzun saçları güneş ışığını altına dönüştürüyordu.

Lia.

Balo salonunda olduğu gibi yalnızdı.

Rae hemen öneride bulundu. "Hadi onu locana çağıralım."

Kobra parmağını ayıplayarak salladı. "Ana karakterlere bulaşmak felaket getirir."

Yeniden Lia'ya baktı ve servis yapan çocuğun gümüş tepsisine bir avuç altın koyarak Leydi Lia'ya kendilerine katılması için bir davetiye iletmesini istedi.

"Çağıracağını biliyordum," dedi Rae ukalaca.

"İyi biri olduğum için mi?"

"Kitapta seninle oturmasını istemiştin," dedi Rae kısık sesle. "Yumuşak kalplisin."

Key sohbet edercesine sordu. "Kobra'nın Lia'dan onunla bir teknede oturmasını istediğini mi söyledin?"

Emer büyük bir şüpheyle Lord Popenjoy'a baktı. "Leydiler tekne gezintilerine refakatçisiz çıkmamalı."

Rae bir kere daha boş boğazlık ettiğinden korktu.

Kobra tedirgin görünüyordu. "Leydi Lia'ya karşı bir şey hissetmiyorum! Yalnızca Marius'un Lia'nın şampiyonu olmak için gönüllü olmasını ön sıradan izlemek istiyorum. Bu, sevdiği kadının başkasıyla evleneceği anlamına gelse bile. Kendini sevdiğin kişi için feda etmek en romantik on jestten biridir."

"Bu hâlâ olacak mı ki?" diye fısıldadı Rae.

Kobra dimdik oturdu. "Neden olmasın ki?"

"Turnuvanın bu kadar erken yapılmaması gerekiyordu! Ayışığı altındaki balkon sahnesi de tam anlamıyla gerçekleşmedi. Marius şu an onu seviyor mu ki?"

"Onlarınki ilk görüşte aşktı ve her zaman öyle olacak," diye tersledi Kobra. "Kehaneti hatırla. *Beyaz şövalyenin kalbi yasak kraliçelere kayarken.* Lia, Kraliçe Turnuvası'nı kazanmak üzere. Onlar ruh eşi!"

"Kâhin'in kehanetine oldukça ilgili görünüyorsunuz, Lord Popenjoy." Emer öfkeyle bakıyordu. "Dindar olduğunuzu bilmiyordum."

"Ben Marius'a inanıyorum. Tanrılardan emin değilim."

Bunu kuşkusuz bir inançla söylese de yüzü alışılmadık bir endişeye bürünmüştü. Lord Marius'un etrafındaki insanlardan birkaç baş yukarıda durduğu ve herkesin onunla arasına temkinli bir mesafe koyduğu kalabalıktaki boşluğa bakarak kaşlarını çattı.

Yüce tanrının temsilcisi, törenlerin lideri görevini üstlenmeliydi. Bu kişi geleneksel olarak bir Valerius olurdu ancak Lord Marius tanrıçaya yemin etmişti. Kutsal kürsü, öğle güneşinin altında hem kırmızı hem de mat siyah parlayan orikal gümüşle kaplanmıştı. Töreni Lord Marius yerine Başvekil Pio yönetti; yıldırım çarpmış devasa bir ağacın içinde hapsolmuş gibi huzursuz görünüyordu. Rae onu öldürmeye çalıştığından şüphelendiği iki adamı böyle net görebildiği için minnettar hissetti.

Kobra'nın endişeyle çatılmış kaşları Lia yanlarına geldiğinde düzeldi. Adamın dağları altın rengine bürüyen gündoğumu kadar doğal gülümsemesi Lia'yı sıcaklığıyla sarmaladı. "Leydi Lia, izin verir misiniz?"

Parmaklarını hafifçe açıp avucunu uzattı. Kobra, Lia elini verdiğinde bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurdu.

Lia genç kız şaşkınlığıyla geri çekilirken Kobra fısıldadı. "Marius geliyor. Bak, kıskandı!"

"Adamın yüzünde ifade belirebildiği konusunda ısrarcısın," dedi Rae. "Şahsen ben hiçbir şey göremiyorum."

Rae, Marius her zaman birini öldürmek üzereymiş gibi göründüğünden, birinin Lia'yı öpmesine mi yoksa Kobra'nın bir leydiyi halka açık alanda öperek sergilediği uygunsuz davranışa mı kızdığını anlayamıyordu.

Lia, Kobra'dan hoşlanmış ya da en azından onu eğlenceli bulmuş gibi gülümsüyordu. Kardeşinin ona baktığını görünce gülümsemesi soldu.

"Gel, yanıma otur," diyerek çağırdı Rae.

Lia teklifi reddetmenin nezaketsizlik olacağı düşüncesiyle gözle görülür biçimde mücadele etti. Sonunda inci dişlerini sıktı ve kibarca yanına oturdu, sade elbisesi maviye çalan bir bulut gibi etrafında dalgalanmıştı. Fularının ucu daha koyu bir maviydi, böyle akşam vaktinin çeşitli anları gibi görünüyordu.

Rae sataşarak Lia'nın fularını çekiştirdi. "Gelecekte saflığını vurgulamak için beyaz giyeceksin. Hâlâ mavi süslemeli elbiseler giymenin tek bir sebebi var. Kana Bulanmış Güzellik'in zıddı olmak istiyorsun. Beni düşündüğünü görmek güzel."

"Seni düşünmeme gerek yok," dedi Lia. "Sen daima kendini düşünürken."

Kendilerini farklılıklarına göre tanımlamaları neredeyse kardeşçe bir hareketti. Rae dünya güzelini her zaman yalnız hayal ederdi ancak en güzelin olduğu yerde en çirkin de olmalıydı. Ve dünya güzeli bile hayatında biraz eğlence isteyebilirdi.

Rae cesaret verici bir tavırla gülümsedi. "İşte böyle, rahatla biraz. Sürekli odadaki en hanım hanımcık kadın olmaya çalışmak zor olsa gerek."

Lia'nın mermer mavisi gözlerinin kendi aralarında konuşan Prenses ve General'e doğru kaydığını fark etti.

"Öyle olsa gerek," diye onayladı Lia sevimli bir tavırla. "Sen hiç beceremediğine göre."

"Oo, hanımlara yakışır bir laf sokma. Dinle, bazı insanlar manipülatif bir yalancı ve tamamen sahte olduğunu düşünüyor olabilir," diye mırıldandı Rae. "Ama *bence* harikasın ve artık çok da ilginç bir karaktersin!"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ve neden daima bu kadar zalim davranmaya çalıştığını anlamıyorum."

Lia yalvaran gözlerle Kobra'ya baktı. Gözlerinde belli belirsiz bir çiy tanesi parıldıyordu.

Kobra başını iki yana salladı. "Üzgünüm, tatlım. Seni uzun zaman önce çözdüm ben. Bir anlamı olur mu bilmem ama buna içerlemiyorum."

Kim içerleyebilirdi ki? Bu sarayda masumlar canlı canlı yeniyordu. Lia'nın kuzu postuna bürünmüş bir yılan olmaktan başka çaresi yoktu.

"Hepimiz berbat insanlarız," diyerek onu rahatlattı Rahela. "Bunu engerek yuvama katılmak için bir davetiye gibi düşün."

Lia'nın gözleri öfkeyle yanarken ateş mavisine bürünmüşlerdi. "Bu çılgın iddialarını anlamlandıramıyorum!"

"*Hadi ama*," diye üsteledi Rae. "Üzerine düşününce her şey bariz ortada. Balo elbiseni ikizler kesmedi. Kendin kestin, böylece baloya katılamayacak ve Prenses balodayken görmezden gelinmeyecektin. Baloya gittin çünkü beklenmedik bir elbise hediyesi aldın. Bundan önce de krallığın en dürüst adamının çalışma odasına bacayla bağlanan ocağın başında sefaletine ağlamıştın. Yalnızca bir aptal bunların tesadüf olduğuna inanır."

Lia'nın bedeni taş kesildi.

"Leydim!" diye uyardı Emer.

"Şekerleme?" Kobra, Lia'ya altın bir tepsi üzerinde kokulu pembe şeker ikram etti.

Elindeki altın tepsi ani bir deprem gibi titredi.

"Ah, hayır," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Bittik."

Rae, Kobra'nın bakışlarını takip ederek Son Umut'un durduğu yere baktı; siyah-beyaz saçları omuzlarına dökülüyordu, yüzü bir buzula oyulmuş gibiydi.

Her şeyi duyduğu çok açıktı.

"Ne kadar zekisiniz, Leydi Lia," dedi Lord Marius. "Üvey kardeşiniz gibi. Gerçekten de bir engerek yuvası."

Altın locanın havası inanılmaz tuhaf bir hal almıştı. Lord Marius oturdu, kollarını geniş göğsünde kavuşturup dövüşleri izlemek için arkasına yaslandı. Herkes aristokratlara özgü bir sosyal utanç içinde, arenadaki şövalyenin zincirlenmiş bir tek boynuzlu atla dövüşmesini izliyordu.

Her konuşma girişimi, küçük iletişim teknelerini donmuş bir denizde kürek çekerek ilerletmeye çalışıyorlarmış gibi başarısızlığa uğruyordu. Marius'un soğuk sessizliği ve salt fiziksel varlığı ortama hükmediyordu.

Sunucu arenadan anons etti. "Leydi Horatia Nemeth'i kim temsil edecek?"

Rae dikkatlerin dağıtıldığına sevinmişti ancak sıra Nemethlere kadar gelmiş olduğu için de irkilmişti. Elbette Kraliçe Turnuvası kitaptakinden daha kısa sürecekti. Kraliçe adaylarının birçoğu hortlaklar tarafından yenmişti.

General hazırolda durdu. "Ben babasıyım. Hak talep ettiğim takdirde hiçbir şövalye müdahale edemez."

"Yapmak zorunda değilsin, baba," diye fısıldadı Horatia.

"Hâlâ nefes alıyorken, kendi çocuğumu savunma ayrıcalığım var."

Locadan çıkarken Horatia'nın başına sert bir öpücük kondurdu.

Ne kibar bir baba. Belki de kızının rakibine suikastçı gönderecek kadar kibardı.

Rae, Hortensia'ya baktı. "Kraliçe Turnuvası yaşa göre ilerliyor sanıyordum, büyükten küçüğe?"

Hortensia büyük ikizdi. Ancak Leydi Hortensia o kadar zayıftı ki, neredeyse şeffaf derisinin ardından sıktığı dişleri görülecekti. "Artık aday leydi değilim."

Elbette Octavian onu çıkarmıştı. Bir kraliçe, vâris doğuracak kadar sağlıklı olmalıydı. Üreyemeyen bir kadın, lazımlığın içindeki pislik gibi çöpe atılırdı.

Nemeth ailesinin gerginliğini izlemek Rae'in aklına korkunç bir anıyı getirmişti. Kitapta, General Nemeth hanesine özel şövalye tutamadığı için iki kızı için de savaşıyordu. Canavar bir yılanla yaptığı dövüşte ağır yaralanıyordu.

Leydi Hortensia pençe inceliğindeki elini küçük Lord Tycho'nun omzuna yerleştirdi. Hortensia ölüyordu. Fakirlerdi. Nemethler, General'in eskisi kadar güçlü olmadığının farkında olmalıydılar ancak savaşlardaki şanı ailenin sahip olduğu tek şeydi. Rae katilleri peşinden gönderenin Başvekil olduğuna inanmıştı ama belki de çaresiz yöntemlere çaresiz insanlar başvururdu.

General'in galip gelmesini istemeli miydi? O, Rae'in düşmanı mıydı?

Kalabalık Nemeth'in merkeze gelmesini izlerken etraf o kadar sessizdi ki yere iğne düşse duyulurdu. Onun yerine, kafes kapılarının soğuk bir gıcırtıyla açılma sesi duyuldu.

Ardından, çamurun içinden büyük bir halat çıkarılıyormuş gibi duyulan bir sürüklenme sesi geldi. Rae, General'e doğru gelen şeyi görebilmek için locanın kenarından eğildi.

Amphisbaena sürünüyordu çünkü ayakları yoktu. Bu, kertenkele kadar kalın gövdeli bir tür yılandı. Karnının üstünde yavaş, dairesel hareketlerle ilerleyerek General'in savaş baltasıyla durduğu yere doğru yöneldi. Gözleri büyük ve sarıydı, fener gibi içten yanan bir ateşle parlıyorlardı. Kuyruğunun olması gereken yerde başka bir kafa vardı ve bu kafa boynuzluydu. Kısa boynuzları, çıngıraklıyılan kuyruğu gibi takırdıyordu. Salyalı açık ağzından siyah zehir damlıyordu.

Rae ve Key keyifle bakıştı. Çok havalıydı.

"Kan ve sirk." Kobra güneş gözlüğünü çıkarıp burnuna yerleştirdi.

Kobra görünüşe göre geçen yaz "güneş gözlüğü" icat ederek bir servet daha kazanmıştı. Salonunun her üyesinde bir çift vardı.

Rae güneş gözlüğüne özlemle baktı. "O sözün 'ekmek ve sirk' olduğunu sanıyordum. Yöneticinin, halkı mutlu ve itaatkâr kılmak için yeteri kadar yiyecek ve eğlence sağlaması mânâsında?"

Kobra düşüncelere daldı. "Belki yeteri kadar vahşilikle tatmin edersen yemeği umursamazlar bile."

Rae, Key'in duvara yaslandığını ve dikkatle dinlediğini fark etti. Yüzü nadiren görülen bir ciddiyete bürünmüştü. Rae'in ona baktığını fark ettiğini görünce sadece onun için gülümsedi.

Küçük Lord Tycho, babasının yerine savaşmak istercesine tahta bir kılıç sallıyordu. Saraydakiler, Lord Fabianus'un aksine General'in en küçüğünün ideal vâris olduğunu söylerdi.

Tycho'nun oyuncak bıçağı neredeyse Prenses'in kulağını koparıyordu. Ziyi'nin eli otomatik olarak gerçek kılıcının kabzasına gitti.

Lord Fabianus, Tycho'ya sarıldı ve kılıcına el koydu. "Uslu dur yoksa sana süslü elbiseler giydiririm."

General büyük yılana kocaman, yıpranmış botuyla tekme attı ve zehirsiz kafadaki gözlerden birini jöleye dönüştürdü. Kobra titreyen Tycho'ya şeker verdi ve çocuğun saçlarını karıştırdı. Horatia ise yumruklarını sıkmıştı. Lia'nın dudaklarından belli belirsiz bir ses çıktı. Horatia aday leydilerin en genç ikinci üyesiydi. On dokuz yaşındaki Lia en genç olanıydı. Sıra Lia'daydı.

Marius'un buz gibi yüzü hafifçe yumuşadı, Rae rahatlamıştı. Belki Lia'nın korktuğunu görünce merhamet etmişti.

Bakışları, Kobra'nın omzuna yaslanan küçük Tycho'nun üzerindeydi. Belki de çocuklara karşı zaafı vardı.

Lord Marius, Lia'nın savaşçısı olacak mıydı olmayacak mıydı? General Nemeth yara alacak mıydı almayacak mıydı?

Strese giren Rae ağzına bir şeker attı ve amphisnaena yönünü değiştirdiğinde şeker boğazına takıldı. Diğer kafası öne geçmişti ve Genaral Nemeth'e saldırdı. General baltasını savurdu, gümüş rengi saçları etrafında uçuştu.

Nemeth ikizleri atalarından kalma savaş narasını atmaya başladı. "Kan, kan, *kan!*"

"Kan, kan, *kan!*" Tycho'nun çocuk sesi coşkuyla çınladı.

Fabianus Nemeth, sıktığı yumrukları ve uçuşan fırfırlarıyla bağırmaya başladı. "Kan, kan, *kan!*"

Yanında duran Prenses Vasilisa şaşırmış gibiydi. Rae onu suçlayamazdı. Vasilisa gözlerini kısarak birden kana susamış moda düşkününe baktı.

"Güneş rahatsız mı ediyor?" Fabianus güneş gözlüğünü çıkarıp Prenses'in burnuna yerleştirdi. "İşte oldu. Nerede kalmıştım? Kan, *kan*, KAN!"

*Amphisbaena*nın dişleri çamura saplandı. General'in baltasının ucu da öyle. Çocuklarının her birinin boğazından hüsran dolu bir çığlık koptu.

Koca yılan kıvrıldığında locaya sessizlik çöktü. Tek gözlü kafa General'in silahına yöneldi ve dişlerini baltanın sapına geçirdi. Diğer taraf ise doğrudan generale döndü.

General işte böyle yaralanmıştı; yılanın dişleri bacağını kemiğine kadar yarmıştı.

Ama kitapta General öncesinde büyük kızı için savaşmıştı. Yorulmuştu.

General bu sefer *amphisbaena*yı yakalayacak kadar hızlıydı, kalın parmakları büyülü yılanın yeşil ve kahverengi gövdesinin yarısını tutuyordu. Pulları çürümüş halat rengindeydi.

"Kuyruğu yerine iki kafası varsa," diye mırıldandı Kobra, "tuvaletini nasıl yapıyor?"

Rae onu aydınlatmaktan mutluluk duydu. "Ter gibi gözeneklerinden dışarı atılıyor."

Kobra etkilenmediğini gösteren bir bakış attı. "Bunu mu hatırlıyorsun gerçekten?"

General yaratığı iri omuzlarına aldı ve yılanı düğümlemeye başladı. Tek gözlü kafa şaşkınlıkla zehirli kafaya saldırana kadar, kalan bütün gücüyle yılanı halka şeklinde sarmaya devam etti. General Nemeth yenilmiş düşmanını yere attı.

Nemeth ailesi locada sevinçten havalara uçuyordu.

Rae tezahürat sırasında Kobra'ya doğru eğilip, "Hikâyedeki bazı değişiklikler iyi olmuş," diye fısıldadı.

"General seni öldürmeye çalışıyorsa, turnuvadan sağ çıkması kötü haberdir," diye hatırlattı Kobra.

Rae'in morali bozulmuştu. Başvekil Pio, "Leydi Lia Felice'i kim temsil edecek?" diye seslendiğinde geriye kalan son tatmin kırıntıları da tuzla buz oldu.

Zafer çığlıklarının ardından sessizlik çöktü.

Lia ayağa kalkarken küçük yüzü buzun içine hapsolmuş bir kardelen gibi görünüyordu, mavi-beyaz eteğini düzeltip locanın merdivenlerinden yavaş adımlarla tek başına indi. Yalvarmıyordu ama gözlerindeki hafif ıslaklık mavi irislerinin parlamasına neden oluyordu. Diğer kadınların mücevher takması gibi o da gözyaşlarını takıyor, güzelliğini hüzünle güçlendiriyordu.

Lia arenaya ulaştığında zincirli canavarlarla dövüşecek bir şampiyon isteyecekti.

Son Umut gönüllü olmalıydı.

Lord Marius Valerius altın locada oturuyordu, bir heykel kadar soğuk ve güzeldi. Bir heykel kadar da merhametsiz, ifadesiz ve yerinden kalkmaya isteksizdi.

"*Marius.*" Kobra onu dürttü. "Şampiyonu ol!"

Beyaz kurt bakışları kayıtsızca kafesten Kobra'ya kaydı. "O bir yalancı."

Kobra güneş gözlüğünü indirip gözlerini kıstı. "Acımasız dürüstlükten zevk alanlar, acımasızlıktan da dürüstçe zevk alırlar. O yalancı. Ben de yalancıyım. Burada hepimiz yalancıyız, yoksa gerçekten de Leydi Horatia'nın kardeşini eleyen Kral'la flört etmekten keyif aldığına mı inanıyorsun?"

Lord Marius, Horatia'ya gerçekten şaşırmış gibi baktı. Horatia erkek kardeşinin arkasına saklandı.

Kobra devam etti. "Bir kötü karakter ve kahraman arasındaki tek fark, kötünün insan olduğunun anlaşılmasıdır. Lia'nın tehlike altında olduğunu görmezden gelip her şeyin iyi sonuçlanmasını umacağını mı bekliyordun? İnsanlar her gün bu şehrin kenar mahallelerinde ölüyorlar. Yaşayamayacak kadar aptal kızlar yaşayamazlar. Biri hayatta kalmak için yalan da söyleyebilir, sahtekârlık da yapabilir ama yine de sadık ve nazik olabilir, elinden gelenin en iyisini yapabilir."

"Ondan *nüansları* anlamasını bekleyemezsin," diye tısladı Rae. Konuştuğu kişi Son Umut'tu!

Duraksadılar.

"Eğer ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlarsa..." Lord Marius'un sesinin biraz olsun yumuşadığını duymak şaşırtıcıydı. "O zaman neden en kötüsünü yapıyorlar?"

"Belki de akıllarına gelen tek yol budur," dedi Kobra. "Leydiyi, güzel gözlerinin hatırına bu seferlik affet."

Bir anda Lord Marius buza döndü. "Leydi Lia'nın timsah gözyaşlarını öpüp dindirmek için kendini *sen* parala. *Ben* kurnazlık ve düzenbazlıktan etkilenmem."

Kobra gülerek onun öfkesini geçiştirmeye çalıştı. "Resmen sürtük damgası yapıştırıyorsun. Peki ya sürtük övgüsü nerede? Çabuk biri bana fena tatlı olduğumu ve zaman yönetimimin harika olduğunu söylesin."

Lord Marius daha da soğuk ve öfkeli görünüyordu. Rae ürpertisini engelleyemedi. Nemethler kendi küçük lordlarıyla potansiyel tehdit arasına girmişlerdi. Hiçbir önemi yoktu. Eğer bir Valerius kontrolden çıkarsa locadaki herkes ölürdü.

Altın Kobra iç çekti. "Bir hilebazın kandırılabileceğini mi düşünüyorsun? Lia'nın insanları manipüle etmek için ağladığını görmekten nefret ediyorum. Ben ağlasam kimsenin umurunda olmaz. Gülsem de olur. Ancak..."

Son Umut onun konuşmaya devam etmesini sabırsızlıkla bekliyordu; Rae bu sabırsızlığın fırtına öncesi esen buz gibi rüzgârlar gibi

kabardığını hissedebiliyordu. Kobra'nın, Key gibi kan kaybettiğini hayal etti ve ardından onun Marius'un elinden öldüğünü hatırladı.

Rae diğerleri adım atmaya bile korkarken koşup araya girdi. "Kimse başka seçeneği varsa gözyaşlarını silah olarak kullanmaz. Gözyaşları sıvı oldukları için berbat silahlardır. İnsanlar onları görmezden gelir. Ancak kimse bir savaş baltasını görmezden gelmez. Gözyaşlarının sadece insanların gözünde saf olan kızlar tarafından döküldüğünde önem kazanması da ayrı korkunç. *Ve* bazı kızların gözyaşları dışında kendilerini savunacak bir yolları olmaması da öyle. Yalancılar ölmeyi mi hak ediyor?"

Rahela sorusunu Lord Marius'un duvar gibi soğuk hoşnutsuzluğuna yöneltmişti ve şimdiden yanlış bir yargıda bulunduğunun farkındaydı.

Hiçbir hikâye, düşman bir okur kitlesini ikna edemezdi. Hikâyeyi kimin anlattığı önemliydi. Marius, Kobra'dan nefret ediyor olabilirdi ancak kimsenin onu incitmesine müsaade etmeyeceği çok netti. Sokaktan geçen bir at arabası Rae'i öldürse, bu haberi memnuniyetle karşılayacağı da eşit derecede netti.

"Lord Popenjoy'un söylediği gibi, insanlar her gün bu şehrin kenar mahallelerinde ölüyor." Son Umut'un sesi buz altında kalmış çelik gibiydi. Marius'tan korkmayan Kobra bile irkildi. "Leydi Lia'yı özel kılan nedir?"

Rae ve Kobra birbirlerine suçluluk dolu bakışlar attı. İkisi de konuşmadı.

Lia saraya geldiğinde, insanlar ona bekledikleri inci diyerek adına şiir yazmışlardı. Ona Dünya'nın İncisi diyorlardı. Rae, Lia'nın kitaptaki kadın kahraman olduğunu Lord Marius'a söyleyemezdi ya. İnsanları Lia'ya değer vermeleri için nasıl ikna edebileceğini bilmiyordu. Bu yeni bir problemdi. Herkes her zaman kadın kahramanı el üstünde tutardı.

"Leydi Lia bir keresinde her zaman tehlikede olduğunu söylemişti," diye fısıldadı Emer. "Eğer saflığınız bir kere lekelenirse, bir daha kimse saf olduğunuza inanmaz."

Son Umut kararını vermişti. "Biri için savaşmam, o kişinin uğruna savaşmaya değer olduğunu düşündüğüm anlamına gelir. Bunu yapmayacağım."

Rae gözünün ucuyla Emer'ın yüzünün solduğunu ve ellerinin bir baltanın sapına sarılmak istermişçesine kasıldığını gördü. Ardından başını eğdi. Bir hizmetli kalabalık içinde doğrudan Lord Marius'a hitap edemezdi.

Elbette bu çaresiz anda Kobra diplomatik bir şeyler söyleyecekti.

"Tamam," diye çıkıştı Kobra. "Ben yaparım."

Locada bir kaos patlak verdi, herkes bir ağızdan Kobra'yı ikna etmeye çalışıyordu. Kobra'nm ayağa kalkma girişimi kaslı bir kolun, sandalyesinin kadife dolgulu kolçaklarına demir bir parmaklık gibi inmesiyle engellendi.

"Yapmayacaksın," diye emretti Son Umut.

Sesinde atalarının hâkimiyeti yankılanıyordu. Kobra iğneleyici bir küçümsemeyle karşılık verdi.

"Benim onur anlayışım bu. Sen vardığın yargıyla otur. *Ben* bir kızı vahşi hayvanlar tarafından parçalanmaktan kurtaracağım."

Lord Marius'un kolu alayla söylenen "onur" kelimesini duyduğunda düştü. Kobra giysisinin altın işlemeli kollarını savurarak ayağa kalktı.

"Dur." Marius'un sesi, rotasını değiştiremeyen bir geminin karşısında duran bir buzdağı gibiydi.

"Onu şampiyonu olarak temsil edeceğim."

Kobra kendisini sandalyesine atıp Marius'a göz kırptı. "Teşekkürler, zaten gitmeyecektim."

Güneş gözlüğünü burnundan yukarı itti. Rae'in sinirleri gerilmişti ama Lord Marius buna rağmen ayağa kalktı.

Son Umut bir kez söz verdiğinde bundan dönmezdi. Rae biraz daha rahatlayarak nefes aldı.

Bir bulut kadar yalnız görünen Lia, kararlılıkla arenanın ortasına doğru ilerledi. Güneş ışığı saçlarına, sağ kolundaki gözde aday bileziğine ve sol elindeki büyülü eldivene vuruyordu. Melodik sesi seyircilerin kulaklarında çınladı.

"Turnuvaya kendi adıma katılacağım. Kendi şampiyonum olacağım!"

Artık kimse Lia'ya yardım edemezdi.

Emer, Lia'nın kelimeleri ona atılan yumruklarmış gibi bir ses çıkardı. Rae'in omuzları yeni bir yükün altında kamburlaştı. *Ya hikâyeyi değiştirdiğimizde işleri daha da kötüleştiriyorsak?*

Lia daha on dokuz yaşındaydı. Rae yirmi yaşına girdiği zamanı hatırladı, bütün gününü öfkenin ve kontrol edemediği gözyaşlarının pençesinde geçirmişti. Öfkeliydi çünkü yetişkin kitaplarındaki kahramanların bile çoğu ergendi. Büyü yaşı geçmiş de geriye sadece ölmek kalmış gibi hissetmişti.

On dokuz yaşındakiler de ölebilirdi.

Tozlu arenadaki yalnız, küçük figüre baktı. Lia çaresiz olmak istemiyordu. Silah ve şans verildiği takdirde savaşacaktı.

Rae bunu anlayışla karşıladı. Çaresiz olmak, bir sandalyeye bağlanmış da damarlarına zehir veriliyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Eskiden büyük bir maceraya atıldığını ve acı çekmeye değecek bir şey bulduğunu hayal ederdi. Birinin hayatını kurtarmak. Büyük bir fedakârlıkta bulunmak.

Aksine, Lia'ya eldiveni kendisi vermişti. Eğer Lia gözlerinin önünde ölürse bu, Rae'in suçu olacaktı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Geleceğin Kraliçesi Olacak Leydi

Sevdiğinin tehlikede olduğunu görünce İmparator'un dünyası başına yıkıldı. İntikam Ateşi elinde bir şimşek gibi parladı ve kan kırmızısı vadi gökyüzüne saçıldı. Canavar çığlık atarak ölürken gümüş izler kızıl gökyüzünü yırtıyordu. İmparator kalabalığa yönelirken Lia onun karanlık pelerininin altına sığındı. Vahşi yaratığın kanı, canlı bir uyarı gibi İmparator'un yüzüne sıçramıştı. Tebaası ilahi gücün dehşetiyle sinmişti.

Kılıcı şimşekse, sesi de gök gürültüsüydü. "Kraliçeniz için diz çökün!"

Demir Çağı, ANONİM

antikor, *leucrota* ve tek boynuzlu attan daha büyüktü, bir ayı kadar kocamandı. Kürkü koyu ateş kırmızısıydı. Vadinin kalbinde yanan renkti. Kan rengiydi.

Mantikor, ayı gibi hantal değildi. Canavar, kuş pençesi gibi çıkıntıları olan devasa kedi patileriyle toprakta yumuşak tırmalama sesleri çıkarıyordu. *Mantikor*un ön ayakları kadar büyük zincirler arka ayaklarına bağlanmıştı.

"Zincirler kırılacak." Rahela'nın sesi kehanetle ağırlaşmıştı, ardından yapmacık bir rahatlıkla bilgilendirdi. "Ama endişelenmeyin! İmparator onu kurtarmaya gelecek. Kılıcı var. Eminim."

Emer, leydisinin yalanlarının artık kendisi için bile zayıf gelmeye başladığından şüpheleniyordu.

Lia devasa kızıl yaratığın yanında mavi bir nokta gibi görünüyordu. O pençelerin altında bir çiçek gibi ezilebilirdi. Emer'ın görevi hanımının yanında durmaktı, o yüzden ellerini birbirine kenetlemiş, Lia'nın ölmesini izliyordu.

Kobra'nın elleri balkon korkuluklarına sımsıkı tutunmuştu. "Hiçbir şey kesin değil."

Son Umut, Kobra'yı sandalyesine çekti. Kobra uzun boylu bir adamdı ancak bir vahşi savaşçının gücünün yanında erkekler ancak birer oyuncaktan ibaretti. Lord Marius, Kobra'nın kulağına bir şey söyledi.

Emer yılların getirdiği kulak misafiri olma alışkanlığı sayesinde iyi duyardı. Bir isim söylemiş gibi gelmişti.

Tabii "Eric" bir isimse.

Hizmetlilerin katında Lord Marius'un, Emer'ın hanımının aleyhine ifade verdiği zamanki acımasız sesi konuşulurdu. Duyan herkes Rahela'nın sonunun geldiğini anlamıştı. Emer şimdi kendi kulaklarıyla duymuştu.

"Şampiyon duyuruldu. Leydi Lia'nın müdahale edebilecek bir ailesi yok. Yapabileceğin bir şey yok."

Kobra'nın dudakları kıvrıldı. "Kim öldü de sen patronum oldun?"

Lord Marius'un merakı uyanmış gibiydi. "Böyle bir seçenek olduğunun farkında değildim. Kaç kişinin ölmesi gerekiyor?"

Locadaki herkes dehşet içinde bakakaldı.

Kobra neslinin en ölümcül savaşçısının omzuna sertçe yumruk attı. "Seri katil replikleri söyleme! Elimizde zaten bir tane var."

Sırıtan Key'i işaret etti.

Son Umut, Key'e kan donduran bir bakış attı. Başka türlü bir bakış atması mümkün değildi. "Beni yenebileceğini düşündüğün hizmetli bu mu? Adın neydi senin?"

Key'in tuhaf bir parıltı barındıran bakışları Lord Marius'un gözleriyle buluştu. Şiddet ihtimali aralarındaki havada elektriklendi, buzun üstünde dans eden kızıl alevler gibi parladı. Emer kalbinde daha fazla korkuya yer olmadığını sanıyordu. *Elbette* Key malikânenin ve dağların vârisiyle savaşacak değildi.

"Adım Key."

General Nemeth onu azarladı. "'Hizmetinizdeyim, lordum,' diyeceksin."

Key'in dudakları kıvrıldı. "Onun dışında kimsenin hizmetinde değilim." Başıyla Rahela'yı gösterdi. Emer'ın leydisi hâlâ arenayı izliyordu.

Biri Lia'ya kılıç vermişti. Kılıç *mantikor*un tek dişinden büyük değildi ve yaratığın burnunun altında iğne gibi görünüyordu. Lia kılıcı büyülü zırh eldiveniyle ve çaresiz bir cesaretle savurup yaratığın yan tarafına sapladı. *Mantikor*un parlak kırmızı kürkünden siyah kan süzüldü. Yaratığın yarı gürleme yarı feryat olan çığlığı amfitiyatroyu doldurdu. Emer korku dolu bir umutla nefes almakta zorlanıyordu. Doğru yerleştirildiyse bir diken bile canavarların en büyüğünü yenebilirdi.

Mantikor döndü. Kuyruğu, akrep kuyruğu gibi kıvrıktı ancak çok daha büyüktü; hayvanın yarısı Lia'nın üç katı kadardı. Kuyruğun, ince kaslarla birbirine bağlanmış siyah kabukları andıran beş bölümü vardı. Ucunda, mürekkebe batırılmış kocaman bir diken gibi görünen kıvrık iğnesi duruyordu. Canavarın kuyruğu doğrudan Lia'ya savruldu, iğnesini ölümcül bir kesinlikle nişan almıştı. Lia hızla uzaklaşmak zorunda kaldı. Kılıcını yere düşürdü. *Mantikor,* Lia alamasın diye kılıca bastı, sanki hayvan düşünebiliyormuş gibi neredeyse alaycı bir hareketti. Yaratık şahlanıp kükreyince koca zincirler ikiye ayrıldı.

"Kayıp tanrılar," diye mırıldandı General Nemeth. "O zincirleri aceleyle yapmışlar. Çelik uygun şekilde tavlanmamış."

Ya da zincirler kasten sabote edilmişti. Her türlü sonuç aynıydı.

Mantikor serbest kalmış, zincir çelik bileziklere dönmüştü. Canavar kendisini yaralayan kızın üstüne gidiyordu. Kalkan toz, Lia'nın altın rengi güzel başının etrafında puslu bir hale oluşturmuştu. Biri gümüşten, diğeri etten iki elini birbirine kenetledi.

Rahela bakışlarını göz kamaştıran bayraklarla çevrili kraliyet locasına dikti. Emer çaresizce Rahela'nm bakışlarını takip etti. Rahela zincirlerin kırılması konusunda haklıysa, Kral'ın geleceği konusunda da haklı olmalıydı. Yardıma muhtaç kızı kurtarmak için gelen kahraman o olmalıydı.

Loca boştu. Kahraman hiçbir yerde görünmüyordu.

Mantikor, Lia'ya doğru atıldı; pençeleri o kadar keskindi ki havayı yararken yumuşak, melodik bir ses çıkarmıştı. Lia kendisini yere atarak darbeden kurtuldu, beyaz eteği pislikten görünmez olana kadar yuvarlandı. Dünyanın incisi toprakta savruluyordu.

Rahela tuhaf bir sakinlikle Lord Marius'a seslendi. "Müdahale edecek bir ailesi olmadığını söylemiştiniz. Ancak var."

Meydan okuyan bir yüz ifadesiyle Key'e döndü ve ellerini onun kemerine yerleştirdi. Pratik bir hareketle Key'in üzerine zimmetli muhafız kılıcını kınından çıkardı. Key gözlerini kısarak Rahela'yı izledi.

"Yapma," diye fısıldadı.

Rahela geri çekildi. "Bana güven. Bu işi düzeltebilirim."

Key ateş başında anlatılan korku hikâyelerinden fırlamış bir canavar misali hızla atıldı ancak hareketi şiddetle değil, nezaketle son buldu. Parmak uçlarıyla Rahela'nın giysinin kolunu tuttu. "Patron. Bana bırak."

Rahela gözlerini Key'in yüzünde gezdirdi. "Nasıl hissettiğini anlıyorum ancak hâlâ yaralısın."

"Yemin ederim değilim!"

Rahela'nm sesi, vadiden bağıran bir hortlakmış gibi dört bir yanda yankılandı. "Bana yemin ettin. Sana burada kalmanı emrediyorum."

Key'in kılıcını kavrayan Emer'ın hanımı altın locanın kenarından atladı. Key yumruklarını sıktı, bir ışık oyunu kolu boyunca kırmızı bir

şerit parlamış da eldiveninin içinde kaybolmuş gibi görünmesine sebep oldu. Muhafız sanki iplerle tutuluyormuş bütün bedeni kaskatıydı.

Rahela'nın aşağıdaki koltuklara düşüşü, kafası karışmış birkaç seyircinin üzerine inmesiyle yumuşadı. Bağırarak verdiği emirlere itaat edecek kadar şaşırmışlardı, Rahela'yı elleri üzerinde ilerletiyorlardı. Kana Bulanmış Güzellik, kalabalık bir denizmiş gibi insanların üstünde arenaya doğru süzüldü.

Arenanın kenarına vardığında duvardan atladı, yuvarlanarak yere indi ve kadın kahramanla canavarın arasına girdi. Lia donakalmıştı. Emer, Rahela iki eliyle tuttuğu kılıcıyla *mantikor*a saldırırken çıplak parmaklarının kabzadan kaydığını gördü. Büyülü zırh eldiven ise sımsıkı tutmuş ve doğru nişan almasını sağlamıştı.

Mantikor son anda yönünü değiştirdi. Rahela'nın kılıcı canavarın göğsüne tesadüfi bir darbe vurdu.

Emer yerini biliyordu. Bir hizmetçi daima hanımının yanında kalmalı ve ona yardım etmeye hazır olmalıydı.

Emer aniden atıldı ve General'in savaş baltasını kaptı.

Emer locadan çıkıp hızla merdivenlerden inerken General Nemeth'in kükremesi peşinden takip etti. "Yakalayın şu hizmetçiyi. Baltam aile yadigârıdır."

Merdivenin sonundaki muhafızlar Emer'ı yakalamak için koştu.

Arkasından bir ses yükseldi. "Baltanın bir günlüğüne onda kalmasına izin verirseniz, üstümdeki bütün altını size veririm."

Muhafızlar aniden durdu. Emer omzunun üzerinden baktı ve Kobra'nın tam arkasında olduğunu görünce şaşırdı.

"General aniden fikir değiştirdi. Bırakın geçsin."

Tuhaftı. Lia ve Kobra hakkında sarayda konuşulanlar öyle farklıydı ki, görünüşleri öyle farklıydı ki... ama bazen gözlerinde aynı yumuşak bakış oluyordu. Tıpkı ağır yaralı birine kibar davranmak istiyorlarmış gibi.

Emer kibarlıkla ne yapılır bilmiyordu.

Altın Kobra ilgisiz, uçarı ve abartılı giyiniyor olabilirdi ancak Emer onun bugün Lia için elinden geleni yaptığını görmüştü.

Bir aristokrata güvenmek zordu ancak belki de ona Lord Marius'un onun sırrını bulmayı kendine görev edindiğinden bahsetmeliydi.

Emer tereddüde düştü. "Eric kim?"

Kobra'nın yüzü, hizmetlilerin görmesinin uygun olmadığı bir sandığın kapağı gibi sıkıca kapandı. "Öldürdüğüm biri."

Mantikor gürleyen bir çığlık attı. Emer, Kobra'dan uzaklaştı ve kalabalıkta yolunu açmaya çalıştı. Canavar, Rahela'nın savunmasını geçmiş ve ısırmak için üç sıra halindeki iğne dişlerini açığa çıkarmıştı.

*Mantikor*un gözüne ipek girdi. Lia fularını kırbaç gibi savuruyordu.

Rahela, *mantikor* korkunç kıvrık kuyruğunu onlara doğru savururken Lia'ya doğru koştu ve üvey kardeşinin elini tuttu. "Beni takip et!"

Rahela zıpladı. Lia da onunla beraber zıpladı. *Mantikor*un kuyruğu yeri süpürdü ve tekrar zıpladılar; kardeşler bir kâbusla ip atlıyordu. Canavar kızgın bir çığlık attı ve başlarma saldırmak için geri çekilip dişlerini birbirine çarparak saldırdı.

Rahela, Lia'yla göz göze geldi ve fularını yakalayıp yumruğuna sardı. Lia yutkunup başını yukarı aşağı salladı. *Mantikor*un yaklaşmasına izin verdiler, canavarın kokan nefesi saçlarını siyah ve altın rengi bir bayrak gibi geriye uçurmuştu. Fuları kaldırdılar. Elleri arasında sımsıkı tuttular ve canavarın gözleri bir süreliğinde bağlandı.

Üvey kardeşlerin indirdikleri kılıçları, pullu sert deride hiçbir işe yaramadı. *Mantikor* dişlerini sıktı. İğne gibi keskin dişlerin arasında parçalanan beyaz ve mavi ipeği görmek, Emer'ın içine bıçak kadar keskin ve soğuk bir korku sapladı. Korkulukların orada yoğunlaşmış kalabalıktan geçmeye çalıştı.

Emer baltasını salladığında kalabalık hızlıca dağıldı. Titreyen elleriyle kapıları açtı ve iki leydisini kanlı toprakta el ele tutuşmuş halde gördü. Rahela, Lia'yı geri çekti ve bu sayede *mantikor* sadece atkıyı ısırdı.

Rahela'nın, "*Mantikor*ların zayıf bir noktası vardı," diye haykırdığını duydu. "Boynuna ya da karnına saldır!"

"Hangisi olduğunu hatırlarsan," dedi Lia, "iyi olur."

Emer leydilerinin yanına doğru koşarak baltasını öfkeyle *mantikor*un boynuna indirdi. *Mantikor* bağırdı ancak neredeyse hiç zarar görmedi ve dişlerini Emer'ın önlüğüne geçirdi. Emer önlüğü yırtarak kendisini kurtardı ve baltasını tutarak paçavraya dönmüş önlüğüyle geriye doğru sendeledi.

"Boyun değilmiş," diye bilgilendirdi.

"Emer," diye fısıldadı Lia.

Rahela pek etkilenmemiş gibiydi. "General'in baltasını mı çaldın?"

Emer omuz silkti, gözü canavarın üstündeydi. Balta eline aitmiş gibi hissettiriyordu, ağırlığı güven vericiydi ve savaşa temiz bir nokta koymayı vaat ediyordu. Sanki bu silah onun için yaratılmıştı. *Mantikor*un bir sonraki saldırısını karşılamak için hazırlandı.

Ancak *mantikor* saldırmadı. Üç bıçak, parlak çelik kuşlar gibi uçarak ateş kırmızısı derisine saplanırken çığlık attı. Key parmaklıkların üzerinden eğilmişti.

"Arenaya inmemiş, leydim," diye belirtti Emer.

Rahela iç çekti. "Her zaman bir açık olur."

Yaratığın dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek ulaşabildikleri her yerini bıçaklamaya başladılar. Emer canavarın etrafında dönerek uzuvlarını kesiyor ve kuyruğunu ona doğru savurduğunda zıplıyordu. *Mantikor* hangi düşmanı öldüreceğine karar verememiş gibi havayı ısırıyor, bir o yana bir bu yana savrulup duruyordu. Bıçakların etkisi sinek ısırığı kadardı, canavarın derisi delinemeyecek kadar sertti ve Key'in bıçaklarının bile bir sonu vardı. Bıçakları tükeniyordu. *Mantikor* yavaşlamamıştı bile.

Canavar Rahela'ya doğru atıldı ve yan tarafı açıkta kaldı.

Lia kılıcını pullara zar zor sapladı, ardından tökezledi. *Mantikor*un pençesi sertçe ona doğru indi.

Rahela kendini Lia'ya doğru attı, bu sayede birbirlerine dolanıp yuvarlandılar. "Şimdi sevimli sakarlıkların sırası değil!"

Lia dehşete düşerek keskin bir nefes aldı. "Şaka yapmayı bırak. Bir şeylerin nerede olduğunu asla bilemiyorum. Sürekli düşüyorum. Dövüşemiyorum, dans edemiyorum. *Göremiyorum!*"

Rahela'nm sesi sanki Lia'nın düşmek için basit, insani bir nedeni olabileceği hiç aklına gelmemiş gibi şaşkın çıktı. "*Bu* yüzden mi hep takılıp erkeklerin kollarına düşüyorsun? Gözlük takman güzelliğine gölge mi düşürür?"

Çamurdaki oyunları kontrolden çıkmış çocuklar gibi kirlenmişlerdi ve birbirlerine tutunuyorlardı, hiç olmadıkları kız kardeşler gibi görünüyorlardı. Rahela ve Lia kalkıp canavar üstlerine gelirken silahlarını aramaya koyuldular.

Emer'ın göğsünden kopan ses bir insanın çığlığına değil, meydan okuyan bir canavara benziyordu. *Mantikor* başını sesin geldiği yöne çevirdi. Emer ayaklarını yere sağlam bastı ve baltasını hazır bir şekilde savurdu.

"Emer," diye bağırdı Rahela. "Dur. Emrediyorum..."

Emer, "Leydim," diye bağırarak onun lafını kesti. "Hiçbir zaman size yemin etmedim. Ve size itaat etmek zorunda *değilim*."

Emer *mantikor*un kuyruğundan kaçarken canavar pençelerini savurup onu yaraladı ve yere düşürdü. Emer yuvarlandı, karnındaki sızlayan sıyrıklara toprak dolduğunu hissetti. Ardından boynunda sıcak bir nefes patladı. Canavar boğazını parçalamak üzereydi.

Ardından dünya değişti.

Bir kadın çığlık attı ve güneş aniden bastıran fırtınayla birlikte kayboldu. Gökyüzü kırmızıya büründü. Bulutlar kıvrıldı ve kızgın bir duman gibi yükseldi. Gümüş rengi şimşekler çalkalanan bulutların arasından bıçak gibi parıldıyordu. Nasıl olduysa vadi gökyüzüne akıyor, gökkubbe bir kan şelalesinin altındaki bir gölmüş gibi renk değiştiriyordu. Bütün krallık baş aşağı dönüp uçumun aynasına dönüşmüş gibi görünüyordu.

Binlerce boğazdan dehşet dolu nefesler koptu. Büyük canavar bile tekmelenmiş bir sokak hayvanı gibi sızlanarak kendini yere bıraktı. Yukarıdan, gök gürültüsü kaybolmuş tanrıların boş kahkahası gibi yankılandı. Aşağıdan, korkunç vadiden yükselen ise her şeyden daha yüksek bir sesti.

Ölüler donuk bir koro halinde seslendi. "Efendim. *Efendim.* EFENDİM!"

Emer, "*Vadi yukarıdan efendisini çağırıyor...*" diye fısıldadı Kâhin'in kehanetinden alıntı yaparak.

Kırmızı gökyüzü altındaki her ruh korkuyla sinmişti; en kurnazı ve her durumdan faydalanmaya çalışanı hariç. Yalnızca, bir zamanlar onu gözetlemekle görevlendirilmiş ve şimdi de izleme alışkanlığını bırakamayan Emer kızıl karanlıkta soluk eteğinin hareketini gördü. Lia dikkatlerin dağılmasını fırsat bilip silahını aldı. Kılıcını canavarın karnına sapladı ve tek vuruşla *mantikor*un bağırsaklarını deşti. Gümüş rengi kesikler kırmızı gökyüzünü bölerken canavar çığlık atarak öldü.

Trompete benzeyen ölüm çığlığı bulutları kovaladı. Canavarın kuyruğu toprağa battı ve güçlü boynu gerildi. Yaratık bir tarafa doğru yığıldı ve dünya güzelinin kanlı yüzünü kalabalığa gösterdi.

Kral Octavian taçlı maskesiyle arenaya girdi ve kalabalık yeni bir hayret içinde sessizliğe gömüldü. Her bir santimi genç kahramandı, kırmızı ışıklar başında ikinci bir taç oluşturuyordu. Gökyüzüne ve uçuruma hükmedecek, gelişi müjdelenmiş İmparator gibi görünüyordu. Hikâyede, Birinci Dük sadece beklemeleri gerektiğini söylemişti. *O geliyor.*

Bir tanrıyı ne kadar beklerseniz bekleyin, gelişine asla hazırlıklı olmayabilirdiniz.

Kraliyet kılıcı Octavian'ın elindeydi ve metal, Kral hevesle Rahela'yla Lia'ya doğru yürürken büyünün kırmızı yansımasıyla parlıyordu. Emer onun yoluna çıkamazdı.

"Arzu ettiğiniz gibi, leydim, İntikam Ateşi kırıldı ve yeniden dövüldü."

Bakışları kalabalıkta tanıdık bir el arayan çocuk gibi Rahela'yı buldu. Emer kısa bir şaşkınlığın ardından Kral'ın korktuğunu anladı. Kendini bir efsanenin tam ortasında bulmak korkunç bir şey olmalıydı.

Rahela, Kral'ın sessiz ricasına karşılık verdi. "*Kılıcı yıkım. Gözleri alev.* İmparator gerçek aşkını korumak için bir fırtına çağırdı," diye bağırdı.

Kalabalık tuhaf gökyüzünün altında sessizliğe gömülmüştü, kehanetin gerçekleşmesinin gölgesi üzerlerine düşünce bir baykuşun kaptığı fareye dönmüşlerdi. Önlerinde kar ve alev kadını duruyordu. Geleceğin habercisi.

O anda Emer'in leydisinin sözü kutsaldı, kanundan daha üstündü. Kral ve krallık avuçlarının içindeydi. Lia ve Emer bir anlığına bakıştı.

Rahela, Lia'nın elini yakaladı. Sanki Lia görünmez bir ödül tutuyormuş gibi elini havaya kaldırdı.

"Eyam halkı!" diye seslendi gerçek elçi. "Size turnuvanın galibini, Dünya'nın İncisi'ni, Kraliçenizi takdim ediyorum! Önceden de söylediğim gibi. Övünmek gibi olmasın."

Bir alkış tufanı koptu ve Emer'ın kulaklarında güm güm atan kalbinden daha yüksek bir sesle yankılandı. *Kan ve sirk*, demişti Kobra. İnsanlara güzel bir gösteri sunmuşlardı.

Coşkulu alkışlama, kar ve alevin kadını Octavian'a doğru son adımlarını atıp geleceğin Kraliçesinin elini geleceğin İmparatorunun eline bırakınca kesildi. Octavian duraksadı, belli ki afallamıştı. Rahela uzandı ve Kral'ın parmaklarını Lia'nın parmaklarının üzerine kapattı.

"Müstakbel İmparatorum," diye duyurdu Rahela. "Güzel gelininiz."

Alkış tufanı tekrar patlak verdi, eskisinden de şiddetliydi. Lia'nın bakışları yere sabitlenmişti, zafer kazanmış bir savaşçıdan ziyade ağırbaşlı bir leydiyi oynuyordu. Evlenecek ve ülkedeki en yüksek statüye yükselecekti. Emer'dan uzağa, her zaman olması gereken yere.

Kral'ın kılıcı parladı, leydi kızardı ve kalabalık alkışladı. Bu sahne bir kitabın son görseli gibiydi, mutlu sonu gösteren sayfaydı.

Emer hanımını çocukluğundan beri tanıyordu, gece karası saçlarının her telini ve her karanlık düşüncesini biliyordu. Rahela entrikalar çevirebilir ve savaşabilirdi. Emer, Rahela'nın geleceği görebileceğine bile inanabilirdi. Buna inanamazdı. Leydisinin kalbi konusunda yanılmış olabilirdi ancak nefreti konusunda yanılmazdı. İnsanlar yaşamları boyunca Rahela ve Lia'yı karşılaştırmış, karakterlerini yüzlerine göre yargılamışlardı. Gerçeklik güzellikti ve güzellik gerçekti, Lia'nın iffeti ödüllendirilecekti. Bu durumda, Rahela günahının bedeliyle ve insanların ona dair tüm yargılarının doğru olduğunu kanıtlayan bir kinle baş başa kalacaktı. Son, en baştan belirlenmişti. Dünya Rahela'ya Lia'yla savaşmayı ve biraz bile taviz vermemeyi öğretmişti. Ancak Rahela az önce Lia'ya tacı sunmuştu.

Emer gözlerini Rahela'nın kendisinden bile daha iyi bildiği yüzüne dikti ve düşündü: *Kimsin sen?*

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Kötü Kadını Engelleyen Buz Prensesi

Buz Kraliçesi daha önce hiç güzel olmamıştı ancak bir zamanlar umut ve gençlik yüzünü aydınlatırdı. Umut ve gençlik ölmüştü. Sevdiği herkes ölmüştü. Gözlerindeki ışıltı, taş gibi solgun alnında duran süt beyazı opal ve buz elmaslarından oluşan tacından daha parlak değildi.

"Bunun için bir kan denizi aşmam gerekse bile İmparator'un kellesini alacağım."

Demir Çağı, ANONİM

Kötü kadın kırmızı zindanında övünüyordu. Rae her şeyin iyi gittiğini düşünüyordu.

Octavian'ın kılıcını, uyuyakalıp Kraliçe Turnuvası sırasında alelacele değil, şafakta dövmesi gerekiyordu ancak yine de her şey yolundaydı. İmparator töreni hiç önemsememişti. Turnuvanın bir eğlence olduğuna ve kendi gelinini kendisinin seçeceğine inanmıştı.

Bir kahraman her zaman "tam zamanında" yetişmeliydi ancak Octavian'ın "tam zaman" anlayışı çok geçti. Octavian gelip sevdiğini tehlike içinde görmüştü ve vadi kalbini yansıtmıştı. Artık herkes onun İlk ve Ebedi İmparator olduğunu biliyordu.

Rae'in şeytani planları için daha önemli olanıysa artık onun elçi olduğuna inanılmasıydı. Bunu kullanmayı planlıyordu.

Ama şimdilik kokulu bir banyo yapıyordu. Rahela önce limonlu suyu, sonra da yaseminli suyu başından ve ağrıyan vücudundan aşağı dökerken geriye yaslandı. Bir *mantikor*la dövüşmek tam bir antrenmandı. Suyunun bugün Kral'ınki kadar sıcak gelmiş olmasına şükrediyordu.

Rae bronz aynasının önündeki kadife taburesine oturdu ve Victoria Broccoli'ye dert yandı. "Şeytani kızlarım yüzünden sırtım ağrıyor. Kimse kötü kadınların görkemli kıvrımlarını yazarken bunu düşünmüyor!"

Aslında pek de umurunda değildi. Sağlıklı bir bedende normal bir ağrı hissetmek, kasların gerilmesi ve zar zor nefes almak heyecan vericiydi. Kemiklerine yerleşmek yerine yüzeyi sıyırıp kaybolan bir acıydı bu. Uzun bir süre boyunca Rae için koşmak uçmak kadar imkânsızdı. Vücudunun katlanabileceği bir bedel karşılığında çaba sarf edip istediğini başarabilmesi bir mucizeydi. Gerçek dünyaya götürmesi gereken bir mucizeydi bu, kendisini ve kız kardeşini bir daha incinmekten koruyacak kadar güçlü olmalıydı.

Rae kızıl sabahlığının içinde omuzlarını oynattı ve iç çekti. Bir çift el omuzlarına yerleşti, ipeğin üstünden deri ve güçlü elleri hissetti.

"İzninle," dedi Key.

Omuz kaslarına ani ve yoğun bir baskı uyguladı, ölüm saçan elleri son derece becerikliydi. Rae çaktırmadan bronz aynaya bakıp Key'in boynunun keskin çizgisini ve yaramazlıkla parıldayan gözlerini gördü.

Rae farklı bir tonlamayla iç çekti. "Hâlâ iyileşme sürecindeyken bıçak fırlatmak da neyin nesi? Başın büyük belada."

Key omuz silkti. Rae onun bu kadar kolay hareket edebilmesine sevinmişti. "O zaman beni cezalandır."

"Ateşle oynuyorsun," diye tehdit etti Rae. "Ben kalpsiz bir kötü kadınım. Sana neler yapabileceğimi bilemezsin."

Key korkmamış gibiydi. "Hanımımın ne kadar acımasız ve merhametsiz olduğunu biliyorum. Benim için hazırladığı korkunç kaderi ne olursa olsun kabul edeceğim."

Rae, Key'e gülümsedi.

"Gidip mutfaktan bir şeyler almam lazım," diye bağırdı Emer.

Emer gitmeden önce zindan kapısı çalındı. Kral onu çağırıyor olabilirdi. Rae iradesi dışında bütün bedeninin kilitlendiğini hissetti. Key gerildiğini anlamış olmalıydı. Ellerini, gitmesini istemiyormuş gibi omuzlarının üstüne koydu.

Gitmesine izin vermek zorundaydı. Herkes İmparator'a boyun eğmeliydi.

Kapı savrularak açıldı ve Kobra'nın neşeyle ve altın sarısı eyeliner'la parlayan yüzü göründü. Rae o kadar rahatlamıştı ki ağlayabilirdi ancak kötü kadınlar böyle yapmazdı.

"Seni bir yaz cinayetiyle karşılaştırayım mı?" diye sordu Kobra. "Bana aldırış etmeyin, sadece şiir yazan Key gibi davranıyorum. Bugün hepiniz Lia'yı kurtararak iyi iş çıkardınız."

Yanında hediyelerle gelmişti; herkese çerçevesi yılan şeklindeki güneş gözlüklerinden getirmişti. Rae oda karanlık olmasına rağmen hemen denedi.

Kobra yüzünü buruşturdu. "Kapalı alanda güneş gözlüğü takma, poz kesiyor gibi görünüyorsun."

"Harika görünüyorum," diye karşı çıktı Rae. "Kimler kapalı alanda güneş gözlüğü takar? Rock yıldızları ve kötüler. Güneş gözlüğü takıp takmamak onlar için fark yaratmaz çünkü her zaman karanlık işler yaparlar."

Nazik bir öksürük tartışmalarını böldü.

Rae güneş gözlüğünü burnuna indirdi ve yılan şekilli çerçevenin üstünden Kobra'ya inanamıyormuş gibi baktı. Resmen arkasından kapıyı kapamamıştı. Kapı eşiğinde Rae'in bekleyeceği son kişi dikiliyordu.

"Senin gibi bir kızın bu dip odada ne işi var?" diye sordu Lia.

Etten ziyade ışık ve havadan oluşuyormuş gibi görünen kız zindan kapısının önünde kararsız görünüyordu.

Ardından, "Sana inanıyorum, Rahela," dedi hikâyenin kadın kahramanı. "Hayatını benim için tehlikeye attın."

"Hayır, atmadım," diye ciyakladı Rae. "Zırh eldivenlerin gücüyle canavarın üstesinden beraber geleceğimize emindim. Ve haklıydım!"

Yani neredeyse emindi.

Lia içtenlikle lafına devam etti. "Gerçekten geleceği görebiliyor olmasan ve müttefik olmak istemesen neden böyle bir şey yapasın ki? Aynı tarafta olalım."

Odaya şaşkın bir sessizlik çöktü.

Ta ki Kobra o davetkâr gülümsemesini takınana kadar. "Şanslısın, fazladan bir güneş gözlüğü getirmiştim."

Altın bir parıltıyla eğildi ve güneş gözlüğünü Lia'ya uzattı, o da reverans yapıp utangaç bir ifadeyle aldı. Rae alkışlamaya başladı. Key de ona katıldı. Lia, Emer'a baktı ancak Emer, Rae'in fırçalarını ve parfümlerini düzenlemekle meşguldü.

"Nişanın kutlu olsun," dedi Rae cesaretlendirici bir sesle Lia'ya.

"İmparator'u mu seçtin yani?" Kobra'nın sesi hüzünlüydü. "Marius'un sevgisine biraz bile karşılık vermeyecek misin?"

Rae bir futbol taraftarı gibi yumruğunu sıkıp havaya kaldırdı. İmparator'u eskiden olduğu kadar sevmiyordu ancak tuttuğu çiftin kazandığını görmek heyecan vericiydi.

"Lord Marius bana mı âşık?" Lia şaşırmıştı. "Elbette artık değildir."

"Bugün büyük bir aksilik yaşandı," dedi Kobra. "İnsanların neden yalan söylediğini anlayamıyor. Ancak tatlı dille konuşursan eminim yola gelecektir."

"Lord Marius'u baştan çıkarıp Kral'la evlenmemi mi istiyorsunuz? Onu kullanabilelim diye?" Lia etkilenmiş görünüyordu. "Kayıp tanrılar aşkına, siz şeytansınız."

Kobra'nın ağzı açık kaldı. "Onu kastetmedim! Onunla biri ilgilensin istiyorum."

"Ben yaparım," diyerek gönüllü oldu Key ve göz kırptı.

Kobra gözlüğünü çıkardı ve Key gülerken gözlüğüyle ona vurmaya başladı. "Öldürmekten bahsetmiyorum! Hiçbir zaman öldürmekten bahsetmiyorum ama sen konuyu hep oraya çekiyorsun!"

"Zavallı minik kediciğin, tuğladan yapılmış bir cinayet evi gibi sapasağlam, kendi başının çaresine bakar," diye mırıldandı Rae.

Lia kaşlarını çattı. "Bana âşık olduğundan emin misiniz? Erkekler sana bakarken sanki vücudunda bin böcek geziniyormuş da tüm o böcekler seni soymak istiyormuş gibi hissedersin ya, öyle ürpertici bir şey hissetmedim."

Emer bir şişeyi düşürdü.

"Çünkü Marius bir *centilmen*," diye savunma yaptı Kobra.

Lia başka bir yükü daha sırtlanıyormuş gibi iç çekti. "Onunla arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm."

Rae elinde olmadan Lia'nın ölümünü hatırladı: Güvendiği saray mensupları ona ihanet etmişti, yüzlerce kez ihanete uğramasına rağmen hep inanmayı seçmişti. Üvey annesini, üvey kız kardeşini ve Emer'ı sevmek istemişti. Diğer hikâyede Lia kendini Lord Marius'la bir canavarın arasına atmıştı. Kral'ın kalbini kazanmış olmasına ve müttefiklere ihtiyacı olmamasına rağmen kulenin en alt odasına kendi isteğiyle gelmişti. Her erkeğin arzuladığı Lia arkadaşı olsun istiyordu.

Dünya güzeli dahi yalnız kalabiliyordu.

Kobra endişeyle Lia'ya baktı. "İstemiyorsan evlenmek zorunda değilsin."

Hey, şimdi hikâyeyi bozan kim?

"Rahela'nın aldığı görülere bakarsak sanırım Octavian'la evlensem *iyi olur*," dedi Lia sakince. "Eğer İmparator olursa ben de onun yanında hüküm süreceğim. Bunun için bana dokunmasına katlanabilirim."

Kobra konuşamayacak kadar afallamış görünüyordu.

Rae kendini yatağa attı ve kahkahalara boğuldu. İffeti lekelenemez, böyle şeyleri aklına getirmeyecek kadar saf, meleksi kadın kahraman.

Harika bir aşk hikâyesiydi.

Herkes Lia'yı o kimseyi istemediği için istiyordu. Bunun, onun diğer kadınlardan daha iyi ve değerli olduğu anlamına geldiğini sanıyorlardı. Esasında, sadece Lia'nın onları istemediği anlamına geliyordu.

"Neden hüküm sürmek istiyorsun?"

"Dünyayı değiştirmek için," diye cevapladı Lia karalılıkla. "Her zaman halkın daha iyi beslenmesi gerektiğini düşünmüşümdür."

İşte bu, hastalara ilaç ve merhem götüren melek Lia'ydı. Kobra anladığını göstererek başını yukarı aşağı salladı.

"İyi beslenen insanlar daha iyi çalışır ve savaşa girmemiz gerekirse, iyi beslenmiş askerler ordularımızı daha güçlü kılar," diye devam etti Lia dingin sesiyle.

Kobra ekibin beklenmedik yumuşak kalplisi olarak güneş gözlüğünü elinden düşürdü. Rae havayı tekmeleyerek keyifle güldü. Lia bu olumlu tepkiden memnun görünüyordu.

Key başını yana yatırarak Lia'yı inceledi. Sırıtışı, saçları, her bir santimi vahşiydi.

"Engerek yuvasına hoş geldin." Key elini Lia'ya doğru kaldırdı.

Lia solgun parmaklarını Key'in avucunu kaplayan siyah deriye kısa bir süreliğine dokundurarak tereddüt dolu bir beşlik çaktı. Key acımasızca flörtöz olabilirdi ancak Lia'yı kurtarmak için *mantikor*la savaşmaya hazırdı. Şimdi de Lia'nın Octavian'ı da Marius'u da sevmediği ortaya çıkmıştı, belki Key bir şansı olduğunu düşünmüştü.

Belki de gerçekten vardı. Belki etraflarında şeytani kıvılcımlar uçuşuyordu.

Rae'i bir tedirginlik duygusu sardı. "Engerek olmak istediğine emin misin? Sen... özünde iyisin..."

Lia'nın yüzü yürekler acısı terk edilmiş bir ifadeye büründü, gözleri doldu ve kristal yaşlar yanaklarından süzüldü. Rae teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı.

"Muhtaç kız yüzünü takınma! Tamam, tamam engerek olabilirsin."

Lia bebek yumuşaklığındaki yanaklarında kurumaya yüz tutmuş gözyaşlarıyla sevinç içinde gülümsedi. Rae, Lia'nın bir zamanlar ailesinin şımarık küçük kızı olduğunu hatırladı.

"Gerçekten canın istediğinde ağlayabiliyor musun?"

Lia başıyla onayladı. "Yetenek işte."

Lia'nın yaşlarla ıslanmış güzel yüzü Rae'in kalbinin kardeş özlemiyle sızlamasına neden oldu. Hafifçe yatağa vurdu ve Lia minik ve kırılgan bir kuş gibi yanına oturup ona yaslandı.

Hastalık teşhisi konmadan önce Rae çok zayıflamıştı. En yakın arkadaşı, "Harika görünüyorsun," demişti. "Artık benim kadar zayıfsın." Rae daha önce kimin daha zayıf olduğunu düşünmemişti. Görünüşe göre arkadaşı düşünmüştü. Oldukça bitkin hissetmesine rağmen kendisini gülümsemeye zorlamıştı.

Rae şimdi gerçekten gülümsüyordu.

"Gizli planlarımız yüzünden idam edilmeyi sabırsızlıkla bekliyorum," diye mırıldandı Kobra. "Gizli bir el sıkışmamız olsun mu?"

Rae tısladı ve eliyle yılan taklidi yaptı, Lia kıkırdayıp taklit edene kadar şaka amaçlıydı. Key elinde bir bıçakla hareketi taklit etti. Kobra gözlerini devirdi ve engerek hareketini ustalıkla yaptı.

"Saygıyla söylüyorum ki," dedi Emer düz bir sesle, "lordum ve leydilerim, dayanılmaz derecede aptal görünüyorsunuz."

Herkes güldü. Rae bir kolunu üvey kardeşinin zayıf omzuna attı ve planının sonraki aşamasını düşündü.

Prenses Vasilisa birkaç ay içerisinde Kral abisinin genç yaşta öldüğü haberini alacaktı. Perişan bir halde Octavian'ın odasına teselli bulmaya gidecekti ancak onu eğlenirken görecekti. Sarhoş Kral ve hüzünlü Prenses bir araya gelince, yatmak gibi olağanüstü kötü bir karar

verilecekti. Vasilisa evleneceklerini düşünecekti ancak Octavian ona başkasını sevdiğini söyleyecekti. Küçük bir istilacı birliği Vasilisa'nın kırılan onurunun intikamını almak için başkenti yağmalayacaktı, İmparator da gücünün tamamına ulaşmak için uçuruma inecekti. İmparator'un hortlak ordusu tarafından kovalanan Vasilisa ve savaşçıları kaçacaktı. Yıllar sonra, acımasız Buz Kraliçesi istilacı ordusunu toplayacak ve İmparator'u mahvetmek için denizin ötesine yelken açacaktı. Bunu takip eden uzun savaş gecesinde Lia ve Marius öldürülecekti.

Rae bunların hiçbiri gerçekleşmeden gitmiş olacaktı. Rae'in hastane kapısını Eyam'a açan kadın Rahela'nın bedeninin artık kullanılmadığını söylemişti, Rae bu yüzden Yaşam ve Ölüm Çiçeği'ni aldıktan sonra Rahela'nın öleceğinden şüpheleniyordu. Belki buradaki arkadaşları onu özlerdi. Rae onları özleyecekti. Belki gerçek değillerdi ama artık Kobra'yı kitabın içinde yaşarken onlara bağlandığı için suçlayamıyordu. Hikâyeden çıkmadan önce güvende olduklarından emin olmak istiyordu.

Birinin Vasilisa'ya asla Octavian'la olamayacağını söylemesi gerekiyordu. Vasilisa eve gitmeli ve çok geç olmadan abisiyle vakit geçirmeliydi.

Müstakbel Kraliçe için düzenlenen kutlama mükemmel bir fırsattı. Kutsal elçinin parlama zamanıydı.

Rae kutlamaya harika görünerek, iyi hissederek ve ana karakterlerden kaçınmaya kararlı olarak gitti. Elbisesi beyaz bir sütun gibiydi, kuyruğuna malakit zeminle uyumlu yakutlar dikilmişti. Salona Kobra'nın kollarında girdi, Emer ve Key arkasındaydı, sanki fonda havalı bir şarkı çalıyordu.

Daha sonra sesin Kobra'nın özel ozan grubundan geldiğini fark etti.

Erkek ve kadın kahraman yanlarından geçti. Kral ve dünya güzeli. Kral'ın yüzü bir maskeyle gizlenmişti ve Lia'nın güzelliği başlı başına bir maskeydi. Batan güneş başlarının arkasında parıldıyor,

Octavian'ın taçlı maskesine ihtişam katıyordu. Ana karakterlerin gerçekten ne yaptıkları önemli değildi. Kim oldukları önemliydi.

Lia elini Kral'ın pelerinine saklayarak engerek hareketini yaptı. Rae yakut kaplı yelpazesinin arkasından Lia'ya sırıttıktan sonra arkasını döndü.

Prenses Vasilisa, Kobra'nın kitap kulübündekilerin arasındaydı. Rae onu neredeyse tanıyamayacaktı. Vasilisa sarı ipek bir bluz ve çizgili bir yün etek giyip püsküllü kemer takmıştı. Bluzunun yakası açıktı ve dirseklerine kadar geliyordu, Rae bu sayede Prenses'in dövmelerini görebilmişti. Griffin gagalı, keçi boynuzlu karmaşık bir geyik resmi Vasilisa'nın köprücükkemiğinden başlayıp sol omzuna kadar uzanıyordu. Vasilisa'nın iki bileğinde de aynı hayvanın siyah mürekkeple yapılmış dövmeleri vardı ve boynuzları bilezik gibi bileğini sarıyordu.

Vasilisa'nın halkı Eyam'dakiler gibi giyinmiyordu. Bunca zamandır, alışkın olmadığı kostümün içinde rahatsızdı. Artık rahatlamıştı, kahverengi saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve yüzü gülmekten kızarmıştı. Kıskançlık yüzünden cehennemi yaşıyormuş gibi görünmüyordu.

Belki Vasilisa bu sefer Octavian'la yatmazdı ama keder çılgın davranışlara neden olurdu. Rae, bir çivi bir savaş kaybettirir, lafını duymuştu. Vasilisa'yı Majestelerinin çakıp kaçması konusunda uyarması gerekiyordu.

"Selam, millet! Özellikle de size selam, Majesteleri!" Rae, Prenses'i yalnız yakalamak için iyi bir sebep düşünmeye çalıştı.

"Leydi Rahela," dedi Prenses Vasilisa. "Biraz konuşabilir miyiz? Size danışmak istediğim özel bir mesele var."

Plan yapmak gitgide kolaylaşıyordu.

Girdikleri küçük oda kitaplarla ve pirinç süslemelerle kaplıydı. Zeminde, beşiğindeki tanrı çocuğunun sıcak tonlarda yapılmış mozaik görseli vardı. Tanrıça acı ve dehşetin hiçbiri yaşanmadan önce çocuğunu sallayarak uyutuyordu.

Rae kadife bir puf a oturdu. Yakuttan kalpler işlenmiş eteği yere süründü ve etrafına yerleşti. Vasilisa'nın ellerini kavrayıp sırnaşık bir tavırla gözlerinin içine baktı.

"Anlat bakalım, kızım."

Vasilisa, Rae'in hisli bakışlarından kaçındı. "Geleceği görebildiğini duydum."

"Şüphen olmasın. Ciddiyim... olmasın." Rae bir risk aldı. "Tanrılar bana hoşlandığın bir adam olduğunu söyledi."

Octavian hikâyenin kahramanı olmasına rağmen Rae, Vasilisa'nın bunun doğru olmadığını söyleyeceğine inanıyordu.

Aksine Prenses, Rae hâlâ ellerini tutuyorken onlarla oynamaya çalışmıştı. "Evet! Çok hoşlanıyorum. Sanırım bir yakınlık kurduk."

Octavian'ın ortaçağdan fırlamış erkek müzik grubu bakışları bu kadını hipnotize etmişti.

"Güzel oğlanlardan çok etkileniyoruz, değil mi?"

Vasilisa'nın kirpikleri, cayır cayır yanan kırmızı yanaklarının üzerinde dalgalanan gölgeler oluşturdu. "Onun, o vahşi Lord Marius gibi erkeklerden çok farklı bir cazibesi var."

Rae başıyla onayladı. "Gergin surat ve kas yığını, korkunç bir kombinasyon."

O buzlu dağa tırmanmak isteyen herkesin cesaretini takdir ederdi.

Vasilisa dudağını ısırdı. "Sevdiğimin ilgisinin başka yerde olduğuna dair söylentiler duydum. Yeteneğin bana bunun gerçek olup olmadığını söyleyebilir mi?"

Herkesin Octavian'm Lia için deli olduğunu bilmesi ve nişanlandıkları gibi söylentiler mi? Vasilisa, Lia ve Octavian'ın sadece Kraliçe Turnuvası yüzünden nişanlandıklarını mı düşünüyordu? Gerçek aşkı gördüğünde anlayamıyor muydu?

Rae buradaki kadınların erkeklerle deneyimi olmasının hoş görülmediğini kendisine hatırlattı. Masum olmaları gerekiyordu. Yani aslında, cahil ve kolay incinebilir olmaları bekleniyordu.

Kötü kadınlar daima acımasızdı. O anda Rae için asıl nazik olmak acımasızlıktı. "Bunu söylemek için gücüme ihtiyacım yok. İlgisi başka bir yerde. Bunu bütün saray biliyor."

Vasilisa hızlı ve incinmiş bir nefes aldı. "Herkes aptal olduğumu düşünüyor olmalı."

"Hayır," diye yalan söyledi Rae. "Sana söyleyen ben olduğum için özür dilerim. Ve yine özür dilerim ki seni bir daha inciteceğim. Geleceği gördüm. Tanrılar bana seni kendi krallığının tahtında otururken gösterdi. Çok mutsuz ve çok yalnızdın."

Ve eski sevgilinin kıyılarını yakıp yıkmak için ordular göndermeye çok meyilli.

Vasilisa'nın parmakları yumuşak etten taşa dönüştü. Tutuşundan Rae'in elleri uyuştu.

"Tahtta mıyım?" diye sordu Vasilisa. "Abime ne olacak?"

"Üzgünüm. Genç yaşta ölüyor."

"Neden ötürü?" diye sorgulamaya devam etti Vasilisa.

Rae nereden bilebilirdi? Adam laboratuvarda duran cesedi hariç kitapta görünmemişti. Yalnızca bir isimden ibaretti. Buz Kraliçesi'nin, İmparator'un ölü ordusuyla savaşan metal askerlerini yaratan Kalpsiz Ivor. Vasilisa'ya Eyam'ı mahvetme gücünü veren bir kurgu aracıydı. Rae için bir karakter bile değildi.

Vasilisa'nın ise sevdiği biriydi.

"Tanrılar net değildi. Tek gördüğüm sonuydu."

Vasilisa sarı ipekle sarmalanmış bir at gibi şaha kalktı. Hareketin hızından eteğinin çizgileri belirsizleşti. "Kral Octavianus nerede?"

"Bunu şimdi mi yapıyoruz? Önce bir üzerine uyuyup sonra karar vermek isteyebilirsin..."

Vasilisa kapıyı açtı. Muhafızı Ziyi dışarıda bekliyordu.

"Beni Eyamlı Octavianus'a götür ve eve bir mesaj yolla. Kralının hayatı hızımıza bağlı."

"Şimdi galiba," diye mırıldandı Rae kendi kendine. "Şimdi iyidir."

On dakika sonra, Tagar'ın Prensesi'nin ani ayrılışının nedenini dinlemek için taht odasında toplanmışlardı.

Narin leydilere sandalyeler verilmişti. Rae alçak, yaldızlı bir kanepe getirten Kobra'nın yanına oturdu. Kitap kulübü arkasındaydı ve Leydi Zenobia gizlice kitap okuyordu. İkizler Lord Fabianus'un yanında oturuyordu, Hortensia'nın yüzü solgun ve gergindi. Lord Marius'un hiçbir yerde görünmemesi çok garipti ancak onun dışında bütün saray oradaydı ve heyecanlıydı.

"Ah, kutsal elçi, lütfen tanrılara *neden böyle olduğunu* sor," diye tısladı Kobra.

"Bu sefer, istediğin şeyi yapıyordum," diye fısıldadı Rae. "İnsanlara yardım etmeye çalışıyordum!"

Belki de kötü kadınların doğaları gereği hiçbir zaman iyilik yapmamaları gerekiyordu.

Octavian taçlı maskesini kaldırdı, yüzü şaşkındı. Tahtının yanında duran Başvekil Pio stresli görünüyordu. "Kraliçe Turnuvası bir saray oyunudur," dedi Pio. "Sizi temin ederim, Prenses Vasilisa, ülkelerimiz hâlâ ciddi bir şekilde evlilik müzakereleri yürütüyor."

Vasilisa'nın hâlâ bir şansının olduğunun belirtilmesiyle sarayda kıkırtılar yankılandı. Saray, buz istilacılarını ciddiye almıyordu. Rae gerçeği biliyordu ve irkilmişti. Dünya güzelinin Kral'ın kalbini kazandığı gün Prenses'in kaçması hiç de hoş bir manzara değildi.

Prenses Vasilisa doğrudan Kral'a hitap etti. "Majesteleri, benimle evlenme gibi bir niyetiniz olmadığı çok açık. Ve benim de yok."

Vay canına, Kral'a *fazla* doğrudan hitap ediyordu.

Durumun rengi bir anda değişti. Bütün saray, görkemli ve yakışıklı Krallarının reddedilişine ön koltuklardan şahitlik ediyordu.

Rae içten içe neşelendi. *İşte bu! İtibarını koru. Gece yarısından sonra mesaj atma ya da başkenti istila etmek için asker gönderme!*

"Bir centilmen olarak isteklerinize saygı duyuyor, bir Kral olarak da ülkelerimiz arasında dostluk kurmayı umut ediyorum," dedi

Octavian. Bu, konuşmayı bitirmek için mükemmel bir yol olabilirdi ama Octavian bıyık altından mırıldanmak zorundaydı. "Şahsen rahatladım."

Hikâyede Vasilisa'nın Kral'a duyduğu tutkulu aşk, onun iğnelemelerini şaka olarak yorumlamasına neden oluyordu.

Bu versiyonda Vasilisa'nın gözleri kısıldı. "Şahsen, arkadaşımın ölüsüne saygısızlık eden ve temel nezaketten yoksun olup bir leydiye hakaret etmekten kaçınmayan bir adamla evlenmektense kalbimi söktürüp vadinize attırırım."

Taht odasındaki hararetli fısıldaşmalar, kaynamaya başlayan bir çaydanlığın tiz feryadına dönüştü. Octavian'ın yüzünde aşağılanma ve sağduyu ağır basmak için savaş veriyordu.

Bilge Vasilisa kahverengi saçlı başını eğdi. "Özür dilerim. Abim için endişelendiğimden dikkatim dağıldı. Gitmeme izin verin."

Octavian'ın ağzı, bir atın çılgınca koşmasını engelleyen dizginler gibi titriyordu. "Mümkün olduğunca çabuk gidin lütfen. Abinizin hatırı için."

Muhteşem bir an boyunca her şey Rae'in planladığı şekilde gidiyor gibi göründü.

Ta ki bir erkek sesi yükselene kadar. "Vasilisa! Gidemezsin."

Sesin arkalarından gelmesi şaşırtıcıydı. Rae yavaşça koltuğunda döndü. Leydi Zenobia kitabını düşürdü. İkizler el ele tutuştu.

Şakayıklar işlenmiş menekşe rengi ipek yeleğiyle göz kamaştıran Lord Fabianus Prenses'in huzuruna çıktı. Gözü Kralını görmüyor gibiydi.

"Demek istiyorum ki... Yani *diyorum ki!* Vasilisa. Gitmek zorunda mısın?"

Vasilisa derin bir nefes aldı. "Zorundayım. Abim tehlikede."

"Ama diyorum ki!" diye bağırdı Lord Fabianus. "Öyle yani."

Fabianus konuşma yapmayı bile beceremiyorsa neden olay yaratıyordu ki?

Prenses Vasilisa, "Arkadaşlığınızı daima hatırlayacağım," dedi zarifçe.

Prenses'in gösterdiği sakinlik Lord Fabianus'a cesaret vermiş olmalıydı. "Gitmek zorundaysanız... beni de götürür müsünüz?"

Vasilisa zayıf bir sesle cevapladı. "Ziyaretinizi hoş karşılarım, eğer demek istediğiniz buysa."

"Demek istediğim bu değil!" diye haykırdı Fabianus.

Sesinde bariz bir acı vardı. Rae bir kez daha göğsünde sızı hissetti. Kimseyi incitmek istememişti.

"Vasilisa," diye devam etti Fabianus. "Yani... Majesteleri. Kahretsin, Vasilisa! Birbirimizi anlamamış mıydık?"

Vasilisa'nın yüzü kızardı ve bakışlarını yere çevirdi. "Yanlış anladığıma inanmıştım..."

Rae çok eski bilgilere dayanarak bir kehanette bulunduğunu düşünmeye başlamıştı.

Lord Fabianus Prenses'in ellerine uzandı. "Yanlış anlamadın."

"*Fabianus!*" diye seslendi derin ve gür bir erkek sesi. "Hayır!"

General Nemeth, Kral'ın tahtının gölgesinden çıkıp Fabianus'un durduğu yere doğru ilerledi. General'in hırpalanmış zırhı oğlunun yeleğiyle gülünç bir tezat oluşturuyordu.

Fabianus gözlerini kırpıştırdı. "İkimiz de Tycho'nun daha iyi bir vâris olduğunu biliyoruz."

General, "Senden daha iyi bir vâris olamaz," dedi.

Fabianus tekrar gözlerini kırpıştırdı.

"Benim güzel oğlum." General Nemeth'in sert sesi yumuşamıştı. "Annen vefat ettiğinde, insanlar çocuklarım için yeniden evlenmemi söylediler. Yapamadım. Sizi hayal kırıklığına uğrattım ve sen evle ilgilendin, kızları güzelce giydirdin. Talihimiz dönecektir. Artık ailen için daha fazla fedakârlık yapmana gerek yok. Yöneliminin diğer tarafa olduğunu biliyorum, oğlum. Hep biliyordum. Hiç umursamadım."

Rae aniden haince ölümünü planlayan kişinin General Nemeth olamayacağına ikna oldu. Bunu yapan Başvekil ve onun şeytani sakalları *olmalıydı.*

Lord Fabianus babasının bu dokunaklı açıklamasına karşılık olarak öksürdü. "Baba, buna minnettarım. Ancak insanlar hem leydilerin hem de beyefendilerin eşliğinden keyif alabilir."

Kobra ellerini ağzına götürdü ve sevinçle bağırdı.

"İkisi de mi?" General Nemeth birçok askeri nişan takmış bir alabalık gibi görünüyordu. Ağzı açılıp kapanıyor, bakışları yardım ya da muhtemelen cinsellik eğitimi arayışıyla sarayda dolaşıyordu.

Fabianus çekinerek başıyla onayladı. "İnsanlar kumaşlarla modayı sevdiğim ve çamurda dövüşmeyi sevmediğim için varsayımlarda bulundu. Şunu da eklemeliyim ki, çamurda dövüşmeyi seven birkaç kişi bana *teklifte* bulunmuştu. Onları reddettiğimde sana gelip şakalar yaptılar."

Kral tahtını terk etmiş olmalıydı çünkü aniden suçlu bir sessizlik hüküm sürmeye başladı.

Fabianus'un dudakları hafifçe kıvrıldı ve o hoş, aptal gülümsemesini takındı. Vasilisa'ya uzatmadığı eliyle General'in kolunu sıvazladı. "Sorsaydın söylerdim, baba. Yine de kızları iyi bir evlilik yapmaları için sıkıştırırken bana bu konuyu açmaman kaçak dövüşmekti. Bu yanlıştı ve Belalar için üzgünüm ancak bir gün aşk evliliği yapmanın hayalini kuruyordum."

Prenses Vasilisa'nın sesi titredi. "Ya şimdi?"

Fabianus elini hâlâ Prenses'e uzatıyordu. Sarayın soytarısı umut ve cesaretle Prenses'e uzandı.

"Şimdi âşığım," dedi Fabianus basitçe. "İstersen seninle her yere gelirim. Ancak endişelendiğim bir ailem var, aynısı senin için de geçerli. Hortensia iyi değil. Bunu sormak büyük arsızlık olacak, biliyorum ama beni bekler misin?"

Prenses cevap vermeden Hortensia ayağa fırladı. İşlemeli diz örtüsü düştü ve iyice zayıflamış bedeni ortaya çıktı. Sesi bir tanrının kulağını delebilirdi.

"On yaşındayken seni neredeyse boğuyordum, Fab Nemeth. Beni oraya getirtip yarım bıraktığım işi bitirtme. Sensiz de gayet iyiyim. Sonunda abim her sarı giydiğimde eleştirmek için yanımda olmayacak! Daha mutlu olamazdım!"

Fabianus boştaki elini ona uymayan bir sertlikle kaldırdı. "Sarı seni kocaman bir limon gibi gösteriyor, Hortensia!"

Horatia itiraz etti. "Canım! Zarif bir limon."

Hortensia sandalyesine geri yığıldı. "Majesteleri, lütfen götürün onu."

"O zaman, Prensesim..." Kızarma sırası Fabianus'taydı. "Götürün beni?"

Vasilisa, elini Fabianus'unkine doğru uzatarak başıyla onayladı. Bakışlarını taht odasının zemininden kaldırmadıkları için Rae nasıl olduğundan emin değildi ama elleri birbirine değiyordu. Bir anda birbirlerinin kollarındaydılar.

Aniden, geleceğin Buz Kraliçesi ve sarayın soytarısı, destansı bir aşk masalının kadın ve erkek kahramanları gibi öpüşmeye başladı. Hayal kırıklığına mahkûm küçük karakterler olduklarını bilmiyorlardı, onları izleyen saray halkını umursamıyorlardı.

Kobra altın gibi bir özgüvenle oturduğu yerden kalktı ve sanki güzel bir oyun izlemiş gibi ciddiyetle alkışladı. Anlık bir şaşkınlıktan sonra Rae, kitap kulübü ve Fabianus'un kız kardeşleri de alkışlamaya katıldı.

Başvekil Pio bile Tagar'la olan ittifakın korunmasından ve muhtemelen buz istilacılarıyla olası bir savaştan kaçınılmasından memnun görünüyordu.

Rae, "Beklediğim gibi gitmedi," diye fısıldadı Key'e taht odasından ayrılırken. "Ama sevdim."

Vasilisa ve Fabianus, peri masallarından fırlamış Lia ve Octavian gibi görünmeyebilirdi ama birilerinin mutlu sonu gibi *hissettiriyorlardı*. Rae'inki olmasa bile.

Kızıl utanç yuvasında güvende olan Emer, Rae'in abanoz siyahı ve kâğıt beyazı paravanını kurdu ve sıcak su doldurarak küvete yapraklar serpiştirdi. İkinci bir sıcak banyo aşırıya kaçabilirdi ama Rae'in çıkarması gereken bir sürü parti eyeliner'ı vardı ve sıcak küvetinde daha iyi plan yapıyordu. Bunu, kendi plan yapma küveti olarak düşünmeye başlamıştı. Rae sıcak suyu getiren hizmetçiyi bulmalı ve ona bahşiş vermeliydi.

Rae başını gül kokulu sıcak suyun altına sokmuştu ki taht odasındaki gülümsemeyen tek kişi aklına geldi.

Suyun bastırdığı bir kargaşa duydu. Bir sesin yükseltilmesi ya da yere düşen ağır bir nesne olabilirdi. Dengesi şaşan Rae, sadece gelen sesin yüksek olduğunu söyleyebilirdi. Yaklaşan bir fırtına gibi silik ve ürkütücüydü.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Leydinin Yalanları Açığa Çıkıyor

Hizmetçisi, Leydi Rahela'nm idamından önceki gece şafak sökerken karanlıkta nakış işliyordu. Kendisine ihanet eden Rahela'yı düşünmemeye çalıştı. İhanet ettiği Lia'yı düşünmemeye çalıştı. Yıldızların atlında kumaşı yüzlerce kez delip geçen çelik iğnesini izledi, düşüncelerinin ötesinde bir nefretle yanıp tutuştu.

Demir Çağı, ANONİM

eni odalarındaki mermer salon gözdelerin odasındakiyle aynıydı, yalnızca kemerli vitray pencereler vadiye daha yakındı. Elmas şeklindeki camlara doğru uçuşan kıvılcımlar minik kırmızı yıldızları andırıyordu. Emer ara sıra inlemeler ya da çığlıklar duyuyordu. Şu anda ise Rahela'nın küvette yılanına şarkı söylediğini duyuyordu. Görünüşe göre Rahela'nın kanı kaynıyordu. Yılan kendisini bir kontrol etmeliydi.

Emer ne yapacağını bilemez halde perdeli bölmesinde oturuyordu. Rahela ve Lia artık arkadaşlardı. Lia, Kraliçe olacaktı. Üvey kardeşler arasında barış sağlanması her zaman imkânsız görünmüştü ancak imkânsız gerçeğe dönüşmüştü.

Emer koridorun karşısından Key'in gülümsemesinin pırıltısını gördü, neredeyse bıçaklarının pırıltısı kadar tedirgin ediciydi. Leydi

Rahela'nın banyo suyunu sıcak getirmeleri için hizmetçilere savurduğu tehditlerin işe yaramasından memnun görünüyordu. Key, Rahela'nın gölgesi paravanın arkasında belirince çenesini sıktı ve duvara baktı.

Rahela'nın babacan davrandığına inandığı yaşlı muhafız bile ona göz ucuyla bakardı ancak Key, Rahela'nın kasılarak bastığı yere tapıyordu. Ucuz bir çiçeği mücevher sanıyordu ve ona aksini söyleyen herkesi öldürürdü.

Emer, Key'in gözlerinin Rahela'nın Kral'ı yatağına atmaya ve Lia'yı mezara koymaya çalıştığını görünce açılacağını düşünmüştü.

Ancak Rahela, Lia'yı sabote etme şansını reddetmişti. Onun yerine, Kral'ı kendi elleriyle Lia'ya teslim etmişti. Emer bu beklenmedik davranışta Rahela'nın çıkarına bir şey görememişti ancak Lia ittifak yapmayı teklif ettiğinde yanıldığını anlamıştı. Birlikte engerek takımıydılar.

Lia, Kral'la evlenebilirdi. Emer zaten her zaman onun biriyle evleneceğini biliyordu. Kral'la evlendiği için onu hâlâ görebilirdi.

Rahela akşamları onlara "yemek sonrası eğlencesi" dediği hikâyeler anlatırdı. Lord Ross ve onun aşk yeminlerine sadakatsizlik ettiğinden şüphelendiği güzeller güzeli Leydi Rachel'ın hikâyesini yarılamışlardı. Emer, Lord Ross'un yakında Leydi Rachel'ın kafasını ülke kanunlarına uygun olarak kestireceğini düşünürdü. Key, Rahela'nın ayaklarının dibinde taparcasına otururdu; yanağını eline yaslar, gözlerini yukarı çevirirdi. Emer bir köşede nakış işler ve dinlemiyormuş gibi davranırdı.

Belki bu akşam Lia yine kapılarına gelirdi. Belki Rahela hepsine şahane bir hikâye anlatırdı.

Kapı çaldı. Emer'ın kalbi tekledi ve ardından düş kırıklığıyla duruldu.

Kapıdaki kişi Kral'dı.

Octavian hâlâ kraliyet kıyafetlerini giyiyordu; işlemeli siyah pelerini omuzlarından aşağı dökülüyor, taçlı maskesi parlak saçlarını geride tutuyordu.

Tacın altındaki yüzü huzursuz görünüyordu.

"Rahela'yı görmek istiyorum."

İşte başlıyordu. Ne zaman vekillerle ilgili bir konu ters gitse ya da Octavian bir partide küçümsendiğini hissetse, Rahela ona kalbinin kralı olduğunu söylemeliydi.

Rahela, Kral'a sahip olma fırsatını es geçmişti. Prenses Vasilisa Kral'ı bütün sarayın önünde küçük düşürmüştü. Ve Emer, Kral'ın İmparator olmaktan korktuğunu düşünüyordu.

Octavian'm yüzündeki ifadeyi biliyordu. Görevini biliyordu. Octavian'ı leydisinin yatak odasına götürmeliydi.

Emer neden kalkıp imalı imalı, "Leydim banyoda," dediğinden emin değildi.

Octavian'ın mükemmel şekillendirilmiş kaşları mükemmel bir hareketle kalktı ve eliyle arkasındaki saray muhafızlarına işaret etti. Havasından anlaşıldığına göre, Kral'ın hanımıyla görüşmesine izin vermeyeli uzun zaman olmuştu. Emer'ın küstahlığını görmezden gelerek affedecek ve her zamanki gibi devam edecekti.

Muhafızlar merdiven boşluğuna çekilip arkalarını döndüler. Octavian içeri girdi ve kapıyı neredeyse tamamen kapadı. Bir Kral'la en fazla bu kadar baş başa kalınabilirdi.

"Çağır onu," dedi Octavian yeterince kaygısızca.

Bu bir kraliyet emriydi. Reddedilemezdi.

Emer sarayın altın kulelerini işlediği yastık örtüsünü ve altın iplik geçirdiği iğnesini kenara koydu.

"Odanıza çekilmeniz kraliyet saygınlığınız için daha uygun olacaktır, efendim. Leydim giyindiğinde ivedilikle yanınıza gelecektir."

Kral bütün ülkeye hükmediyordu ancak gücü yakından daha da baskın hissediliyordu. Kral yaklaşırken tacının gölgesi mermere düşmüştü.

Octavian bir elini Emer'ın omzuna koydu. "Saygınlığı bir hizmetliden öğrenecek değilim."

Dokunuşu, saltanatının ve tacının ağırlığını taşıyordu. Emer dizlerinin büküldüğünü hissetti. Eğer Kral diz çökmesini istiyorsa, diz çökmeliydi.

Rahela'nın sesi duyuldu. "Bırakın onu."

Baskı yok oldu. Emer özgürdü. Octavian yatak odasının eşiğinde şaşkın gözlerle dikilen Rahela'ya döndü. Beyaz bülbül desenli kırmızı sabahlığına sarınmıştı, ipek kumaş banyonun sıcaklığı ve nemiyle tenine yapışıyordu. Octavian'ın bakışları, Rahela'nın ipekle sarmalanmış kıvrımlarında dolaştı.

"İzin ver yatak odana geleyim ve dünyanın geri kalanından soyutlanalım."

Rahela'nın gözleri odanın içinde dolaştı. Bunun bir işaret olabileceğini fark ederek bakışlarını indirdi. "Elçinize danışmak istiyorsunuz ancak bir kadınla baş başa kaldığınız dedikodularının gerçek aşkınızın kulağına gitmesini istemeyeceğinizden eminim."

Üstü kapalı, minik bir tehditti bu. Lia'ya söylemesini istemezdi. Kral dahi Lia'yı kaybetmeyi göze alamazdı.

"Rahela, *dur!*"

Emir yere vurulan bir bot topuğu kadar şiddetle gelmişti.

"Sen gerçek aşkımdan bahsettikçe bunu daha az hisseder oluyorum," dedi Octavian. "İtiraf ediyorum, başta üvey kız kardeşinden etkilenmiştim. O senden farklı ve bu değişiklik dinlenmek gibi geldi. Bu kadar kızacağını bilmiyordum. Bu kadar kehanet, Kobra ve çirkin prenses yeter. Her şey eskisi gibi olsun."

Rahela'nın gözleri Kral'ın yakışıklı yüzünde gezindi. Sonra da tepeden tırnağa titredi. "Ne diyorsunuz?"

Bu, Octavian'ı memnun etmişti. Dudakları, Rahela'yı da gülümsemeye davet ederek kıvrıldı. "Zavallı Rahela, gerçekten de yerinin doldurulabileceğini düşünmüşsün. Duymak istediğin buysa, özür dilerim. Kıskanman için hiçbir neden yok. Ki bu hallerin sana çok yakışıyor. Çaresizlik seni bir fener gibi yaktı. Kendimi kaptırmıştım

ancak Lia'nın güzelliği bile gözlerimin senin ışığına geri dönmesine engel olamadı. O benim gerçek aşkım değil. Sensin. Ve benim Kraliçem olacaksın."

"Hikâye böyle ilerlemiyor," diye mırıldadı Rahela.

Emer buna hak vermişti. Söyledikleri, kimsenin bu iki kadın hakkında anlattığı hikâye değildi. Şaşırmayan tek kişi Key'di.

"Hikâyenin kadın kahramanı olmak istemez misin?" diye sordu Octavian.

Bir süre sonra Rahela başıyla onayladı.

Leydisinin planları çılgın hayallerinin de ötesine geçerek gerçekleşmişti.

Octavian elini uzattı, sanki onu daha dokunmadan okşuyormuş gibi bükmüştü. "Bir şey söyle, sevgilim."

Rahela alayla konuştu. "Yani büyük aşk hikâyesi *bu* mu? Dünya güzeli kadından yüz çevirmene neden olan göz kamaştırıcı ışığımdan bahsetmeye falan kalkma sakın. Benden hoşlanıyorsun çünkü seni sevmeyi bırakacağımdan korkuyorsun. Beni ölüme mahkûm eder, sonra Lia'ya gider ve onun gerçek aşkın olduğunu söylersin. Ya yeni bir oyuncak ya da başkasının oyuncağını istiyorsun. Senin için hiçbirimiz gerçek değiliz. Ve bu da *seni* hikâyenin kötüsü yapıyor."

Octavian'ın eli Rahela'ya vurmak için hızla kalktı.

Darbe inmedi. Key, Kral'm bileğini yakalamıştı. Octavian elini çekmeye çalıştı, harcadığı güçten dolayı kolu titrese de Key'in tutuşundan kurtulamadı. Key alaycı bir kurt gibi dişlerini gösterdi.

Octavian'ın gülümsemesi deniz köpüğü gibi dağıldı. Yüzü, korkunç bir öfke krizinin eşiğindeki bir çocukmuş gibi kasıldı.

"Eğer hepiniz oyuncaksanız, bakalım ilk kim kırılacak?"

Zümrüt gözleri kaygısızca Key'den Rahela'ya kaydı. Ne demek istediği açıktı.

"Majestelerini bırak, Key." Rahela'nm sesi bir hanımefendinin zarif elindeki hançer gibi keskindi. Silahın sapı inciden olabilirdi ama yine de can yakardı. "Şimdi."

Anlık sessizlik, korkuyla çarpan bir kalp atışı kadar hızlı geçti. Key isteksizce bıraktı.

"Af dile," diye devam etti Rahela. "Dizlerinin üstüne çökerek."

İnsanlar ona kenar mahalle pisliği dediğinde gülerek karşılık veren Key, bu hakaretle buz kesildi ve rengi attı. Rahela birbirlerine bakarken kaşlarını kaldırdı. Dişler kilitlendi, ateş söndü, Key dizlerinin üzerine çöktü.

Yeterli değildi.

Octavian, "Bu kenar mahalle pisliğine *ismiyle* mi hitap ediyorsun?" diye sordu.

"Perde arkasında olması gereken adamla ilgilenme." Rahela sesini olabildiğince alçaltı. "Haklısınız, Majesteleri. Konuşmalıyız. Yalnız. Yatak odamda."

Rahela'nın sesinin tınısı Emer'a çok tanıdık geldi. Bu sesin, yüzlerce mahrem buluşmada ve toplantıda bir silah olarak kullanıldığını duymuştu. Yeni Rahela da sesini eski Rahela gibi kullanabiliyordu ancak onun sesinde her zaman gizli bir oyunbazlık yatıyordu. Her zaman oyun oynuyor, hiçbir şeyi ciddiye almıyordu.

Ama şimdi sesinde hiç eğlence yoktu.

Octavian detayları umursamadı. İyiliksever biri gibi gülümsedi. Rahela şeytani baştan çıkaran kadın rolüne bürünebilirse, o da iyi Kral rolüne bürünebilirdi.

Rahela siyah kirpiklerini kırpıştırdı, gözyaşıyla değil de banyo suyuyla biraz yapışmışlardı. Bir şeyler öldürmüş bir kedinin pençeleri gibi uçları kırmızıya boyalı tırnaklı elini Octavian'a uzattı. Herhangi bir yabancı onun kalpsiz, şehvet düşkünü bir kadın, Kral'ı büyülemeye kararlı bir yılan olduğunu görebilirdi.

Belki Rahela, Emer gibi boyun eğme alışkanlığını kaybetmişti. Uzattığı elleri titriyordu. Kirpiklerini kasti olarak kırpıştırdıktan

sonra bedeninden bir titreme geçti, o anı yakalamak bir kelebeğin kanat çırpışını yakalamak kadar zordu. Kötü kalpli kadının yüzündeki ve vücudundaki her sert çizgi sessiz bir protestoya dönüştü.

"Önce öp beni," diye emretti Kral. Rahela hafifçe ürperdi.

Kimse daima hizmet etmek istemezdi.

Yeni Rahela nasıl rol yapılacağını unutmuştu.

Rahela öne doğru süzülürken aniden durdu. Dizlerinin üstüne çökmüş Key onun sabahlığını yakalamıştı, siyah deri yumruğu kırmızı ipeği sıkıyordu. Başını leydisine doğru kaldırmıştı ve o alaycı, tuhaf genç yüz Rahela'nın hikâyelerini dinlerken olduğu gibi dikkat kesilmişti. Kırmızıya boyanmış zindan odasında bir aydınlatma yoktu. Işık yine de Key'i bulmuştu. Yüzü tapınaktaki bir adamın ifadesine bürünmüştü.

"Bana yerinin doldurulabileceğini, unutulacağını ve önemsiz olduğunu söylemiştin," dedi Key. "Çok zorunlu bir nedenim olmadığı sürece kendimi riske atmamamı söylemiştin. Var. Benim evrenim senin isteklerinle değişti. Ve onun bir daha asla sana dokunmasını istemediğini söyledin."

Cauldron Kötüsü vahşi siyah buklelerle dolu başını eğdi ve Rahela'nın giysisinin eteğini öptü.

Octavian sabırsızlıkla parmaklarını şıklattı, "Hadi, leydim. Yoksa kötü olacak."

Kral Octavian, Key'in elinde tuttuğu parçayı almak için ileri atıldı.

Cauldronlu Key karanlık su dalgalarının fırtınada kabarışı gibi ayağa kalktı ve Kral'ın yüzüne yumruk attı. Octavian darbeyle mermer duvara savruldu, elini ağzına götürmüştü. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. Kral'ın elinden ayırmadığı gözleri kocaman açılmış, öfkeden serseme dönmüştü.

"Elini çek," dedi Key basitçe.

"Ben senin *Kralınım!*"

Key omuz silkti. "Elinizi çekin, Majesteleri."

Octavian kanla boğuklaşan sesiyle hırladı. "*Delirdin* mi sen?"

Keyifli, dengesiz Key gülümsedi. "Evet."

Octavian'ın bakışları kapıdaki çatlağa kaydı ve bu da Key'in dudağının küçümsemeyle kıvrılmasına neden oldu. Emer, Octavian'ın sadece birkaç hafta önce Key'in canına okunacak kadar kırbaçlandığını hatırlamasını gördü.

Octavian taçlı başını iki yana salladı. "Muhafızlara ihtiyacım yok. Sana dersini ben vereceğim, kenar mahalle pisliği."

Key parmağıyla işaret ederek Kral'ı çağırdı. Octavian kılıcını çekti. Rahela'nın kehaneti yüzünden yeniden dövülen kılıç. Efsanevi yaratıkların yakılan kemiklerinin ateşinde yeniden dövülen çelik, büyünün koyu kırmızı ışıltısına bürünmüştü. Kraliçe Turnuvası'nda gümüş rengi bulutları ve kırmızı gökyüzünü yarmak için savrulan kılıç.

"İntikam Ateşi." Rahela'nın sesi hissettiği korkudan dolayı kısılmıştı. "Kimsenin karşı duramamayacağı kılıç."

Key çirkin, sıradan kısa kılıcını Kral'ınkiyle buluşturmak için savurdu. Emer'ın son umudu da paramparça oldu.

Kraliyet kılıcına da aynısı oldu. Kırmızı ışıltının altındaki çelik boyunca derin bir çatlak oluştu ve büyülü kılıcın parçaları yağmur gibi yağmaya başladı.

Emer, General Nemeth'in Kraliçe Turnuvası'nda *mantikor*un zincirlerinin aceleyle dövüldüğünden bahsettiğini hatırladı. Alt katta, Kral'ın kılıcı kendi elleriyle yeniden dövdüğünün lafı dolanıyordu. Elbette, sırf gösteriş yapmaya sabırsızlandı diye hızlı hareket etmez ya da adımları atlamazdı. Elbette, Kral dahi bu kadar kibirli olamazdı.

"Ders vermeye devam edin, Majesteleri," diyerek dalga geçti Key. "Çok şey öğreniyorum."

Octavian inanamayarak bıçaksız kabzaya baktı. "İmparator olacağım," dedi, sanki evrene bu gerçeği hatırlatmaya çalışıyordu.

Key güldü. "Henüz İmparator değilsin."

"Onu öldürme!" diye bağırdı Rahela.

Key başıyla onayladı ve bile isteye kılıcını bir kenara attı. Octavian'ı öpecek kadar yaklaştı. Aşağı yukarı kendi ebadındaki Kral'ı, işlemeli yakasından tutup fare gibi sarstı. Kral'ı odanın bir ucuna fırlattı. Octavian'ın işlemelerle ağırlaşan pelerini arkasından uçtu. Octavian gümüş bir yığın halinde yere düştü. Başını kaldırdığında, somurtan ağzında parıldayan kan ve kırılan dişi görünüyordu. Bir daha asla mükemmel bir prens gibi görünemeyecekti.

"Merhamet dilen," dedi Key. "Hoşuma gidiyor."

"*Muhafızlar!*"

Kralın sözüyle saray muhafızları Güzellik'in odasına koştu.

Octavian gözlerini nefretle Key'e doğru kıstı. "Adamlarım seni on iki saniye içinde indirecek."

Yüzü görkemli bir yıkımla aydınlanan Key kahkaha attı ve elindeki bıçağı havaya fırlattı. "Bakalım on iki saniyede ne kadar ihanet suçu işleyebilirim."

Bıçak Octavian'm pelerinine saplandı. Vadiden gelen ışıltı odayı boyadı. Key'in sıçrayışının zarif kavisi, kan kadar kırmızı ve kar kadar beyaz bir sahnedeki tek siyah virgüldü. Kral, Key'den merhamet dilenirken ortalık daha da fazla kırmızıya boyanıyordu.

Üç muhafız saniyeler içinde öldü ama dördüncüsü kaçtı. Destek çağırarak geri geldi. Silahlı ve üniformalı adamlar içeri akın etti, duvarlar uçtan uca zırh ve silahlarla kaplandı. Key hâlâ gülüyor ve bıçaklarıyla dans ediyordu. O bir ölüm kasırgasıydı.

İki muhafız, Key'in arkasına geçip başına sopayla vurdu ve kırbaçlanmış omuzlarını patakladı. Rahela aniden saldırarak sopayı tutan kolu yakaladı ve muhafız onu yere fırlatmadan önce etini kuduz olmuş bir tilki gibi ısırdı. Emer zihnindeki savaş öfkesi kırmızı bir sis kadar yoğunken elindeki nakşı kaldırdı ve iğnesiyle başka bir muhafızın boynunu kesti. Key'in yüzünden kan akıyordu. Kandan göremiyor olması gerekirken Rahela'ya vuran adamı öldürdü.

Muhafızlardan biri Key'in korunmasız tarafına bir bıçak sapladı, ardından irkilerek acı içinde bağırdı. Rahela'nın evcil yılanı yerden fırlamış ve dişlerini muhafızın bileğine geçirmişti.

Güzelce parlatılmış bir çizme yılanın kubbemsi başını ezdi.

Octavian, "Şu engereklerin işini bitirin," diye emretti.

Sonunda, Key'in yere serilmesi için Kral'ın adamlarının yarısı gerekmişti. İki muhafız Emer'ı yakaladı. Başında çanlar çalmaya başladı ve odanın kaosu ondan uzaklaştı. Yaraladığı muhafız sopasını kullanmıştı.

Emer asker denizinin ardında kalmış leydisinin belli belirsiz yakarışını duydu. Kimse Kule'nin Fahişesi'nin hizmetlilerini sürüklerken onun ne dediğini umursamıyordu.

Kral Octavian pelerininin parçalarını ve kraliyet asaletini topladı. "Şu cüretkâr hizmetlileri Dehşet ve Bekleme Odası'na götürün ve yok edin."

Emer Dehşet ve Bekleme Odası'nı daha önce hiç görmemişti. Sadece sessiz fısıldaşmalardan duymuştu. Orası günahları affedilemeyecek kadar kötü biri olduğunuzda gittiğiniz, saraydaki en karanlık yerdi.

Kötüyü seçin. Bu işin üstesinden birlikte gelelim. Rahela'nın hevesli sesi Emer'ın zihninde yankılandı. Ne kadar da aptaldı.

İki ahşap blok ve çelik belirdi. Emer şaşkınlık ve dehşet dolu bir an için bir darağacı gördüğünü sandı. Sonra bunun bir kırbaçlama direği olduğunu fark etti.

Patlak veren kargaşa Emer'ın o tarafa bakmasına sebep oldu. Key kendisini tutsak edenlere karşı mücadele ediyor, kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi saldırıyor ve ısırıyordu. Emer onun bilincinin nasıl hâlâ yerinde olduğunu anlayamıyordu. Muhafızların onu ne kadar kötü dövdükleri düşünülürse, nasıl hayatta kaldığım da anlayamıyordu.

Emer'ı tutan muhafızlardan biri, Key'i taşıyan arkadaşlarına yardım etmek için ayrıldı. Key'in sinsi ve kurnaz gözleri Emer'a kaydı. Bu anı kullanarak kaçması gerekip gerekmediğini düşündü. Eğer kaçmasını bekliyorsa, Key onu gözünde fazla büyütmüş demekti. Ağır çelik kapı çoktan sertçe çarpılıp kapanmıştı.

Key her adımında muhafızlarla mücadele ederek kırbaçlanma direğine sürüklendi. Dimdik duran iki direkte de prangalar vardı. Key'in bacaklarına ve kollarına prangalar takarak onu olduğu yerde gerdiler. Emer irkildi. Bir keresinde, köy çocuklarının bir köpeğe ne kadar dayanabileceğini ölçmek için aynı böyle işkence ettiklerini görmüştü.

Büyülü kırbaç havada şakıdı. Kırbacın çarpışı, taş duvarlarda gök gürültüsü gibi yankılandı. Yere indi ve tekrar havalandı, dev bir yılan etrafa kumaş ve deri parçaları saçıyordu sanki. Duvarlara kan sıçradı.

Kral Octavian kahkaha attı, Emer'ın uzun zaman önce duyduğu o işkenceci çocuklar kadar keyifliydi. "Acele etmeyin. Yavaş yavaş ölmesini istiyorum."

Muhafız, Emer'ı başka bir pranga setine götürdü. Yavaşça hareket ediyordu, gözleri gerçek gösteriyi izliyordu. Kırbaçlar Key'e vurmuyordu. Onu parçalıyorlardı.

Key'in yüzü Emer'a döndü. "Endişelenme. Uzun sürmeyecek."

Bir sonraki darbe indiğinde Key'in yumruğu Rahela'mn yakut küpesine sıkıca sarıldı.

Emer ancak o zaman onun ne kadar saf olduğunu anladı. Kandan bir maske takıyordu ve yüzünde asil bir ifade vardı. Rahela gelip onları kurtarmadan önce Emer'dan birkaç kırbaç darbesi azaltmaya niyetlenmişti.

"Ona inanıyor olamazsın. Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?" Emer, Key'den neredeyse kendisi kadar nefret ediyordu. "O Kral için neyse, biz de onun için oyuz. Ona göre gerçek biri değilsin. Senin işlerine yaramanı istiyorlar, bu yüzden de sana duymak istediğin şeyleri söylüyorlar."

Emer konuştuğunda muhafızlar onun varlığını hatırladı. Kral hakkında saygısızca konuştuğu anda sırtına bir kırbaç darbesi indi.

Yavaş ölmektense hızlı ölmek daha iyiydi. Onu kırbaçlamalarını istemişti ama ne kadar acıtacağını bilmiyordu. Büyülü bir kırbaç hem yakıyor hem de kesiyordu. Kırbacın orikal çeliğinden dişleri sırtını yırtarken, eti tavaya atılan domuz pastırması gibi cızırdıyordu. Sıcak bir kan şelalesi sırtından beline doğru aktı. Bir hayvan gibi uludu.

Emer acı dolu bir sisin içinde sürüklenirken Key'in kendi kendisiyle tartışan birinin sesiyle konuştuğunu duydu. "Yanılıyorsun. Gerçek sırlarımızı paylaştık. Ona babamın nasıl öldüğünü anlattım, o da bana çocukken ne kadar hasta olduğunu anlattı."

Nefes nefese kalan Emer güldü. Key bir hayal uğruna hayatını kenara atmış, içi boş bir şeye tapınmak için başını eğmişti.

"Rahela hayatı boyunca bir gün bile hasta olmadı."

Kral Octavian da güldü.

Kahkahası ağır kapının gıcırtısıyla bölündü. Emer daha net görebilmek için gözlerini kırpıştırdı. Kana Bulanmış Güzellik orada, açtığı kapıdan sızan soğuk ışığın altında duruyordu. Pırıltılı elbisesi onu ayışığına bürünmüş gibi gösteriyordu ama eteklerindeki kan kırmızısı, kumaş boyunca alevler şeklinde sıçrıyordu. Aç vadinin vücut bulmuş hali gibi giyinmişti.

Emer karşısında ne yeni ne de eski Rahela'yı görüyordu, o bambaşka biriydi. Şarkılardaki ve hikâyelerdeki acımasız afet, buz kalpli güzellik. Hiçbir zaman tamamen gerçek olmamıştı çünkü hiç kimse bir efsanede anlatıldığı gibi olmazdı. O, kar ve alevin kadınıydı; gerçek olamayacak kadar kötüydü.

"Hikâyeler mi anlatıyordun, sevgili engerek yılanım?" diye sordu Kral.

Rahela'nın kırmızı dudakları kıvrıldı, kanla ıslanmış kırbaç gibi şeytaniydi. "Hikâyeleri severim."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Kötü Kadın Cezalandırıldı, Adalet Yerini Buldu

Çığlıklar kesildiğinde ilan edildi.

"En aşağılık, şeytani ve affedilemez kötü böyle geçip gider. Kral'ın düşmanları böyle can verir."

Demir Çağı, ANONİM

ae kadın kahramanın kuledeki odasına hızla girdiğinde Lia'yı yatağında, dizlerini çocuk gibi karnına çekmiş ve beyaz eteğini bileklerine dökülmüş halde buldu. Kobra da Lia'nın makyaj masasının taburesine oturmuştu, gülüşüyorlardı.

"Endişelenme," dedi Kobra sakince. "İnci'nin itibarı güvende. Çatıdan girdim..."

Rae'in ifadesini fark ettiklerinde gülüşleri kesildi.

"Engerek bileziğine ihtiyacım var. Kral, Key'le Emer'ı götürdü."

"*Ne!*" dedi Lia. "Kral neden Emer'ı istesin ki?"

"Octavian... onunla gitmemi istedi." Rae'in sesi titredi. "Durdurmaya çalıştılar. Benim suçum."

Kobra'nın sesi aniden yumuşamıştı. "Senin suçun değil, Rae."

Çok kibardı, sorunu da buydu. Octavian'ın pislik olması Rae'in suçu değildi ancak o kan yeminini etmiş, Key ve Emer'la asla yerine getirmeye niyetli olmadığı anlaşmalar yapmıştı. Rae olmasaydı bunlar yaşanmazdı.

"Gözdenin bileziğiyle Kral adına konuşabilirim. Birini kurtarabilirim. Ardından... Sonrasını sonra düşüneceğim."

"Marius'u bulacağım," dedi Kobra. "O Octavian'ın, Marius'un olabileceğine inandığı iyi adam olmak istemesini sağlıyor."

"Marius neden yardım etsin?" diye sordu Rae umutsuzca.

"Çünkü kendisinin olabileceğine inandığı adamdan daha iyi biri." Kobra, Lia'ya döndü. "Onu ikna etmeme yardım et."

Lia bembeyaz yatağında geri çekildi. "Lord Marius'un turnuvada bana nasıl baktığını gördüm. Lanetli bir canavar onun gözlerinden bana bakıyordu."

Kobra sık sık elleriyle konuşurdu. Bugün elleri iki yanında çaresizce asılı duruyordu.

"Marius'un sana başka bir dünyada ona güvenebileceğini kanıtladığını söylesem?"

Lia'nın tatlı mavi gözleri kararlıydı. "O dünyanın bu dünya olmadığını söylerdim."

Rae bir zamanlar hikâyeyi değiştirebilmelerinin iyi bir şey olduğuna inanmıştı. Şimdi anlıyordu. Hikâyenin içine dalmışlar ve onu bir daha asla bir araya getirilemeyecek kadar çok parçaya ayırmışlardı. Kobra için duyduğu korku, karnına soğuk bir bıçak gibi saplandı.

"Lia haklı. Marius'un yanına gitme. Seni öldürebilir."

"Marius bir kahraman yerine lanetli bir canavara dönüştüyse bu *benim* suçum," dedi Kobra sertçe. "Şansımı denemeliyim."

Kobra altın bir girdap gibi kapıdan çıktı. Rae kendi yaptıklarına bakmamak için yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ya Kobra bugün

Marius'un kılıcıyla, olması gerekenden yıllar önce ölürse? Rae hikâyeye bir ölüm bulutu gibi girmişti. Dokunduğu her şeyi lekeliyordu.

Rae soğuk parmakların dokunuşuyla başını kaldırdı. Lia'nın yüzü ışıldayan bir inciydi, altın rengi saçları omuzlarına dökülüyordu ve bileğini altın bileziği sarıyordu. Lia orijinal hikâyede Rahela mahkûm edildiği zaman Emer ve Key'i kurtarmıştı. Gerçek kadın kahraman oydu, onları kurtarabilmişti. Rae olmasaydı şu anda güvende olurlardı.

"Anlat bana," dedi Lia. "Tam olarak ne oldu?"

Rae o kadar hızlı konuştu ki kelimeler birbirine girdi. "Bileziğe ihtiyacım var," dedi en sonunda.

"Alacaksın da," dedi Lia nazikçe. "Emer için kullan."

"Neden, Key'i önemsemiyor musun?"

Lia başını iki yana salladı. "Key, Kral'a elini kaldırmış ama Octavian hizmetçiyi almana izin verebilir. Key için de belki Kobra, Lord Marius'la konuşabilir."

Lia, Key'in kurtulabileceğini düşünmediği için Emer'ın kurtulacağından emin olmak istemişti. Mantıklıydı.

"Key'i kurtarmanın bir yolu olmalı," dedi Rae çaresizce.

Lia dudağını ısırdı. "Octavian gerçekten İmparator mu? Onu benden daha iyi tanıyorsun. Yüce olduğu kadar korkunç da olabilir mi?"

Bu doğruydu. Rae onu herkesten iyi tanıyordu. Onun düşüncelerini okumuştu. Kime dönüşeceğini biliyordu.

İmparator kızdığında, öfkesi destansı olurdu. Hiçbir zaman küçük ya da önemsiz olmamıştı. O, kahramandı. Onun günahları dahi büyük çaptaydı.

"Evet," dedi Rae soluklanırken. "Yüce ve korkunç olabilir."

"Eğer yüce bir kalbi varsa, öfkesi azaldığında merhamet gösterebilir," dedi Lia. "Onun kıskançlığını gider."

"Ben sen olamam."

"Hayır, ben olamazsın." Lia, Rae'in dudağındaki kanı eliyle sakince sildi. "Ben silahsız olmayı bir silaha dönüştürebilirim ama

Octavian'ın kafasındaki seninle ilgili hikâye bu değil. Kral seni ayaklarının dibinde öldürebilir ama o zaman bile savunmasız olduğuna inanmaz. Bu başlı başına bir silah. Evlenmeyi düşünmediğim pek çok erkek, bana evlenilecek bir tip olduğumu söylerdi. Ancak şairler kalpsiz, ahlaksız kadınlar hakkında yazmazlar çünkü onlarla hiç karşılaşmak istemezler."

Rae, Octavian'ın tahtının iki yanında iki güzel kadın olacağını söylediğini hatırladığında boğazında oluşan acı tadı yuttu. Okurlar, kötü İmparator ile dürüst Son Umut arasında kalıyordu. Belki de Saf İnci için en iyisini dilemek ile Kule'nin Fahişesi'ni arzulamak arasındaki çelişkiye düşmek son derece doğaldı. İnsan kalbi, bölünmek için yaratılmıştı.

Belki de kötü kadın bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulabilirdi. Rahela sırıttı. Üvey kız kardeşi de melek gibi gülümsedi.

"Kral'ın istediği kadar kötü ol."

Dehşet ve Bekleme Odası gri bir mağaraydı. Ok mazgalları ince ve uzundu. Tavanı örümcek ağlarıyla kaplı bir mezar rengindeydi. Taş zemin, kanın akması için taşa oyulmuş uzun ve derin yivler hariç bir sunak kadar düzdü. Odanın kenarları boyunca uzanan oluklar kanı topluyordu.

Rae çenesini kaldırdı ve kötü bir kraliçe gibi yürüdü. Kral'a doğru ilerlerken Key'e ya da Emer'a bakmadı bile.

Kral ilgili görünüyordu ancak ikna olmamıştı.

Rahela, "Hizmetçimi idam etmeyin. Sarayda saçımı yapması için güvenebileceğim tek kız o," dedi mırlayarak.

Octavian'ın dudakları yarı alaycı yarı şımarık bir ifadeyle kıvrıldı. Rae elini, günahlarla dolu bir kurabiye kavanozuna daldırırken yakalanmış biri edasıyla kaldırdı ve kapıdan geçmesini sağlayan bileziği döndürdü.

Octavian'ın dudakları keyifle daha da yukarı kıvrıldı. "Nereden aldın onu?"

"Yardıma muhtaçmışım gibi yaparak küçük üvey kardeşimi kandırdım." Rae göz kırptı ve Kral'ın esprisini anlamasını sağladı. "Sarayda iyi kalpli birinin olması büyük dezavantajdır."

Açık kapıya doğru bir bakış attı. Lia, Rae'in ardından içeri girmişti. Kapı aralığmda utangaççça oyalanıyordu, ışıktan bir gölge kadar zayıftı.

Kral şu anda toydu ve kızıl kadınların peşinden koşuyor olabilirdi ancak bir gün İmparator, Lia'yı güneşten ve havadan daha çok sevecekti. Hatta şimdi bile onu reddedemezdi.

Kurtar beni, diye yalvardı Lia'nın doğuştan tatlı mavi gözleri.

Rae ustalıkla boyanmış yakut rengi dudaklarını yaladı. *Tatmin et beni.*

Kötü kalpli bir büyücü tarafından bir aşk adasına hapsedilen ve büyücüden kaçması nedense bir yıl süren Kral hakkındaki efsaneyi hatırladı. Rae derin bir iç çekince şeytani kızlar ağzına girecek gibi oldu ama yüzündeki kurnaz ifadeyi saklamaya tenezzül etmedi. Büyük memeli kimse iyi biri olamazdı! *Hadi, Majesteleri. Kötü kadına istediğini verin.*

Lia ve Rahela'nın bakışları altında Octavian'ın da göğsü kabardı. Rae'ninki kadar değildi elbette.

"Hizmetçiyi bırakın."

Prangaların açılma sesi taşlarda yankılandı. Rae'in gözleri istemeden Emer'a kaydı. Tertipli mavi elbisesi yırtılmış, belinde kandan kırmızı bir kemer oluşmuştu. Saçları sıkı topuzundan dökülüyordu ancak zincirlendiği direğe tutunmuş, inatla dimdik duruyordu. Lia koşarak Emer'ı destekledi.

Rae en ufak bir endişe belirtisi gösteremezdi.

Onun yerine Octavian'ın kolunu sıktı ve minnettarlıkla iç çekti. "Onu istemenin utanmazlık olduğunu biliyorum ama... ben utanmazım. Beni de bu yüzden sevmiyor musun?"

Kral sıcak elini Rae'in beline bastırdı. Rae, kendini ona yaslanmaya zorladı.

"Belki," dedi Kral. "Ama her şeyin bir sınırı vardır. Görünüşe göre, bu zavallı köylü çocuğunu kandırmış ve yalanlarınla baştan çıkarmışsın."

Elbette buna baştan çıkarma diyecekti. Octavian, Key'i anlayamazdı. Sırf Rae'in korktuğunu gördüğü için varını yoğunu feda edebileceğine asla inanmazdı.

Rae kan kokan o kapalı taş mekânda yaramazca kıkırdadı. Kıkırdamasını zorla kahkahaya dönüştürdü. Kötü kadınların sonu ya ölüm ya da cadılık olurdu. "Belki hikâyeler anlatmışımdır. Çok kötüyüm."

Genç Kral'ın sesi konuştuğunda bilge ve kederli çıktı. "Cauldron'dan gelen bir pislik olsa bile ona haksızlık ettin. Gözlerinin içine bak. Günahlarını itiraf et."

Rae, Dehşet ve Bekleme Odası sanki bir balo salonuymuş gibi süzüldü. Key direklerin arasında asılıydı, onu tek tutan şey el ve ayak bileklerindeki zincirlerdi.

Omuzlarındaki kırbaç izleri mosmordu. Rae onun sırtının halini düşünmeye çalışırken hayal gücü sarsılmış ve başarısız olmuştu. Son sefer çok zor iyileşmişti ve şimdi yine Rae uğruna derisi yüzülmek üzere zincirlenmişti.

Kırmızı ojeli parmağıyla Key'in çenesinden tutup başını kaldırdığında bilincinin kapalı olması için dua ediyordu. Değildi. Nefesi hırıltılıydı ve ciğerleri sanki içinde zarar görmüş bir şey varmış gibi zar zor doluyordu, bir zamanlar altın sarısı olan teni kan ve ter tabakası altında kül rengine dönmüştü. Ancak dudakları o tanıdık gülümsemesiyle kıvrılmıştı ve gözleri açıktı. Güneş battığında bastıran gölgeler kadar gri olan gözleri yüzüne sabitlendi.

Key acıdan kısılan sesiyle, "Bana eskiden hasta olduğunu söyle. Yalan olmadığını söyle," diye mırıldandı.

Rae onun daha önce hiç yalvardığını duymamıştı. Acıyla bulanıklaşmış gözlerinin derinliklerinde bir parıltı gizliydi, Rae'in odasındaki vitraylı pencerenin dışındaki kırmızı kıvılcımlar gibi uzak bir ışıktı.

Octavian'ın kıskançlık yapmamasını sağlamalıydı. Son kıvılcımı da söndürmek zorundaydı.

Rae'in kahkahası, boş bir bardaktaki buz gibi çınladı. "Nasıl hikâyeme inanacak kadar aptal olabilirsin? Benim gibi insanlar acı çekmez. Senin gibi şeyler acı çeker."

Key'in yüzüne bakmaya dayanamayarak geri çekildi ve kanlı parmak uçlarını onun ipek elbisesine sildi.

Octavian, Rae'e yaklaşırken botlarının taşı dövme sesi etrafta yankılanıyordu. Evcil hayvanını botlarının altında ezmişti. Ona tekrar dokunma düşüncesi, Rae'in midesinin dehşetle kasılmasına neden oldu.

Octavian, Rae'in kolunun okşadı, elinin tersi Rae'in dekolteli elbisenin açıkta bıraktığı memesine değmişti. Rae ürpertisinin heyecan gibi görünmüş olmasını diledi.

"İyi bir kralsınız ancak kötüye kim karşı koyabilir ki? Çocuğu bana yardım etmesi için kandırdım," diye itiraf etti günahkâr sesiyle. "Onu kullandım ve ihanet ettim. Bana âşık olduysa, üzgünüm... Bu kadar aptal olduğu için. Ona ne yaptığınız umurumda değil. Hiçbir önemi yok. *Onun* hiçbir önemi yok. Bu, o kenar mahalle pisliğine söylediğim tek doğru şey."

Performansını, tıpkı annesinin paraları yetmediğinde ev sattığı gibi, Lia'nın masumiyetini yitirmeden sattığı gibi iyi satmalıydı. Uzun zaman önceki hastane odalarına çaresizce acı çeken benliğine umutsuzca odaklandı, bir serinin kapakları arasında arayışa girdi ve İmparator'u buldu.

Kırmızı dudaklarını uzun bir öpücükle Octavian'a bastırdı ve gümüşi bir fısıltıyla sonlandırdı: "Seni bütün kötü kalbimle seviyorum."

"Ben iyi bir kralım," diyerek söz verdi Octavian. "Merhamet gösterme eğilimindeyim."

Zafer, Rae'in bedeninde dolaştı. Kral'ın yüce gönüllü olacağını biliyordu. Octavian bir öpücük için daha beklerken, Rae kanlı

parmaklarını Kral'ın saçlarından geçirdi ve onu çaresizce öptü. Kral onu öpebilmek için dudaklarını araladı. Konuşmadan önce Rae onun kelimelerinin tadını aldı.

"Boğazını kesin," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

Kelimeler Rae'in zihninde bulanıklaştı, sanki yaşlı gözleriyle kitap okuyordu. Yalpaladı ve kendini taşa tutunurken buldu. Dizlerinin üstüne çökmüş, çaresizce Key'e bakıyordu. Bu dünyada uyandığında gördüğü ilk kişi, onun tarafını tutan ilk kişi.

Key her zaman gülümsüyordu. Şimdiyse boğazına ikinci gülümsemesi çizilmişti. Açık, kırmızı bir ağızdı ve kan fışkırıyordu. Key'in son nefesi kesik boğazından kabarcıklar halinde çıktı.

Rae diğer dünyada bir adamın hastanede öldüğünü görmüştü, gözlerindeki ışığın sönmesini izlemiş ve ne gördüğünü korkunç bir şafağın sökmesi gibi yavaşça idrak etmişti. Hayat yalnızca kaybedildiğinde, tekrarlanması ve taklit edilip geri kazanılması imkânsız olduğunda değerli görülürdü. Hayat acı, öfke ve her karanlık duygunun bir şekilde aydınlık yaratmasıydı.

Key'in gözlerindeki son ışık sönmüştü. Rae'e diktiği gözleri, içinde kimsenin olmadığı bir mağara kadar siyaha dönmüştü.

Rae'in suçlu yüzüne bir kırmızılık fışkırdı. Teninde alev alevdi ve dudaklarının arasından sızıyordu, gözyaşından daha yoğun, daha acıydı, Key'in canı Rae'in ağzındaydı. Hastane şişelerindeki kendi kanı kadar gerçek, hikâyesinin geri kalanını kirleten bir leke kadar koyuydu. Umutsuzluk kadar gerçekti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Leydi Çoktan Ölmüş

Emer, Leydi Rahela'nın ölümünün sonraki gecesinde dar yatağına uzanmış, kimi öldüreceğinin planını yapıyordu. Gözlerini dört açmış, taş kadar duygusuzca karanlığı izliyordu.

Sonraki yıllarda hiç ağlamadı.

Demir Çağı, ANONİM

eydi Lia ve Leydi Rahela, Emer'ı aralarına alıp Rahela'nm odasına taşıdılar. Rahela'nın daha önce Key'i yatırdığı gibi onu da ipek çarşafların üzerine yatırdılar. Key artık ölüydü, yatak Emer'a kalmıştı. Lia'nın merhem ve ilaç dolu sepeti de yanlarındaydı. Lia tüm ipeklerden daha yumuşak güzel elleriyle Emer'ın sırtına merhem sürdü. Üvey kız kardeşler yaralarına sargı bezi sarıyordu. Oldukça yardımsever ve kibar leydilerdi.

Emer onun üstündeyken Lia'nın avuçlarını Emer'ın sırtında dolaştırdığı geceye çok benziyordu. Ve o geceye hiç benzemiyordu.

Sonunda Emer dayanamadı. İki elini de rahatsız edecek derece yumuşak yatağa koydu ve acısı çığlık çığlığa alevlenmesine rağmen kendini dik tutup hırladı. "Defol. Acımana ihtiyacım yok."

Lia da o yatak gibiydi; Emer için uygun olmayan bir lükstü ve Emer, Lia'mn ziyarete gidip incelik ve merhamet gösterdiği

köylülerden biri olmak istemiyordu. Lia mütevazı sepetiyle kulübelerine girdiğinde, *Ah, teşekkür ederiz leydim, karşılığını nasıl verebiliriz?* derlerdi.

Hiçbir şeyin yoksa kimseye bir ödeme yapamazdın. Hayırseverliği bu kadar acı yapan da buydu.

Lia yatağın yanında diz çökmüştü, açık bıraktığı parlak saçları omuzlarına dökülüyordu ve Emer'ın nankörlüğü karşısında hayrete düşmüştü. Göz ucuyla Rahela'ya bakarak altdudağını ısırdı. Bu hareketi Emer'm gülmek istemesine sebep oldu. Yardım için ablasına bakıyordu; sanki bir damla şefkat, yılların acımazlığını silebilirdi. Ne sevimli, ne trajik bir aptal.

Doğal olarak Rahela, Lia'yı hayal kırıklığına uğrattı. Rahela makyaj masasına oturmuş kendi yansımasını izliyordu. Kardeşinin kalktığını bile fark etmemiş gibiydi, Lia başını iki yana sallayarak odadan çıktı ve kötü kadını kendi haline bıraktı. Emer, kapalı gözkapaklarımn ardında son bir altın anı canlandırabilmek için Lia'nın gidişini ve kapı eşiğinden geçişini ezberledi. Tuhaf bir denizde boğuluyormuşçasına acı dalgalarıyla savaşırken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Emer yüzeye çıktığında, vitray pencereden görünen gökyüzünün rengi değişmişti. Rahela hâlâ dalgın dalgın aynasına bakıyordu.

Emer bir karyola direğini kavrarken, zincirlendiği ve kırbaçlandığı anı hatırladı. Dişlerini sıkıp ayağa kalktı. Sonra makyaj masasına doğru ilerledi ve leydisinin gece yarısı saçlarını taramaya başladı.

Rahela ipek bir mendil kadar güçsüzce elini kaldırdı. "Dur. Hâlâ yaralısın."

"Nasıl olur?" diye sordu Emer sakince. "Ben bir insan değilim. Acı çekemem. Hayatım, leydimin saçını yapabileyim diye bağışlandı."

Rahela'nın elleri sanki buzdan bir uçurumun kenarına tutunuyormuş gibi makyaj masasının kenarına kenetlendi. "O, Kral'a söylediğim bir yalandı!"

Emer elindeki zarif tarağı sıktı. Onun bir balta olmasını isterdi.

"Yani anlattığın hikâye, Bana güvenin, *başkasına* yalan söylüyordum mu? Sanki bir daha sana inanabilirmişim gibi. Geleceği söylemeye başlamadan çok önce bana hakkımda ne düşündüğünü söylemiştin. Beraber büyümüş olsak bile. Senin için Lia'ya ihanet etmiş olsam bile. Senin için bir hiçtim ancak sen benim için bir kız kardeştin. Seni sevmiştim, Rahela."

Leydisi makyaj masasından uzaklaştı ve saldırgan bir yılan gibi Emer'a atıldı.

"Bana Rahela *deme*," diye tersledi. "Rahela öldü!"

Emer'ın elindeki gümüş tarak kırmızı mozaiklere düştü.

Rahela kanlı ellerini yaşlı gözlerine kapadı. Kan ve gözyaşları karışarak Key'in kanını yeniden ıslak hale getirdi. Gözyaşları düşerek mahvolmuş elbisesinin üstüne attığı beyaz ipek şalda kırmızı izler bıraktı. Emer yıllarca leydisinin elbiselerini yıkamıştı ve kan lekesini çıkarmanın imkânsız olduğunu biliyordu.

Rahela belki de Emer'ın sınırda olduğunu anlamıştı. Kelimelerini dikkatle seçti.

"Eğer hatıraları yoksa bir insan nedir ki? Hatırlamadan nasıl Rahela olabilirim? Ama şimdiden Rahela'nın yerinde kilometrelerce yol aldım. Rahela neden sana bir hiç olduğunu söylesin? Belki bu dünyanın ne kadar acımasız olduğunu anlamıştı. Belki öleceğini anlamıştı. Belki de seni sevmişti ve seni de kendisiyle birlikte götürmek istememişti. Belki sen de onun için bir kız kardeştin."

"*Kapa çeneni!*" Emer leydisinin saçlarını kavrayıp yüzüne bağırdı. "Onun ne düşündüğünü bilmiyorsun!"

İkisi de aklını kaçırmış olmalıydı. Emer'ın sırtı yanıyordu ve bedeni kederle alev almıştı. Rahela tam önündeydi ama Emer kaybolmuş gibi hissediyordu.

Yabancı başını iki yana salladı, siyah saçları Emer'ın avuçlarında çılgınca savrulup kaçtı. "Bazen kadınların birbirlerine verebileceği tek şey öfkedir. Bir keresinde dünyadaki en çok sevdiğim kıza

bağırmıştım çünkü içimde öfkeden başka hiçbir şey kalmamıştı. Hatırlamadığım bir şey için özür dileyemem. Rahela olamam. Seninle asla yerine getirmeyi düşünmediğim bir anlaşma yaptım. Keşke bu yere hiç gelmeseydim. Keşke o ölseydi, ben de ölseydim ve diğer herkes güvende olsaydı."

Kız arkasını döndü ve başını tuvalet masasına koyup kurt gibi uludu. Emer'ın gözüne yerdeki fırçanın parıltısı takıldı, suyun içindeki gümüş rengi bir balığı andırıyordu. Emer onu almak için titreyerek yere çöktü, görmenin neden bu kadar zor olduğunu ve Lia'nın dünyayı her zaman böyle mi gördüğünü merak ediyordu.

Odanın karşısında Lia'nın yardım sepeti terk edilmiş bir halde duruyordu. İçinde titizlikle katlanmış ve dikkatle hazırlanmış bandajlar vardı. İki kişiye yetecek kadar. Sanki Rahela gerçekten de Key onun için ayağa kalkıp Kral'a saldırdığında işinin bittiğini anlamamış gibiydi.

Muhafızlar şimdiye kadar çoktan dünkü cesedler gibi Key'i de atmış olmalıydı. Aşağıdaki dehşet vadisine. Ya hortlaklar için et olur ya da uzaktaki sonsuz ateşte yanardı. Hainlerin sonu böyle olurdu.

Emer diz çökerek leydisinin koluna uzandı ve canını acıtacak kadar sıktı.

"Gerçekten de Rahela'nın beni korumaya çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Önündeki kız da karşılık olarak Emer'ı tuttu, ikisi de çaresizdi. "Sadece Octavian'ı sevdiyse yazık ona. Kral için hiçbir şey ifade etmiyor o. Yaşamasının da ölmesinin de bir anlamı yok. Bunu ne kadar kötü göstermiş olursa olsun, umarım seni sevmiştir. Umarım sonu geldiğinde gerçek tek bir şeyi vardır."

Emer, Rahela'nın kendisi gibi hissettirdiği son günü hatırladı; leydisi kilitli kapıdan dönüp Emer'ın yüzüne tükürmüş ve onunla işinin bittiğini söylemişti. Emer'ın bütün geçmişi gözüne anlamsız görünmüş, kumdaki kelimeler gibi silinip gitmişti. Rahela'nın

gerçekten de ertesi gün öldürüldüğünü ve o bitkin boşluğu hayatı boyunca taşıdığını, insanları tıpkı kendi incindiği gibi vahşice incitme dürtüsü dışında hiçbir şeyinin kalmadığını hayal etti.

Bunu yapmak istemezdi. O kişi olmak istemezdi.

"Gerçekten bir hiçmişim gibi hissettim," diye fısıldadı. Birden ağlamaya başladı, hüngür hüngür ağlıyordu. Sanki beşikteki bir bebekti, sanki bir hizmetçinin fikirlerinin hiç önemi olmadığını henüz öğrenmemişti. "Gerçekten kalbim kırıldı. Kendimi hiç kimseymişim gibi hissettim."

Leydisi başını yukarı aşağı salladı ve alnını Emer'ın alnına dayadı. O da ağlıyordu, bütün bedeni sarsılıyordu. "Sen birisin. Gerçeksin."

Emer hıçkırıkların arasında konuştu: "Sana Rahela dememi istemiyorsan ne demeliyim?"

Kız, "Bana Rae de," diye fısıldadı.

OTUZUNCU BÖLÜM

New York'taki Kobra

Her şey onu hatırlatıyordu. Bir koridorda bile Kobra'nın kendisini aynı koridorda sürüklediğini ve büyük bir tiyatro inşa etmek hakkında konuştuğunu hatırlamadan yürüyemez olmuştu. Marius o zamanlar yetişkin bir adam olduğunu, Kobra'nın da uzun zaman önce kötülük içinde yolunu kaybetmiş bir adam olduğunu düşünürdü. O zamanlara baktığında çocuk olduklarını gördü. O neşeli gencin kötülükten dönmesi için bir yol olmalıydı.

Marius öyle bir parlaklığın hiçbir zaman tamamen sönebileceğine inanmamıştı.

Demir Çağı, ANONİM

arius ne pahasına olursun olsun Kobra'nın sırrını öğrenmek için atını Hakikat Dağları'na doğru sürdü.

Gizli işler karıştıramaz ya da casusluk yapamazdı ancak Eyam'da gerçeğe giden düz ve dar bir yol vardı. Tabii kişi bedelini ödemeye razı olduğu sürece.

Kâhin'in Mağarası dağların yükseklerinde, verimli ekilebilir arazilerin eteklerindeydi. Bereketli toprağı işleyen çiftçiler, tanrıçanın sesine evsahipliği yaptıkları için kutsandıklarını biliyordu. Yılın her günü Kâhin'e hediyeler getirirlerdi.

Hakikat Dağları'nın ötesinde Valerius toprakları, Keder Gölü ve Kızıl Otlaklar bulunuyordu.

Annesi, tapınakta ona Kâhin hakkında hikâyeler anlatırdı. Tanrıçaları kayıptı ancak insanlarını tamamen yüzüstü bırakmayacak kadar kibardı. Onlara Kâhin'i göndermişti ve Kâhin, doğruyu tanrıçanın çocuklarına bir bedel karşılığında verirdi. Marius eskiden Kâhin'in yakınlarında olduğunu bildiği için bir rahatlama duyardı.

Bu rahatlama yaklaşık on yedi yaşlarındayken kaybolmuştu. O zamandan beri evine en yakın olduğu sefer buydu.

Dağ yolu yüksek ve dikti. Marius atını korumak için mola vere vere iniyor ve takip edildiğini gösteren işaretleri görmezden geliyordu. Kâhin'in muhafızları yetenekliydi. Çoğu ziyaretçi onların orada olduğunu bile bilmezdi.

Marius sürmeye devam etti, granit çıkıntıların altında eğildi, atının toynakları dolambaçlı patikanın sonuna kadar gevşek şistlerin üstünde çıtırdadı.

Güneş gölgelere karşı verdiği savaşı kaybediyordu ama ışınları hâlâ güçlüydü. Boyalı bir tabela kadar sarı bir ışın mağaranın girişinde son buluyordu. Kâhin'in Mağarası gri dağ yamacında derin bir yarık açmış, karanlık akıtıyordu.

Mağaranın önünde iki muhafız bekliyordu. Marius durdu, kollarını genişçe açtı ve silahı olmadığını görmeleri için üstünü aramalarına izin verdi. Dizginleri bir muhafızın eline bıraktı ve sıcak güneşten etrafı çevreleyen karanlığa girdi. Marius'un gözleri içeriye çabuk alıştı ancak değişim o kadar ani olmuştu ki, bir an için yolunu kaybetti ve tökezledi.

Karanlıktan boğuk bir ses yükseldi. "Dikkatli ol, Marius Valerius."

Marius bir dizinin üstüne çöktü. "Kâhinim."

Mağaranın derinliklerinde, büyük bir kuşun kanatlarını germe sesine benzeyen bir kıpırtı vardı. Marius başını eğip bekledi. Duyuları yavaşça ve sakince açıldı, hafif dalgaları dinledi, su kenarında soğuyan

havanın atmosferdeki değişimini hissetti. Kuş hışırtısını ayak sürüme sesleri takip etti.

"Kehanetlerin karnı açtır. Tatmin olmak için seni yiyecekler. Bana kimi hatırlattığını biliyor musun?"

"Herkes babama benzediğimi söyler," diye cevapladı Marius boğuk sesiyle.

"Bir şeyi herkes söylüyorsa ondan şüphe duy. Baban, babasına ve onun babasının da babasına benziyor. Nesiller boyunca tehlikenin hatırası işlenmiş, küçük değişikliklerle aynı yüz. Bir Valerius, zehirli olduğunu renkleriyle belli eden bir bitki gibidir. Sen belirsiz bir gölge değilsin, Marius Valerius. Sen Birinci Dük'e oğlundan daha çok benziyorsun. Birinci Dük bir mucize ve canavardı. Onun gibi olmak istiyor musun?"

Birinci Dük, ilk Kral'ın Generali. Onlardan sonra yüzyıllar geçmişti. Yıllar, tarihlerini hikâyelere nakşetmişti. Masallara göre, Valerius malikânesinin etrafındaki gelincik tarlası, Birinci Dük o topraklarda bir orduya karşı tek başına direnip kazandığı için büyümüştü. Birinci Dük'ün gözlerinin gelinciklerden daha kırmızı olduğu anlatılırdı. Eyam'daki çocuklaraysa uslu olmaları, yoksa Birinci Dük'ün gelip onları götüreceği söylenirdi.

Kâhin dağlardan daha yaşlıydı. Birinci Dük'ü görmüştü ve onun hakkındaki gerçeği biliyordu.

Marius'un bir canavar olduğunu duyması şaşırtıcı değildi.

"Kırmızı gözler sarayda dikkatleri üstüme çeker, Kâhin leydim."

Kâhin'in kahkahası çürük dallar arasından esen bir rüzgâr gibiydi. "Gözlerini annenden almışsın. Bunun için ona teşekkür etme. Körler krallığında net gören gözler armağan değildir. Birinci Dük en azından güzel bir canavardı."

Marius'un başına koyduğu eli ağır ve pençe gibi kıvrılmıştı. Elleri buz gibi soğuk değildi. Buz eritilebilirdi. Elleri dağın altındaki taşın iliklere işleyen soğukluğunu taşıyordu.

Valerius malikânesi bu dağın taşlarından yapılmıştı. Soğuğa doğduğundan beri maruz kalıyordu.

Mezar kadar soğuk parmaklar, saçlarının beyaz tutamlarıyla oynadı. "Birinci Dük'ün saçı ilk ve en cani cinayetinden sonra değişmişti. Sen saçındaki geçmişin izini taşıyan buzu kazanmak için kiminle savaştın?"

Marius başını kaldırdı. Kâhin, yaşadığı suyun yüzeyine vuran en ufak bir güneş ışığını bile asla görmemiş gözsüz bir balığın karnı kadar solgundu. Üzerinde beyaz, gri ve siyah renkleriyle alacalı katmanlardan oluşan yırtık pırtık tüller vardı. Karman çorman beyaz saçlarının uçları taze mürekkebe batırılmış gibi siyahtı. Bir parmağını dudaklarına götürdüğünde, kemikli parmağının karanlıkla kaplandığını gördü. Tüm parmakları mürekkep denizine daldırılmış gibi kararmıştı.

"Sanki bilmiyorum. Atlatması uzun sürdü, değil mi? Bütün hayatını."

Marius sessizlikte yedi yıl önceki bir kapının parçalara ayrılma sesini duydu. Küçük bir kızın çığlık attığını duydu.

"Neyi atlatmak?" diye sordu kısık sesle.

"Bütün hayatını." Kâhin bir tazı gibi havayı kokladı. Bitkin yüzündeki mağaraları andıran gözleri iyi görmüyordu. "Hizmetlin nerede?"

Marius karanlıkta kadının ağzındaki dilinin ucunun siyah olup olmadığından emin olamıyordu.

"Kendi kanımı feda edeceğim."

Kalbi kulaklarında dörtnala koşmaya başladı. Kendi kanının feda etmek için değersiz olduğunu anlamıştı ancak kendi gayeleri için başkasının kanını akıtamazdı.

Kâhin sivri dişleriyle gülümsedi. "Genelde insanlar kendi kanlarından bir damla yerine yabancıların kanlarından okyanuslar feda ederler. Kendinden başka birini kullanmak ancak ikinci sınıf bir büyü satın alır. Bana elindekinin en iyisini verirsen, ben de sana benimkini veririm. Bana elini ver, Marius Valerius, ben de sana gerçeği vereyim."

Ellerini birleştirerek avuçları açık şekilde uzattı. Kâhin'in kararmış tırnakları avuçlarının ortasına battı. Kendi kanıyla dolu elleriyle diz çöktü. Kan, parmaklarının arasından sızdı ve yere damladı. Kâhin'in içinde durduğu kasvet havuzunun değiştiğini gördü. Kanı bulanık sularda dönüyordu. Karanlık, suyu bir aynaya dönüştürdü.

Kahin'in sesi mağarayı doldurdu. "Her sahildeki kumları saydım ve denizleri tarttım. Sessizleri duyarım ve kötülüğün gereğini bilirim. Hayatın boyunca yalnızca bir soru sorma hakkın var. En çok bilmek istediğin gerçeği sor."

Yıllardır çözemediği bilmece. Saraydaki her tuhaf olayın anahtarı.

"Eric Mitchell. Altın Kobra. Onun hakkındaki gerçeği öğrenmek istiyorum."

Sudaki kan, Marius'un sözleri durgun bir havuzda akıntı yaratmış gibi dalgalandı. Kâhin'in Mağarası'ndaki su birden yıldızların gücüyle yanan ve gökkuşağının tüm renklerinde parlayan ışıklarla aydınlandı.

Kan imkânsız manzaralara açılan bir pencereyi çerçeveledi.

Şiddetle yanan lambalar garip bir sokağı aydınlatıyordu. Topraklar ve çimenler, sanki bir nehir taşa dönüşmüş gibi görünen rahatsız edici derecede pürüzsüz gri bir yüzeyin altında kaybolmuştu. Atların bağlı olmadığı ürkütücü arabalar taş nehrin üstünden geçiyordu. Siyah tekerlekler pis su birikintileri arasında dönerek zümrüt, kehribar ve şeytan gözü kırmızısı renklerde yanıp sönen cılız bir ışık ağacının önünde durdu.

Taştan nehrin kıyıları da tıpkı nehrin kendisi gibi gri ve dümdüzdü. Tuhaf giysiler içindeki insanlar birbirlerini itip kakıyor, somon sürüsü kadar yoğun bir kalabalık oluşturuyordu. Işıkların ve yüzlerin baş döndüren bulanıklığı bir hayret girdabına dönüştü.

Su durgunlaştı ve bir yüzü merkezine aldı. Bir oğlan. Eric değildi. Marius karşı çıkmak için ağzını açtı ancak duraksadı.

Çocuk küçüktü, en fazla on dört yaşındaydı. Bazı çocuklar yetişkinliğe geçerken muazzam bir değişim gösterirdi ancak kemikleri

farklıydı. Uzak bir akrabalık bağını düşündüren hafif bir benzerlik taşısalar da Marius bu çocuğun yüzünün kendi tanıdığı yüze evrildiğini gösteren bir işaret seçemiyordu.

Çocuk tuhaf topraklardaki bir yabancıydı, saçlarının yan tarafları tıraş edilmişken ön kısmı bir bitki gibi yüzüne dökülüyordu. Giysileri bir köylününkiler kadar pis ve eskiydi ancak lordlarınkiler kadar da canlı renkliydi; tuniğinin üstünde özensiz harflerle "SAHNE ÜRETİM ARAÇLARINA EL KOYUN!" yazıyordu. Kulaklarının üstüne böceğe benzeyen garip bir alet takmış, bir omzundan sarkan kanvas bir çanta taşıyor ve akla hayale sığmayacak cihazların satıldığı vitrinden yayılan pembe ışıkla yıkanıyordu. Gülünç bir manzaranın içinde Marius'la hiçbir ilgisi olmayan bir figürdü.

Yine de...

Çocuk sessiz bir müzikle ellerini havada sallayarak ilerliyordu, Marius bu hareketleri tanıyordu. O becerikli eller her zaman becerikli dilinin haritasını çizer, Lord Popenjoy'un vurguladığı bir şeyi ya da esprisini işaret ederlerdi.

Bir şekilde bu Eric'ti. İnsanlara attığı yan bakışlarda, yüzlerce kayıtsız bakıştan özenle dikkat inşa edişinde saklıydı.

Bu bakış Marius'u tehlikeye karşı uyardı. Eric'in başıboş dikkatinin parıltısı bir noktaya sabitlendi. Marius, Eric'in bakışlarını takip etti ve o kalabalık caddede başka kimsenin görmediği şeye baktı.

Küçük bir çocuktu, kalın siyah saç örgüleri ve telaşlı bir annenin ellerinin arasından kaçabilecek kadar küçük elleri vardı. Gri nehir kenarından, ışıklardan ve araçlardan oluşan nehre doğru sendeleyerek koştu. Araçlardan biri ölmek üzere olan bir hayvan gibi feryat ederek kızdan kaçtı. Bir sonradaki kaçamayacaktı.

Eric kaos nehrine atladı ve çocuğu kenara doğru savurdu.

Marius metal bir kütlenin Eric'in yan tarafına ve şakağına çarpmasının yıkıcı darbesine şahit oldu. Eric görünmez bir oltayla

yakalanmış büyük bir balık gibi havaya fırlamıştı. Ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü, her zamanki zarafetinin aksine tuhaf bir açıyla uzandı, çocuksu çenesini düzeltti ve sendeleyerek taş nehir kenarına döndü. Küçük kız ayakta durmuş ağlıyordu. Yaralanmamıştı ancak beklenmedik, acımasız dünya karşısında şok olmuştu.

Taştan nehir kenarına daha fazla hareketsiz ve cansız araç sıra olmuştu. Eric kendisine çarpan metal yaratığa benzeyen bir tanesine yaslandı ancak bu o kötü enerjiyle canlanmadı. Eric bunun olacağından endişeleniyor gibi görünmüyordu.

Ağlayan kıza göz kırptı. "Hey." Dengeli ve nazik bir çocuk sesiydi. "Her şey yolunda."

Dünya acımazsızdı ama Eric hiç değildi.

Bir kadın kalabalığı itiyordu. Yüzünde anlaşılabilir bir telaş vardı ve Marius'un hiçbir açıklama bulamadığı bir pantolon giyiyordu.

"Aera, işte buradasın!" Küçük kızın elini Eric'in elinden aldı. Gözleri çocuğa kaydı. "Sana ne kadar teşekkür etsem az," diye ekledi.

Ona yeterince teşekkür edebilirmiş gibi görünüyordu. Tekrar teşekkür etmedi.

Eric başıyla onayladı, sanki nefesini düzene sokuyormuş gibi arabadan destek aldı. Şimdiye kadar düzene sokmuş olmalıydı.

"Çok kötü çarptı," diye devam etti kadın isteksizce. "Belki ambulans çağırsan iyi olur."

Eric başını hâlâ tutamıyordu ama yine de önemsemiyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Ambulanslar beni korkutuyor." Güldü. "Ablamın... kocası işinden ayrıldı. Sigortamız yok. Metroyla gideceğim."

Kahkahasında isteksiz ve ciddi bir tını vardı. Kadın fark etmemişti. Fark etmek istememişti.

"Gitmeliyim." Kadının sesi aralarına çoktan mesafe koymuştu.

Gitmemeliydi.

Kadın yanında çocuğuyla arkasını dönerken Eric'in yüzünde ne bir şaşkınlık ne de bir kızgınlık vardı. Eric genellikle insanları oldukları gibi kabul ederdi.

Kâhin'in kan havuzunun suyu hafif bir rüzgâr esmiş gibi dalgalandı. O uzak diyarda, koyu gri öğleden sonrası hızla akşama döndü. Yabancı şehrin üstünde uzanan gökyüzü kulelerle doluydu ve neredeyse hiç yıldız yoktu.

"O adama bakma," dedi yabancı bir adam kızına, boynunda çizgili bir ilmek vardı. "Belalı bir tipe benziyor."

Marius adamın gözlerinde nasıl bir sorun olduğunu merak etti. Eric basbayağı bir adam değil, başı belada olan bir çocuktu.

Zaman geçti, Eric çalkantılı caddenin gri kenarında ona çarpan makinelerden birine yaslanıp aşağı kaydı. Altın Kobra, saraydaki her fırtınanın parıldayan merkezi. Marius'un tanıdığı en yüksek sesli ve parlak ruh, sessiz ve sefil bir ölüme katlanıyordu.

Elinde, böcekli başlığa iliştirilmiş ön yüzü camdan bir kutu tutuyordu. Eric güçlükle bu kutunun üstüne vurdu. Camın ardından bir kelime ve fotoğraf göründü; "Ablam", yanında da kalp vardı. Eric yavaşça bir şey daha yazdı: "*Özür dilerim.*" Kutu bir sarsıntıyla sokağa düştü. Camında bir çatlak oluştu.

Eric'in Kral'dan bir şeyler çalabilecek kadar hızlı elleri, acınası bir sakarlıkla çantasının metal tokasına gitti. Siyah ve katı bir madde öksürmek için duraksadıktan sonra çantasını açtı. Pıhtılaşmış kanla lekelenmiş parmakları, ezilmiş bir kitabı tutuyordu. Eric kitaba, bir çocuğun en sevdiği oyuncağa sarıldığı gibi sarılmıştı.

Marius bir ses çıkardı, gülemeyecek kadar kırgındı. Karşısında, sanata ve güzelliğe duyduğu sevgiyle Kobra duruyordu.

"Ambulansı aramalıydın, evlat." Saçını atkuyruğu yapmış tuhaf bir kadın Eric'in yanına oturdu. Teni altın rengiydi ve tavırları sakindi, gözleri Eric'inkiler kadar nazik ancak gökyüzü kadar da mesafeliydi. "Artık çok geç."

"Onu anladım," diye mırıldandı Eric kelimeleri yuvarlayarak. Tekrar öksürdü.

Işıltılı kadın bir teklifte bulundu: "Başka bir alternatif *var*."

Kadının ağzından çıkan her şey, sanki diğerlerinin kelimeleri teneke, onunkiler çelikmiş gibi daha büyük bir ağırlık taşıyordu. Eğildi ve Eric'in kulağına fısıldadı.

Ölmek üzere olan çocuk, Eric, sırtüstü yattı ve gökyüzüne bakan gözleri donuklaştı. Eli, kalan birkaç yıldızdan birini yakalamak istercesine yukarı uzandı. Ya da kimsenin göremediği bir kapının kolunu kavrayacakmış gibiydi.

Çocuğun eli düşmeden önce havuz parıldadı. Marius mağaranın karanlığında kayboldu.

Üstesinden gelmeliydi, çok geç olamazdı...

Karanlık, panjurları aniden çekilmiş bir pencere etkisi yarattı. Kan havuzunun büyüsü yeniden şekillendi ve panjurlar tanıdık bir dünyaya açıldı. Tanıdık bir sokağa. Cauldron'a giden Kelepçe Caddesi. Sokağın bir ucundan diğerine dış cephesi siyah-beyaza boyanmış, pencereleri elmas camlı büyük bir bina uzanıyordu. Cam üfleyicileri loncası, trajik bir yangına kurban gitmeden önce refah içindeydi.

Metal canavarlar değil, at arabaları tıngırdıyordu. Sokak satıcıları meyve, hamur işleri, çocuk oyuncakları ve taraklar satıyordu. Kadınlar at arabalarıyla pazarlık yapıyordu. Tüccarlar anahtarları şıngırdayarak ve keseleri zıplayarak lonca kapılarından girip çıkıyordu. Hizmetlilerin eşik ettiği şık leydiler ve gezintiye çıkan çiftler vardı.

Eric vardı.

Bu sefer tahmin yürütmesine gerek yoktu. Besbelli Eric'ti, Marius'la tanıştığı zamana göre pek de küçük değildi. Tanıdık bir yüzü ait olmadığı çevrede görmek tuhaf topraklardaki bir yabancıyı görmekten daha şaşırtıcıydı. Temizliğine titizlenen ve kitap kulübündeki arkadaşlarına sıklıkla kokulu sabun kullanımından bahseden Eric kir içindeydi, hatta atın üstünden çamura yuvarlanan biri gibi kısa

süreliğine değil, haftalarca ya da aylarca pisliğin içinde kalmış gibiydi. Kıyafetleri, Marius'un en düşük rütbeli hizmetlisinin tuvalet temizlemek için bile kullanmayacağı paçavralardandı. Eric'in ince, zeki yüzünde o çocuksu yuvarlaklıktan eser yoktu. Gözleri ve yanakları tamamen doldurulmamış mezarlar gibi çöküktü.

Eric birlikte yürüyen bir çiftin yanından geçti. Leydi, oyun aralarında Kobra'ya kirpiklerini kırpıştıracak türden bir kadındı ancak adamın pis giysileri elbisesini kirletir diye de dehşetle ciyakladı. Beyefendi büyük bir gösteriyle kadının etrafında dönerek onu ayaktakımından uzaklaştırdı.

Eric sarayda yeniyken birkaç soylu onu küçümsüyordu. Bu, Marius onlara Valerius bakışı atana kadar sürmüştü.

Marius zamanı doğru tahmin ediyorsa, o anda Fildişi Kulesi'nde olmalıydı. Belki de Eric başkentte açlık çekerken o da buz kayalıklarında kırbaçlanıyordu.

Leydi kıkırdadı. Eric kendine has gülümsemesiyle yoluna devam etti. Adam kadını kenara çekerken, Eric özenle elini adamın cebine atmıştı. İşlemeli cüzdanı hızla açtı ve boş olduğunu görünce gözlerini devirdi, bir kenara fırlatıp usulca şarkı söylemeye başladı. Sözlerinin hiçbir anlamı olmayan berbat şarkılarından birini.

Eric hâlâ gülümsüyordu ancak Marius ona kanmamıştı.

Eric'in mum ışığında etrafa saçılmış sayfaları gayretle karaladığını hatırladı, kayıp bir şehrin sert bakan gözleri altında ölmek üzere olan bir çocuğun ellerinin bir kitap için çırpındığını hatırladı. *Sanat, nihai tesellidir.* Bu şarkı Eric'in kendini rahatlatma çabasıydı.

Elinde yüklü bir sepetle caddede ilerleyen orta yaşlı bir kadın şarkının sesiyle döndü. Tel tel sarı saçları, çekingen bir havası vardı ve kolunda lonca kadını olduğunu gösteren leylak işaretinin bulunduğu boz rengi bir elbise giyiyordu.

"Sen, evladım."

"Hanımefendi? Size yardımcı olabileceğim bir işiniz mi var?"

Kadın sesini bir suç sırrı veriyormuş gibi alçalttı. "Nereden geliyorsun?"

"Ah, oradan buradan."

"Buraya şeyden mi geldin..."

Kadın cesaretini kaybettikçe omuzları çöktü. Eric refleks olarak belirsizliğe doğru uzanarak cesaretlendirici bir şeyler mırıldandı.

Kadın fısıldama cesaretini o zaman gösterebildi. "Rahmetli kocam da o şarkıyı söylerdi. Berlin'den geldiğini söylemişti."

Bu isim Marius'a bir anlam ifade etmiyordu ancak Eric'in eli kadının koluna sanki bir gemi enkazında yüzen bir direkmiş gibi tutunmuştu.

Gülümsemesi nihayet gözlerine ulaşan Eric, "Konuşacak çok şeyimiz var," dedi.

Havuz kısa bir karanlıkla titreşti; panjurlar kapanmadı, aksine yeni bir perde uçuşarak açıldı. Kan rengi pencere, kıvrımlı ahşap duvarları olan küçük, tek göz bir odanın içine bakıyordu, Eric ve kadını bir fındık kabuğunda yaşıyormuş gibi gösteriyordu. Dürüst olmak gerekirse, derme çatma bir kulübeydi. Birisi kulübenin etrafına asmak için renkli kâğıt süsler ve metal parçalardan rüzgârgülleri yapmıştı. Marius kimin yaptığını biliyordu.

"Kocanın çiçeği almayı hiç denemediğine inanmıyorum, anne." Eric kısık ateşte, tavada etsiz bir yemek yapıyordu. "Neden saraya bir çamaşır arabasıyla gizlice girmemiş? Bunun klasik sayılmasının bir nedeni var!"

Sokaktaki kadın eski püskü bir masada oturmuş, Eric tavadaki şüpheli yemeğin yarısından fazlasını tabağına doldururken onun saçmalıklarına gülümsüyordu. Eric'in yüzüne çökmüş ölüm gölgesi kaybolmuştu. Kadın elinin tersini Eric'in dolgun yanağına değdirdiğinde Eric bu dokunuşa doğru eğildi. Eric alışkanlık gereği insanlara elini uzatırdı ancak kendisine uzatılanları kolay kolay kabul etmezdi. *Anne*, demişti kadına.

"Çiçeğe ihtiyacın yok. İcatların sayesinde artık paran var. İyi bir hayat yaşayabilirsin."

"Yarısı senin paran. Sermayeyi sen sağladın." Eric'in sesi yumuşaktı, sonra çeliğe dönüştü. "Ve bunu yapmaya niyetliyim."

"Saraya gitmenin hiçbir yolu yok," diye uyardı kadın.

Eric'e gerçeklerden bahsetmenin hiçbir yararı yoktu. Onları evrenin bir meydan okuması olarak kabul ederdi.

Eric sessizleşirken kadının yüzünden endişelendiği anlaşılıyordu. Marius onu çok iyi anlıyordu. Eric'in sessiz kalması telaş yaratan bir durumdu. Gözleri kararlılıkla küçük evin tek penceresine sabitlendi. Pencere, şehrin karşısında batan güneşin altında altın gibi parıldayan saraya bakıyordu.

Eric alıntı yaparken kullandığı sesiyle mırıldandı. "Yol olmadığında, o yolu ben yaratırım."

Suyun üstünde bir gölge hafifçe titreşti. Marius'un damarları kanın akışına isyan ederek gerildi. Bunun için daha ne kadar kanayabilirdi? Ancak görmesi gerekiyordu. Kâhin keskin tırnaklarını avuç içinden çıkarmadan geri çekildiğinde onu takip etti. Marius havuzda, alıç ağacının yaprakları arasından sızan sabah güneşini gördü; Eric de altında duruyordu.

Saray kapılarındaki muhafız Eric'e ne yaptığını sordu.

"Yükseklere tırmanıyorum." Eric güldü. "Bakalım ne kadar yükseğe çıkabileceğim."

Dallara doğru salındı. Dallar sallandı ve yapraklar uzun zaman önce esen rüzgârla dans etti. Kâhin'in havuzu dalgalandı ve temizlendi. Marius'un nefesi tekledi ve kendinden emin bir halde kadının kaygılı yüzüne baktı.

"Bu kadar gerçek yeter, Marius Valerius. Kimse çok fazlasına dayanamaz. Uzun zaman önce içinde boğulmuştum. Ne kadar cesur bir genç arkadaşın varmış. Benimkinden başka havuzlarda da dalgalar yaratıyor."

Kobra başka bir dünyadandı. Onun gerçeği buydu. Marius'unki neydi? Bağlılıklarını hatırladı.

"Ülkem için tehlikeli mi?" diye sordu Marius. "Kralım için tehlikeli mi?"

Kâhin, yaprakları gölgelerden oluşan bir ağaç gibi süzüldü, tülleri kadın sanki uzun zaman önce bir kuyudan çıkmış gibi eski suların kurumuş pisliğiyle lekelenmişti. "Binlerce sorun var ancak yalnızca birinin cevabını alabilirsin. İstediğin gerçeğe kavuştun. Şimdi bu gerçekle ne yapacağına karar ver."

"Ya felaket gelirse?"

"Felaket gelecek," dedi Kâhin. "Felaketler her zaman gelir. Fakat sen gitmelisin."

Sesi mağarayı yankılarla doldurdu. Muhafızları, Marius'u götürmek için gelmişti. Marius onlarla savaşabilirdi, hepsini öldürebilirdi ancak yemin etmişti.

Marius dağ yolu boyunca yeryüzünden esen bir rüzgâr gibi şehre ilerledi. Netliğe kavuşmak için yaptığı son çaresiz girişimi daha çok kafa karışıklığına neden olmuştu. Marius'un zihni parçalara ayrılmıştı, her düşünce garip rüzgârlarla sarsılan bir ağacın yaprakları gibiydi. Mantıklı düşünceler dağıldı ve tepelere savruldu.

Kobra bu yüzden Leydi Rahela'yla birlikte çalışıyor olmalıydı ancak Marius nasıl olduğunu anlayamıyordu.

Atını sarayın kapılarından geçirip Kobra'nın kapısına doğru sürdü. Hizmetçisi Sinad onu engellemeye çalıştı. Başaramadı.

Marius merdivenin ucunda, saray dışındaki en ihtişamlı yerindeydi; kız kardeşinin iki yıl önce başkente yaptığı tek ziyareti hatırladı. Caracalla'yı bundan önce son kez gördüğünde dokuz yaşındaydı. On dört yaşında Valerius erkekleri kadar uzamıştı; boyuyla, sarsak uzuvlarıyla ve beceriksizliğiyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Annesi gibi

kahverengi saçlı ve soluk benizliydi, her sosyete toplantısında yaşadığı korku gözle görülürdü, Eyam'daki en değerli ve en güzel kızdı. Başka bir çay partisine gitmemek için ağlıyor ve farklı eğlenceler için yalvarıyordu. Dolayısıyla Marius, kardeşini ve leydi annesini, herkesin saraydaki en eğlenceli varlık olduğunu söylediği adamın yanına getirmişti.

Marius'un kardeşi Altın Kobra onları karşılamak için kıvrımlı merdivenden inerken abisinin koluna yapışmıştı. Kobra'nın saçlarına özenle taktığı altın taraklı tokalar parlıyordu; tarakların üstü kobra başını, dişleri ise kobra dişini andırıyordu. Yüzünde Marius'u ilk gördüğü gündeki gibi sıcak bir karşılama ifadesi vardı, sanki onları çok iyi tanıyormuş da tanışmak için heyecanlanıyormuş gibiydi.

Tekdüze ve neşeyle yumuşamış bir sesle, "Benim Leydi Caracallam," diye seslendi.

Caracalla'nın bacakları onu taşımamıştı. Marius onu tutmuştu ancak kendi kalbinin Kobra'nın mermer zeminine düşmesine engel olamamıştı.

Akşamı tiyatroda geçirmişlerdi. Caracalla sessiz bir sevinçle bakıyordu ancak sahneye değil. Marius'un annesi eve döndükten ve Caracalla yattıktan sonra Lord Popenjoy'un mükemmel bir eş olabileceğinden bahsetmişti.

Marius bir akşam içinde ikinci kez dehşete düşmüştü.

"Unvanı şüpheli. Nereden geldiğini kimse bilmiyor."

Annesi kararlılıkla çayına bir küp şeker attı. "Önemli mi, tatlım? En yüksek sosyeteye kolaylıkla yükselir. Sorgulanabilir kökenleri varsa, muhtemelen Valerius mirası meselesini görmezden gelir. Senden korkuyor gibi görünmüyor."

Marius dehşete düşmesine rağmen neredeyse kahkaha atacaktı. "Korkmuyor."

Leydi annesi gülümsedi; bu o kadar nadir olurdu ki Marius annesini reddedemezdi. "Senin arkadaşın olduğuna göre iyi bir adam olmalı. Caracalla için istediğim de bu. Kibar biri."

Annesi gitmeden önce Kobra'ya büyüsü sadece aile arasında paylaşılabilen, aile yadigârı bir orikal hançer hediye etmişti. Bütün saray kız kardeşi ve Kobra'nın resmî olarak nişanlandıklarını düşünüyordu.

Nereden geldiğini kimse bilmiyor.

Marius artık biliyordu.

Kobra'nın misafir odasına çıktı. Salonun kapısı açılırken orkestrası neşeli bir melodi çalmaya başladı. İki kadın zıplayarak dışarı çıktı ve ayaklarını yere vurarak dans etmeye başladı.

Marius gümüş bir diski zile öyle şiddetle savurdu ki, zil şaşkına dönmüş müzisyenin ellerinden fırladı ve duvara çarpmadan önce birkaç enstrümanı devirdi. Bir dansçı tökezlediğinde Marius kadını yakaladı.

"Madam, oturun lütfen." Kadını kanepeye bıraktı.

Dansçılar birbirlerine endişeli bakışlar atıyordu. Kobra'nın özel odalarının kapıları, altın varaklı yılanlardan oluşan bir sel gibi patlayarak açıldı ve Kobra dalgınlıkla omuzlarını silkti.

"Havamda değilim... *Marius?*"

Bugünün herigaut'u altın ipliklerin yanı sıra bronz ipliklerle de süslenmişti ve özenle hazırlanmış bronz bir kemerle sıkıca tutturulmuştu. Yabancı sokaklarda giyilen paçavralardan ya da süslü gömleklerden çok farklıydı. Eric başını her zaman dik tutardı ancak bugün çenesi kasılmıştı ve gözleri kontrol edilemeyen bir ateş kadar tehlikeliydi. Marius bir şey olup olmadığını merak etti.

Eric'in yüzü hiç de meraklı görünmüyordu.

Marius kollarını kavuşturdu ve sarsılmaz görünmeye çalıştı. "Seninle konuşmalıyım."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Bu bir ilk."

Eric'in dudakları kıvrıldı. "Bana söyleyecek ilginç bir şeyin olduğunu sanmıyorum."

"Demek başka bir dünyadan geliyorsun," dedi Marius.

Eric'in bakışlarındaki başıboş parıltı inanılmaz derecede tatmin edici bir an için dondu.

"Çocuklar." Sesinin özellikle rahat çıkmasına özen gösterdi. "Lord Marius çok içmiş. Bize biraz müsaade edin."

Grup Marius'a temkinli bakışlar atarak dışarı çıktı. Bir şarkıcı durup ona çok güçlü olduğunu söyledi, Marius bunu zaten biliyordu. Kobra kimsenin dinlemediğinden emin olmak için kapıya gitti. Casus şefi gözetlenmediklerinden emin olduktan sonra Marius'a pis bir bakış atmak için döndü.

"*Tanrım!*" dedi Kobra. "Ellerine ne yaptın?"

Eric buyurgan bir tavırla parmaklarını şıklattı ve Marius ellerini uzattığında nazikçe tuttu. Kâhin'in tırnak izlerini gördüğünde hafifçe haykırdı.

Her zamanki gibi Eric'in öncelikleri tuhaftı. Tamamen başka bir dünyadan gelen bir yabancı olduğuna şüphe yoktu.

"Dizginleri tutmasaydım ellerim şimdiye kadar iyileşirdi."

Eric onun ellerini bıraktı ve arkasını döndü. "Elbette. Bu havalı ve normal bir şeymiş gibi davranalım."

Savaşçılar hızlı iyileşirdi. Marius, Kâhin'in *geçmişe dönüş* diyen sesini bir kenara itti.

"Sence Kâhin bana senin hakkında ne söyledi?"

Eric diğer dünyadan bahsedildiği andan beri gergindi. Şimdi omuzları çökmüştü.

"Ha New York'ta bir yolun kenarında ölmüşüm, ha birden Cauldron'daki bir kenar mahallede, açlıktan ve korkudan aklımı yitirmek üzere uyanmışım ne fark eder? Her iki deneyim de sana oldukça yabancı olacaktır, *Lord Marius*. Kaldı ki sana kalırsa ben her zaman başka bir dünyadandım zaten. Sen malikânede doğdun. Bir araba çarpsa bile iyileşebilirsin. Ben hiçbir zaman bir hikâyenin ana karakteri olamadım."

"Bu bir hikâye değil. Bizim hayatımız!"

Eric çarpık ve keyifsiz bir gülümsemeyle ona baktı. "Belki ikisi de."

"Diğer dünyada ölüyordun. Ölü müsün?"

Kobra bir şarlatan mıydı? Yoksa ceset olması gereken bedenle kukla gibi oynayan, kötü niyetli bir hayalet miydi? Kobra'nın olabileceği çok fazla kâbus vardı.

"Ölü olamam," diye cevapladı Eric. "Annem bana Yaşam ve Ölüm Çiçeği'ni almaya çalışırken can verdi. Yaşayabildiğim kadar yaşamalıyım."

"Tüm bunları bu yüzden mi yapıyorsun?"

Kobra çenesini kaldırdı, gözleri küstahça parıldıyordu. Marius onu tanıdığından beri küstahça parıldıyordu.

"Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım. Sonra da eğlenceli olduğunu ve beni havalı göstereceğini düşündüğüm şeyleri yaptım."

Marius ne zaman morali bozulsa Kobra'ya giderdi. Eric her zaman gelmesine müsaade ederdi. Marius sırtını o saçma koltuğa yaslar, yaldızlı piyanodan yükselen ninni gibi yumuşak melodiyi dinler ve uyuyor taklidi yapardı. Kobra da onun saçlarına dokunur ve "Şşş," derdi.

Marius yalanlarla avunduysa, bu onu ne durumuna düşürürdü? Korkmuş bir çocuk mu, aptal mı yoksa hain mi?

Anlamaya çalışarak yavaşça sordu. "Bir zamanlar iyiymişsin. Küçük bir kızı kurtarmışsın."

"Bak, beni nereye getirdi," diye karşılık verdi Kobra. "Şimdi kendimi kurtarıyorum. Hikâye senin bir öneminin olmadığını söylediğinde ne yapabilirsin? Kendimi önemsemek zorundayım."

"Leydi Rahela peki?"

Eric tereddüt etti. "O da benim için önemli."

Neden önemliydi? Marius, "Onu yıllardır tanıyorum. Başka bir dünyadan değil. Masum da değil," dedi sertçe.

Eric pencereden uzaklaştı.

"Yalnızca masumlar mı kurtarılmayı hak eder? O zaman beni de o uzun lanetliler listesine ekle." Marius'un şaşkınlığı karşısında Eric'in sesi çatladı. Koluyla yüzünü kapadı. "Tanrım, bunu bu gece *yapamam*. Sen benim sırrımın peşine düşmüşken bütün sarayda seni aradım."

Her zaman Marius ona giderdi. Kobra daha önce Marius'u aramamıştı. Marius'un gözleri uçuşan giysinin koluna kaydı, altın işlemede leke vardı.

"Kan mı o?" Marius'un kanı dondu. Kimi öldürmek zorunda kalmıştı?

"Benim kanım değil," dedi Eric boğuk bir sesle. "Biri öldü. Cesedinin vadiye atılışını izlemek zorunda kaldım."

"Kim öldü?"

"Kenar mahalle pisliği," dedi Eric.

Marius anlık bir rahatlama yaşadı, sonra Eric'in Cauldron'da açlıktan ölmek üzere olduğunu hatırladı. Dilencilerin sokaklarda soğuktan ve açlıktan ölmesi her zaman trajik görünmüştü. Eric trajedilerin mesafeli kederler olduğunu söylerdi.

Şimdi bu mesafe ortadan kalkmıştı.

Hiç kuşkulanmayan ve kederlenmeyen bir karakter için kurulmuş zengin bir sahne gibi görünen bu odada, Eric ağlıyor olabilirdi.

"Eric." Marius nazik olmaya çalışsa da sesi sert çıkmıştı. "Ne yapabilirim?"

Giysisinin kolunun parıldayan perdesi açıldı ve gözyaşları yerine öfke göründü.

Altın Kobra, "Kral'ı öldür!" diye hırladı.

O an Marius geceleri kendisini ziyaret eden korkuyu yaşadı; şafak sökmeden hemen önceki soğuk griliğe uyandığında, Kobra'nın kendisi üstünde gücü olduğunu ve ondan her şeyi yapmasını isteyebileceğini biliyordu.

Kobra'nın dudakları kıvrıldı. "Yapmayacağını biliyorum. Onun yerine beni ve arkadaşlarımı öldürmeyi yeğlersin. Bazı hayatlar diğerlerinden daha önemlidir. Ya öldür beni ya da yalnız bırak."

Eric nezaket göstermiş, sonunda ağzından ve burnundan pıhtılaşmış kan akarken bir sokak köşesinde büzüşüp kalmıştı. Yalan üstüne yalan söylemiş, özenle bir insan fantezisi oluşturmuş ve onu kendisi haline getirmişti. Mairus, Kobra'nın ne hak ettiğini bilmiyordu ve onu anlamıyordu, kendi huzursuz kalbini de anlamıyordu.

Kobra onu kapısından geri çevirmiş olsaydı, Marius onu öldürebilirdi. Sonra da onu çağıran bir sesin olmadığı toplantılara ve sessiz gecelere maruz kalırdı. Kobra kızgın olduğu için değil, ölü olduğu için.

Onu öldürebilirdi.

Marius terk edilmiş bir lavtayı elinde aldı ve Kobra'nın Valerius bıçağını sergilediği camı kırdı.

"Ah, işte başlıyoruz," diye mırıldadı Eric cam kırılma sesinin altından.

Marius perdeyi bağlayan altın ipi kavradı ve çekip gevşeterek perdenin, oyun sonunu işaret ediyormuş misali düşmesini sağladı. İpe ilmek attı ve kırık vitrine doğru attı. İp bıçağa geçti ve altın odanın içinde gümüş bir yay çizerek geri çekti. Kılıç Kobra'nın ellerine düştü.

"Gel buraya," diye emretti Marius yalvarırcasına.

Marius, Eric öfkeyle ilerlerken onun bileğini yakaladı ve elini bıçağı kendi boğazına dayayacak şekilde yerleştirdi.

"İşte. Güvendesin. Konuş benimle."

Bıçak aralarındaydı. Eric, Marius delirmiş gibi bakıyordu. "İstatistiksel olarak bıçak zoruyla yapılan kaç verimli konuşma vardır?"

"Belki bu ilk olur."

Eric'in sabrının taştığını anı, kalbe saplanmış bir ok kadar kesin bir şekilde anladı. Altın Kobra, Marius'un boğazına büyülü bir bıçak dayamış halde onu duvara itti.

"Daha önce sana işkence ettiğimi söylemiştin. İşkence görmek *ister* misin?" diye sordu Eric.

Tenine değen bıçak keskin ve soğuktu. Marius hızlı ve güçlüydü ancak yeteri kadar olmayabilirdi. Kobra onu öldürebilirdi.

Bu yeni bir duyguydu. Marius başını duvara yasladı ve gülümsedi. "Dene bakalım."

Eric tehdit savurmaya başladı. "Sana tehlikeli ve gerçek bir şey söyleyeyim. Ben senin en kötü kâbusunum. Kalbindeki her bir sırrı okudum. On yedi yaşındayken, malikâneye son kez gittiğinde ne olduğunu biliyorum. Neden Fildişi Kulesi'ne kaçtığını biliyorum. Her zaman biliyordum."

Marius beklenmedik bir anda eve gelmiş ve babasını cinnet geçiren bir vahşi savaşçıya dönmüşken bulmuştu. Annesi ve küçük kız kardeşi için tek koruma olan doğu kanadının kapısı babasının adamları tarafından kırılmıştı. Babasının sadık yandaşları, Dük'ün öldürücü öfkesiyle yüzleşmeleri için bir kadını ve bir çocuğu sadakatle terk etmişti.

Yedi yılın ardından hâlâ babasının fısıltısını duyabiliyordu.

"Bu, ilahi gazap." Ateş ışığı Dük'ün yüzünü çarpık bir altın maskeye dönüştürmüştü. "Sen de hissediyorsun, evlat. Hissettiğini biliyorum."

Kimse bir Valerius'a karşı duramazdı. Kimse babasını durduramazdı. Marius yapmak zorundaydı.

Bu yüzden bir kılıç kapmış ve yapmıştı. Sonra da bir daha bir kılıca dokunmayacağına dair yemin etmişti.

"Daha önce söyleseydin," diye mırıldandı Marius, "seni o zaman öldürürdüm."

Kılıç battı, demir soğuk, kan sıcaktı. Eric, Marius'un onu öldüreceğinden eminse elinde önce davranmak için bir şansı vardı.

Kobra'nın gözleri alaycılık ve acımasızlıkla parıldadı. "Benim gerçekliğim için çok hevesliydin ama daha kendininkiyle bile yüzleşemiyorsun. Başka bir sır daha duymak ister misin, Marius? Seni çırılçıplak soyabilirim."

Güldü.

"İşte gerçek. Şantajın hiçbir önemi yoktu. Ben bilgimi takas ederim ve benden zehir zemberek nefret ediyorsun. Beni tanımıyorsun. Octavian'ı tanımıyorsun. Lia'yı tanımıyorsun. Kendini tanımıyorsun. Tanımaya korkuyorsun. Sarayın korkağı ben değilim, Marius. Sensin."

Duydukları, Marius'un hayal edebileceği en kötü hakaretti ve en kötüsü de ağzı açık kalmış halde, içinde fırtınalar eserken hiçbir şey yapamamasıydı. Ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordu çünkü korkmuştu.

"Buna bir son verme vakti," dedi Eric nazikçe. "Boğazına bastıran kılıç ya da kendini kırbaçladığın karaçalı dalı olmayacağım. Ben senin kaderin ya da kayıp tanrın olamam."

Geri çekildi ve bıçağı vitray penceresini kıracak kadar güçle fırlattı.

Marius önceden güzelliğin ve aydınlığın göründüğü yerdeki sivri boşluğa baktı.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Doğru şeyi!"

Kötü adamdan gelen isteğe bakın.

"Doğru şey," diye bağırdı Marius, "*seni öldürmem.*"

Öğrendiği her sır, babasının ilahi gazap dediği şeyin her damlası onu bu sona çağırıyordu.

Hiçbir çaba harcamadan nefes nefese kalmış halde öylece durdular.

Sonuna kadar meydan okuyan Eric, "O zaman beni öldürmeye hazır olana kadar gelme. İnan bana, Marius Valerius. Hiçbir zaman senin hikâyenin bir parçası olmamalıydım ancak her zaman senin kahraman olman gerektiğini düşündüm. Artık olmak zorundasın. Yoksa kahraman diye bir şey kalmayacak."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kötü Kadın ve Dehşet Vadisi

Tanrı çocuğunun kanı damladı ve aktığı noktada yeri ikiye ayırdı. Vadi onun ölüm yarasıydı. Topraklarımız kıtadan ayrılmış ve kutsal kana bulanmıştı ancak yüzyıllar geçti, mucizeler ve canavarlar sıradanlaştı. İnsanlar dünyadaki bir yaranın etrafında yaşamaya alıştı. Derinliklerde, ölçülemez karanlığın içinde, kasvetli ateşler yanıyordu ve uzak gölgelerde hareket edenler dış dünyaya ulaşamıyordu.

Ta ki İmparator'a kadar. Ta ki alevler yükselene ve peşinden ölüleri de getirene kadar.

Demir Çağı, ANONİM

ünler içinde, vadi bir kez daha yukarıdaki efendisini çağırmıştı.

Rae aynalı tavanın altındaki İç çekişler Balo Salonu'nun gece karanlığını andıran zemininde yürürken Ocatavian'ın koluna yaslanmıştı. Cam kapıların ardından gördüğü gökyüzü sessiz şimşeklerle yırtılmıştı. Mor ve yakıcı kızılın keskin çizgileri geceyi yarıyordu.

Alevler gözlerini yaşartmıştı. Rae artık bu dünyanın gerçek olduğuna ve her tarafından kesildiğine inanıyordu.

Octavian, Rae ayıldıktan sonra, boğaz kesme emrini vermeden önce onu odadan çıkarmamasının kaba bir davranış olduğunu iyiliksever bir tavırla itiraf etmişti. Aristokrat hanımların, hatta Kule'nin Fahişesi'nin bile korunmaya ihtiyacı olduğu fikri hoşuna gidiyordu. Rae onun kafasındaki illüzyonu bozmak için bir şey yapmadı. Kral'ın düşünceli davranması, Rae'in yatağından uzak kalmasını sağlamıştı.

İnsanlar hâlâ Lia'ya prenses diyorlardı. Ne zaman böyle deseler, Octavian gözlerini Rae'e çeviriyordu.

Son Umut'un Octavian'a diğer dünya hakkında ne anlattığını ya da Octavian'ın ne kadarına inandığını bilmiyorlardı. Rae Yaşam ve Ölüm Çiçeği'ni alana kadar ayak uydurmalıydı. Sonrasında buradaki kötülükten kurtulacaktı. Çiçeği koparıp kendi dünyasına adım attığında, Rahela'nın bedenine ne olacağını bilmiyordu. Rae cesedin vadiye atıldığını hayal etti. Hikâyenin her zaman böyle bitmesi gerekiyordu.

Rae onu yalnızca idamdan geçici bir süre uzaklaştırmıştı.

Bedeli Key'in hayatı olmuştu.

Kral ve kötü elçisi, tanrının iradesine kulak vermek için balkona çıktı. Rüzgâr vadiden, sanki biri devasa bir fırını çalıştırmış da Rae ve Octavian'ı içine tıkmak üzereymiş gibi esiyordu. Bulutlar derideki çürük gibi siyah ve maviye boyanmıştı. Kızıl şimşek, çatlamış ayı hafifçe parlayan bir kan havuzuna dönüştürmüştü. Yer sarsılıyordu, sanki saray ağaç evdi de dev dalları sallanıyordu. Vadiden gökyüzüne dumanlar yükseliyordu. Vadi aç bir ağız gibi açılmıştı.

Duman Rae'in gözlerini yaktı. Sarsıntılar dizlerini titretiyordu. Bu dünya gerçeğe dönmüştü ve çok güçlüydü.

Saray muhafızları Key'i bir çöp gibi atmıştı. Kobra'nın elinden sadece Key'in gözlerini kapamak ve olup biteni izlemek gelmişti. Kimse vadinin gerçekten ne kadar derin olduğunu bilmiyordu. Belki de Key'in bedeni hâlâ düşüyordu. Gözleri kapalı, boğazı kesilip açılmış, sonsuza dek düşüyordu.

Key, Rae'e o kadar inanmıştı ki. Rae en başından ona ihanet etmeyi planlamıştı.

Ona söylediği son kelimelerini ya da onun düşüncelerini değiştiremezdi. Biri öldüğünde, onun gördüğü dünya sona ererdi.

Rae daima Key'in hikâyesindeki kötü kadın olacaktı.

Kırmızı bir şimşek, maskeli tacı bir aynaya dönüştürdü. Kral bir anlığına kana bulanmış bir taç takmış gibi görünmüştü. Balkondan vadiye bakan kalabalıktan endişeli bir şükür korosu yükseldi.

Herkes tanrının gelmesini bekliyordu. Kimse gerçekten geleceğine inanmıyordu.

Octavian dindar kalabalığa göstérişle el salladı. Sesi sıkıntılı çıkıyordu. "Kehanetlerin ağızdan ağıza çok hızlı yayıldı. İnsanlar korkuyor. Vekillerim halkı sakinleştirmek için vadinin derinliklerine inip imparatorluk gücümü almam gerektiğini söylüyor."

Oraya inmesine daha yıllar vardı, bütün ülke tehlike altında olana ve topraklarını kurtarmak için kendi hayatını riske atmak zorunda kalana kadar beklemeliydi. Ancak vadinin de esnememesi ve duman çıkarmaması gerekiyordu.

Bunun bu dünyada kalmak zorunda olan Emer ve Kobra için ne anlama geldiğini düşündükçe ürperiyordu. Bir zamanlar sadece kendisinin gerçek olduğunu hissederdi ancak şimdi kendisi dışında herkesin gerçek ve değerli olduğunu hissediyordu. Arkadaşları bunun yaşadığı şoktan kaynaklandığını düşünüyordu. Rae bunun eve gitmeye hazırlık olduğuna inanıyordu. Uğruna ödediği bedelden sonra başarmak zorundaydı.

Çiçek bu gece açacağı için minnettardı. Burada daha fazla kalmaya dayanamazdı.

İnsanlar, *Her şeyimi veririm*, derdi. Evren de dinlerdi. Ancak, *Bekle, öyle değil*, denildiğinde dinlemezdi.

Rae vadinin derinliklerinden yükselen hortlak seslerini duydu. Sesler zaman ilerledikçe daha yakından ve net geliyordu.

"*E... Ef... Ef... Efendim!*"

Rae, Octavian'a gülümsedi. "Seni çağıyorlar. Onlara git."

Gerçek Rahela'ya şöyle sormak istiyordu: Yapmak zorunda hissettiğin şeyi mi yapıyordun? Belki kötülük nasıl hissettiğinle ilgili değil, nerede durduğun ve oradan ne gördüğünle ilgiliydi. Belki kötüler de ellerinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Octavian kendi isteğinin evrendeki en önemli şey olduğuna inanıyordu. Kahraman olduğuna göre haklıydı da. Rae onu suçlayamazdı. Eyam'da kaldığı bütün bu zaman boyunca kendi istediğinin herkesin hayatından daha önemli olduğuna inanmıştı.

Vadiden sıcak fısıltılar yükseliyordu. Soğuk, Rae'i kefen gibi sarmıştı.

Rae, Kral'ın parçalanmış parlak göğe karşı hatları belirginleşmiş güzel yüzünü izledi ve mutlak bir gerçeğin farkına vardı.

Hiçbir zaman benim kahramanım olmayacaksın.

Son günlerde sürekli bitkin hissediyordu. Emer'ın Rae'i akşam şekerlemesinden uyandırırken söyledikleri, bitkinliği korkmuş bir hayalet gibi kaçırdı.

"Yaşam ve Ölüm Çiçeği açıyor. Majesteleri sizi serada ona eşlik etmeniz için davet etti."

Demir Hizmetçi, Rae'in fildişi ve kan renkleri kuşanmasına yardım edip büyülü eldivenini giydirdi. Rae makyaj masasından kalkarken Emer'ın omzunu minnetle sıktı.

"Eğer geri dönmezsem," diye başladı Rae.

Emer yumruklarını sanki görünmez baltalar tutuyormuş gibi sıktı. "Neden geri dönemeyesiniz!"

"Eğer dönmezsem Kobra'ya git."

Kobra bir sorun çıkarsa kaçmak için çantasını hazırladığını söylemişti ve Emer zamanında oraya ulaşırsa, Kobra onu da yanına alabilirdi.

Emer'ın yüzü sertleşti ve odadan çıktı. Rae, Lia'nın geldiğini görünce Emer'ın nereye gittiğini anladı. Lia koşarken kızarmış ve saçları karışmıştı, ayışığından saçları omuzlarından dökülüyordu. "Senin yerine gidebilirim. Octavian benden bir şey istemez."

Lia buz kalpli küçük bir entrikacı olabilirdi ama sadıktı. Soğuk kalpler de altından olabilirdi.

Rae başını iki yana sallayarak reddetti. "Benim için başka bir şey yap. Taht odasına gidip Octavian'ı oyalar mısın?"

Rae, Kral'dan önce seraya gidebilirse, bir daha onu görmek zorunda kalmayabilirdi.

Lia başıyla onayladı, endişeliydi ancak güven veriyordu. Rae onu gülümsetmek için yılan hareketini yaptı.

Üvey kız kardeşi neşelendi. "Engerekler birlikte."

"Engerekler birlikte," diyerek onayladı Rae.

Birliktelikleri uzun sürmeyecekti. Rae gidiyordu. Octavian gücüne kavuştuğunda yardım etmek için orada olmayacaktı. Lia'ya Marius da yardım edemezdi. Rae o işi de mahvetmişti.

Lia ve İmparator yalnız kalacaktı. Rae kırık, kanlı ayın altında siperler boyunca koşarken titredi.

Vadi daha da genişliyor, alevler lav gibi ışıldayarak yükseliyordu. Gümüşi akşam göğü sıcak sisle bulanıklaşmıştı ve şimşekler bulutların arasından çok sık çakmaya başlamıştı. Rae'in kalbi ve başı, tek bir korkunç davul ritmi gibi güm güm atıyordu. Dünya titredi, İmparator'unu bekliyordu.

Lia hâlâ karanlıkta kalan son yıldızmış gibi parlıyordu. Rae'in müdahalesi kesilince İmparator hikâyede anlatıldığı şekilde onu sevmeye dönecekti. Rae'e göre Lia'yı sevmek kolaydı.

Bir gölge siperlerden üstüne doğru hareketlendi. Rae'in kalbi tekledi ve göğsünden fırlayıp çat diye yere düştü.

Başvekil Pio ellerini arkasında kenetleyerek karanlıktan çıktı. Rae aniden ölümünü planlayan kişinin o olabileceğini hatırladı.

Kitaplarda kritik anlarda, kurban daima katilinin gözlerinde kendi ölümünü görürdü. Rae, Pio'nun gözlerinde kendi ölümünü görüp görmediğinden emin olamadı. Ölüm tam olarak nasıl görünürdü ki?

Rae'i mazgallardan aşağı itmek yerine Başvekil başını eğdi.

"Yatak odanıza dönün. Kral botanik tutkusu akşamınıza katılamayacak."

"Yazık. Her ihtimale karşı onu serada bekleyeceğim."

Rae geçip gitmeye çalışırken Pio yolunu kesti.

"Davulları duymuyor musun?"

Rae aniden yine aptallık ettiğini fark etti. Kulaklarındaki güm güm sesi kalbinden ya da başından gelmiyordu. Yerin titremesi dört bir yandan geliyordu.

"İstilacılar," diye fısıldadı Rae.

Her şey olması gerektiğinden hızlı gerçekleşmişti. Neden bu da olmasındı? Balkonlar dua eden ve ilahiler söyleyen dindarlarla doluydu. Muhafızlar yerlerinde değildi ve bir grup istilacı içeri girebilmişti. Tam olarak kitaptaki gibi.

Ancak böyle olmamalıydı.

Rae siperlerin üstünden şehrin sokaklarının panikle çalkalandığını görebiliyordu.

"Tagar'ın ordusu surlarımıza dayandı. Neden şaşırdınız, Leydi Rahela?" diye sordu Pio cansız bir sesle. "Pek tabii geldiklerini biliyor olmalısınız."

"Octavian'a savaşları nasıl durduracağını söyledim!" diye hırladı Rae. "Vadi açıldığında gereken yerlere muhafız yerleştirmesini söyledim. Ölünün Gözyaşları Nehri'ni gözetlemesini söyledim, bugünkü ordu yıllar sonra surlarımızı aşacak dedim. Octavian dinlemedi!"

Bu sefer yalan söylememiş ya da kandırmamıştı. Geleceği net ve kesin olarak tahmin etmiş, hayatları kurtarmak ve felaketten

kaçınmak için içtenlikle çaba sarf etmişti. Anlattığı tek güçlü adam da ona inanmamıştı ve şimdi şehir düşebilirdi.

Pio'nun kaşları Rae konuşurken cesur dağcılar gibi yükseldi. "Ne yazık ki Majesteleri muhafızları yerleştirmedi ancak sizin bu işte bir parmağınız yokmuş gibi davranmayalım."

"Yok!" diye karşı çıktı Rae. "Geleceği okuduğumda... Yıldızlarda... Prenses eve dönüş yolunda bir grup istilacıyla karşılaşıyordu. İstilacılar, halk balkonlarda vadiye bakarken saldırıyordu ama yalnızca küçük bir gruptu. Ordu biz savaşa hazırlandıktan sonra gelmişti. Ordu neden şimdi geliyor? Bunun şu an olmaması lazım!"

"*Biri*, Prenses Vasilisa'yı abisinin öldüğünü söyleyerek evine yolladı," dedi Pio. "Prenses öncesinde bir mektup gönderdi. Araştırmalar, Kral'm zehirlendiğini doğrulamış. Sence Tagarlılar kehanete inanırlar mı? Onu *bizim* zehirlediğimizi düşünüyorlar. Bizim saldırdığımızı düşünerek misilleme yapıyorlar. Prenses evine giderken istilacı grupla karşılaşmadı. Abisinin ordusuyla karşılaştı. Muhafızlarımız yerlerinde değildi, balkonda durmuş vadiyi izliyorlardı. İstilacılar nehri geçti. Buz Kralı'nın birlikleri başkentimize saldırıyor."

Esen rüzgâr binlerce ayak sesini ve binlerce çarpışan silah çınlamasını Rae'in kulaklarına taşıdı. Saray surlarının dışından bir çığlık yükseldi.

Kitapta Buz Kral'ı genç yaşta ölüyordu. Burada ise Prenses abisini kurtarmak için eve gitmişti. Rae sayesinde Ivor hayatta kalmıştı. Dehşet saçan metal icatlarıyla ölülerle bile savaşabilen Kalpsiz Ivor.

Rae hepsinin üzerine kıyameti getirmişti.

Başvekil Pio ilerledi. Rae onun kendisini yatak odasına mı sürükleyeceğini yoksa çıplak elleriyle mi boğazlayacağını bilmiyordu. Öyle veya böyle, çiçeğe ve tek yaşama şansına giden yolu engellemişti.

"Bu bir savaş, Leydi Rahela. Ve sizin suçunuz."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Kötü Kadın İyiliğin ve Kötülüğün Serası'nda

Lia'nm bedeni gümüş bir iple tahta bağlanmıştı. Cesedi, görülebilecek en güzel kuklaydı.

İmparator, "İyiliğin gerçek, arkadaşların güvenilir ve aşkın doğru olabileceğine inanırdı. Yanıldığı için öldü," dedi.

Demir Çağı, ANONİM

ae, Başvekili bir kenara itmek için zırh eldivenini kullandı ve çaresizce merdivenden aşağı uçarak seraya gitti. Buraya huzur hâkimdi; derin ormanlarda rastlanan, yaprakların fısıltısıyla örtülmüş bir sessizlik... Hava ise, yeşeren bitkilerin yaydığı sıcak ve hoş kokuyla ağırlaşmıştı. Sıkıştırılmış olsa da burada hayat vardı. Kalın taş duvarlar yaklaşan askerlerin sesini ve vadide patlayan ateşlerin gürültüsünü kesiyordu ancak büyük cam pencere kendisini parçalara bölen dünyanın hücumuyla sarsılıyordu.

Rae, Yaşam ve Ölüm Çiçeği'nin asılı olduğu sapı görene kadar koştu. Çiçek, yumurtasından çıkan hassas kanatlı bir yaratık gibi yeşil tomurcuğundan fırlamıştı. En dıştaki taçyaprakları ay beyazıydı ve

görkemli bir incelikteydi, Valenciennes danteline benzeyen bir püskül siyaha çalan bir koyu kırmızıyı çevreliyor, oradan leylak moru ve çuha çiçeği pembesine dönüşüyor, son olarak da hâlâ açılmakta olan en içteki taçyaprak sırasında son buluyordu.

Rae öne atılıp çiçeği koparmak için uzandığında bir el bileğini yakaladı. Pio, Rae'in eldivenli yumruğunu çevirdi.

"Numaralarınızın zamanı değil!"

"Bırakın gideyim, bir daha asla numaralarımı görmeyeceksiniz," diyerek söz verdi Rae.

"Yalnızca odanızda güvende olmanızı istiyorum!"

"Neden? Benden nefret ediyorsunuz. Peşimden hortlaklar ve suikastçılar yolladınız."

"Kesinlikle yollamadım. Ben siyasetçiyim," diye parladı Pio. "Biz insanları yasa çıkararak öldürürüz, cinayet işleyerek değil."

"Sen yapmış olmalısın!"

"Aslında kendisi suikastçı gönderme fikrine karşıydı. Ancak reddedildi."

Yeni ses, mutlak otoritenin verdiği güvenceyle sakindi. Yaşam ve Ölüm Çiçeği'nin yayılan yapraklarının altından bir gölge çıktı. Kanlı ayın ışığı seranın pencerelerinden süzülürken soğuk ve lekeli bir hale bürünüyor, zırh eldivenlerinin gümüşüne vuruyordu.

"Herkes tacın önünde eğilsin," dedi Kral Octavianus.

Rae uzun bir süre Kral'ın yüzüne baktı, taçlı maskesini geriye itmiş ve parlak yeşil gözlerini meydana çıkarmıştı. Bir muhafız saygılı bir mesafede arkasında duruyordu. Sadece bir tane. İşe yarayacak her adam, istilacılara karşı savaşa katılmış olmalıydı. Octavian tam takım savaş kıyafeti giymişti; bronz göğüs zırhı ışıldıyordu, pelerini çürük rengi bulutların ardında kaybolmuş yıldızlar kadar parlaktı. Rae'in en sevdiği karakterdi ve sadece bundan ibaretti.

"Benim güzel, hain leydim. Suikastçıları ve hortlakları senin geleceği görme iddianı test etmek için ben yolladım. Başka biri gerçekten

kraliyet suikastçılarına emir verebilir ya da ölülerimi vadimden çıkarabilir mi? Nasıl olur da benden başka biri olduğunu düşünebilirsin?"

Çünkü İmparator'a güvenmişti.

Octavian hortlakları salmış ve koruması altındaki onlarca kadının ölmesine müsaade etmişti. Balo günü de suikastçıları yollamıştı; geleceği görüp görmediğini test etmek için değil, Kobra'yla yaptığı dansı kıskandığı için. Şımarık, bencil çocuğun tekiydi.

"Haklısın." Rae gözlerini Kral'a dikti. "Tahmin etmeliydim."

Octavian'ın çekici yüzü karardı. "Yeni kehanet gücünü sarayı kandırmak için kullandın. Kobra'yı ayarttın ve Kobra'nın adamı da Prenses'i ayarttı. Cadılığınla Tagar Kralı'nın zehirlendiğini gördün. Üvey kız kardeşine yaptığın gibi bana da iftira attın. Prenses'i, Buz Kralı'nın gazabını ateşlemek için kullandın ve o başkenti işgal ederken Yaşam ve Ölüm Çiçeği'ni çalarak onu iyileştirmeyi planladın. İşte ülkemize ihanet edip Buz Kralı'yla evlenmek için yaptığın plan buydu. İntikam almaya ve Kraliçe olmaya kararlıydın. Asla olamayacaksın. Karşımda diz çök."

Tüm parçalar yerine cuk diye oturuyordu. Kulağa, Rae'in başka bir dünyada ölmek üzereyken buraya gelip çiçeği kendisi için çalmasından daha inandırıcı geliyordu.

Rae'in sefaletinin ve suçluluğunun sonu gelmişti. Kötülerin sonu daima kötü olurdu. Rae de kendi sonuyla cesurca yüzleşebilirdi.

Dudaklarını büktü. "Diz çökmeye değmezsin sen."

Octavian'ın eli yeni bir kılıcın kabzasına gitti. Bu kılıç yılan şeklinde değildi. Diğerine ne yaptığını merak etti. Belki de atmıştı. Tıpkı Rae'i atacağı gibi.

Rae'in başı, İmparator'un düşmanlarından alacağı ilk intikam olabilirdi.

"Vadinin gücünün kanımda kaynadığını hissediyorum," dedi Octavian. "Görkemli ve korkunç olacağım, sonunda pişman olacaksın."

Kasıtlı bir öksürme sesi duyuldu. Pio kralına soğuk bir bakış attı. "Bunun için zamanımız yok, Majesteleri. General Nemeth adamlarını

Targar askerlerinin üzerine gönderiyor ancak sayıları bizden çok fazla. İşaret ateşleri yakılmış olsa da takviye kuvvetleri bu gece ulaşamaz. Gücünüze ihtiyacımız var."

"Zaten yeterince güçlüyüm!" diye hırladı Octavian. "Sana göstereceğim. O *kadına* göstereceğim. O, sarayımın kalbindeki çürük. Dünya'nın İncisi'ni bile çürüttü."

Kral, Rae'e öfkeli bir küçümsemeyle baktı.

"Sen çiçeği çalabilesin diye Lia'nın beni oyalamaya yönelik hain girişimlerde bulunduğunu gördüm. Onu taht odasında gözetim altında tutuyorum. Muhafızlar! Leydi Rahela'yı serada tutun."

Yaşam ve Ölüm Çiçeği göz kamaştırıcı erginliğine ulaşıp açtı, Octavian çiçeğin hemen altındaydı. Sarayının ilahlaştırdığı çekici prens, kadın kahramanın gerçek aşkı.

"Kötülük en sonunda her zaman kaybeder. Lia'yı buraya sürükleyeceğim ve gözlerinin önünde idam ettireceğim."

Kral, Rae cevap vermeden parıltılı pelerini ve kılıcıyla hikâyenin kahramanı olmak için uzaklaştı. Başvekil migreni tutmuş bir yüz ifadesiyle Kral'ı takip etti. Rae onların gidişini izlemedi.

Çiçeğin her yaprağı bir mücevher gibi ışığı kırıp etrafa saçıyordu. Polenler havada dans ediyor, parıldayan tanecikler çiçeği ışık çemberine alıyordu. Yaşam ve Ölüm Çiçeği'nin kalbi parlak gümüş ve altın rengindeydi.

Rae muhafıza şehvetle dudak büktü.

"Günahımı itiraf edeyim. Bacağımın iç tarafında bir bıçak taşıyordum ancak senin gibi güçlü bir adama karşı kullanamam. Bıçağı kendim mi alayım yoksa sen benim için çıkarır mısın?"

Adamın gözleri kaydı ve kılıcı çok az aşağı eğildi. Rae'in bütün ihtiyacı olan da buydu.

Rae hareket ettiğinde muhafız ona izin verdi. Kötü kadın eteğini yukarı kaldırmadı ya da bıçağını çıkarmadı. Uzanıp Hayat ve Ölüm Çiçeği'ni kopardı.

Çiçek, sıcaktan kavrulurken içilen su gibi serin, çocukken kardeşini kucağına aldığında değerli bir şeyin ağırlığını taşıdığını bilmek kadar ağırdı. Zaferi avucunun içinde tutuyordu. Bir sayfanın çevrilmesi ya da kalem karalaması kadar zayıf bir ses geldi.

Rae döndü ve bir kapının şekillendiğini gördü. Bir ışık çizgisi, sonra bir diğeri derken yaprakların oluşturduğu karanlık arka planın önünde birleştiler. Tuval üzerine vurulan parlak fırça darbeleri ya da bir dünyaya açılan çatlaklar gibilerdi. Ta ki olgun bir elma gibi görünen kapı kolu önünde belirene kadar.

Diğer taraftan gelen havayı içine çekti. Bu hava, annesinin bahçesindeki çiçekler kadar tatlı kokuyordu; yasak elma kadar tatlıydı. Kapının etrafındaki ışık kutsal kâse misali parlıyordu.

Rae'in tek yapması gereken kapıyı açmaktı.

Tek yapması gereken taht odasında kısılıp kalmış ve ölümünü bekleyen Lia'yı unutmaktı. Arkadaşlarını ve savaşa sürüklenen şehri unutmaktı. İstediği her şeye sahip olabilir, geri kalanının canı cehenneme diyebilirdi. Kral gibi olabilirdi.

Kapı kolunu çevirirse yaşayabilirdi.

Rae boştaki eliyle uzandı ve kapı kolunu çevirdi. Kapını açılıp ışık saçmasına müsaade etti.

Sadece birazcık.

Asıl soru şuydu: Nasıl yaşamak istiyordu?

Işığa doğru fısıldadı. "Yemin ederim geri geleceğim. Başarabilirsem."

Bir cevap duydu. Sanki ismiydi. Kız kardeşinin sesine benziyordu.

Çiçek yalnızca bir geceliğine açıyordu. Rae'in kaçmadan önce iyi değerlendirebileceği saatleri vardı. Şimdilik kapıya arkasını dönecekti. Çiçeği güvende tutmak için sakladı ve sersemlemiş muhafıza, "Geleceğini bilmek ister misin?" diye seslendi.

Zavallı adamın yüzünde gerçek bir panik belirdi. Kutsal fırtınalar ve yaklaşan ölümlerle dolu bu gecede insanlar kehanetlere inanmaya meyilli olurdu.

Falcı, kâhin, efsanevi cadı Rae gözlerini irileştirdi ve sesini alçalttı. "Kaderini görüyorum. Berbat."

Eldivenli yumruğuyla muhafızın kafasına vurdu. Adam sönen bir balon gibi uzun, hüzünlü bir iniltiyle yere yığıldı.

Rae özür diler bir ifade takındı. "İyi olmadığını söylemiştim."

Kırılma sesi duyduğunda ve sarayın kapısının düştüğünü anladığında hâlâ yerdeki muhafızın tepesinde dikiliyordu.

Muhafızın kılıcını çalmak için duraksadı, ardından dönüp koştu. Vadinin kaynayan isyanının yanındaki siperler boyunca koşarken fildişi ve kan rengi eteği basamakları süpürüyordu.

Kral Octavian'ı siperde dururken buldu. Yaşayan tebaası balkonlarda ilahi söylüyor ve onu aşağıya inip yükselerek düşmana felaket yağdırması için cesaretlendiriyordu. Ölü ordusu ise onu uçurumdan çağırıyordu. Aralarında Başvekil'in de bulunduğu saray mensupları etrafını sarmış, acil tavsiyeler veriyordu.

Octavian hiç kimseyi dinlemiyordu. Ya da Lia'yı idam ettirmek için acele etmiyordu.

Vadiye bakıyordu, seğiren dudağında kırmızı bir ışık titreşiyordu. O an Rae, Kral'ın korktuğunu anladı. Kötü kalbi bundan memnun oldu.

Birinci Dük, bir zamanların yüce tanrısı, uçurumda bekliyordu. Rae, İmparator'un babasıyla yapacağı savaşı kazanacağını biliyordu. Ancak önce canı yansın istiyordu.

"İşte son kehanetim, Majesteleri!"

Sesindeki mırlama kükremeye dönüşmüştü. Kral'a doğru kötücül adımlarla yürüdü.

Kral'ın yanında muhafız kalmamıştı. Etrafındaki saray mensupları geleceğe karşı duydukları dehşetle geri çekildiler.

"Uzun, çok uzun bir süre düşeceksiniz. Ölüler ve onlardan daha korkunç bir adam aşağıda sizi bekliyor."

Octavian titredi. Hain Kana Bulanmış Güzellik, tüm vekillerinin önünde Kral'a doğru atıldı.

"Düşmen bitince," dedi Rae. "Key'e seni benim yolladığımı söyle."

Bütün gücü ve çalıntı büyüsüyle Kral'ı siperden aşağıya, vadiye itti.

Sarayın dindarları Kral düşerken ilahilerini kesip haykırdılar. Şehir son İmparator adayı krallarının düşüşüne şahit olmuştu, bir an hükümdarken hemen sonra yakıcı ateşe karşı karanlık bir figürden başka şey değildi.

Artık gitmişti.

Uçurum doğum sancısı çekiyor gibi feryat ediyordu. Gök yarıldı ve başlarına cehennem yağdı. Mor bulutlardan düşenler kar gibiydi ancak bu kar taneleri griydi ve Rae'in omzuna düştüklerinde yanıyorlardı. Gökyüzü kül ağlıyordu. Çalkantılı bulutlara çarpan duman ve alev sütunları, saraydan dağlara kadar gölge düşüren karanlık bir şekil oluşturmuştu. Bu, taç takan bir adamın gölgesiydi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Altın Kobra'nın Sonu

Sıradan bir adam, aldığı ölümcül bir yarayla bu kadar yol katedemezdi ancak kimse Son Umut'un sıradan olduğunu söyleyemezdi. Alıç ağacına varana kadar onun yüce gücü bile zayıflamıştı.

Leydi Lia'yı kurtarmıştı. Bu, vicdanındaki kanı temizlemeye yeter miydi?

Yaz bitmişti, karanlıktı ve Marius yorulmuştu.

Kobra öldüğüne çok şaşırmıştı. Son anlarında, Marius'la alıç ağacının altında tanıştığı zamanki kadar genç görünmüştü.

Marius Valerius'un gözleri karardığında gördüğü şey buydu. İlk ve son bakış.

Güneş doğdu ancak Son Umut ışığını göremedi. Fırtına şiddetlenir ve şehir yanarken, karanlıkta bir alıç ağacının altında öldü. Yağmur yaprakların arasından gümüş çizgiler halinde süzülüyor ve soğuk yüzüne gözyaşı gibi düşüyordu.

Demir Çağı, ANONİM

arayın surlarında savaş patlak vermişti. Marius Valerius Kralının emrini almıştı.

Octavian kütüphaneye dalıp istilacıların saldırdığını söylediğinde ters bir çığ başlamış gibi hissetmişti.

Göğsünde taş üstüne taş yuvarlanıyor ve sonunda nefes alabiliyordu. Marius savaşmak için yaratılmıştı.

Öncü birlikler gönderilmiş, haritalar açılmış ve durumu danışmak üzere Yüzbaşı Diarmat getirilmişti. Marius sarayın her kapısına adam gönderilmesini emretti. Dışarıdaki seslere bakılırsa, istilacılar birkaç noktadan içeri girmeye çalışıyordu ve birkaçı çoktan surları aşmış, yoldaşlarını da sokmaya uğraşıyordu. Kapılardan biri aşıldığında içeri akın edeceklerdi. Geri püskürtülmeleri gerekiyordu.

Marius dışarı çıkıp savaşmak istiyordu ancak görevini hatırladı. "Bana isteğinizi söyleyin, efendim."

Octavian'ın yüzü saray surlarının ötesinde yanan binaların ateşiyle aydınlanırken altından yapılmış gibi görünüyordu. Sadece kırmızı kıvılcımların varla yok arası ışıltısı bu görüntüyü bozuyordu.

"Valerius Generalim. Nemeth'i bul ve komutayı devral. Savaşta orduma önderlik etmelisin. İlk olarak bizi Tagar'a satan hainlerle işim var. Ardından vadiye inecek ve doğuştan gelen güçlerime kavuşacağım. Hiç korkun olmasın. Ellerimde şimşek, arkamda ölülerle geri geleceğim."

Çocukluklarından beri Marius, Octavian'ın kendisine inanan birine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Marius her zaman inanmak istemişti. Kralı, *Hiçbir korkun olmasın*, demişti. İyi bir adam Kralına itaat ederdi.

Sarayın korkağı ben değilim. Sensin, diyen bir ses yankılandı zihninde ancak bu, onu yoldan çıkarmaya çalışan kötülüktü.

"Komutayı almadan evvel bana kendini kanıtlayacak son bir şey yapacaksın."

Marius başını eğdi. "Efendim, her şeyi yaparım."

"Bana Kobra'nın kellesini getir," diye emretti Kral.

Bunun üzerine oradan ayrıldı.

Marius'un rotası belliydi. Octavian her şey yolundayken Kobra'nın kaderini Marius'a bırakacağına söz vermişti ancak şu an savaştalardı. Kobra yalancı ve haindi, kara büyünün kötü yola sürüklediği bir suç-

luydu. Soylu bile olsa, günahlarından ötürü derhal idam edilirdi, kaldı ki soylu değildi.

Marius birkaç güç önce, Kâhin'den öğrendiği gerçekle Octavian'a gitmişti.

Octavian hırsla tahtında öne eğilmişti. "Kobra, Eyam'ın yozlaşmış bir soylusu mu yoksa düşmanlarımızın gönderdiği bir casus mu?"

"Hayatına Eyam'da, Cauldron sokaklarında başlamış," diye başlamıştı Marius ancak devam edemeden Kral sözünü kesmişti.

"Yani sokaklardaki bir serseriymiş. Önemli biri değilmiş ve Kâhin'den cevap alma hakkını ona harcadın. Yazık."

Marius başka dünyalar hakkındaki hikâyesini kendine saklamıştı. "Evet."

Ah, ne kadar da yazıktı. Ancak Kral haklıydı. Marius'un bildiğine göre Kobra'nın bir önemi yoktu. Kral'a itaatsizlik, lanetlenmek ve onursuzluk demekti.

Marius denemeli ve doğru olanı yapmalıydı.

"Yüzbaşı," dedi sessizce. "Hatıra ve Kemik Odası'nda, Tanrı Çocuğu'nun anıtının orada şehre açılan gizli bir geçit var. İstilacıları durdurması için güvendiğiniz adamları gönderin. Savunulması gereken tek yer saray değil. Halkımızı da korumalıyız."

Diarmat, Marius'un emirlerini yerine getirmek için ayrıldı.

Ateş geceyi boyuyordu. Saray surları ardında savaş şiddetlenmişti ancak kütüphane sessizdi. Marius yıllar önce atalarından kalma kılıcı kütüphane duvarına asmıştı. Kılıcın adı Kana Susamış'tı ve yıllardır kan içmemişti. Marius savaş eğitimlerinden vazgeçerek Fildişi Kulesi'nin bahçesinde dizlerinin üzerine çöküp âlim olma yemini ettiğinden beri.

Marius şimdi şöminenin başında durmuş, kalbindeki acı dolu kıyameti yansıtan kaosu dinliyordu. Yedi yıl boyunca bir çocuğun çığlıklarını duymuştu. *Beni dönüşebileceğim canavardan koruyun. Yardım edin. Kurtarın. Kayıp tanrılar, beni bulun.* Ay ve ateş ışığı, çıplak çelik üzerinde kırmızı ve gümüş kurdeleler gibi birbirine dolanıyordu.

Sonunda, Son Umut yeminini bozdu ve kılıcını aldı.

Marius, Kobra'nın malikânesine doğru koşarken saray kapıları yıkılmıştı. Gürültü üzerine adımlarını yavaşlattı.

İstilacıları kütüphane penceresinden seyretmişti, kanı ölüm için kaynıyordu ancak savaşları gücün değil stratejinin kazandırdığını biliyordu. Tagar'ın ordusu birbirinden farklı iki gruptan oluşuyordu. Hiç süvari yoktu, yalnızca bolca piyade ve okçuları vardı. Piyadeler kürk, deri ve şakırdayan zincirler kuşanmıştı; ayrıca sadece birbirlerini gaza getirmek için değil, yerlerini de birbirlerine belli etmek için savaş naraları atıyorlardı. Sokaklardan dumanlar yükseliyor, ateş ışığı Marius'un görüşünü sınırlıyordu ama bu adamlar rasgele saldırıp rasgele yakmıyordu.

Şehir boyunca kendi kuvvetlerinin ilerleyişini de görmüştü. Komutan General Nemeth istilacıların sayısal üstünlüğüne karşılık olarak birlik yollayıp duruyordu. Onları ciddi bir tehdit kılan şeyin Tagarlıların sayısı olmadığını gözden kaçırıyordu.

"Yerdeki istilacıların bir lideri var," dedi Marius Yüzbaşıya. "Ön saflarda duran bir lider, arkalarında değil. Nasıl hareket ettiklerine bak, birini takip ediyorlar." Başını yana yatırdı. "Farklı bir hikâye görmek için bir de yukarı bak."

Sessiz ve gri kapüşonlu okçular çatıların üzerinden süzülüyordu. Herhangi düzenli bir sıra ya da disiplin yoktu, her biri kendisine en uygun pozisyonu buluyordu. Kimileri için bu pozisyon gölgeler içinde güvende kalmaktı.

"Liderleri yok ya da varsa bile ona güvenmiyorlar," dedi Marius. "Çatıya adam yolla ve..."

İstilacılar doğu kapısından kontrolsüz bir sel gibi akın etmeye başladı.

Kral'ın orada nöbet tutması gereken adamları neredeydi?

Marius, "Git," dedi Diarmat'a sertçe. "Herkese haber ver. Okçularımızı topla ve zift ile taş alın. Tagar ordusunun zayıf bir noktası var. Ona saldırmalıyız. Askerlere liderlik et, halkı koru ve yapabilirsen gelip beni bul."

Yüzbaşı yanından sağ salim ayrılana kadar bekledi ve ardından kontrolünün elinden kaymasına izin verdi. Sanki dizginleri kanlı ellerinde tutuyormuş gibi yalnızca azıcık gevşemesine cesaret edebilmişti. Dizginler ellerinden her an kayabilirdi.

Marius'un ciddi bir tehdit oluşturduğunu gören istilacılar dört bir yandan saldırdı. Tagar ordusu iyi eğitilmiş, güçlü ve cesur askerlerden oluşuyordu. Yine de bu onları kurtarmaya yetmezdi.

Sonları acımasız, hızlı ve kirliydi. Marius az kalsın Eyam muhafızlarından birini sırtından bıçaklayacaktı. Gözlerini kırpıştırdı; kanla ıslanmış kirpikleri ağırlaşmıştı ve doğu kapısından ne kadar uzaklaştığını fark etti.

Tamamen içgüdüsel olarak Kobra'nın malikânesine doğru gelmişti. Kral'ın adamları burada olmamalıydı.

Tabii Octavian, Kobra'nın öldüğünden kesin emin olmak için bir infaz ekibi yollamadıysa. Kral, Altın Kobra'nın o kadar tehlikeli olduğunu mu düşünüyordu?

Belki de öyleydi.

Marius bir an tereddüt etti. Ardından, sıradan bir adamdan çok daha hızlı koştu. Hayatında –bir kez hariç– hiç koşmadığı kadar hızlıydı.

Sokaklar istilacılar ve dehşete kapılmış Themesvar vatandaşlarıyla dolup taşıyordu. Bir buz istilacısı, duvara sinmiş bir han garsonu çocuğa Marius'un görüş açısında saldırmak gibi bir hataya düştü. İstilacı, Marius'un yakasını ve kollarını tırmalamıştı, ölürken kendi kanında boğulmuştu. Marius ona engel olan giysisinin kollarını yırtıp gözlerini silmek için kullandı.

Kobra'nın kapıları parçalanmış ve altın kapı kolları çoktan çalınmıştı. Kanla lekeli ayak izleri merdivenden yukarı çıkıyordu. Marius koşarak Kobra'nın salonuna girdi.

Askerlerin tereddüt edecek ya da duygularını gösterecek zamanı olmazdı. Kobra salonunda değildi ancak başka adamlar oradaydı. Marius iç kısımdaki yatak odasına ilerlemeden önce kılıcını altın rengi perdelere silip temizlemek için durdu. Yoluna, yalnızca büyülü bir anahtarla açılabilen büyüyle sağlamlaştırılmış bir kapı çıktı. Kırıp geçti.

Kobra yatak odasındaydı, kanvas bir çanta taşıyordu ve pencereden dışarı çıkmaya yeltenmişti. Marius'u görünce yüzünü buruşturdu.

"Ben de tam gidiyordum. Kaçış çantamı aldım. Saçımı da kaçış topuzu yaptım."

Marius'a çekingen bir gülümsemeyle baktı. Marius karşılık vermedi.

"Gitmeme izin veremez misin?" diye sordu Kobra pek umudu olmadan.

"Verememe," dedi Marius.

Kobra'nın bakışları ufuğa, gecenin karanlığında cayır cayır yanan binalara kaydı. Yüz ifadesinden hesap yaptığı anlaşıyordu; pencereden ne kadar düşer ya da kaçabilir mi diye ölçüyordu. Marius, Kobra'nın gözlerini yakaladı ve başını iki yana salladı. Hiç şansı yoktu.

Kobra iç çekti ve omzundaki kaçış çantasını bırakıp kayıtsız bir havayla pencere pervazına dayandı. Gergin olduğu için her zamanki kadar iyi rol yapamıyordu. Marius şatafatlı ve saçma odayı aşıp elinde kılıcıyla Altın Kobra'nın karşısına dikildi.

Eric anlık bir duraksamanın ardından tek kaşını kaldırdı. "Sonunda bir karara vardıysan bitir işimi."

"Bu benim için kasvetli bir an," diye tersledi Marius.

Eric'in yüzünde bir mum ateşi ya da sallanan bir altın zincir kadar hafifçe titreşen bir öfke belirdi. Anlık kızgınlığı geldiği gibi kayboldu ve yerini bütün o performansın altında yatan şeye bıraktı.

Eric alçak sesle ve kibarca, "Kendine çok yüklenme, Marius. Böyle olması gerekiyorsa, bunu yapan sen olacağım için mutluyum," dedi.

Başını çevirip boğazını gözler önüne serdi. Yanan binalardan yayılan ışık kulağındaki minik altın halkada parlıyordu. Kobra hayatını kurtarmak için kaçarken bile yasak mücevherlerini takmak için vakit harcamıştı.

Marius dizlerinin üstüne çöktü ve kılıcı kendi göğsüne çevirdi.

Ona yukarıdan bakan Eric şaşkınlıkla geri çekildi.

"Marius, dur!"

Eric daima zor biri olmak zorundaydı. Sorun değildi. Marius kararını vermişti.

Marius'un hançeri olsaydı bu iş daha kolay olabilirdi. Köprücükkemiğinin altına uzun bir kesik attı ve sıcak kanın aktığını hissetti.

"İlk kesik, gökteki kayıp tanrılar için. İkincisi, uçurumdaki kötü ruhlar için. Üçüncü kesik benim, Marius Valerius için. Dördüncü kesik senin için, Eric Mitchell. Kılıç üzerine, sadık ve dürüst olacağıma yemin ediyorum."

"Şaka *yapıyorsun*," diye fısıldadı Kobra.

Marius'un şaka yapmayacağını biliyordu. Marius, Kobra'ya öfkeli bir ifadeyle baktı ve Kobra'nın ayaklarının dibinde durarak yeminini tamamladı.

"Sevdiklerini seveceğime, nefret ettiklerinden nefret edeceğime yemin ederim. Yağmuru hissetmeyeceksin, sığınağın olacağım. Verecek yemeğim ve şarabım varken asla aç ya da susuz kalmayacaksın. Adım dudaklarındayken daima karşılık vereceğim, senin adın ise beni harekete geçirecek. Her zaman arkanı kollayacak, kalkanın olacağım ve aramızdaki hikâye gerçek olacak. Anlaştığımız her şeyi yerine getireceğim çünkü senin iradeni seçiyorum. "

Son kesiği de attı ve yeminini sonlandırdı. İtibarı zedelenmiş ve lanetlenmişti. Marius başını eğdi.

Bir dakika sonra güçlü eller kollarına dolandı ve onu yukarı çekti.

"Ayağa kalk artık, sanırım panik atak geçiyorum!" Ayağa kalktığında Eric onu ittirdi. "Açıkla."

"Kan yemini, gökyüzü ve uçurum arasındaki en kutsal şeydir. Kırılamaz kılıç, geri alınamaz kelimelerdir. Titreyen ruhunu birinin avcuna bırakmak ve onun yumruğunu sıkmayacağına güvenmektir. Yemine göre, kalan bütün zamanımda hayatını kendi hayatımın üstünde tutacağım ve yapabilirsem sana ölümden sonra da sadık kalacağım. Bu yemini hafife alana herkes hüsrana uğrar."

Eric tuhaf, nefes nefese bir kahkaha attı. "İnan bana, biliyorum. Ne *demek* istiyorsun? Yani birbirini kollayan savaşçı arkadaşlar falan mı olalım istiyorsun?"

"Savaş becerilerin son zamanlarda dramatik bir gelişme gösterdi mi?"

Eric yine güldü. Bu sefer Marius'un kulağına daha gerçek geldi. "Şövalye yoldaşlar mı olduk? Şövalyelik kitapları okumadım ki hiç! Onlarla aynı fikirde olacağımı sanmıyorum."

"Okumalısın," dedi Marius. "Seninle aynı fikirde olmamayı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

Marius tereddüt etti. "Seninle ilgileneceğim."

Eric coşkuyla ellerini savurdu ve hareketi topuzunu kavramasıyla son buldu. "Bana birkaç saniye ver, biraz bekle. Hikâye tamamen farklı bir yere gidiyor sanıyordum."

Şehir işgal ediliyordu ancak Eric biraz zaman istemişti, dolayısıyla Marius ona istediği zamanı verecekti. Marius hikâye konusunu duymazdan geldi. Sarayda birileri sürekli hikâye anlatıyordu.

Eric bir süre sonra başını kaldırdı, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı.

"Benimle ilgileneceksin demek? Teşekkür ederim, ah yüce lordum," diye şakıdı Eric. "Genelevimle de ilgilenecek misin?"

Dışarıdaki gökyüzü beyaza döndü. Marius önce bunun, skandal hissinin yarattığı yoğun dehşetin görme duyusu üzerindeki etkisi olduğunu düşünmüştü. Ama sonra dünyayı parçalayan başka bir şeytani büyü patlaması olduğunu anladı.

"Şu an bunu konuşmanın zamanı mı?!"

"Evet!" diye çıkıştı Eric. "Yanan bir şehirde, korumam altındaki savunmasız insanlarla dolu koca bir bina var. Yardım edecek misin?"

Bu açıdan bakılınca acilen ele alınması gereken bir konuydu.

"Edeceğim."

"Edeceksin?" diye tekrar etti Kobra yüzünde boş bir ifadeyle.

"Yemin ettim," diyerek hatırlattı Marius, biraz da alınarak. "Sen de oradaydın. Az önce oldu."

Kobra sakinleşmek için derin nefesler almaya çalıştı. Sakinleştirici nefesler normalden uzun zaman aldı. "Harika, harika, harika. Hadi pencereden çıkalım, sanırım askerler evi ele geçirdi."

"Ben o işi hallettim."

Octavian, Kobra'nın yakalanması için ekip yollamıştı. Kral, Marius'un sadakatinden şüphe duyuyordu. Haklıydı da.

Sözünü ilk bozan Octavian'dı ancak bu, Marius'un da aynı şeyi yapması için bir bahane olamazdı. Yemin bozmak affedilemezdi. Marius yine de bozmuştu.

Eric hüzünlü bir tavırla başını iki yana salladı. "Kaçmam uzun sürdü. Birini bekliyordum."

"Leydi Rahela mı?" diye sordu Marius sertçe. "Leydi Lia mı yoksa?"

Yılanı mı yoksa onun yılan kardeşini mi?

"Emer," dedi Eric.

"Rahela'nın *hizmetçisi?*"

"Adını nereden biliyorsun?!"

"Şu an on beş hizmetlinin adını biliyorum." Marius sağda solda isimlerini sorarak dolanıyordu.

Eric gözlerinin fal taşı gibi açıldığı bir andan sonra çantasını omzuna aldı ve odasına doğru ilerlerdi. Marius da peşinden gitti, Kobra salonun orta yerinde donakaldı.

"*Marius Valerius!* Neden salonumda yirmi ölü adam var?"

Eric neden cevabı belli olan sorularla vakit kaybediyordu? Savaşın yakıp yıktığı bir şehirden kaçmak için hiç de etkili bir yöntem değildi.

"Yoluma çıktılar."

İnfaz ekibi oraya Kobra'yı öldürmeye gelmişti. Ya Eric'in yaşamı ya da diğerlerininki söz konusuydu.

Eric'in bakışları bir kanlı cesetten ötekine kayarken yırtık koltuk minderlerindeki genç bir askerin parçalanmış cesedinde takılı kaldı. Marius anlamaya çalışıyordu. Eric güzel şeyleri severdi. Salonunun harabeye dönmesine mi üzülmüştü?

Marius emin olamayarak bir sandalyeyi düzeltti. Odaya bakındı ve Eric'in öne eğilerek ölü askerin gözlerini kapadığını gördü.

Kavrama yetisi bir anda geri geldi, korku kadar buz gibiydi. Marius boştaki eliyle yüzünü örterek oturdu. Savaş hiddeti onun için huzurluydu. Düşünmeden, öldürmek için yanıp tutuşmak iyi geliyordu. Marius can almanın bir önemi olması gerektiğini unutmuştu.

Bir el Marius'un ensesine dokundu, yüzükleri soğuktu. Marius umutla başını kaldırdı.

Senin iradeni seçiyorum.

"Benimle gel," dedi Eric kararlılıkla. "Yolu biliyorum."

Marius aşağılanmanın ve itibarının zedelenmesinin bu kadar rahat hissettirebileceğini bilmiyordu.

Sarayın dışında buz istilacıları sokaklarda kol geziyor ve öldürmeye devam ediyordu. Altın Genelev savaş ateşleriyle aydınlanan şehirde güneş gibi parlıyordu. Parlak kubbeye doğru ilerlerken bir buz istilacısı ekibi yollarını kesti. Marius, Kobra'ya baktı.

Eric büyük bir yükün altına girmek için omuzlarını dikleştirdi. "Öldür."

Marius elinde kılıç tutarken kendini iyi hissediyordu, sanki yılarca yaşadığı esir hayatından sonra özgürlüğe kavuşmuş gibiydi.

Üç kanlı dakikanın ardından Kobra emretti. "Dur."

Yürümeye devam ettiler.

Alçak bulutlar göğü kırmızıya boyuyor, sanki kanıyormuş gibi gösteriyordu. Marius şehir dışına doğru ilerlerken insanların kan gölüne dönmüş kenar mahalle sokaklarında dizlerinin üstüne çöküp dua ettiklerini gördü.

Marius'un istilacıların ellerinden kurtardığı insanlar onları takip ediyordu. Diğerleriyse, halkın sevgilisi Kobra'yı fark etmişti. Geneleve vardıklarında arkalarında uzun bir kuyruk oluşmuştu.

Altın Genelev sokağında kızıl saçlı bir kadın kendisini Eric'in kollarına attı. Onu dudaklarından öptü ve yeleğini öyle sıkı tuttu ki parmak eklemleri bembeyaz kesildi.

"Marius," dedi Eric. "Amelia. Amelia, Marius. Marius'un suçlarım için beni avlamaya geldiği handa ona şok edici bir hamle mi yaptın?"

Amelia sabırsızca başını yukarı aşağı salladı. "Neden bu kadar geç geldin?"

"İriyarı bir kaçık odama dalıp beni koruyacağına dair yemin etti."

"Keşke bana yemin etseydi." Amelia ışıltılı bakışlarını asaletle Eric'in arkasına çekilen Marius'a çevirdi. "Tekrar merhaba. İriyarı kaçık sen misin?"

"Ben kendimi öyle tanımlamam, hayır."

Amelia güldü. "Görgü kuralları kitabı gibi konuşmasına bayılıyorum."

"Aynen," dedi Eric eğlenerek. "Her zaman diğerlerinden tamamen farklı bir janrda." Amelia, Eric'e onu anlamadığını gösteren bir bakış attı. Marius da bunun çok yerinde olduğunu düşündü. "Ne zaman canın sıkkın olsa saçma sapan konuşuyorsun."

"Gökyüzü tepemizde kırmızı ışıklar saçarak bir ayna gibi parçalanıyor. Bunu rahatsız edici bulan tek kişi ben olamam!"

Eric yukarıyı işaret etti. Gökyüzü, bir devin parmak ucuyla dokunduğu çiy yüklü bir örümcek ağı gibi titriyordu.

Birkaç sokak öteden ağlamaklı bir gencin sesi yükseliyordu. "*Ah, sana nasıl da tapıyoruz, seni bekliyoruz...*"

Savaş davulları kadar ritmik, karanlık evlerden ve sevilmeyenlerin mezarlarının tozundan yükselen bir ilahi şehir boyunca yankılandı.

"*Tanrıların çocuğu öldü ve büyüdü*

O geliyor, tahtı için geliyor!"

Bu topraklar uzun zamandır İmparatorunu bekliyordu. Marius babasının ilahi gazaptan bahsettiğini hatırladı.

Marius, "Tek değilsin. Ancak görev çağırıyor," dedi Eric'e.

"Görev benim adımı bilmiyor ki çağırsın," dedi Eric ama iç çekip Altın Genelev'e yöneldi. Marius peşinden gitti. Amelia da. Kadının ismi üst kademe soylulara verilenlerdendi, Marius neden böyle giyindiğini ve boyandığını anlayamıyordu. Daha sonra Eric'e soracaktı.

Eric şimdilik meşgul görünüyordu. Altın Genelev'in kapıları açık kafeslerden ağaçlara uçan kuş oymalarıyla süslenmişti. Eric karmaşık bir hareket sırasıyla kapıyı tıklattı ve Marius sürgülerin geri çekilme sesini duydu.

Eric kapıları iterek açtı. "Babacığınız geldi!"

"Bunu her seferinde söylüyor," diye belirtti Amelia. "Onu durdurmaya çalıştık."

Kapılar insanlarla dolu büyük bir salona açıldı. Küçük bir kız Kobra'ya koştu, o da kızı kollarına aldı ve büyükanne ve büyükbabası gibi görünen beyaz saçlı bir çifte götürdü.

"Genelev uzmanı sayılmam," dedi Marius, "ancak bu pek de tanıma uygun görünmüyor."

Kobra öksürdü. "Diyelim ki gelecekte kesinlikle gerçekleşecek trajedileri biliyorsun. İsimsiz köylülerin kitlesel olarak ölümüne neden olacak dramatik katliamlar. Bu kitleden birkaçını kaparsan kimse fark etmez." Eric, Marius'un bakışlarını yanlış yorumladı. Kendini savunmak için hızla, "*Biri*, sığınmacıları hikâyeden kurtarmalıydı," dedi.

"Sen de mi elçisin?"

"Kutsal olmak için benden daha uygun olmayan birini gördün mü hiç?"

Marius başıyla onaylayarak hak vermek zorundaydı.

Kobra, "Bir düşün, şüpheli bir kökenden gelen bir lord olduğun kadar şüpheli de bir karaktersin. İnsanları yolundan çekecek bir yere ihtiyacın var" dedi.

"Bu yüzden mi *dev bir altın genelev* inşa ettin?"

"O zamanlar mantıklı gelmişti!" Eric ona dik dik baktı. "Buradaki bazı insanlar gerçekten de para karşılığı misafirleri eğlendiriyor. Yan işle Amelia ilgileniyor."

"Çok kârlı," diye katkıda bulundu Amelia. "Özellikle de Kobra bütün kârın bana kalmasına izin verdiği için."

"Çünkü ben kadın tüccarı değilim," dedi Eric kısaca. "Genelevi gerçek işlerimi gizlemek için bir paravan olarak kullanıyorum."

Marius, Eric'in odalarını, oyunlarını ve hatta giysi kollarını düşündü. "Yani onlara 'şov yapıyorsun'?"

Bu sözlerin ağzından çıktığını duymak kulağına tuhaf gelmişti. Belki Eric de böyle düşünüyordu. Yüzünde son derece endişeli bir ifade varken kısa bir anlığına gülmesini sağlamıştı.

"Kimse Altın Genelev hakkında soru sormaz. Cevap isminde."

Eric arkasını dönerek herkesin eşyalarını toplamasını istedi. Kızıl saçlı, Marius'un bakışlarını yakaladı.

Marius duraksadı. "Altın bir günah yuvası işletiyormuş gibi davranmak... normal değil, değil mi?"

Amelia başını iki yana salladı. "Şu ana kadar birinde tanık olduğum en gözalıcı ve uzun süreli delirme sürecinde. Ancak bir adamın deliliği hayat kurtarıyorsa, bu onun hakkında çok şey anlatır."

Marius düşünceli bir tavırla onu başını sallayarak onayladı ve insanlara eşyalarını toplayabilmeleri için yardım etmeye gitti. Kimisi Valerius'u tanımıştı ve beti benzi atmıştı. Marius onları yalnız bıraktı. Daha fazla korkmalarına hiç gerek yoktu.

Duvarlar askerlerin geçişi ve yükselen fırtına yüzünden sarsılıyordu. Genç bir çocuk altın şamdanları çantasına koyuyordu. Kobra bir tanesini yüksek bir raftan indirmesine yardım etti.

Altın Genelev, şehrin hazine sandığı. Şeytani markinin hazinesi, değersiz görülen insanların hayatlarıydı.

Karakterin kimse seni görmediğinde olduğun kişi değil midir?

"Ah," dedi Marius.

Eric, Marius'un bakışlarını fark etti. Kendi gözleri yeni bir dehşetle irileşti.

"Bana öyle bakma! Şu an dur! Ana karakterlerden birinin güzelce sakladığım altın kalbimi gördüğüne inanamıyorum. Öleceğim. Dokunaklı bir ölüm sahnem daha olacak. Söyleyecek esprili bir şey bulmalıyım. Lia –ya da sanırım yeni aşkın– yaralı kalbini tatlı sözleriyle iyileştirmeden önce yaklaşık yirmi sayfa kadar üzüleceksin. Sen her zaman benim ölümüm olacaktın. En az yirmi sayfa boyunca üzgün olsan iyi edersin!"

Marius, Eric'in korktuğunu anlıyordu ancak bununla baş edebilmek için halüsinojen almasının iyi bir karar olduğunu düşünmüyordu.

Hayır, bu normaldi. Eric cesur bir adamdı ancak hiç dövüş eğitimi almamıştı. Hovarda saray yaşam tarzı onu safkan bir at kadar ürkek hale getirmişti.

"Mantıksız konuşuyorsun," dedi Marius. "Hiçbir zaman Leydi Lia'yı sevmeyeceğim. Ben..."

Eric elini Marius'un ağzına koydu.

"Lütfen anlatının dikkatini çekme. Şu yanan şehirden, dehşete düşmüş sığınmacıları göze batmadan trenle kaçıralım. Bir paragrafta anlatılabilecek şekilde. Hatta bir dipnotla. Dramatik bir konuşma yapmak istiyorsan kendine sakla."

Elini indirdi. Marius tekrar konuşması için izin veriyor sandı.

"Eric..."

"Belki de ben bir kütüphaneyimdir ve tek istediğim *sessizliktir!* Bu insanları nereye götüreceğimi bulmalıyım."

"Kaçış planın var sanıyordum?" diye belirtti Marius. "Kaçış çantan var ya."

Kanvas çantanın bir tarafına sokaklarda kan bulaşmıştı.

"Kaçış planım var! Kendim için. Uzakta sığınaklarım var, orada hayatımı..."

"Alçakgönüllü bir tövbeyle geçirebilirsin," diye mırıldandı Marius. Sık sık dinlenebileceği ve dua edebileceği bir yer hayal ederdi.

Eric dudak büktü. "Benimle tanıştın mı sen! Sessizce günahkârlığa batabileceğim lüks sığınaklar. İlk sorun belirtisinde bu insanları alıp götürecek at arabalarım vardı. Çoktan gitmiş olmaları gerekiyordu."

Eric bu yüzden mi ilk fırsatta buraya koşmuştu? Marius, Kobra'ya hayranlıkla baktı. İnsanlar tiyatro oyunlarını izlerken böyle mi hissediyordu? Marius çok eğleniyordu.

"Onları terk edebileceğini mi düşündün?" Marius güldü. "Eric. *Sen* kendinle tanıştın mı?

Kobra onu memnuniyetsiz bir bakışla süzdü. "Laf sokmak yerine odaklan! Laf sokan karakterlere asla katlanamıyorum. Hiç yardımcı olmazlar. Sen yardım edebilir misin?"

"Deneyebilirim. İnsanlarını malikâneme götürelim."

Kobra ilk kez şaşkın bir sessizliğe gömüldü. Dışarıdaki yangınlar büyüyordu. Eric'in gözleri dağlar ve malikâne arasındaki gece kadar karanlık ve dingindi.

"İyi bir fikir olabilir," dedi Eric yumuşak bir sesle. "Malikânede işler ters gidecek. Kız kardeşinin başına bir bela gelecek. Belki ben yardımcı olabilirim. Ama sen geri dönmeye dayanabilir misin?"

Marius, Kobra'nın bunu nasıl bildiğini sormadı. Tuhaf bir dünyadan gelen bu tuhaf yaratığı anlayamıyordu.

Ancak onun için gözünü karartabilirdi.

"Benimle eve gel," dedi.

Altın Genelev'in sığınmacıları, sokakta Marius ve Kobra'yı takip ederek gelenler için arabalarda sıkışarak yer açmışlardı. Marius kişisel muhafızlarını hâlâ ahırdaki yerlerinde görünce şaşırmıştı ve ondan emir aldıkları için rahatlamıştı. Marius mümkün olduğunca çok insanı arabalara bindirdi.

Kobra, Marius'un ahırında yalnızca savaş atları olduğu için üzülmüştü. Savaş atlarının dişleri olması onu endişelendiriyordu. Görünüşe göre Eric insanların savaşa vejetaryen atlarla gitmesini bekliyordu.

"Bu atın doğumunu görmüştün," diye hatırlattı Marius. "Sana bu atın soyunun her yerde yolunu bulabileceğini söylemiştim. Sen de ona isim vermiştin."

"Şaka yapmıştım," dedi Eric.

Marius neyin komik olduğunu anlamamıştı. Güzel bir isim olduğunu düşünüyordu.

Kobra savaş atının büktüğü boynundan devirdiği gözlerine kadar boylu boyunca inceledi. "Demek bu benim soylu atım, Google Haritalar?"

Ateş ışığı ahırı kırmızıya boyadı. Patlayan bir inilti şehrin üstünde rüzgâr gibi yükseldi.

"Çabuk!" Amelia atını ustalıkla idare ediyordu.

Marius atını dizginledi. "İstersen benimle gel."

Kobra'nın adamlarından biri kapı aralığında duraksadı. "Lordum..."

Pahalı kumaşlar ve panikle sarmalanmış bir adam yanından sarsakça geçerek sözünü kesti. Balo salonundaki tuhaf vekil sendeleyerek onlara doğru geliyordu.

"Kayıp tanrılara şükürler olsun, türümüzden birileri hâlâ hayatta," dedi soluk soluğa.

Eric kaşlarını çattı. "*Türümüz* derken?"

Sanki bir cevapmış gibi bir grup hortlak ahır duvarını kırdı. Boş yüzlü, gözlerinden siyah yaşlar akan yaratıklar Lord Zoltan'ı bir ölü denizinin içine çekmişti. Kan altın samanlara sıçradı.

Marius atını Eric'e doğru sürdü ama Eric çoktan savaş atının eyerine atlamıştı. Hareket etmeleri için arabalara bağırdı. Tekerlekler çamur ve kan içinde yavaşça hızlandı. Marşa geçmiş askerlerin ayak sesleri yıkık duvarların ötesinde yankılandı. Onlu yaşlarında, Marius'un kardeşinden büyük görünmeyen ve sefil görünen bir kız güçsüzce hıçkırarak ağlıyordu.

"Aile mottomuz, 'Elimde ölüm, kalbimde onur'dur." Marius kızı korumak için atın dizginini çekti. "Onurum üzerine, güvendesin."

Yüzbaşı Diarmat'ın komutasındaki, Eyam'ın mavi-siyah renklerine bürünmüş bir birlik köşeden döndü.

Diarmat selam verdi. "Lordum, hortlaklar istilacıları öldürüyor ancak bizim insanlarımızın da birçoğunu öldürdüler. Yeni emirler almak için döndüm."

"Ben kraliyet emrine itaat etmeyerek vatana ihanet ettim," dedi Marius. "Dolaysıyla Kral'ın adaletinden kaçan kötü biriyim. Şehir yanıyor ve ölüler diriliyor, bu yüzden korumam altında gitmek isteyenleri götürüyorum. Valerius topraklarına gidiyoruz. Yapabilirsen beni durdurmayı dene."

Marius o adamların hepsini öldürebilirdi.

Yüzbaşı Diarmat başını sallayarak onayladı. "Gidiyoruz, çocuklar."

"Kral'a itaatsizlik ettiğimi söyledim," dedi Marius sertçe. "Ölümüne sadık mısın, değil misin?"

"Sadığım, lordum," diye cevapladı Yüzbaşı. "Ancak ona değil."

Birkaç sokak boyunca hızla at sürdükten sonra Marius atını Eric'in atının yanına çekti. O sırada Eric atını sorunsuz bir şekilde idare ediyordu. Her zaman çabuk öğrenirdi.

Marius'u endişelendiren bir şey vardı. "Hortlaklar özellikle lord hazretleri için yaratılmışlar ama neden?"

Sanki karanlık bir vahiy inmiş gibi Eric, "Zengini ye," diye mırıldandı.

Marius kaşlarını çattı. Hortlaklar kurbanlarını seçmezdi. Onlar kendi açlıkları dışında hiç kimseye ya da hiçbir şeye karşılık vermezdi.

Ölüler İmparator dirildiğinde ona itaat etmeleri için yaratılmışlardı ancak Octavian neden hortlakların lordları yemesini istesindi ki?

Gri küller yıkık binaların üzerini örtmüştü ama şehrin dış duvarları görülebiliyordu. Daha fazla insan güvenli bir yere ulaşmak adına aralarına katıldı. Marius atını döndürdü ve adamlarına yeni sığınmacıları korumalarını işaret etti. Önüne döndüğünde çürümüş bir kadın karanlıktan atlayıp pörsümüş elleriyle Marius'un dizginlerini tuttu. Kulağına hırladı ve onu aşağıya çekti.

Kobra'nın atı yaklaşıp kadını yere yığdı. Toynakların altında çıtırdayan kemiklerin sesini duyan Eric'in yüzünde midesi bulanmış gibi tatsız bir ifade belirdi.

Şehrin son meydanını geçtiler. Freskleri kan kaplamıştı, bu yüzden Marius resimde bir tanrı olup olmadığını anlayamıyordu. Başka bir hortlak karanlık bir pencereden doğrudan Marius'un atının üstüne atladı. At iyi eğitimliydi, Marius hortlağı ikiye bölerken korkup kaçmamıştı. İşi bittiğinde, at yarım parçalardan birinin üstünden zarifçe geçti.

Gözetleme kulesi geçidi, askerleri şehirden uzak tutmak için yapılmıştı. Ancak istilacılar nehirden gelmişti ve ölüler de vadiden çıkmıştı. Şimdi geçit hortlakların ya da askerlerin karanlıktan fırlayıp saldırabileceği taştan bir tuzağa dönmüştü.

Geçidin merkezdeki kapısının tepesine kraliyet arması –dağların tepesindeki taç– resmedilmişti. Kraliyet mavisi ve gümüşü bile kanla lekelenmişti.

Marius atını sürerken bir eliyle Eric'in dizginlerini tuttu, böylece her zaman Eric'in nerede olduğunu bilecekti. Marius karanlıkta diğerlerinden daha iyi görüyordu. Kana Susamış'ın orikal çeliği gölgede

bile kırmızı parıltılar saçıyordu. Marius kılıcını yüksekte tutarak önden gitti, insanlar da meşale gibi görünen kılıcı takip etti.

Grup aç ölüleri ve canlı düşmanı geride bırakarak şehir surlarının gölgesinden çıktı. Eric eyerinde geriye eğildi ve diğerlerini kontrol edip Marius'a baktı. Ciddi görünüyordu. Marius bir an için Eric'in kendisini bırakmasını isteyeceğini sandı.

Eric onun yerine, "Yemini ve seni onurlandırmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ancak neden yemin ettiğini anlayamıyorum," dedi.

Dağa giden yolları uzundu ancak Marius'un ihtiyaç duyduğu kelimeleri bulmasına yetecek kadar da değildi. Kırık kapıdan buz kayalıklarına, alıç ağacından ötesine kadar hissettiklerini Eric'e nasıl hissettireceğini bilmiyordu. Marius vardığı farkındalığı harita üzerinde gösteremiyordu.

Başka bir seçeneğim yoktu, demek yanlış olurdu. Kral'a itaat edebilirdi. Ülkesinin yasalarına, tanrılarının sözlerine ve kendi onur anlayışına göre öyle yapmalıydı. Bir insanı diğerinin üstünde tutmak canavarca bir hareketti. Marius kasten kötülük yapmıştı. Kâfir, hain ve canavar olmayı seçmişti.

Marius'un dünyasındaki her kural Eric'in önemsiz olduğunu söylüyordu. Bu bir yalan olduğuna göre yeni kurallar koyma vakti gelmişti. Eric zamanla yeni kurallar uydurabilirdi. Bu konuda iyiydi.

Eric çatıdayken, *Yaşama tarzını izlemeyi seviyorum,* demişti. Kobra daima doğru kelimeleri nasıl bulacağım biliyordu.

"Bir numaralı fanınım," dedi Marius.

Bu, Eric'in dudaklarından şaşkın bir kahkahanın kaçmasına neden oldu, gümüş rengi dağlara giden karanlık yolda parlak ve ürkmüş görünüyordu.

Arkalarındaki vadi, şehri yutmak üzere olan bir kurt gibi uluyordu. Gece olmasına rağmen gökyüzü günbatımı kızılına bürünmüştü. Kulak tırmalayan vahşi ve müstehcen bir feryattı ve doğaya duyduğu

nefreti haykırıyordu. Arkalarındaki kalabalıktan korku ve şaşkınlık çığlıkları yükseldi. Eric'in yüzünde farklı bir duygu belirmişti.

"Ne düşünüyorsun?"

Kobra şefkatli bakışlarını, sanki kurşuni gökyüzünün yarısı boyunca uzanan taçlı gölgeye acıyormuş gibi yanan ufka dikmişti. "Bence Rae korkunç bir hata yaptı. Hikâyenin onun iddia ettiği şekilde ilerlemeyeceğini bilmeliydim ama ona gidersem diğer herkesi terk etmiş olurum. Artık Rae için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Gözleri şehirden kaçan insanlardan Marius'a ve ondan da kül yağmuru altındaki ufka kaydı. Dağların ardında karanlık bir malikâne ve daha da karanlık anılar bekliyordu. Yedi yılın ve uzun bir yolun ardından Marius sonunda geri dönüyordu.

Atlarının başlarını eve doğru çevirdiler. Yolu Kobra gösteriyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kötü Kadın Kuşatma Altında

"Boğaların gücü onu durduramaz. Hayır, gitmeyecek," dedi Kâhin. "Ta ki şehir paramparça olana ya da düşman lime lime edilene kadar."

Demir Çağı, ANONİM

ral'ı binlerce şahidin önünde uçuruma ittikten sonra en akıllıcası etrafta dolaşmamak olurdu. Neyse ki saray mensuplarının ve ibadet edenlerin kalabalığı dikkatleri dağıtmıştı. Savaşın çarpışma sesleri kulaklarında çınlar, taçlı bir gölge gökyüzünü kaplarken Rae kendisini tutan ellerden kurtuldu ve hızla koştu. Yer feryat etti ve ölmek üzere olan bir adam gibi titredi, ayaklarının altındaki sarayın siperleri sallanıyordu. Benekli eldivenler gibiymiş gibi görünen yeşil noktalarla kaplı çürümüş bir elin korkuluğa tutunduğunu gördü. Vadi genişledikçe ölüleri püskürtüyordu.

Rae dengesini sağlayabilmek için devrilen bir kuleye tutundu ve yanan elbisesindeki külleri silkeleyip Lia'yı kurtarmaya koştu. Hava yandığı için boğazı da yanıyordu. Aday leydilerin kulesinin bahçesindeki kuğu şekilli çalıya tutundu ve alevden ibaretmiş gibi hissettiren havayı çaresizce ciğerlerine çekti. İpek terlikleri sabah çiyine batmıştı.

Ama terliklere işleyen çiy sıcak gelmemeliydi. Kadınların narin adımları için tasarlanan çimenler taze kan ve iç organlarla ıslanmıştı.

İstilacılar, Buz Kralı'nı zehirleme teşebbüsünün intikamını almak isteyen vahşi adamlar, saraydaydı. İstilacılar, Kral'ın kadınları için geliyor olmalıydı.

Rae buraya gelmeden önce et ve kemiği kesen keskin çeliğin sesini bilmiyordu. Artık öğrenmişti. Görebileceklerinden korksa da ayaklarını devam etmeleri için zorladı.

Çalıların ardından çıktığında, Leydi Horatia Nemeth'i en sevdiği pembe tonlarda dantelli elbisesi içinde gördü; kız gürzünü bir istilacıya sapladı ve adamı karga yemi haline getirdi. Horatia'nın onunla işi bittikten sonra kargalar için kıyma olacaktı.

"Al bakalım, alçak herif!" dedi Horatia.

"Yeter, çoktan öldü."

Emer'ın sesi sanki bir süredir kana susamış aristokrasiyi dizginlemeye çalışıyormuş gibi bıkkın geliyordu. Bir oduncu gibi omzunda balta taşıyordu. Çelik, soluk kırmızı bir parıltıyla kaplanmıştı.

Büyü değil, kandı.

Emer ve Horatia, Rae'in elbisesi çalıları hışırdatınca bir anda elbise giyen kurtlar gibi vahşileştiler. Emer baltasını salladı ancak irkilerek durdurdu.

"Leydim! Leydi Lia nerede?"

"Kral Octavian, Lia'yı taht odasına hapsetti," diye cevapladı Rae kısaca. "Kral'ı vadiye ittim. Nihai gücü ele geçirerek yükselecek. O zamana kadar Lia'yı kurtarmalıyız."

Emer uğursuz fırtına bulutlarıyla ve ürkütücü şimşeklerle kaplı gökyüzüne ve sarayın üstündeki taçlı gölgeye göz attı. Baltasını tekrar omzuna atıp Rae'in yanma gitti.

Rae dudağını ısırdı. "Nereye gideceksin?" diye sordu Horatia'ya.

Bu dünyanın yükü omuzlarına fazla geliyordu. Kendini hepsinden sorumluymuş gibi hissediyordu.

Horatia'nın sert bir çizgi halini almış dudakları öfkelendiğini gösteriyordu. Ellerini pembe boyalı dudaklarına götürdü ve ıslık çaldı. Birkaç aday leydi belirdi. Bir tanesi bebek mavisi elbisesinin üzerine kırmızı büyüyle parlayan bir göğüs zırhı giymişti.

"Kalıyoruz," diye duyurdu Horatia. "Kızlar, Kral'ın bizi koruyamadığı Hava ve Zarafet Sarayı'ndaki olaydan sonra idman yapmaya başladı. Kule savunmasız. Babam savaş hikâyeleri anlatmayı severdi ve Fab'i ağlatacak noktaya getirdikleri için onu ben dinlerdim. Yani taktikleri bildiğimi düşünüyorum."

"Anladım," diye mırıldandı Rae.

Horatia'nın gözleri sığ bir göl rengindeydi ancak acıyla derinleşmişlerdi. "Ayrıca Hortensia kuleden ayrılamaz. Kardeşimi korumalıyım."

Sanki duygularından utanmış gibi öksürdü.

Rae olmasaydı hortlaklar Hava ve Zarafet Sarayı'na saldırmayacaktı. Hortensia yaralanmayacaktı. Rae bir oyunda ölen karakterin söylediklerini hatırladı: *Kendi doğama rağmen biraz iyilik yapmak istiyorum.*

İnsanın kötücül kıvrımları olunca saklama seçenekleri de çok oluyordu. Rae korsesine uzanıp Yaşam ve Ölüm Çiçeği'ni çıkardı.

Taçyaprakları mendil gibi buruşmuştu ancak hâlâ güzel kokuyordu. Rae çiçeği kokladı ve arka bahçesindeki elma çiçeklerini anımsadı. Kaybetme korkusu içini kemiriyordu. Eve gitmek istiyordu ancak olur da...

Bir mucizenin yitip gitmesine izin veremezdi.

Rae çiçeği Horatia'nın eline bıraktı. "Bunu benim için sakla. Eğer sabaha kadar gelemezsem kardeşine ver."

Canlı dönmeyi umuyordu ancak dünyadaki tek önemli insanmış gibi davranamazdı.

Horatia büyülü zırh eldivenlerini taktığından, ışıldayan çiçeği sanki gümüş bir kuş yuvasında güvende tutuyormuş gibi görünüyordu. "Emin misin?"

Rae bir adım geriye attı. "Evet."

"Kral'ı gerçekten de vadiye mi ittin?"

"Evet."

"Canım!" Horatia'nın sert dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "İhanet sana gerçekten çok yakışıyor."

Rae, General'in kızını, ellerinde kardeşinin ilacıyla kan kaplı bahçede bıraktı. Emer'la birlikte taht odasına koştu.

Taht odasının altın girişine yaklaştıklarında kapıların parmaklıklarla kapatıldığını gördüler. Başında dört muhafız bekliyordu.

Rae devasa sütunlardan birinin arkasına saklandı. Emer'ı yanına çekti ve "Onları indirmeliyiz," diye fısıldadı.

Emer olabilecek en kuru ses tonuyla karşılık verdi. "Sorun olmasa gerek."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Rae, ardından mezara sarılmış ayakların sürünerek ölülerin amansız, durdurulamaz ritmiyle yürüdüğünü duydu. Sütunun arkasına bakmayı göze aldı ve bir hortlak sürüsünün muhafızların üstüne atıldığını gördü.

Çürüyen yüzlerdeki kan kaplı dişler görüş alanını kaplamıştı. Muhafızların kendilerini koruyacak büyülü silahları ya da zırhları yoktu. Hiçbir şansları yoktu. Rae, Emer'ın demir gibi soğuk elini tutarak onu sütunun arkasına çekildi. Arkasındaki mermer duvar onu ayakta tutuyordu. Neredeyse nefes almaya bile cesaret edemeyecekti.

Çığlıklar hafifleyene ve kemirme sesleri durana kadar beklediler.

Ölülerin hayal meyal duyulan fısıltıları, taze et arayışına çıktıkları malakit koridor boyunca yankılanıyordu.

Rae inlemeyle karışık bir nefes verip sütunun arkasından çıkmaya çalıştığında orada hâlâ iki hortlak vardı. Yaratıkların yüzü hüzünlü görünüyordu, bileklerine kadar kana ve parçalanmış ete batmışlardı. Rae'in hareketiyle sese doğru dönüp havayı kokladılar; avlanmak için sabırsızlanan hayvanlar gibi titriyorlardı. Rae zırh eldiveninin içinde titreyen elini kılıcın kabzasına sımsıkı sardı. Hortlakların birine doğru koştu.

Diğeri Rae'e uzandı ve neredeyse ağlamaklı bir sesle mırıldandı. "*Rahela.*"

Bıçak kadar keskin parmak kemikleri Rae'in saçını hafifçe sıyırdı. Ölü dokunuşu neredeyse sevecen gibi geldi.

Emer baltasını hortlağın boğazına doğru salladı. Temiz beyaz önlüğüne siyah kan sıçradı. Rae ve Emer son hortlağın da kafası kesilince kapıları açıp içeri koştu.

Lia gümüş platformda bekliyordu, mücevherli tahtın keskin ihtişamı karşısında titreyen parlak bir figürdü. Rae'in verdiği zırh eldiveni giydiği elini yalvaran bir tavırla uzattı ve kötü üvey kardeşi ile hain hizmetçisinin taht odasına girişini izledi.

"Benim için geldin." Lia gözyaşlarına boğuldu.

Rae, Lia'yı kollarının arasına aldı; omuzları o kadar kırılgandı ki Rae avuçlarında bir kuş yavrusu tutuyormuş gibi hissetti. Korunmaya muhtaç, minnacık bir şeydi. Kesinlik Rae'in içindeki boş yerleri hızla dolduruyordu. Rae gökyüzü başlarını yıkılıyor olsa bile abla olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Ağlama," diye yatıştırdı Rae. "Zaten çirkinsin. Ağlayınca daha kötü görünüyorsun."

Lia sanki Rae gül goncası ağzına çorap tıkmış gibi şaşkınlıkla sustu.

"Ben dünyadaki en güzel kadınım!" Alçakgönüllü ve mütevazı olmayı unuttuğunu fark ettiğinde surat astı.

Rae yutkunup güldü ve Lia'nın burnuna bir öpücük kondurdu. "Biliyorum. Buraya tehlikedeki güzelliği kurtarmaya geldik. Bir planım var."

"Leydim Rae, Leydi Lia zaten çok üzgün," diye mırıldandı Emer. "İşleri onun için daha da kötüleştirmek zorunda mısınız?"

Rae kararlılıkla esas meseleye döndü. "Hatıra ve Kemik Odası'nda Cauldron'a açılan bir geçit var. Emer seni oraya götürecek. Siz çıktığınızda kapıları kapayacağım."

Kapıları kapamak Rae'i kurtarmazdı ancak artık kendisini önceliği yapmıyordu. Lia'yı görür görmez onun yerine tutsak olabileceğini,

onun için her türlü pazarlığı yapabileceğini anlamıştı. Rae bırakmaya çalıştı. Lia çelik gibi yumruğuyla sımsıkı tutuyordu.

"Seninle kalacağım. Birlikte olduğumuz sürece ölmek umurumda değil."

"Hayır. Küçük Şapşal Surat, bebek kardeşim," diye fısıldadı Rae. "O geliyor. Geldiğinde artık İmparator'a dönüşmüş olacak. Bense hainim. En nefret ettiği kişi benim. Kaçmanız için size yeterince zaman kazandırabilirdim."

"Seni bırakamam."

Ayışığı saflığındaki yüzünden gümüş rengi gözyaşları süzülüyordu. Rae harikulade kadın kahraman uğruna hayatını feda etme yarışma giren karakterlerle binlerce kez dalga geçmişti. Lia'yı kurtarmak kimin umurundaydı ki?

Belli ki Rae'in umurundaydı.

Rae kardeşinin zayıf omuzlarını kavradı ve sarstı. "Gitmeyeceksen buraya niye geldim madem? Seni kurtarabilirsem, bir hiç uğruna ölmemiş olurum. Hayatta kalmaya çalışacağım. Elimden geldiğince savaşacağım ancak olur da ölürsem, lütfen bir anlamı olmasına müsaade et. Yalvarırım git."

En sevdiğin hikâyen olmama izin ver. Duyduğun en harika hikâye olmama izin ver.

Lia yutkundu ve onu başıyla onayladı. Büyülü zırh eldivenini çıkardı ve Rae'e verdi.

"Bunu almazsan gitmem."

Pencereler kırmızıyla ve gölgelerle kaplanmıştı. İmparator yakında gelecekti.

Rae, Lia'nın yanağını öptü. "Git de yaşa. Herkese ne kadar cesur ve asil olduğumu anlat. Bana inanmazlar ama sana inanabilirler."

Gözyaşlarından dolayı göremeyen Lia her zamankinden daha da sakardı. Platformda tökezledi. Emer onu yakalamak için hazırdı.

"Ona iyi bak," dedi Rae. "Kendine iyi bak. Ve Lia'ya gözlük alın, herkesin kollarına düşüp durması çok saçma. Hadi!"

Emer bir elinde baltası, diğerinde bir dünya güzeliyle mükemmel bir reverans yaptı.

"Leydim Rae. Size hizmet etmek bir zevkti."

Altın kapıların ardında gözden kayboldular. Rae hâlâ güvende olmadıklarını bilerek kapıları kapadı. Ama belki o gittiğinde hikâye yeniden kadın kahramanını gözetmeye başlardı. Emer, Lia'yla birlikte olduğu için belki de ışıltılı talihten o da faydalanırdı. Belki ikisi de kurtulurdu.

Rae doğum günü pastası mumu üflüyormuş gibi gözlerini kapadı. Onlara mutlu bir son diledi.

Kırmızı ışık gözkapaklarının ardındaki karanlığı dahi yaktı. Rae gözlerini açtı ve vadinin yükseldiğini gördü, siyah bir kazan taşıyor ve toprağa kan kırmızısı bir sıvı dökülüyordu. Kayıp tanrılar ve unutulmuş geçmiş bu gece dönüyordu.

Birinci Dük vadinin derinliklerinde bekliyordu. Öldürdüğü oğlu için taht, taç ve krallık hazırlayan kılık değiştirmiş büyük tanrı, uyuyan bir çocuğun giysilerini sabaha hazırlar gibiydi. İmparator uçurumdaki Dük'le savaştıktan sonra Dük oğluna lanetli bir mücevher teklif edecekti. İmparator mücevheri reddetmeli ve Lia'ya duyduğu aşkı uğruna Dük'ü öldürmeliydi ancak Rae bunun şu an gerçekleştiğini hayal bile edemiyordu.

Ne olacaktı?

İyi bir şey olamazdı.

Zihni başına üşüşen felaketin büyüklüğünü güçlükle kavrayabiliyordu. Sanki bir galaksi onu yutacak gibiydi.

Gri, çarpık eller altın kapıların altındaki boşluğu tırmalıyordu. Toz gibi kuru bir fısıltı yükseldi ve ölü boğazlar tıslayıp bir kelime söyledi. Saraydaki her hortlak Rahela'nın adını fısıldıyordu.

Pencere camları İmparator'un gelişiyle kemik gibi zangırdadı. Bedenlerini koçbaşı gibi kullanan hortlak ordusunun gürültüsü taht odasının kapısından duyuluyordu. Mor bulutların oluşturduğu arka planda düşen küller Rae'i ele geçirmek için saldıran hayaletler gibi koyu ve parçalanmış gölgelere benziyordu.

Rae sonuyla tek başına yüzleşeceğini hep biliyordu.

Rae ölü seslerinin yankılandığı ve kana benzeyen ışıklarla kaplanmış taht odasında başını dik tuttu. Kötülerin gözyaşı dökecek zamanı yoktu.

Kötülere kim inanırdı? Kötüler kendilerine inanmalıydı. Dünya acımasızdı. Seni ezer ve parçalara ayırırdı. Kimse sana inanmazken, hatta sen bile kendine inanamazken kırık parçalarını toplayıp dehşet saçan yeni bir şekil yaratmalıydın. Kendini olağanüstü bir biçime sokabileceğine inanmalıydın.

Nihayetinde Rae şanslıydı. Son arzusunu yerine getirmişti.

Sonu mutlu bitmese de en azından bir anlamı olacaktı. Ölmeden önce harika bir şey yapmıştı. Hikâyenin unutulamayacak bir parçası olmuştu.

Altın kapılar can çekişiyormuş gibi sarsıldı. Rae kılıcını kaldırdı. Kapılar kırıldı, İmparator ölüler ordusunun önünde duruyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Leydinin Kaçış Rehberi

"Birine inanmayı çok istiyorum. Biliyorum, sana inanmak akıllıca değil," diye mırıldandı Lia. "Yine de inanacağım."

Demir Çağı, ANONİM

Emer ve Lia gizli tünel boyunca koşarak saraydan çıktı. Lia'nın boğazından hüzünlü hıçkırıklar yükseliyordu. Emer, Lia'yı çekerek koştu. İkisine de tekrar ihanet edemezdi. Bu sefer Lia'nın gitmesine izin vermeyecekti.

"Bekle," Lia hıçkırıkları arasında nefes aldı. "Arkamızda!"

Tünelin sonundaki ışık, yanan ürkütücü gökyüzüydü. Emer, Lia'yı birkaç adım daha sürükledi ancak Lia bir güç patlamasıyla ondan kurtuldu.

"Leydim, geri *dönemeyiz!*"

Emer konuşurken bir hortlak fırladı. Emer kendisini Lia'nın önüne atarak ona kalkan oldu. Hortlak ikisini de yere serdi. Hayattayken iriyarı bir adam olmalıydı. Ağırlığını Emer'a vermişti, devasa soğuk elleri sanki oyun parkında Emer'ı çekiştiren bir çocukmuş gibi bileklerine asılıyordu. Lia çığlık attı ve tünelin yıkıntıları arasında geriye çekildi, birbirine girmiş uzuvlardan uzaklaştı. Hortlak ağzını açtığında nefes gelmedi, yalnızca çürüyen organ kokusu geliyordu.

"*Rahela*," dedi hortlak.

Lia hortlağı çürümüş yakasından yakaladı ve Emer'ın üzerinden çekti. Yosun tutmuş parmak uçları derisinde sümüklüböcek izleri gibi yapışkan, soğuk izler bırakmıştı ancak hortlak Emer ayağa kalkmadan önce onu yakalayamamıştı. Emer kalktığında baltasını kaldırdı ve hortlağa yerde kalmasını sağlayacak kadar çok darbe indirdi.

"Seni ısırmaya çalışmıyordu," diye fısıldadı Lia. "Seni geri çekiyordu."

Artık İmparator'un aklında nasıl bir ceza varsa o yüzden olmalıydı. Emer ürperdi ve kararlılıkla tünelin ağzına ilerledi.

Büyük kaçışları onları günahkârların ve hırsızların yuvası Cauldron'daki bir çatıya çıkarmıştı. Savaş bitmiş gibi görünüyordu ancak Emer istilacılar teslim mi oldu yoksa öldürüldü mü bilmiyordu. Belki de ölüler iki orduyu da paramparça etmişti. Kanla kaplı sokaklar sessizleşmiş, büyünün kızıl sisi altında kaybolmuştu. Uzaklardan duyulan ürkütücü çığlıklar hortlakların boğuk uğultusuna karışıyordu.

Cauldron'un ötesinde vadinin yükselişinden geriye kalanlar duruyordu. Izgarada yanmış kömür gibi kararan kayaların arasında bir sürü ölü uzanıyordu.

Emer kısa bir an için Lord Marius'u gördüğünü sandı ancak bu mesafeden bile lordun gözlerinde bir sorun olduğu anlaşılıyordu. Bir anlığına buz ve gece rengi saçlarıyla uzun, güçlü bir adam görmüştü; ardından gölge, onun da ardından alev gördü ki en sonunda bir şey görüp görmediğinden şüphelenmeye başladı. Değişip duran varlığının yanında saçları tilki ateşi renginde genç bir adam yürüyordu ve kar kadar solgun yüzü tanıdıktı. Emer'ın gözleri keskin olsa da görüşü güneşe çok uzun süre bakmış gibi bulanıklaştı. Gözlerini kırpıştırdığında geriye sadece gölgeler ve ölüler kalmıştı.

Şehrin gri surlarının ardında bir grup insan dağlara kaçıyordu. Lia'yla sığınmacılara katılabilirlerdi. Bu, Emer'ın hayallerinin ötesinde bir gelecekti, yanında dünyanın en güzeliyle şehirden kaçıyordu.

Eğer biri Emer'a bunun gerçekleşeceğini söyleseydi ona inanmazdı. Şimdiyse o gelecek parlak bir yol gibi önünde uzanıyordu.

Lia'ya döndüğünde onun o parlak yüzünün donuklaştığını gördü. "O hortlak, '*Rahela*' dedi," dedi Lia sevimli, zeki sesiyle. "Taht odasının kapılarının ardındaki diğer hortlakları da duydum. Emer, hepsi aynı ismi söylüyordu."

Leydisi Rae, *O geliyor. Geldiğinde artık İmparator'a dönüşmüş olacak. Bense hainim. En nefret ettiği kişi benim,* demişti.

Ondan adını aç hortlakların ağzına takacak kadar nefret ediyordu. Öfkesi gökyüzünü yarıyordu. Emer, Rae adına korkuyordu ancak daha önceden de korkmuş ve çaresiz kalmıştı.

"Ölmek üzeredir," dedi Emer kabaca.

"Tek istediğim bir aileydi," dedi Lia. "Şimdi o ailem oldu. Ve bunu kanıtlamak için ölmeye razı. İzin vermeyeceğim. Erkeklerin nasıl düşündüğünü bilirim. Onu öldürmeyecek. İşkence etmek için hapsedecek. Onu kurtarabilirim."

Emer aniden sinirlenmişti. "Her zaman iyi ve bağışlayıcı olmaya gerek yok! Sana ihanet etti. Ben de ettim. Şimdi cezasını çekiyor. Olması gereken bu."

Daha önce hiç Lia'ya bağırmamıştı. Lia'yla yüzleşmekten bile utanıyordu ve kimsenin dilinden düşmeyen, Lia'nın çok kırılgan olduğu ve gerçek duyguların onu parçalayacağı hikâyesine aklının bir köşesinde inandığını fark etti.

Aksine, Lia'nın gözlerinde gökyüzündekilere benzeyen tuhaf şimşekler çakıyordu. İnci yüzünde ikiz mavi ateşler yanıyordu.

"O zaman kimseye güvenmemeli miyim?" diye sordu Lia. "O zaman kardeşim yalnız ölür, tıpkı bir gün benim de öleceğim gibi. Eğer onun kardeşim olduğuna inanırsam, o da buna inanırsa, gerçeğe dönüşmez mi? Beni önemsiyormuşsun gibi davrandığında sana inanmıştım. Sen bana hiç inandın mı?"

Emer bu anılar için bir kafes inşa etmiş, kapıyı kilitlemiş ve dışarı çıkmalarına izin vermemişti. Şimdi, yumuşak bir soruyla anıların

hepsi zincirlerinden kurtulmuş canavarlar gibi kaçtılar. Bir yatağı paylaşmak, sırları paylaşmak, değer verdiği kadınlardan birine mutlaka ihanet etmesi gerektiğini bilmek. Emer kendinden ve dünyadan nasıl da nefret etmişti.

Kendine Lia'ya bakma iznini vermeyi bile reddetmişti. Şimdiyse Lia başını kaldırmış Emer'a bakıyordu. Emer'ın yalanları, o gözlerin temiz ışığı altında kül oldu.

Dünya güzeli. Karşı konulamaz olan. Erkeklerin Lia hakkında anlattığı her hikâyeye inanmıştı çünkü Emer da aynı şeyleri hissediyordu.

Emer, "Diğer herkes gibi aptal olmak istemedim. Demir olmak istedim ancak beni aptallaştıran tek kişi sendin. İnandığım tek hikâye seninki," diye itiraf etti.

Lia'nın dudaklarına dokunan gülümseme büyüleyiciydi, manılamayacak kadar güzeldi. Emer'ın yüzünü çiçek gibi elleriyle kavradı ve onu yumuşak bir öpücüğün içine çekti. Emer aldığı o kadar sert darbeyle bile bu kadar sersemlememişti.

Lia en karanlık gecede ve kızıl fırtınanın ortasında bile gün ışığının döneceğini vaat ediyordu.

"Rahela beni kurtardı. Şimdi de ben onu kurtaracağım. Gel," diye mırıldandı Lia. "Cauldron'da bize yardım edebilecek birini tanıyorum. Bir planım var."

Ele ele tutuşup çatıdan inmenin bir yolunu buldular. Demir hizmetçi ve İnci, günahkârlar ile hırsızların sokaklarında ava çıktı.

İLK VE SON BÖLÜM

Kötü Kadın ve İmparator

Herkesin uzanacak bir şeye ihtiyacı vardır. Ölülerin bile. Takip edebilecek bir ışığımız varsa, kendimizi uçurumdan çıkarabiliriz.

Tüm ölüler ve lanetliler sana doğru tırmanıyor. Sana bir ordunun elleriyle uzanıyorum. Beni durduramazlar. Ölüler, yaşayanlardan fazla.

Sana on bin ruhun gücüyle geliyorum.

Demir Çağı, ANONİM

mparator taht odasına girdi. Bir elinde kılıcını, diğerinde düşmanının kafasını tutuyordu. Kafayı keyifle savurdu. Parmaklarını kanlı, karmakarışık saçlara dolamıştı.

Dövme altın karolardaki kırmızı iz İmparator'un ilerlediği yolu gösteriyordu. Botları koyu kırmızı lekeler bırakıyordu. Siyah pelerininin buz mavisi astarından dahi kan damlıyordu. Lekelenmemiş hiçbir yeri kalmamıştı.

Başına taçlı ölüm maskesiyle beraber Birinci Dük'ün karanlık bir ateş gibi yanan mücevherini takmıştı, kayan yıldız desenleriyle bezenmiş bronz bir zırh giyiyordu. Zırh eldivenin kırmızı parıltılı metal parmakları pençe gibi kıvrılmıştı.

Ölümcül demir pençelerinin birinde başka bir mücevher tutuyordu. Bir gözyaşı damlası kadar küçük, kan kadar kırmızı.

Rahela'nın yakut küpesi.

Maskeyi kaldırdığında öfke ve acının yüzüne kazıdığı yeni çizgiler ortaya çıktı. Güneşsiz yerde geçirdiği zamandan sonra kış güneşi kadar solgundu, parlaklığı o kadar soğuktu ki can yakıyordu. Yanağına kan sıçramış bir heykele benziyordu, taşın üstünde açmış bir çiçeğe benziyordu. Onu sonunda tanımıştı.

O İlk ve Ebedi İmparator'du, Yolsuzluk ve Kutsallık'tı, Kaybolmuş ve Bulunmuş Prens'ti, Dehşet Vadisi'nin Efendisi'ydi, Yaşayanların ve Ölülerin Komutanı'ydı. Kimse zafer yürüyüşünü durduramazdı.

Rae, İmparator'un gülümsemesini ya da arkasındaki ölüleri izlemeye dayanamadı. Bakışları kılıcın kana susamış parıltısına kaydı. İçinden kılıcın kırık kalmış olmasını diliyordu.

Yeniden dövülmüş Eyam Kılıcı'nın kabzasına sarılmış bir yılan vardı. Keskin kısmında bir yazı parıldıyor, sanki suyun üstüne yazılmış gibi akıyordu. Kaygan kan tabakasının altından görülebilen tek bir kelime vardı: *Ateş*.

Kılıcın ismi İntikam Ateşi'ydi. Rae şimdi anlıyordu.

Gümüşle kaplı elleri titredi, hikâyenin kalbinde bir başınaydı.

İmparator tahta yaklaştı ve şöyle dedi:

"Bana yalan söyledin."

Adımları bir cenaze çanının sesi gibi yankılanıyordu.

"Bana ihanet ettin."

Doğasında savaşmadan pes etmek yoktu. Sonuna kadar kötü ve haindi. Rae kılıcını savurdu. İmparator güldü.

"Beni ölüme terk ettin."

Rae'in kılıcı, İmparator'un kılıcına değdiği anda çalıntı kılıç titredi ve paramparça oldu. Kabzası elinde kalmıştı. Gümüş tozu altın mozaiklerin üstüne saçıldı. Rae de daha azını beklemiyordu. Hiçbir

düşman, İmparator'un kılıcına dayanamazdı. Hak ettiği intikamla arasında hiçbir engel kalmamıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı İmparator. "Bana seni nasıl memnun edeceğimi öğrettiğin için."

İmparator düşmanının başını Rae'in ayaklarının dibine attı. Rae boynun olduğu yerdeki kanlı çıkıntıya ve hâlâ güzel görünen saçlarına baktı. Kafa, terliklerine değene kadar yuvarlandı. Gözleri yitirilmiş bir yaz kadar yeşildi, çoktan donuklaşmıştı ve Rae'e bakıyordu. Kafa, Kral Octavian'a aitti.

"Daha yeni başlıyorum. Dünyaları yok edeceğim. Tanrıları öldüreceğim."

Ona seslendiğinde duymaktan zevk aldığı güzel melodik ses değildi bu. Bu, mezar taşı açılırken taşın taşa sürtmesi gibi bir sesti, İmparator'un sesiydi. Kargaların ya da kuzgunların sesinden daha boğuktu çünkü Rae kibriyle hikâyeyi düzeltmeye çalışırken daha da kötüleştirmişti.

Boğazını kestiklerinde Key'in sesi değişmişti.

"Çukurda kırılmış halde uyandığımda, yüzünü bana karşı işlenmiş en büyük günah olarak anımsadım. Seni kinim kadar yakınımda tuttum, leydim."

Rae koşmaya çalıştı ancak ölülere yakalandı. Yırtık etten çıkıntı yapan keskin kemikli ya da çürümüş süngerimsi parmaklı bir düzine el üstüne çullandı. O kadar sıkı tutuyorlardı ki Rae hareket edemiyordu. Kalbi atmıyor, çırpınıyordu. Dehşet onu bir iblis çocuğun elindeki bez bebek gibi sarsıyordu.

"*Efendim*," diye mırıldandı hortlaklar, çürümüş bir ninni gibi.

Diğer dünyada kardeşi Rae'e, *Her şeyi yanlış anladığında bile haklı olduğunu sanıyorsun,* demişti.

Her seferinde onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Hortlakların daha öncesinde kendisine seslenirken kullandığı melodik sesi tanıyordu. Sevdiğinin Kraliçe Turnuvası'nda tehlikede olduğunu görünce

gökyüzü öfke kusmuştu. Geleceğin İmparatoru her zaman çok hızlı hareket etmiş, çok hızlı iyileşmiş ve ilahi gazapla savaşmıştı. Rae'in ısırığını bile iyileştirmişti. Key gücünü çok kez göstermişti ancak Rae hiç fark edememişti. Çünkü kitaplarda insanlar çoğunlukla hızlı iyileşir ya da on adamdan daha iyi dövüşürdü. Hikâye bozulmadan önce Rahela'yı öldürmek için demir ayakkabıları ateşte ısıtmayı öneren ve hem Kobra'yı hem de kız kardeşini dehşete düşüren oydu. Rae, Octavian'ın İmparator olduğunu söylediğinde Kobra, "*Octavian ne yaptı dedin?*" demişti çünkü başka birini bekliyordu. Kobra, İmparator'dan korkuyordu ama Kral'dan asla.

Rae hikâyeyi mahvetmeden önce, Lord Marius ve Prenses Vasilisa Kral'ı seviyor ama İmparator'dan nefret ediyordu. Rae daima sevdiği İmparatoru Octavian'da görememişti. Kanıtlar bunca zamandır gözünün önündeydi. Bir kız kardeş için diğerini gözden çıkaran Octavian ölümden sonra da sadık kalmamıştı. Octavian sık sık zırh eldivenlerini çıkarırdı ve Rae İmparator'un eldivenlerini çıkarmaktan nefret ettiğini biliyordu.

Kral Octavian ve İmparator aynı kişi değildi. Hiçbir zaman, hikâyenin hiçbir versiyonunda olmamıştı. İmparator her zaman Key'di.

Şimdi bile Key'in yüzünü şimşeklerin ışığı altında görmek kalbinin bu neşeli keşifle güm güm atmasına neden oldu, ardından da derin bir umutsuzluğa düşürdü. En sevdiği karakter. Her zaman, onunla karşılaşsa onu kimsenin anlayamayacağı kadar anlayacağını ve ona inanacağını düşünmüştü.

Karşılaştığında tanıyamamıştı bile. İhanet etmişti. Entrikaları, onun boğazını kestirtmişti.

Hikâyenin düzeltilebileceğine, hastanın iyileşebileceğine ve karanlığın sevilen bir şeye dönüşebileceğine inanmak istemişti. Kadın karakterin taçlı adama ait olduğunu biliyordu, sadece İmparator olarak taht odasına ilk girdiğinde çizdiği figürü hatırlıyordu. Rae boşlukları hikâyeyle değil kendisinin çoktan inandıklarıyla doldurmuştu. Rae kostümlere bakmış ve gerçeği gördüğünü sanmıştı.

İsmindeki ipucunu unutmuştu.

Key. Anlatıcının anahtarı. Hikâyenin kahramanı. Yeterince kan ve gözyaşı bir hayat satın alabilirdi. Yüzyıllarca vadiye kurban atmışlardı ve nihayet ödemeleri yeterli olmuştu. İmparator dönmüştü ancak kimse fark etmemişti.

Herkes Kral'ı izliyordu, tacın ona ait olmadığı konusunda uyarılsalar bile. Octavian sadece Kral ve Kraliçe'nin çocuğuydu. Tanrıların çocuğu uçurumdan doğmuştu, bir saray yerine kenar mahallede yetiştirilen bir mucizeydi. Vadi, Octavian taç taktığında değil, Key doğduğunda uyanmıştı.

İmparator, "Çok kork. Ölümsüz aşk yemini etmeye geldim," dedi.

Şimşekler durmaksızın gökyüzünü titretiyordu. Gözlerinin altındaki çukurlar mezar gibi derindi. İrisleri yüzyılların dumanından kıpkırmızıydı.

Boğazındaki kesik, boynuna dolanmış kırmızı örgü bir kurdele gibiydi; henüz yara dokusuna dönüşemeyecek kadar tazeydi. Ürkütücü ve korkunç bir yaratıktı, ihtimallerin görkemli yıkımıydı. Rae'in gözleri kamaşmıştı. Key çok genç ölmüştü.

Ölümden çok yanlış dönmüştü. Daha uzun yıllar yaşamalı ve çukura inmeyi kendisi istemeliydi. Rae onun seçim hakkını elinden almıştı. Hatta daha kötüsünü yapmıştı. Key'in, Lia'nın nazik koruması altında olması ve ondan öğreneceği iyilik için zamana ihtiyacı vardı. Ama onun yerine engereklerle zaman geçirmişti. Emer ona soğuk bir tavırla kelimelerin gerçeği nasıl değiştireceğini söylüyor, Kobra kan ve sirkten bahsedip gülüyordu. Bir de Rae vardı. Ona yalan söyleyen, ihanet eden ve öldüren Kana Bulanmış Güzellik.

Ona kendisini nasıl memnun edeceğini öğretmişti.

İmparator hortlaklarına emir vermek için bir işaret yaptı. "Seni bir bıçağın boğazı sevdiği kadar çok seviyorum," diye mırıldandı, ölüler Rae'in üzerine çullanırken. "Ayaklarının dibine çökmek için cehennemden sürünerek çıktım."

Ölü parmaklar birer solucanmış ve Rae de çoktan mezara girmiş gibi üstünde dolanıyordu. O çaresizce dururken özenle dövülmüş zincir tenine değip üşümesine neden oldu. Soğuk eller, taçlı maskedeki karanlık ışıltılı taşın ikizini boynuna taktı. Key, Rae'e Yitirilmiş Umut Elması'nı vermişti.

Aşktan bahsetse de Rae onu tanıyordu. Yalnızca öfkeli olduğu zamanlarda "leydim" derdi. Onu tanıyordu; Key bir kâbus ve felaketti, Rae'in kontrol etmek istemediği bir kıyametti.

İmparator öfkesiyle dünyayı yıkacak, ayı kana bulayacaktı.

"Bu yanan şehir benim, ben de seninim. Hikâyeyi senin için değiştirdim. Şimdi, beni sevdiğin yalanını söyle."

Sesindeki boğuk aşk tınısında zalim bir şefkat vardı. Verdiği sözler, hortlaklar mermer tahtı süreklerken altına sürten taş gibi gıcırdadı. Ölü Kraliçe'nin koltuğu artık Rae'indi.

Hortlaklar Kraliçe'nin soluk koltuğunu platforma, İmparator'un koyu parlak kanatlı tahtının yanına yerleştirdi. İmparator sanki centilmen olarak yetiştirilmiş gibi tahtlarını işaret ederek ona bir davette bulundu.

Rae alev almış bakışlarını yere çevirdi. Yaptığı şeyi görmeye katlanamıyordu.

Key uzandı.

Kılıç sıcak kanla kaplıydı, altındaki çelik mezar kadar soğuktu. İmparator kılıcıyla Rae'in çenesini kaldırdı, siyah ve beyaz tahtların önünde birbirlerine bakıyorlardı.

"Mutlu ol. Benim kötü Kraliçem ol."

Korku amanvermezdi. Ama Rae de öyleydi. Tek yapması gereken, umutsuzluğun kıyısında son bir entrika çevirecek kadar uzun yaşamaktı.

Çalıntı gümüş, Rae'in parmaklarını bir hayalet kadar solgun ve soğuk gösteriyordu. Rae elini uzattığında İmparator'un bir kafes kadar ağır zırhlı pençesi elini kavradı. Gölgeye tutunan bir canavardı.

Rae söz verdi. "Olacağım."

Tahtlarına çıktıklarında, Rae ölü Kraliçe'nin taş koltuğunda başını dimdik tutuyordu. Key kaygısızca bir bacağını tahtın kolçağından sarkıtmıştı ve hâlâ Rae'e bakıyordu.

İmparator'un gözleri bir zamanlar kül grisiydi ama küller, alev alev yanan yeni bir hayata uyanmıştı. Koyu kırmızı asil bakışlarından ateş ve duman yükseliyordu. Kırmızı vadi çok genişlemişti. Rae uçuruma baktı ve Key'in gözlerinde ölümünü gördü.

Key gülümsedi. "Sonunda kötülük kazandı, leydim."

TEŞEKKÜRLER

Birlikten kuvvet doğar derler.

Bir insanı kanserin son evresinden döndürüp kitap yazabilecek hale getirmek için çok fazla kişi gerekir. Bu yüzden teşekkür kısmı korkunç derece uzun ve iki bölümden oluşuyor: hastalık sırasında ve sonrasında.

Nasıl, "Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim," diyebilirim? Tanı koyan Ballybrack Medical Centre'dan Doktor Clarie Feely ve muhteşem ekibine. Biliyorum, her zaman bronşittir, Doktor Claire. Ve bana kemoterapi uygulayan St. Vincent's Public Hospital'dan Doktor Kamal Fadalla'ya ve muhteşem ekibine. Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardığınız için.

Ailem. Annem ve babam, otuzlarındaki bir ihtiyarın bebek gibi bakıma ihtiyaç duymasını beklemedikleri zamanda beni tekrar yanlarına aldılar. Hastane otoparkının fiyatına rağmen her randevuya arabayla götürüldüm ve kahvaltımı yatağıma getirdiler. Abim saçlarımı kazıdı. Kız ve erkek kardeşim benimle olmak için seyahat etti. Kuzenlerim, akrabalarım beni her zaman kontrol etti.

Arkadaşlarım.

Ne kadar garip olursa olsun, beni görmek için yaptığı yolculuklardan hiç vazgeçmeyen Chiara Popplewel. Güzel yemekler pişiren ve

benimle *Goblin* izleyen Rachael Walker. İngiltere'den gelmek için her türlü bahaneyi uyduran ve o yılbaşında benimle geçmişi geride bırakmaya çalışan Sudan Connolly.

Joanne Lombard, Stefanie O'Brien, Jessica Barrett, Aileen Kelly, Zoe Cathcart, Karen Pierpoint, Emma Doyle, Clare Lynch. Özellikle de Joanne'i arayıp, "Hamileysen beni ziyaret etme, şu anda radyoaktif durumdayım," demek zorunda kaldığım zaman için.

Benim için Amerika'dan gelen melekler: Kelly Link, Cassandra Clare, Holly Black, Robin Wasserman, Maureen Johnson, Marie Lu, Ally Carter ve Elizabeth Eulberg. Unutmadım ve unutmayacağım.

Libba Bray, Megan Whalen Turner, Suzie Townsend, Cindy Pon, Eleanor Doyle, Kristin Nelson, Carrie Ryan, Sarah MacLean, Amie Kaufman, Jay Kristoff, Barry Goldblatt ve Rachel Toomey; mektuplar, hediyeler gönderen ve unutulduğum bir zamanda beni hatırlayan Fran Moylan.

Ve belki de en önemlisi, sonucu ne olursa olsun benimle aynı savaşı verenler ve düşüncelerimde ışık gibi kalanlar. Philip O'Keeffe, Natalie O'Brien, Claire Lynch, Michael Brennan, Breda Morrisroe, Nora de Burca, Emmet Burns, Roy Esmond, Ted Kenny, Rachel Caine ve May. Soyadını hiç öğrenemedim ama bitter çikolatalar hep senindir.

Bu teşekkürlerimin ikinci kısmı, iyileşme sürecinde beni kurtaranlar ve yazmaya geri dönmem için. İyileşmek kurnaz bir kavramdır. İyileşmenin pek çok bölümü vardır. Kronik hasta olduğunuzu öğrenmek için kanserden kurtulmak. Yazma yeteneğinizi kurtarmak ve ancak daha sonra bu yeteneğe olan özgüveninizi geri kazanmak. Bir de asla iyileşemeyeceğinizi keşfetmek, gerçekten: Artık daha önce olduğunuz kişi değilsiniz. Tüm dönüşümlerim boyunca beni sevenleri bulduğum için ayrıcalıklıydım.

Hayatta kalıp dairesinde ev arkadaşı olabilecek miyim bilmediğimiz zamanlarda bana bir oda ayıran Jenny Mulligan. Seninle yaşamak çok güzeldi Jens, gerçi düğününde bir okuma yaptığımı düşünürsek umarım bunu bir daha birlikte yaşamayız!

Covid kontrolleri, Zoom aramaları, buluşmalar, cesaretlendirmeler, akıl vermeler, ortak yazma baskısı ve çalışmanızla ilgili iyi bir şey olduğunda yaşadığımız sevinci paylaştığımız Leigh Bardugo, Holly Black, Elizabeth Eulberg ve Robin Wasserman. Sizler evreni hak eden yıldızlarsınız.

Seyahat de dahil olmak üzere yazmanın hem uzak hem de yakın kısımlarında benimle olan Susan Connolly. Alman yerleşim bölgesindeki Barbie pembesi oda ya da seksi mağara yemeği olmasaydı, yeniden yazmayı asla bitiremeyebilirdim.

Covid boyunca benimle, Binx ve Jadis ile yaşayan Rachael. Binx seni ısırdığı için özür dilerim! O bir iblis bebek.

Yeni bir ülkede Covid'e göğüs geren Chiara. Seninle İtalya'ya yaptığım doğum günü gezisi bana Ischia'daki Aragonese Kalesi'ni kazandırdı, bu da Kıyı Sarayı'nın arkasındaki ana ilham kaynağım.

Benimle Covid ofisini paylaşan ve müzikale hazırlandığım zamanlardaki dengesiz hallerimi ağırdan alan C. E. Murphy ve şimdi benimle cuma günleri güzel yazılar yazan Ruth Long. Kongrede, ben hâlâ peruk takar ve korkarken kapımın önünde şarkı söyleyen Seanan McGuire.

İlerleyen zamanlarda hâlâ benimle çalışmak istedikleri ve bana asla geri dönmemin yanlış olduğunu hissettirmedikleri için C. S. Pacat ve Beth Dunfey.

Beni onurlandırdıkları ve karanlık düzenlemeleri için Natasha Walsh ve David Bates, Katie Morrisroe, Gwen Billett, Caitriona de Burca, Shalini Columb, Sinead Keogh, Paul Quigley, Kate Lonigan, Ashling Lynch, Pinelopi Pourpoutidou ve kahkahalar için Carol Connolly.

Ailem için, yukarıda bahsettiklerimin yanı sıra hayatıma daha da fazla neşe ve sevgi katan yeni üyeler: yeni erkek ve kız kardeşim Eric ve Jess, vaftiz kızım Romey, yeğenim Ryan ve Lia (kardeşim ve ben birbirimizden habersiz bu ismi bulduk. Kardeşlik işte.)

Hiçbir kitabın bir ada olduğuna inanmıyorum. Hepimiz bir ilham ve etki sisteminin parçasıyız, daha önce gelen ve daha sonra gelecek olanlarla konuşuyoruz ve bu kitap özellikle beni yaratan hikâyelerin bir anıtı. Shakespeare'in Edmund'u, III. Richard'ı ve Milton'ın Lucifer'i beni etkileyen ilk kötü karakterlerdi. Kötü karakter olmanın ne kadar kolay olduğunu fark etmemi sağlayan Josephine Tey'in III. Richard'ı. Kötülüğü tam olarak bir bakış açısı olarak düşünmemi sağlayan Anne Rice'ın *Lestat*'ı. Bana ilk kez sanki canlıymış gibi görünen, o kadar güzel bir sanat eseri aracılığıyla başka bir dünyaya gitmeyi düşündüren C. S. Lewis'ın *Şafak Yıldızı'nın Yolculuğu. Yürüyen Şato, Labirent, Hayalet Gişe, Yaşamın Renkleri, Thomas Covenant Tarihçeleri, Lütfen Beni Öldürme, Pan'ın Labirenti, Lost in Austen, Extraordinary You, Kabin Bagajı, Galavant, Rosencrantz and Guildenstern Are Dead, Thursday Next, Mürekkep Dünya, Kaplan ve Gülün Aşkı* bunların hepsi bir hikâyeye rastlamanın birçok farklı yolu olduğunu düşünmemi sağladı.

İlham dünyanın her yerinden gelir, geleneksel bir *isekai* yazamasam da alt türden etkilendim ve minnettarım: Mo Xiang Tong Xiu'nun *The Grandmaster of Demonic Cultivation*'ı favorilerimden biri. Umarım daha fazlası çevrilir de okuyabilirim.

Bana bir portal fantastiği dokumanın yeni yollarını gösteren herkese teşekkür ederim; Seanan McGuire'ın *Her Kalp Bir Eşik*'i, Alix Harrow'un *On Bin Kapı'sı* ve (bana kulak verin!) Greta Gerwig'in *Barbie*'si gibi. Kabalık, deha ve sempati ile fantezi yazmanın yeni yollarını aydınlatanlar, özellikle Leigh Bardugo'nun *Kargalar Meclisi*, Scott Lynch'in *Locke Lamora'nın Yalanları*, Naomi Novik'in *Spinning Silver*'ı, Shelley Parker-Chan'ın *Güneş Olan Kız'ı* ve Tamsyn Muir'in *Dokuzuncu Gideon'ı*.

Tüm bunların üzerine bir de kaynakça ekleyemem ama Max Adams'ın *Aelfred's Britain*'ı, Stephen Greenblatt'ın *The Swerve*'ü ve Catherine Nixey'in *Kasvetli Çağ* kitapları çok değerli referans noktalarıdır.

Bugün fantastik yazan herkes Tolkien'in *Yüzüklerin Efendisi*'ne ve George R. R. Martin'in *Buz ve Ateşin Şarkısı*'na çok şey borçludur. Benim onların okurlarına ve diğer hayran gruplarından pek çok kişiye daha da büyük bir borcum var. İnternette başka dünyalar, kötülüğün doğası, olması gereken aşk hikâyeleri, kimin neden favori olduğu, iftira atılanlar ve yanlış anlaşılanlar hakkında pek çok yazı okudum. Hikâyelere inananlar, bildiğimi sandığım masallar hakkındaki fikrimi her zaman değiştiriyor, belli belirsiz alanları aydınlatıyor, içimde yeni aşklar uyandırıyor. Kimse aynı hikâyeyi iki kez yaşamaz ama bazen farklı hikâyelerde el ele yürürüz. Sizlerin aşk hikâyelerini görmek bana benim de aşk hikâyelerim olduğunu hatırlattı ve beni ilhamla, umutla doldurdu. Siz inananlar diğer dünyalara giden yolları inşa ediyorsunuz.

Ve hayalimdeki projeyi yayımlanmış bir gerçeklik haline getirenler...

Çiçekler, teşhis konulmadan bir hafta önce benimle sözleşme imzalayan ve ben, "Hey, planladığımız iki kitap vardı ya? İşte ikisi hakkında da olmayan KÖTÜLÜK kitabı!" diyene kadar, hatta daha sonrasında bile benimle birlikte olan menajerim Suzie Townsend'e ve Sophia Ramos, Pouya Shahbazin, Olivia Coleman ve New Leaf Literary'deki muhteşem ekibe.

Bana Vikinglerin York işgali hakkında dâhiyane bir not veren ve daha da önemlisi gerçekten bir daha kimsenin bana inanmayacağını düşündüğümde bana inanan ve beni isteyen Birleşik Krallık editörüm. Beni seçen ve benimle devam eden Birleşmiş Milletler editörlerim Nivia Evans ve Tiana Coven'a. Orbit'teki herkes: Mükemmellik ve mükemmel *k-drama* önerileri için Nazi Khatun'a. Angela Man. Aimee Kitson. Redaktörüm Sandra Ferguson. Blanche Craig. Angelica Chong. Ellen Wright. Alex Lencicki. Natassja Haught. Paolo Crespa. Rachel Goldstein ve Rachel Hairston. Jessica Purdue ve Zoe King ve diğer muhteşem hak sahipleri. Tim Holman, kaptanımız!

Olağanüstü sanatçı Syd Mills ve aynı şekilde tasarımcı Ben Prior. Harika haritamı çizen Rebecka Champion.

Kötücül hayal gücümü ilk kez güzel sanatlara dönüştüren Venessa Kelley.

Göz kamaştırıcı bir onur olan Fairyloot kutum için Bon Orthwick'in çarpıcı sanatsal yeteneğine, özellikle beni ve Kötülüğü seçtiği için Anissa de Gomery'ye teşekkür ederim. Ve Jessica Dryburgh ve Nicole Cochrane'e.

Senin için, sevgili okur, eğer bunu okuyorsan. Hikâyeme inandığın için teşekkür ederim. Bir süre ne hikâyeme ne de kendime inandım.

Artık inanıyorum.

Sarah Rees Brennan, İrlanda'da, deniz kenarında doğdu. Dünyayı gezdikten ve dördüncü evre kanseri yendikten sonra doğduğu yere geri dönüp üç yüz yıllık bir kütüphanenin gölgesine sığındı. Genç yetişkin türünde eserler veren yazar çeşitli ödüllerin finalisti. ***Yaşasın Kötülük*** yazarın ilk yetişkin kitabı.